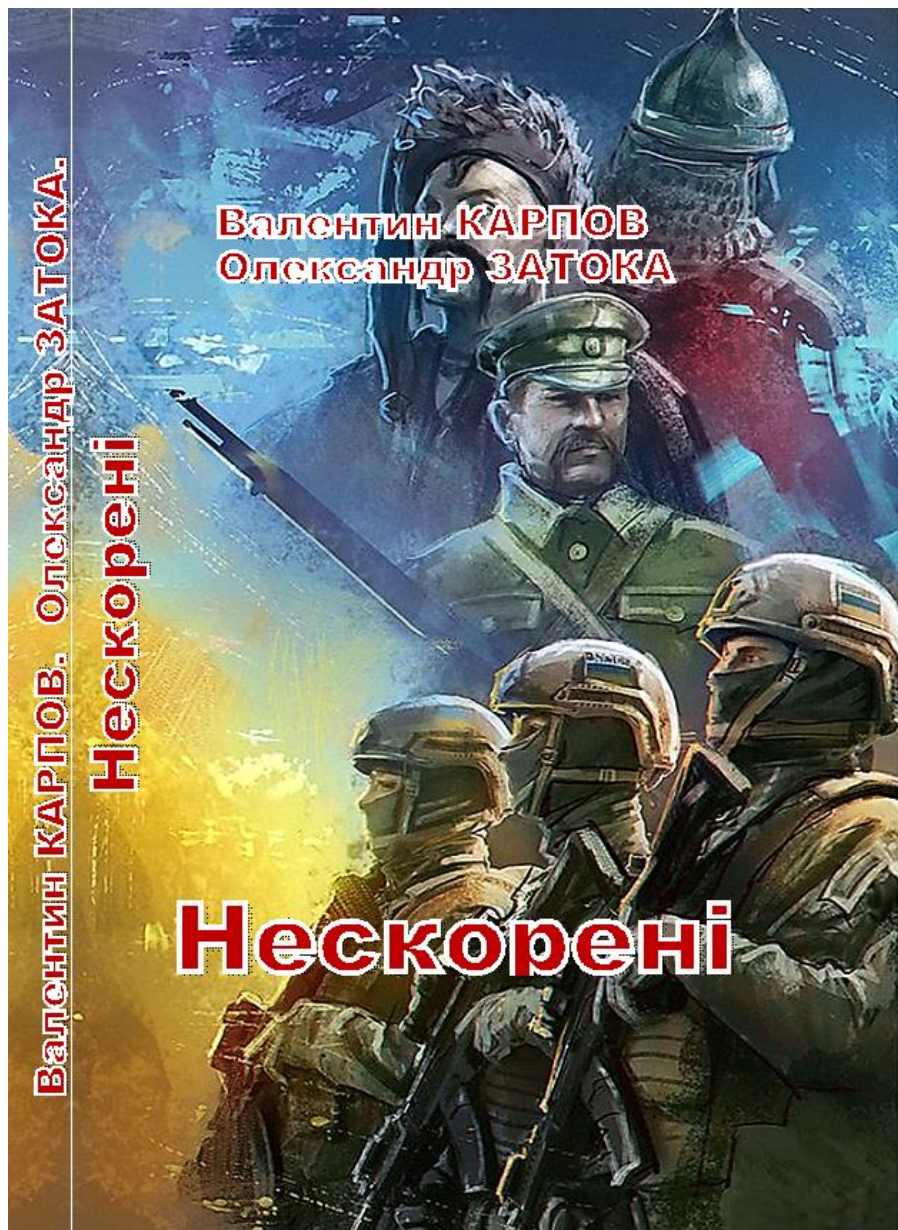

Валентин КАРПОВ. Олександр ЗАТОКА.

Нескорені

Валентин КАРПОВ
Олександр ЗАТОКА

Нескорені

**Карпов Валентин Євгенійович
Затока Олександр Васильович**

Нескорені

Документально-художнє видання
українською мовою

м. Кропивницький
2022

УДК 082:323 (477)

К – 26

Карпов В. Є., Затока О. В.

К–26. Нескорені.

440 сторінок із ілюстраціями українською мовою.

Війна в Україні 2014-2022 років буде визначальною на багато років вперед, бо це тема людської екзистенції, тобто життя та смерті. Наші автори мають «дипломатичний» погляд на війну в Україні, їхня документально-художня візія побудована на життєвому досвіді, сформованому в результаті багаторічної роботи з різними міжнародними інституціями та експертними середовищами, зокрема, й такими, що мають статус «секретних». Часто вони надають читачам мало відому інформацію про події і людей, де з окремих описів складається українська історія сьогодення. Україна має чуйну націю, яка багато чого переживала у своїй історії, переживемо й війну 2014-2022 років. Книга розрахована на широке коло читачів і автори заздалегідь дякують їм за майбутні критичні зауваження і висловлюють впевненість у тім, що все врахують в наступному випуску книги.

УДК 082:323 (477)

Рекомендовано до друку «Кіровоградським будинком вчених», протокол № 2 від 21 квітня 2022 року. Узгоджено з товариством «Знання» України в Кіровоградській області від 14 травня 2022 року.

© Карпов В.Є.

© Затока О.В.

Кропивницький

2022

2

ПЕРЕДМОВА

Шановний читач, ви тримаєте в руках книгу про початок і перші три місяці відкритого воєнного нападу Росії (за підтримки Білорусі) на Україну у 2022 році. Про цю повномасштабну війну буде написано багато книжок і розкрито кожную героїчну сторінку воїнів української нації. Слово в передмові до цієї книги надається Свіреню Миколі Олександровичу, завідувачому кафедрою

сільськогосподарського машинобудування Кіровоградського національного технічного університету, академіку Української технологічної академії та Міжнародної Кадрової Академії, доктору технічних наук, професору, відміннику освіти України.

За роки наукових досліджень ним опубліковано понад 250 наукових праць, з яких 1 підручник, 7 навчальних посібників, 8 монографій, 32 авторських свідоцтв і патентів. Свірень М.О. і сьогодні активно працює на науковій ниві над дослідженням, розробкою конструкцій і підвищенням надійності та довговічності посівної техніки. Держава високо оцінила діяльність М.Свіреня. Серед багатьох державних та галузевих нагород є «Почесна Грамота» Кабінету Міністрів України, золота медаль «За заслуги в освіті» нагрудні знаки «Відмінник освіти України», «За наукові та освітні досягнення» тощо. Наукову і викладацьку діяльність він поєднує з громадською роботою. Визнаний авторитет з національно-патріотичної тематики з задоволенням передає свої знання молоді. Являється радником з національної безпеки голови Координаційної ради з питань козацтва при Кіровоградській ОДА. Повний кавалер орденів «Козацька Слава». Герой козацького народу. Генерал армії козацтва. Далі слова Миколи Свіреня:

Я – Україна. Я народу безмежно вдячний за любов!

*За силу духу. За свободу. За мужність. За гарячу кров!
Я Україна. Я – є! Я буду на землі.*

Рука загарбницька іржава. Безсило всохне на мені.

З авторами нашої книги: Валентином Карповим і Олександром Затокою я знайомий вже багато років – зазначає Микола Свірень. Вони мають «дипломатичний» погляд на гострі теми, в зокрема на війну в Україні 2014-2022 років, їхня документально-художня візія побудована на життєвому досвіді, сформованому в результаті багаторічної роботи з різними міжнародними інституціями та експертними середовищами, такими, що мають статус «секретних». На перше місце в своїй книзі вони ставлять події періоду війни і людину в ній, розкривають її людську сутність, при цьому українська людина в жодному разі не ідеалізована, кожний її крок підданий фаховому аналізу.

Як приклад, тисячі років і тисячі кілометрів поділяють великі книги, створені мудрецями різних країн і епох про загарбницькі і визвольні війни різних народів: «Книга правителя області Шан» китайського чиновника Шан Яна; «Політика» Арістотеля; або «Государя» Макіавеллі, які дивовижно співзвучні в головному - ці книги про війни, про перемоги і поразки, про біль і сльози людей. Кожна з цих книг свого часу надихала правителів на великі здобутки та зміни, кидала в бій сотні та тисячі людей, відбудовувались великі держави та руйнувались інші. Досвід і підступний зміст цих книг неоціненні. У них - секрет підпорядкування народів та збільшення могутності держави, хитрість політики та мистецтво війни. Саме завдяки цим трактатам стали можливі «Велика імперія Цінь», держава Олександра Македонського, сильна Італія тощо, а з другої сторони – занепад підкорених країн і рабство людей. «Народ більше цінує успішного правителя, ніж добродішного», стверджує Нікколо Макіавеллі, але історія тисячу разів довела, що тільки розсудливість і гуманність роблять правителя воістину великим.

Автори нашої книги часто кажуть: - Не той українець у кого батьки українці, а той – у кого діти українці. Вони руйнують будь-які стереотипи, доводячи кожного разу: не обов'язково народитися в Україні, щоб бути українцем. Не обов'язково мати здоров'я, щоб стати на захист рідної землі. Не потрібно багато можливостей, щоб досягти власного успіху, потрібно тільки величезне бажання і власна праця, і тоді мрії стануть реальністю. Саме такі люди нам потрібні у важкі часи: мудрі, рішучі, дієві, а головне – українці серцем і душею.

Загарбницька російсько-українська війна 2022 зовсім інша за направленістю і потребує своєї естетизації і обов'язкового розмежування прикметників «руський» і «російській». Щоб це зрозуміти, розглянемо декілька прикладів із сьогоднішньої книги. Приклад №1, прикметник «руський» потрібно вживати виключно у поєднанні (або посиленні) до держави Київська Русь. Руссю споконвічна називали сучасну територію України, і прикметник «руський» вживався як самоназивання українців. Етнічне визначення «руський» у розумінні «український» безперервно зберігалося протягом багатьох століть, також використовувався термін «руська нація». Московіти внесли путаницю і намагаються привласнити прикметник «руський», щоб замінити свій прикметник «російський» від слова «росія».

Прикметник «російський» має на увазі громадянство, ставлення соціальних, культурних процесів і явищ виключно до Росії. Окремі історики використовують прикметник «руський» тоді, коли пишуть про ранньомодерний період в історії сучасних Білорусі і України (скажімо, «Історія Руси-України» Грушевського). Для тодішньої Росії при цьому використовується прикметник «московський». Тож автори нашої книги просять читачів не плутати слова-прикметники «руський» і «російський».

Приклад №2, наші автори в своїй книзі позначили царську Росію як імперію зла №1; колишній Радянський

Союз – імперією зла №2; Російську Федерацію – імперією зла №3. У книжкових вставках і додатках, автори коротко описують злет і падіння цих імперій та розглядають амбіції президента РФ Володимира Путіна щодо відновлення попередніх кордонів імперій зла №1 та №2. Дивина полягає в тому, що Путін не хоче згадувати історичні кордони свого маленького Московського царства (Московської держави кінця XV початку XVIII ст), періоду до виникнення Російської (царської) імперії зла №1. Він бачить тільки те, що московити вкрали та відібрали силою у інших держав з XVIII ст. Щоб зрозуміти Путіна, наші автори аналізують причини та наслідки військової агресії РФ (як імперії зла №3) за останні 100 років у Фінляндії, Афганістані і Азербайджані, Чечні і Грузії, Таджикистані і Дагестані, Лівані і Сирії та Україні.

Автори звертають увагу на цілу низку специфічних воєнних дій імперії зла №3: холодну війну (1945-1989), Афганську війну (1979-1989), Першу чеченську - (1994-1996), Другу чеченську - (1999-2009), війну в Грузії (2008), в Україні (2014 та 2022). Вони акцентують увагу на тому, що країни Європейського Союзу та США кволо реагують на російську загрозу. Помилка криється в тому, що лідерам західних держав здається, нібито після розпаду Радянського Союзу, Росія втратила можливість бути наддержавою, а її керівництво далеке від імперських амбіцій. Це хибний шлях. Збройні конфлікти в Чечні, Грузії, Україні тощо, змушують переглянути стратегію західних держав: вони занадто розслабившись, можуть стати жертвою Росії. І тільки після початку війни 2022 в Україні західні лідери зрозуміли свою помилку і почали серйозно ставитися до російської агресії. Сьогоднішня Росія повинна змінитись, тотально переформатувати свою політику, або зникнути з карти світу. Нехай робить свій вибір: «Звір не може вічно навіювати страх людям». Люди миру, добра і світла не дозволять темряві панувати над ними.

Микола Свірень зазначає: - Зараз я не буду наводити список ключових подій війни, яка розпочалася 24 лютого 2022 року. Вторгнення РФ в Україну є продовженням війни, розв'язаної Росією ще у 2014 році, участь у якій Москва намагалася заперечувати 8 років. За словами Путіна, однією з причин російського вторгнення в Україну 2022 було те, що «НАТО оточило Росію». Але в Україні не було жодних військ і баз НАТО, а спільний кордон Росії з іншими країнами (станом на 2022) які входять в НАТО складає 6% сухопутного кордону. То хто ж тоді бреше?

Офіс генпрокурора в Україні повідомив станом на ранок 9 травня 2022 (у Росії свято - День перемоги) внаслідок російських обстрілів мирних українських міст і сіл, загинули 226 дітей, щонайменше 415 поранені. Дуже дивне «вітання» у московських рашистів на колишнє спільне свято двох народів. Напередодні Генштаб ЗСУ повідомляв, що від початку військового вторгнення Росії в Україну загинули більше 30 тис російських солдатів, і втрати будуть тільки зростати. Про знищені російські літаки, крилаті ракети, гелікоптери тощо ви дізнаєтесь із нашої книги. Москва про свої втрати у війні проти України старається не повідомляти громадянам РФ – гриф «секретно». Україна зробить все можливе, щоб Росія не мала перемоги у війні 2022: «Звіра необхідно загнати у лігво».

...Ворог не знав, з ким він бореться,

Дунав, буде не битва - прогулянка.

Ми прозріли, ми дуже цінуємо

Що наша Україна - нескорена!

Ми вчимося цінувати дрібниці. Дорожимо тими, хто поруч. Війна відкрила для нас сотні тисяч людей, які готові інвестувати приватні статки в загальне, а персональні здобутки – у колективне. Перші три місяці війни в Україні 2022 складається з їхніх біографій, і українська категорія «соромно не допомогти», стала важливішою за категорію «мені страшно». Ми перестали боятись, ми почали посмі-

хатись. А колишнім своїм друзям ми кажемо: «Хто не жив посеред бурі, той ціни не знає силі. Якою б темною не була ніч, вона завжди закінчується світанком».

Український міністр закордонних справ Дмитро Кулеба заявив, що Україна у випадку перемоги в битві за Донбас хотіла б звільнити усі свої території, окуповані Росією від 2014 р. У перші місяці війни 2022 перемога для нас виглядала як відведення російських військ на позиції, які вони займали до 24 лютого 2022, і розплата за завдані збитки. Тепер українці зрозуміли: «Не такі страшні російські орки, як себе вони вихваляють. Ми їх били раніше, б'ємо сьогодні і будемо бити завжди». Ми стали сильніші і розумніші, ми виграємо битву за Донбас, і це буде вирішальним для подальшої динаміки війни. Пріоритети міняються, перемога для нас у війні 2022 буде звільненням всіх наших територій. Московські рашисти: «Геть з України».

А тим часом українська влада закликає Захід надати зброю для захисту української держави – і західні партнери активно постачають зброю до України. Міністр закордонних справ РФ Сергій Лавров заявив, що «географічні завдання» російсько-української війни 2022 змінилися через постачання західних озброєнь в Україну та пригрозив захопленням нових територій України.

Війна – це час карколомних змін, творення несподіваного в режимі реального часу. Погрози Путіна ядерною зброєю - це божевільні слова, але світ не може залежати від однієї божевільної людини. Путін – гірший за Гітлера і Сталіна, бо у нього немає жодної людської ідеї і поваги до сусідніх країн. Сьогоднішня війна (2022) Росії проти України гірша, ніж Друга світова війна 1941-1945 років. Кожен новий день цієї війни вбиває українців. Горе, з яким стикається українська нація, вже не компенсує навіть смерть Путіна. У ці дні світ зрозумів, наскільки важливою є Україна. Наскільки потрібною для людства є боротьба добра зі злом. Світ побачив українське світло. Ми нескорені!

Перша глава

Виживаємо на зло та всупереч

НАРОДЖЕННІ У ДИКІЙ КРАЇНІ

Ненавидіти агресорів - цілком природно, але бажати смерті цілій нації - це вже занадто. Людина, яка забирає в іншої життя, захищаючи себе та свій народ і свою державу, не має гріха. Церква вчить, що має бути цілком справедливий відпір, треба дати відсіч несправедливості. Є моральне вчення Церкви про те, що вбивство - це гріх, але воїн має обов'язок перед Батьківщиною, така їхня професія, захищати від зовнішнього ворога. Вбивство як гріх цілком лежить на плечах ворога, того, хто напав. Військо України - це цілком людська інституція, створена для захисту зовнішніх кордонів від орків з викривленою свідомістю.

Якось авторам цієї книги сказали, України до 1917 р. ніколи не було, цю країну і її назву придумав В.Ленін і саме з його дозволу відбувся український народ. Щоб довго не сперечатись і не влазити в історію Київської Русі, ми запитали у московських орків: - Скажіть, ви пам'ятаєте свого Пушкіна О.С., у нього є цікаві рядки «...Тиха украинская ночь, прозрачно небо, звезды блещут...» і це 1828 р, задовго до В.Леніна (Ульянова 1870-1924), російського ініціатора і організатора червоного терору. Скажіть нам, чому більшовик Ленін і йому подібні посіпаки не попередили Олександра Пушкіна, що Україну у 1917 році придумав В.Ленін. Після такого простого порівняння, наші російські опоненти впадають в ступор і переходять на матюки.

Ми воюємо не тому, що ми ненавидимо ворога, а тому, що ми любимо і захищаємо свою Батьківщину. А до росіян ми використовуємо слова, які підкреслюють нашу зневагу і ненависть: рашисти, орки, яких треба ліквідувати, зачистити та вигнати з українських територій. Вони зазнають смерті, тому що опинилися в Україні як вороги. Навіть у своїх піснях ми співаємо: «згинуть наші воріженьки як роса на сонці»... Ворог не заслуговує на те, щоб

нащадки вільних козаків ставали перед ним на коліна.
Просимо читача ознайомитись з віршем на рос.мові:

У каждой страны есть запах особый...

Пахнет Италия свежелою сдобой.

Франция пахнет вином и духами,

Ну, а Швейцария пахнет сырами,

*Пахнет Голландия запахом пряным -
кофе, тюльпанами, марихуаной.*

Бельгия пахнет Евросоюзом,

А в Люксембурге - фруктами-смузи,

Пахнет Германия с Чехией пивом.

Продажной любовью пахнут Мальдивы.

Пахнет Бразилия сексом и танцем.

Чаем и тостами пахнут британцы.

Пахнут свободой Америки штаты,

Нефтью воняет песок в Эмиратах,

Пахнет рабочею силой Китай,

Пахнет Япония острым вассаби,

В Индии Гангом воняет неслабо,

Пахнет гашишем Афганистан,

Маком душистым разит Пакистан,

Пахнет Колумбия лишь кокаином,

Пахнет пшеница и рожь в Украине,

Мексика пахнет текилой и тако,

Пахнет на Кубе душистый табак.

Телом невымытым, говном, перегаром,

Гарью удушливой, гнилью, угаром.

Пьяная ругань и запах сортира

Внешние признаки «русского мира».

Тленом и кровью, плешивым «мессией».

Что за вонь? Это запах гнилой России!

Дивина полягає в тому, що вже не один раз ми чуємо від різних людей: «Не розумію, чому повітря в Росії має запах гнилої і немитого тіла»? Недарма кажуть: «Запах тіла може розповісти про стан твого здоров'я».

Давайте подивимось, що кажуть великі російські люди про свій народ: М.Ю.Лермонтов: «Прощай, немита Росія, країна рабів, країна панів...». Н.А.Некрасов: «Люди холопського звання - суцці пси, іноді: чим важче покарання, тим їм миліші пани». Л.Н.Толстой: «Московія, відстала Русь тайги, монгольська, дика, звірина». М.Н.Булгаков: «Не народ, а скотина, хам, дика орда душогубів та лиходіїв». Ф.Н.Достоевський: «Народ, який блукає Європою і шукає, що можна зруйнувати, знищити тільки заради розваги».

О.Пушкін: «О, яка груба наша російська мова!» Або інше: «Народ байдужий до найменшого обов'язку, до найменшої справедливості, до найменшої правди, народ, що не визнає людську гідність, вільну людину і вільні думки». О.М.Горький: «Найважливішою прикметою успіху російського народу є його садистська жорстокість». С.Т.Аксаков: «Ох, як важко жити в Росії, у цьому смердючому центрі фізичної та моральної розпусти, підлості брехні та лиходійства». І.С.Тургенев: «Росіянин є найбільший і нахабний брехуном у всьому світі».

І.С.Шмельов: «Народ, що ненавидить волю і обожнює рабство, любить ланцюги на своїх руках і ногах, брудний фізично і морально..., готовий будь-якої миті пригнічувати все і всіх». Академік І.П.Павлов: «Повинен висловити свій сумний погляд на російську людину - вона має таку слабку мозкову систему, що не здатна сприймати дійсність як таку. Для неї існують лише слова та умовні рефлекси не координовані з діями, а зі словами» (1932 р).

А.І.Солженіцин: «Немає у цьому світі дрібніше, сволочніше і хамовитій особи, за кацапа. Народжений у дикій країні, вигодуваний пропагандою більшовизму, цей виродок ніколи не стане Людиною. У його країни немає друзів - є холуї, або вороги. Ця країна здатна тільки загрожувати, принижувати і вбивати... І за збереження статусу Росії, рядовий кацап готовий пожертвувати власним життям...

СКЛАД РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ

1. Республіка Адигея	12. Республіка Марі
2. Республіка Алтай	13. Республіка Мордовія
3. Республіка Башкортостан	14. Республіка Саха
4. Республіка Бурятія	15. Республіка Північна Осетія
5. Республіка Дагестан	16. Республіка Татарстан
6. Республіка Інгушетія	17. Республіка Тива
7. Кабардино-Балкарська Республіка	18. Удмуртська Республіка
8. Республіка Калмикія	19. Республіка Хакасія
9. Карачаєво-Черкеська Республіка	20. Чеченська Республіка
10. Республіка Карелія	21. Чуваська Республіка
11. Республіка Комі	

Де тут “Русская республіка”?

Де тут хоть один слав'янський народ?

ЯКИЙ САМЕ З ЦИХ НАРОДІВ МАЄ ПРЕДКІВ – РУСІВ?

**ЯКИЙ САМЕ З ЦИХ НАРОДІВ МАЄ “ІСКОННО” СВОЇ
ЗЕМЛІ В УКРАЇНІ?**

Думки інших людей: Євген Маланюк есе «Малоросійство» (1959): «На теренах, що офіційно називається нині СРСР, а зазвичай, просто «Росією», процеси не так творення, як роблення загальноімперського типу, мали характер радикально відмінний вже хоча б тому, що державний устрій московської, згодом петербурзької, а від сорока літ знову московської імперії - не знав, не знає і знати не хоче жодної особовості: ані особистої, ані суспільної, ані національної, ані навіть регіональної чи класової. Тому процес формування в Росії типу імперської людини за назвою «росіянин», не був ані процесом історичним, ані процесом взагалі. Це був брутальний, масово-механічний виріб, виконаний терористично-поліційною машиною тотально-зентралізованої держави. І, власне тому, що був то механістичний виріб, цебто акція видирання з

живого організму підбитих і обезвладнених націй, окремих їх шматків, нажаль імперський тип «росіянина» не постав. В умовах характеристичної мішанини понять «нація-етнос – держава-імперія», державна машина заганяла старі національні організми під етнічний рівень московської маси з метою, створити єдино-неділимий народ «руський», перевести в «російський», пізніше в «совєтський». Але з цього, поки що нічого не вийшло.

Ще за доісторичних часів до північно-східного кутка Європи примандрував з Азії маленький угро-фінський народ. Величезний праліс на багнистому ґрунті відгородив той народ від усього світу так далеко, що він сам відстав від культурного розвитку людства на багато століть. Наприклад, свою літературну мову почав творити тільки у ХІХ ст, від О. Пушкіна (1799– 1837), отже, літературна мова росіян на 800 років пізніша за українців.

Карл Маркс: У кривавому болоті московського рабства, а не в суворій славі норманської епохи стоїть колиска Росії. Змінивши сучасні імена і дати, побачимо, що політика царя Івана-ІІІ і політика сучасної московської імперії є не просто схожими, а й тотожними... Росія породжена й вихована у потворній і приниженій школі монгольського рабства. Сильною вона стала тільки тому, що в майстерності рабства виявилася неперевершеною. Навіть і тоді, коли Росія стала незалежною, вона й далі залишалася країною рабів. Цар Петро-І поєднав політичну хитрість монгольського раба, з величчю монгольського володаря, якому Чингісхан заповів підкорити світ... Політика, методи і тактика Росії – незмінна.

Доречно нагадати московським оркам Указ Ярослава Мудрого (978-1054), саме він заклав перший камінь у генетичний фундамент Московії (нижче на малюнку):

**«...А всех юродивых
и убогих ссылатъ в
междуречье Оки и
Волги к мордве,
дабы видом своим
не позорили святую
Русь Киевскую.»**

Из Указа Ярослава Мудрого

«Мордва» - фінно-угорський народ, який поділяється на два субетноси: мокша та ерзя. Роджер Бекон у своєму «Opus Majus» пише: - На північ від землі Тартарської між Танаїсом і Етилією живуть якісь народи ..., що живуть абсолютно без закону, міст у них немає, але є хатини в лісах. За ними на схід живе дивний народ «мердуїм», залежний від тартар. Але вони – сарацини, що живуть за законами Магомета... У сучасних мордовських мовах слово «мордва» як етнонім не збереглося.

Московія - історична назва Московського князівства, уживалася в більшості європейських мов і деяких азійських мовах модерної доби. Існувала з моменту прийняття Іваном-IV Грозним титулу царя в 1547 році до заснування Російської імперії Петром-I у 1721 році.

1). Однією чи не найголовнішою з багатьох московських вигадок є походження московського народу. Генетика вчить, що людина успадковує від предків не лише фізичні властивості, а й духовні. Щоб пізнати духовність народу, треба вивчити його походження та природні й господарські умови, за яких він розвивався упродовж кількох десяти-

тків поколінь. Москалем вважали мешканців Московського царства або Московії. І досить тривалий час на території України їх звали москалями. У довгий час москвин та московит позначало національність. Москальська ментальність - це скупчення найбільш негативних і самозгубних комплексів та установок людства. Москалі марять «великим» своїм минулим від ординського ханства, ображають гідність свідомих українців, підтримують та розповсюджують ідеї, направлені на порушення територіальної та національної цілісності України.

2). «Кацап» походить від татарського «кассап», що означає, м'ясник, різник, різун. Є в татарській мові й слова: кассапхане (м'ясна бойня), кассапчилик (професія – м'ясника) та інші слова з цим коренем. Сьогоднішній кацап це громадянин Росії, який не поважає Україну, нашу націю, історію, героїв, мову, культуру, право на національне самовираження, а ще право на вільне розпорядження на нашій рідній землі. Прізвисько «кацап» причепилося до московського народу від часу загарбання військами московського царя Івана-IV столиці поволзьких татар – Казані (1552 р). Москалі запропонували татарам здатись в обмін на мир. Оборонці Казані повірили клятві царя, склали зброю, і коли московське військо увійшло в місто, вони понівечили кожного з оборонців, вирізали їм язика та повідрізали вуха. Існує ще одна версія «кацап» - «лютий чоловік», «кат», «деспот», «зłodій». Також є слово «кацап» від українського слова - цап (козел), часто казали: «Кацап - як цап», (маючи на увазі - козел).

3). Росіянин це штучна назва, яка виникла внаслідок присвоєння Московії назви від Київської Русі, що історично є неправильно. Проте в українській мові є різниця між «руський» (житель Київської Русі) та «росіянин» - громадянин сучасної Росії. І ці два терміни суттєво відрізняються в Україні, а московіти їх штучно об'єднали в одне поняття. У світі не кожен розуміє різницю між цими словами.

Росіянин, москаль та кацап - основна одиниця населення сучасної Росії, що вважає себе патріотом свого царства – московської імперії і думає, що всі навколишні народи змовники, невігласи, зрадники та невдячне бидло.

4). Рашист - відданий адепт сучасної Росії (або *рускаво гаварящево міра*). Представники цього московського підвиду часто заявляють про неповноцінність сусідніх народів: українців, білорусів та інших. Назви русизм і рашизм це аналоги нацизму і фашизму. У потворного і варварського московського шовінізму є багато назв. Чеченці свого часу називали цей шовінізм «Русизм», українці ж, під час війни 2022 з Росією - «рашизм». Назви різні, а суть одна, приходять рашисти: грабують, насилують, вбивають і насильно примушують всіх жити в своєму рускам міре, а потім ще нахабно брешуть кажучи, що їх Московія нібито ніколи, ні на кого не нападала, не вбивала і завжди тільки захищалася.

5). Сьогодні багато хто використовує слово «орки» навіть не розуміючи, що воно означало ще до того, як почали проводити паралелі між ними та московськими рашистськими ублюдками зразка 2022 р. Орки – це вигаданий вид або раса істот з фантастичних творів. Зазвичай зображаються кремезними варварами зі звіриними рисами обличчя. Термін запроваджений Джоном Толкіном, як злі істоти-ординці, схожі на людей. І це дійсно так. Це московські нелюди, істоти, варвари 2022 року...

Ця сволота ніколи людиною не стане. Орки живуть на краю цивілізації, відгороджені від усього світу з усіма ворогують, мають богоподібного авторитарного лідера. Ці істоти відрізняються дезорганізованістю, нечистоплотністю, великою чисельністю, проте низьким інтелектом і величезною злобою до всього навкруги. Радимо всім почитати Джона Толкіна, особливо дуже глибокі за змістом книги «Володар перснів» та «Гобіт». Видання цього автора викликали великий резонанс багато років тому та

залишаються актуальними в сучасному світі. Тож ми в своїй книзі, назву путінської армії, замінили на слова орки та рашистські ублюдки

6). Руській мір (русский мир) - імперська доктрина, сенс якої полягає у об'єднанні усіх москалів (та змоскалених представників інших етносів) в одній державі. Або об'єднати усіх змоскалених осіб навколо рашиської Москви. Весь їхній «мір» (світ) тримається на 3 стовпах. Це - московське православ'я; московитська культура; і московська мова. Відповідно до України, території центральної та східно-південної України на половину змоскалені й заселені відповідно манкуртами малоросами. Їх називають «малороси-хохли». Майже всі малороси-хохли є представниками «рускава міра» (або підтримують його). Малорос-хохол (в наукових працях це антиукраїнець) – термін, що описує кацапа з українським паспортом. Який спілкується не московським діалектом, а диким суржилом де 20% україномовної лексики, 60% російськомовної лексики й 20% незрозумілого п'яного бельмекання, варнякання та матюків.

7). «Совок» (в наукових працях гомосоветікус), термін, що описує людей, які ностальгують за особливим періодом розвитку «рускаго міра» за назвою Радянський Союз та історичною царською Росією-Рашкою до 1917 р. Покоління осіб другої половини ХХ ст. та молоді після 1991 р. фокусують своє совкофілство переважно саме на СРСР та всім що з ним пов'язано.

Як лікується все вищесказане? На превеликий жаль поки що ліків від цих «хвороб» не знайдено. Довготривалі експерименти показали, що вони піддаються лише дресуванню. Русизм настільки глибоко сидить в суті москальського бидла, що ніяка політична ідеологія не в силах це змінити. Від паршивого русизму страждають всі сусідні країни прилеглі до Росії. В сучасній Україні живуть найзапекліші недруги: московські рашисти і кацапи.

ІСТОРІЯ ПРОГРАНИХ РОСІЄЮ ВІЙН

Кожна держава має пишатися своєю армією – колективним захисником її незалежності, народу, культури. Станом на квітень 2022 ми у захваті від Збройних сил України, які б'ються за нашу незалежність, за народи і націю України. Наші бійці стійко захищають саме існування рідної держави, вершать дива героїзму, віддають життя за Батьківщину. Але в кожній медалі є дві сторони. У 2022 році

Українська армія наділена позитивними якостями, на противагу їй, армія Російської Федерації – негативними. Цю армію називали «другою у світі» за могутністю, вона стала правонаступником Радянської армії (РККА) і увібрала найгірші її якості.

Всередині російської держави (раніше – СРСР) весь час культивувався ідеологічний міф про могутність власної армії, її непереможності, здатності подолати буквально всіх на планеті. Вони себе називали «супер армія» і головним переможцем нацистської Німеччини та Японії у Другій світовій війні. Начебто не було народів і армій інших держав, наприклад: США, Великої Британії, сил Опору в Європі, які вдало громили німців та японців на інших територіях.

Варто згадати, чиєю зброєю і матеріальними ресурсами воювала Червона армія на Східному фронті, починаючи з зими 1941 р. Для кожної нормальної людини зрозуміло, що без англо-американського ленд-лізу 1941-1945 років, армія СРСР була б розгромлена, або в 1941 р, або принаймні в середині 1942 року. Враховуючи бездарне керівництво «маршала смерті», саме так російські бійці називали Жукова Г.К. Після Другої світової війни, Й.Сталін та партійна верхівка КПРС не змогли вибачити маршалу-авантюристу Жукову мародерства і грабунку.

Мародерство Г.Жукова ошоломило Й.Сталіна: «Перерахування награваного зайняло кілька сторінок. Валізи і скриньки із золотом, діамантами та коштовностями, 24 комплекта годинників (17 золотих, три з дорогоцінним камінням), понад 4 тисячі метрів вовняних тканин, парчі, шовку та оксамиту. Були знайдені сотні штук хутра, 323 соболі, шкіра мавпи, лисячі хутра, каракулеві шкіри, 44 дорогих килима, гобелени великих розмірів, 55 картин, 7 великих ящиків з дорогими порцеляновими столовими і чайними сервізами, 2 ящики унікальної мисливської зброї фірми «Голанд-Голанд». Багато майна зберігалося в 51 скрині та у валізах звалених на підлозі, велику купу майна скидану на підлозі, ми ще не сортували», доповідали радянському лідеру Сталіну про награване майно (у різних народів) - маршалом Жуковим.

У січні 1948 року за особистим розпорядженням радянського лідера Йосипа Сталіна співробітники держбезпеки провели обшук у квартирі та на дачі маршала Георгія Жукова: «Важко собі уявити, що перебуваєш під Москвою, а не в елітному будинку Німеччини». Для москвітів зрозуміти цей факт дуже важко, ці люди зомбовані: «Якщо можна займатись мародерством маршалу, то що казати про простих солдатів». Велич російської армії насправді виявилася велетенською мильною бульбашкою не тільки в кінці 1941 р., але і у війні проти України 2022 року. Ми з вами повинні оцінити «могутність московсько-російської армії» не за різними міфами та легендами, а за справжніми історичними джерелами.

Одне мудре прислів'я говорить, «щоб відчути війну, вона має постукати до вас у двері». Те, що відбувається в Україні 2022 року, це війна за Україну, за Європу та їхні цінності, на яких заснована західна цивілізація. Лише вибухи на околицях українських міст у 2022 році змусили

прийти до тями як верхівку української влади, так і деяких західних політиків, які були закохані у свої фантазії настільки, що на вершинах своєї «сидячої мудрості» не захотіли бачити правду про початок війни 2022 року. На щастя, поряд є багато людей, які бачать реальність та знають ціну демократії та свободи.

Росіяни на початку березня 2022 р, тільки «почали підозрювати», що відбулася наступальна війна на землі України. Майже 90% росіян були не готові повірити в цей факт і померти в Україні за невідомі інтереси. Підтримка московської війни 2022 триватиме у росіян лише до перших серйозних невдач і доти, поки російська нація не усвідомить: «Війна це лихо, для народів по різні боки фронту». Ми рідко коли цитуємо В.Леніна (Ульянова), але у війні 2022 треба знати логіку ворога, з якою працюють орки. Ленін: «Промачуйте штиками супротивника. Якщо натрапите на кашу, рухайтесь вперед. Якщо натрапите на сталь, зразу відступайте».

Народи світу сприймали військову потужність Московщини за велику силу лише тому, що їхня імперія розляглася на величезному просторі і не видно дійсних фактів. Засліплені такою географічною розлогістю, історики не догляділи того історичного факту, що Московщина ніколи не вигравала жодної війни своєю військовою силою. Гарматним м'ясом були переважно поневолені народи. Усе, що діється сьогодні на українських землях, має в минулому своє коріння.

Будь-яка війна веде до моральних і матеріальних руйнувань. Тому після кожної війни у країні, де відбувались воєнні дії настає час відбудови середовища людського існування, а саме: підіймати з руїн фабрики та заводи, розвивати сільське господарство, відновлювати культурні цінності, що були створені за довоєнні роки...

1). Міфи про перемогу московської зброї: - XVIII ст. розпочалося з грандіозної воєнної катастрофи Московського царства. В листопаді 1700 р. під осадженою Нарвою велике московське військо (30 тис. стрільців, дворянська кіннота, гвардійські полки та новонабрані драгуни) було наголову розбито 8 тисячами шведів. Під проводом свого юного короля Карла-XII північні війни сміливо розтропили московський табір, захопили весь генералітет (1 фельд-маршала та 10 генералів), артилерію та казну. Під час панічної втечі московитів, дворянська кіннота зламала міст через Нарву, і значна кількість їх просто потонула. Лише московському царю Петру-I вдалося напередодні втекти. Очевидно, він не просто злякався шведів. Петро об'єктивно оцінив боєздатність свого московського війська, тому при перших вістках про наближення противника швидко наклав п'ятами.

Після провалу своєї неспровокованої (адже тільки 1699 р. було укладено мир зі Швецією) авантюри під Нарвою московський цар Петро-I серйозно взявся за підготовку своєї армії, яка б змогла протистояти Карлу-XII. На жаль, шляхетний шведський вождь, занурившись на довгі 7 років у полювання за королем Речі Посполитої та саксонській курфюрстом Августом, і забезпечив Петру-I достатньо часу для реформування московського війська.

Офіцерський корпус нової армії цар Петро-I запросив з Європи, оскільки досвідчених російських старшин практично не існувало. Петро-I навіть пропонував європейським королям дуже своєрідний бартер. Наприклад, у січні 1701 р. цар Петро-I просив данського посланника в обмін на три московські полки піхоти і три полки драгунів направити йому одного генерал-майора, двох полковників, трьох підполковників, чотирьох майорів, вісім капітанів, 12 поручників та 12 прапорщиків. А ще йому були потрібні військові інженери, артилерійські офіцери, лікарі тощо, обіцяючи їм підвищення у званнях, маєтки тощо.

В результаті іноземці складали до 70 відсотків усіх полковників та генералів московського війська. Як приклад, склад вищого командування царської армії в битві при Лісній (вересень 1708 р.) був таким: сам цар Петро-I, генерал від кавалерії князь А.Меншиков, генерал-майор князь М.Голіцин, а всі інші – іноземці: генерал-майор Бем, генерал-лейтенант Родіон Боур (Бауер), генерал барон Людвіг-Ніколас фон Галарт (Аларт), генерал-поручник князь Фредерік Гессен-Дармштадський, генерал-майор Гебгарт Пфлуг, генерал-майор граф Отто-Рудольф Шаумбург (Шомберг).

Проте європейські старшини і генерали, які технічно розбудували нову московську армію, мало вплинули на її моральну сутність. Вона визначалася самим царем Петром-I, який входив у всі найдрібніші деталі навчання армії, а головне – визначав стратегію, тактику та поведінку війська. Тому впродовж 1701–1707 років московська армія всіляко ухилялася від зіткнень з основними шведськими силами. Її дії зводилися до нападів на окремі незначні загони шведів. А найголовніше – всіма силами московити нищили мирне населення сусідніх володінь, чинили погроми, всіляко розоряли територію, застосовували тактику «випаленої землі». Навіть сам Петро-I дорікав своїм воєводам зайвою жорстокістю...

Постійно московські вояки відігравалися на беззбройних полонених і мирних жителях. Абсолютно нестриманими ставали московські вояки, коли відчували смак перемоги. Коли в 1708 р. шведи почали своє просування по території України, цар Петро-I надав генерал-майору Н. Іфланту (командиру каральної бригади з 4-х драгунських полків), указівки щодо застосування тактики «випаленої землі» та здійснення терору над місцевим населенням. Подібну аналогічну інструкцію було надано у вересні 1708 козакам Івана Мазепи: *«где не может удержать, все велел жечь»*. Але українські козаки такий наказ не виконали.

Росія нинішня і Московія давнішня програла більшість війн у своїй історії. Особливо ті, де вона зіткнулася із завзятим опором військових чи населення, або ж з технологічно розвиненим противником. Про ці війни кажуть не так багато. Російська пропаганда свої програти повністю замовчує. Але їм варто звернутися до цієї частини історії і вивчити свої промахи. Народом світу не треба забувати про насильницький та імперський характер політики Москви під час царського та радянського періодів, результатом яких стало створення колоніальної системи соціалістичних сателітів, яку Москва називала «табором миру». Кремль заявляє: - Росія сама дружня і миролюбива країна світу. Подивимось на нижню таблицю агресії та військових дій РФ за останні 100 років. Де перебувала Росія там завжди сльози і смерть (рос. мова).

1 Україна 1918	22 Китай 1969
2 Польща 1920	23 Камбоджа 1970
3 Азербайджан 1920	24 Бангладеш 1972
4 Грузія 1921	25 Ангола 1975
5 Китай 1929	26 Ефіопія 1977
6 Японія 1938	27 Афганістан 1979
7 Польща 1939	28 Ліван 1982
8 Фінляндія 1939	29 Азербайджан 1988
9 Румунія 1940	30 Азербайджан 1990
10 Японія 1945	31 Грузія 1991
11 Китай 1946	32 Молдова (Придністров'є) 1992
12 Северная Корея 1950	33 Грузія 1992
13 Китай 1950	34 Таджикистан 1992
14 Венгрія 1956	35 Юж. Осетія і Інгушетія 1992
15 Лаос 1960	36 Чечня 1994
16 В'єтнам 1961	37 Дагестан 1994
17 Алжир 1962	38 Чечня 1999
18 Єгипет 1962	39 Дагестан 1999
19 Йемен 1962	40 Грузія 2008
20 Сирія 1967	41 Україна 2014 (Крим+Донецьк)
21 Чехословаччина 1968	42 Україна 2022

Є всі підстави стверджувати, що сьогодення російська армія від самого свого створення мала риси своїх попередників з армії московського царства. Це низький моральний рівень вояків, підступна жорстокість у відношенні до полонених солдатів противника, а особливо до мирного населення. Надані обіцянки практично ніколи не виконувалися. Мародерство, здирство командирів і солдатів усіляко заохочувалося. Стиль ведення бойових дій передбачав насамперед тактику «випаленої землі», як чужої, так і власної. При тому всьому моральний стан війська був низьким. Для підтримання елементарної дисципліни застосовувалися жорстокі репресії, загороджувальні загони для відступаючих солдатів, кругова порука однополчан, навіть батьків і родичів. Попри те, що створювали російське військо європейські офіцери та генерали, їм не вдалося привити московітам загальноприйняті норми та закони ведення бойових дій, шляхетне ставлення до супротивника, елементарну повагу до цивільного населення.

2). Пропаганда про перемоги російської зброї. Царська, московська, радянська та російська пропаганди створювала для всіх відчуття «непереможності» російської зброї та неперевершеної сили цієї географічно великої та ціннісної азійської країни. Будь-кого, хто виступав проти цього пропагандистського та маніпулятивного наративу, оголошували націоналістом, фашистом та злочинцем.

Народи світу довгий час споживали викривлений образ російської перемоги у Другій світовій війні, особливо у кіно, масовій культурі та освіті. Пережитки соціалістичної програми освіти зберігаються в Україні дуже довго, а викладання у школах вимагає необхідності об'єктивного вивчення сучасної історії. Не применшуючи кількість людських жертв у Другій світовій війні з російського боку, ми не повинні забувати, що перемога значною мірою ґрунтувалася на жертвах українців, білорусів, довгого списку інших народів та наших союзників.

НА ЗЛАМІ ЕПОХ

Продовжуючи попередній розділ, подивимось на програні Московією, Росією, Радянським Союзом та Російською Федерацією різні війни. Росіяни історично вели конфлікти на заході: на території нинішньої України, Білорусі та інших держав. Перед правлінням царя Петра-I московіти досить невдало боролися з Литовським князівством, поляками, а з шведами – з перемінним успіхом. Відповідно до статистики, складеної В.Соловйовим, російським істориком кінця XIX століття: «Росія програла понад 70% з останніх 50 війн на півночі і заході з XIII по XV століття».

Недоліки державного управління Росії допомагають пояснити сумні результати влади РФ у конфлікті за конфліктом. Росія програла не лише Кримську війну (1853–1856 р), а й Російсько-японську війну 1904–1905 рр), Першу світову війну (1914–1918 р), війну в Афганістані (1979–1989 р) і Першу чеченську війну (1994 р. та 1996 р). Її так зв. великі військові перемоги в наполеонівських війнах і Другій світовій війні були досягнуті лише після того, як до військових дій підключились інші народи, а загарбники виявили неабияку дурість, розсіявши свої сили на просторах Росії, при цьому слід постійно пам'ятати про серйозну допомогу (ленд-ліз) західних союзників.

Московські – російські – радянські та війська РФ зі змінним успіхом намагалася завоювати Україну, закріпити позиції на березі Чорного моря і проникнути на перський південний берег Каспію. Після зіткнень із турками та персами росіяни були змушені відступити. Згодом на цих фронтах досягла успіху Катерина-II, чия агресивна політика була згубною для української та польської державності, а також для народів Криму.

На самому початку XIX століття похід російського імператора Павла-I в Індію закінчився повним провалом, а

за кілька десятиліть Росія зазнала поразки в Кримській війні (1853-1856). Тоді європейські держави міцно згуртувалися проти Росії. Завдяки єдності європейців, Росія після цієї війни зазнала поразки у Берлінському конгресі 1878 року.

Після цих поразок російське керівництво було змушене залишити Європу в спокої та розпочати експансію в Азію. До кінця XIX століття Росія вже контролювала узбережжя Тихого океану, тому вона звернула увагу на Корейський півострів і Маньчжурію. Подальша поразка Росії в російсько-японській війні стала одним зі спускових механізмів кінця Російської імперії.

У двері постукала Перша світова війна, і Росія відіграла значну роль у її розпалюванні. На думку тодішньої Москви, цей конфлікт призвів би до отримання контролю над Чорноморськими протоками та Константинополем, сьогоднішнім Стамбулом, на думку росіян - як «другий Рим». Але не все йде так, як планує Росія, після багатьох військових невдач Росія повністю розвалилася зсередини. Брест-Литовський мир, укладений внаслідок переговорів, на короткий час означав для українців та білорусів довгоочікувану державність.

Пригадайте Кримську війну 1853-1856 р; Російсько-японську війну 1904-1905; Польсько-радянську війну 1919-1921; Радянсько-фінську війну 1939-1940; Першу Чеченську війну 1994-1996; пізніше другу Чеченську війну тощо. У другій Чеченській війні, яка велася вже під проводом Путіна, «свою перемогу» росіяни купили, передавши Чечню клану Кадірова. В результаті, багатомільярдні дотації, які Москва платить Грозному, інакше ніж «даниною» в РФ не називають. А ще – Путін практично впав у залежність від Кадірова – змушений мовчки терпіти його диктаторські вихватки не лише у Чечні, а й у Росії – теж.

Окиньмо поглядом програні війни Росії за останні 500 років: практично завжди саме вона була агресором, а

потім – тікала з бойовища. Міфи треба розвінчувати. Особливо тоді, коли тебе намагаються ними залякувати. Міф про «непобедимість великої Росії» в останні роки став особливо нав'язливим та кричущим. Чого лишень у цьому міфіві немає: тут і «переможна» Куликовська битва, після якої ще 100 років Москва платила данину ординцям, і перемога над Наполеоном у 1812-му, (але без розгрому під Аустерліцем), з принизливим Тільзитським миром (мирні договори між Францією, Росією та Пруссією після перемоги Наполеона Бонапарта в 1806–1807), а потім і поразкою під Бородіно (1812) та спаленою Москвою (1812). Сюди ж московіти кладуть і перемогу над нацистами, яку Москва приписує виключно собі й вельми не любить згадувати ні про свій пакт Молотова-Ріббентропа (договір з фашистами), ні про мільйонні втрати в перші 2 роки німецько-радянської війни, які сталися виключно з вини вищого радянського керівництва та інше.

1). Поразки Радянського Союзу та Радянської Росії:

Спроби більшовиків після 1917 року розпалити комуністичні багаття у багатьох місцях не мали успіху. Їхня військова кампанія проти Польщі закінчилася безславною поразкою. Поляки вигнали росіян та змусили їх підписати Ризький мир.

Більшовицькій Росії, а за нею і Радянському Союзу не вдалося поширити комуністичну ідеологію на сусідні країни до початку Другої світової війни. Тільки договір із Гітлером (пакт Молотова-Ріббентропа) дав можливість зробити це, що принесло двом країнам нові геополітичні вигоди. Однак і тут не все йшло гладко, коли росіяни зіткнулися з опором на окупованих територіях. У ході зимової фінсько-російської війни, що почалася наприкінці листопада 1939 року, радянські війська вторглися до Фінляндії. Як завжди буває в «російських війнах, все почалося з брехні». Під фінським прапором та переодягнених червоноармійців у фінський одяг, радянські війська обстріляли

своє прикордонне (російське) село Майніла (звідси і так званий майнільський інцидент), щоб створити фальсифіковану підставу для війни.

Однак фіні, після 4-х місяців боїв, витіснили росіян, а Радянський Союз за цей безпричинний, незаконний напад був виключений з Ліги Націй, куди його прийняли лише за кілька років до цього через «загрозу» з боку Німеччини (згадайте договір з Гітлером)..

Лише перемога народів СРСР та західних союзників над німецьким націонал-соціалізмом надала радянському керівництву незаперечну легітимність, статус та харизму радянському війську. Ця харизма й досі підтримується тоталітарним режимом, промиванням мізків, примусовою працею та насильством, мілітаризацією суспільства. Брежнєвська пропаганда включала гіпертрофовані патріотизм російський солдат, зовсім забула про інших народів та допомогу по ленд-лізу 1941-1945 р, де навіть ґудзики до військової форми російських солдат виробляли Західні держави. Викривлена свідомість московської влади, старається возвеличити себе з усіх боків: «Якщо люди мовчать і не хвалять, я сама буду себе хвалити».

Збіг розпаду колоніальної системи та рішучості Росії призвів до територіальної жадібності. Афганістан став її жертвою у 1979 році. Російське вторгнення до Афганістану було, як і російсько-японська війна, прелюдією до кінця імперії Радянського Союзу. Розпочалась у грудні 1979 року нападом спецпідрозділів КДБ СРСР на президентський палац у Кабулі і вбивством президента країни Хафізулли Аміна, разом з його оточенням, та заміни його на керованого Кармаля Бабрака. Після 1986 року СРСР почав розпадатись, що стало одним із великих геополітичних переформувань, короткого та кривавого ХХ ст. Багато країн Радянського Союзу, включно з Україною, здобули перемогу і власну незалежність. У програші лишилася Росія, вона програла «Холодну війну».

*Перелік війн за участю Російської Федерації
1991-2022 роки:*

1991-1993 громадянська війна в Грузії

1991–1993 війна в Абхазії

1992- Придністровський конфлікт – Молдова

1992- Осетинсько-інгуський конфлікт

1992-1997 громадянська війна в Таджикистані

1994-1996 перша Чеченська війна

1999- війна в Дагестані

1999-2009 друга Чеченська війна

2008- Російсько-грузинська війна

2009-2017 збройний конфлікт на Північному Кавказі

2014- Російсько-українська війна

2015- інтервенція Росії в Сирії

*2022 – повномасштабна війна в Україні. Україна стала
ареною вирішення цивілізаційного конфлікту між Захо-
дом і Росією.*

Якщо російський «бункерний» Путін так любить сфальшовану на свій лад історію, давайте разом повернемо Росію до її перших кордонів московського царства. І нехай починає свій розвиток спочатку. Хватить сіяти війну і горе, конфлікти і лихо, терор і смерть. А якщо когось мучить ностальгія, ось вам кордон, а там Росія, тобто ж Московське царство. Бог вам суддя...

2). Зараз розглянемо поразки пострадянської Росії. 25 грудня 1991 року припинив існування «велетень на глиняних ногах» СРСР. Закінчилась 70-літня історія бага-

тонаціональної комуністичної імперії, і 400-літня історія московської (російської) імперії. Розпад СРСР привів до незалежності 15 республік СРСР. 25 грудня 1991 року Михайло Горбачов формально пішов у відставку з посади президента Радянського Союзу. Але СРСР продовжував жити і діяти в образі Російської Федерації. Радянські символи й досі є всюди в РФ - від державної символіки й пам'ятників - до одягу і сувенірів для туристів.

У 1992 р. московські орки розпочали Придністровський конфлікт у Молдові, який не закінчився й досі (2022 р). Далі пішли конфлікти, які ми зазначили раніше у фактах: Осетія, Таджикистан, Чечня, Дагестан, Грузія, Україна...

У 1996 році Росія розпочала війну проти Чечні. Проте кровопролиття у маленькій Чечні на Північному Кавказі виявилось фатальним для російської армії, вона програла війну. У 1999 році Росія розпочала другу чеченську війну, обравши іншу тактику. Цілком безжальним чином Чечня була розгромлена, а на чолі «зручної республіки» у складі Російської Федерації, Москва поставила жорстокого маріонеткового диктатора.

Навіть російську агресію проти Грузії у 2008 році не можна назвати чистою перемогою московитів. Сили росіян були нескоординованими, рух армії не відповідав сучасним стандартам ведення війни. Навіть російське керівництво було настільки вражене неефективністю своїх збройних сил, що саме після того ініціювали масштабну реформу армії. Міф о могутності російської армії обвалювався.

Під час першої агресії проти України та анексії Криму у 2014 році ми побачили російські збройні сили більш підготовленими. Проте в 2014 р. Росія не досягла поставлених цілей в Україні, незважаючи на те, що Україна здала Росії Крим без бою. На Донбаських територіях розпочалися воєнні дії під назвою АТО. Російські війська на Донбасі не лише не прорвали українську оборону, а й навіть втратили колись завойовані території та були відтіснені.

Президент Володимир Зеленський вважає, що нинішнє вторгнення Росії народилося з окупації Криму в 2014 році та 8-річної війни на Сході України. «Якби тоді був хоч натяк на такий спротив, який ми чинимо зараз у 2022 році. Якби тоді світ відреагував хоч наполовину так, як нині реагує. Упевнений, у нас не було б ні цього вторгнення, ні восьми років війни на Донеччині», - сказав В.Зеленський.

Від 2014 року населення Росії готувалося до війни з Україною. Пропаганда ставала дедалі інтенсивнішою і поширювалася на засоби інформації поза Росією. Більшість росіян знають, що їм брешуть про війну в Україні, 50% ставляться до цього байдуже, 30% заразилися вірусом імперського, патріотичного націоналізму, 20% схвалюють напад на Україну. Ми думаємо, що через півроку, процентний показник імперського націоналізму в РФ різко зміниться, коли Росію заповнять вбиті солдати «груз 200».

Слід зауважити, що з 2014 року в російській армії пройшли реформи, серія навчань та переозброєння. І так, Росія на початок 2022 р. вважала себе могутньою силою, другою армією у світі сьогодні, ядерною державою на чолі з супер лідером Путіним. Правда в тому, що Росія перевершує Україну багаторазово, якщо вимірювати у техніці: авіацією, танками, бойовою технікою та озброєнням. А от їхній лідер Путін – непередбачувана і хвора людина, довіра до якого є мінімальною. Мабуть він потребує допомоги психіатрів. А як думає читач?

Білий дім США заявив, станом на початок травня 2022 року Росія вже програла війну в Україні. Про це сказала речниця Білого дому Джен Псакі на брифінгу у Вашингтоні: - Важливо зазначити й не випускати з поля зору, росіяни для себе вже програли війну в Україні. Президент Путін не проведе марш Перемоги вулицями Києва. Вони не

заволодіють територіальною цілісністю й суверенітетом цієї країни. Їм не вдалося розділити НАТО, далі речниця пояснила, що в Кремлі планували захопити значну частину території України, у тому числі на півночі, але зробити цього їм не вдалося. На нинішньому етапі США докладають зусиль, аби зміцнити позиції України, як шляхом посилення зброєю на полі бою, так і забезпеченням будь-яких потреб української сторони.

Будемо реально дивитись на речі, Росія далеко не непереможна, по чисельності населення, вона в декілька разів перевищує Україну. Українці завзято воюють, але їх не можна залишати самих без зарубіжної підтримки. Символи та зброя, фінанси та слова підтримки є важливими компонентами, але надіятись на НАТО та ЄС, що вони будуть воювати за Україну, не треба. Тож просимо всіх українців: - зберемося разом і дамо відсіч московським кацапам та іншим російським оркам.

Одні люблять Польщу в гонорі і славі.

Всяк московит Московію трубить.

Лиш нам чомусь відмовлено у праві

Свою Вітчизну над усе любить. (Ліна Костенко).

Незважаючи на всі військові потуги, путінська Росія не в змозі повторити нічого героїчного та епічного у 2022 році. На більш тривалий термін часу ми прогнозуємо. Натомість, за іронією долі, повномасштабна війна між Москвою та Києвом у 2022 році породила одразу три химерні історичні феномена.

Парадокс №1 очевидний: міф «Великої Вітчизняної війни» (замість виразу Друга світова війна), виконує в РФ функцію «громадянської релігії», виявився набагато ближчим не до Росії, а до України. Бо сьогодні саме українці відбивають російську ворожу навалу, захищають свою Батьківщину – і відповідно до радянського пропагандистського наративу встають на смертний бій «з проклятою

московською ордою». Далі, пригадайте горезвісний вираз «Київ бомбили, нам оголосили, що почалася війна» резонує з особистими переживаннями наших співвітчизників, що прокинулися в Києві під звуки російських вибухів, в 4 години ранку 24 лютого 2022 року. Два шкідливих кота, один Гітлер, котрий напав в 4 години (1941) ранку на Радянський Союз, другий Путін, зробив те саме у 2022 р. заслуговують на один і той же фінальний кінець.

Кількість згадок прізвища Путін поруч із прізвищем Гітлера зросла приблизно в п'ять разів. За правління Путіна, його порівнювали з Гітлером 5.836 разів. Серед ЗМІ, які найчастіше дозволяли собі такі порівняння, були британські та американські видання – The Independent; The Telegraph; The New York Times; The Guardian; The Wall Street Journal та інші, про українські видання ми вже мовчимо, бо це став світовий тренд і з'явився вираз Путлер. З точки зору теорії медіа, такі порівняння – не випадковий зворот мови, а частина процесу, який зараз прийнято називати «фреймінгом».

Тім Джуда з *Financial Times* пропонує яскравий приклад української винахідливості та ініціативи у битві за Київ 2022 р. Він описує, як «московським силам завадили шматки пінопласту, який українці називають «карематами», (вартістю лише 1,5 британських фунти). Ці пінопластові килимки не дають можливості російським тепловізійним дронам виявляти тепло людини. «Ми тримали каремати над головою», сказав командир батальйону Олександр Коноко, пояснюючи, як уночі його люди непомітно пересувалися невеликими групами. Таким чином, українські солдати, озброєні протитанковою зброєю, поставленою зі США, Великої Британії та інших країн, могли підкрастися до росіян, випустити свої смертоносні ракети точно в ціль, а потім непомітно зникнути.

Оборона Маріуполя, оточеного на самому початку війни 2022, цілком порівнянна з розпіреною обороною Брестської фортеці 1941 – з тією різницею, що радянська опора виявилася слабшою за українську і протримався лише тридцять один день, а Маріуполь значно більше.

Пізніше в нашій книзі ми розглянемо заокеанську військову допомогу по ленд-лізу, що надходила до СРСР у 1941-1945 роках, ті що дістається Україні у 2022 році.

Спроби Москви прикритися вигаданим «антифашизмом» в Україні виявилися абсолютно провальними, вони трохи впливали на внутрішню аудиторію Росії до тих пір, як почав надходити «груз 200» - вбиті російські вояки. В очах решти світу російська армія виглядає поганою копією гітлерівського Вермахту, а російська держава – незграбним ерзацем Третього рейху. Російському агресору не вдалося продемонструвати наступність з своїми дідами, що воювали у Другу світову війну, навіть на рівні зовнішньої атрибутики. Латинська «**Z**» настільки розходиться з радянським бекграундом і настільки виразно відсилає до нацистської свастики, що мимоволі закрадається думка про свідоме шкідництво з боку пропагандистів Кремля.

В Росії настав «День Перемоги» у Другій світовій війні (9 травня 2022), вранці перед початком параду стало відомо, що цього року в Москві не покажуть авіацію. Що цікаво – у минулі роки Кремль витрачав мільярди на те, щоб розганяти хмари над російською столицею, аби провести повітряну частину параду. Настала 75 доба героїчного українського спротиву. Ворог обстрілює Луганщину, Донеччину, Харківщину, Одещину, Миколаївщину і прикордонні території Сумщини та Чернігівщини. Путін цинічно вітає український народ з «Днем перемоги» і нарощує війська у Криму, бо він вважає війну в Україні «єдино правильним рішенням»...

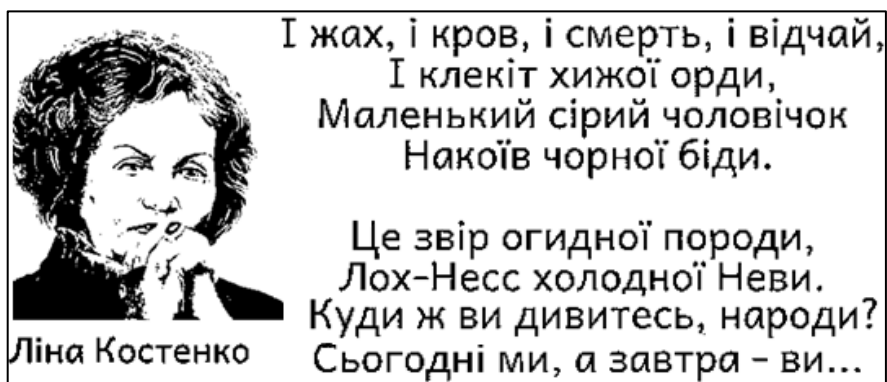
Парадокс № 2 Великої Вітчизняної війни. Виявилось, що українсько-російська війна 2022 виявилась ближчою до російського міфу про Велику Вітчизняну (радянсько-німецьку) війну 1941-1945 років. Боротьба з путінськими окупантами в Україні 2022 нагадує не так сутичку СРСР і нацистської Німеччини 1941-1945 р, як романтизоване зображення цієї сутички.

У нинішній війні Росії з Україною 2022 можна знайти все, що було оспівано радянською пропагандою, зафіксовано у радянських книгах та кінофільмах про війну: мужність та патріотизм, стійкість та самовідданість, подвиги на полі бою та ворожий терор проти цивільного населення. Все що колись творила німецька армія (1941-1945) на теренах Радянського Союзу, сьогодні творять московські рашисти в Україні 2022 р.

Але водночас Україна позбавлена ганебного вантажу, у нас немає безжального тоталітарного комуністичного режиму та загороджувальних загонів НКВС на фронті проти своїх солдат; немає катастрофічних поразок зразка 1941-1942 років російської армії та мільйонів військовополонених, кинутих напризволяще; немає власного пакту-договору Молотова-Ріббентропа з противником та анексії чужих територій, що передувала ворожому вторгненню.

Те, що в Радянського Союзу було брехливим і фальшивим, у українців виходить щирим і непідробним. «Німці розраховували увірватися до СРСР із танками та бомбардувальниками, як у Польщу, у Францію та інші держави, де перемога була заздалегідь забезпечена їхньою «німецькою пропагандою» і попередньою підривною роботою. Та на кордонах СРСР вони вдарилися об «сталеву стіну» захисту, і широко бризнула їх німецька кров», – ці рядки були написані сталінським пропагандистом Олексієм Толстим 27 червня 1941 року. Візьміть і поміняйте місцями «німців» на «росіян», змініть назви країн і вийде досить коректний опис кремлівського нападу на Україну 2022 р.

Нарешті, парадокс № 3 про міста-герої: мабуть цей парадокс найлоскітніший для нас. Прагматики та ідеологи вважають, що, відроджуючи старе радянське поняття «місто-герой», Україна перехоплює старий радянський символ, можливо ми обеззброюємо його і цим наближаємо власну перемогу. Час покаже хто правий, ми не хочемо, щоб цим символом Україна заганяла себе у спільний ідеологічний простір із Росією. А ще ми не хочемо, щоб нас звинуватили в гібридності, користуючись термінологією воєнної доктрини Російської Федерації.

Пройде певний час, Україна після своєї перемоги задумається на тим, як назвати сьогоднішню війну Росії з Україною. Одні скажуть «повномасштабна війна 2022», другі – просто «російсько-українська війна», треті вважають, що нинішню війну слід називати «Вітчизняною», і тоді вона природно поглине колишній радянський міф - про німецько-російську Вітчизняну війну 1941-1945. Опоненти переконані, що будь-яка подібність із радянськими наративами є згубною для України. Мабуть у нас зараз проходить щось більше, ніж дискусія про історію та війну.

Останнє слово буде за читачами. Зараз ми хочемо як найшвидше закінчити війну. Нам сподобались слова Л.Лук'яненка: «Війна закінчиться тоді, коли ми будемо хотіти не миру, а перемоги».

НА КОРДОНАХ ДОБРА І ЗЛА

Ми нескорений український народ, нас виживали століттями під різним ігом, і ми не скорились. Ми не скоримось і в пеклі війни с рашистами в 2022 році. На момент написання цієї книги пройшло три місяці повномасштабної війни з рашиською Росією, а ми стали ще упертими і злішими. Виживаємо назло та всупереч московським оркам, і будемо виживати далі. Кажуть нескоренні, це страшні люди у своїй ненависті до ворога. Коли ми боремось із рашиською сатаною, головне самим на осатаніти. Україна це кордон свободи у світі. Ми маємо залишатися воїнами світла. В історії людства вже декілька разів були війни світла і темряви. Вічна пам'ять героям. Ми хочемо щоб світ звернув увагу на нескорену Україну і її націю. Тож давайте разом проаналізуємо події перших місяців війни в Україні і викладемо свої думки. З чого все починалось?

Московіти часто кажуть один - одному: «Як з назви Русь вийшла Росія, ми знаємо, але як з тієї назви (Русь) вийшла Україна, - ніяк не можемо второпати». Ми запрошуємо наших читачів надати просте пояснення отим недолугим оркам. А зі своєї сторони ми вставимо коротке історичне доповнення. В час існування держави Київської Русі (IX-XIII ст) про Московську державу не було ні згадки. До XII ст. на землях «Моксель» (Московія) проживали тільки фінські племена. Відомо, що Московське князівство, як улус Золотої Орди, було засноване ханом Менгу-Тимуром в 1277 році. До цього часу держава Київська Русь уже існувала більше 300 років. Немає ніяких фактів про зв'язок Київської Русі з фінським етносом на землях «Моксель» до 1280-х років. Окремі дослідники кажуть: - до XVI ст. Московське князівство не спілкувалося з князівствами земель Київської Русі. В той час, як у 988 році відбулося хрещення держави Київської Русі, фінські племена землі

«Моксель» перебували в напівдикому стані і молилися своєму богові. Історик В. Білінський наводить джерела, які свідчать про те, що велика частина московських селян наприкінці XIX століття вільно говорила угро-фінськими мовами. Фаза ослов'янення угро-фінів відбулася в епоху СРСР, коли мільйони українців були насильно депортовані до Сибіру і там впровадили «всесоюзну політику русифікації» через загальну середню освіту на російській мові і сфальсифікованій історії Росії, а потім Радянського Союзу.

В процесі свого історичного розвитку, багато країн змінили свою назву, наприклад, Галія стала Францією, Еллада стала Грецією, Богемія – Чехією, Кемет – Єгиптом, Персія – Іраном і так далі. А от з назвою Росія, вийшло складніше, спочатку ця держава називалась Московське князівство. У 1363 році було добавлене слово «Велике», яке остаточно закріпилась з 1432 року. Назва Московщина утворилось пізніше, подібно до назв «Німеччина», «Словаччина», «Туреччина», «Угорщина» тощо.

Від 1720-х років московіти почали називати свою державу грецьким словом «Росія», щоб була схожість з назвою «Русь», бо вже тоді мали лихі наміри відносно України. Саме у XVIII століття Росія почала претендувати на історичний спадок (назву) Русь. Стверджуючи, що Русь і Росія це одна держава, тільки історичні рукописи неправильно трактували (або спотворили назву навмисно). Це дало Карлу Марксу стверджувати у своїй праці «Викриття дипломатичної історії XVIII століття», що: «Колискою Московії було криваве болото монгольського рабства, а не сувора слава епохи норманів і слов'ян Київської Русі. Сучасна Росія - лише метаморфоза історичної Московії».

Протягом століть, в голови людей втовкмачували й досі втовкмачують, що Російська держава і російський народ беруть початок від великого князівства Київського; що Київська Русь – колиска трьох братніх народів: росій-

ського, українського та білоруського; що росіяни за законом «старшебратства» мають право на спадщину Київської Русі. Цією жалюгідною брехнею дотепер користується російська історіографія і державні діячі Росії, а також «5-а колона» в Україні,

Як можна говорити про якогось «старшого брата», коли цей «старший брат» появився на світ декілька століть пізніше ніж русичі-українці. Він не має жодного морального права називати себе «старшим братом», диктувати людству правила існування, насаджувати свою культуру, мову, світосприймання. Відомо, що до кінця XV ст. не існувало ніякої російської держави, не було старшого брата «великороса» і зовсім не було російського народу, а була Суздальська земля – земля Моксель, а пізніше Московське князівство, що входило до складу Золотої Орди – держави Чингізидів. З кінця XIII до початку XVIII ст. народ цієї землі називали московитами. Московські історики стараються приховати і замовчати питання про своє національне походження.

У 1137 р. на фінські землі (майбутньої Московії) прийшов молодший син київського князя Мономаха – Юрій Довгорукий, який залишився без княжого стола у Київському князівстві. Юрій Довгорукий започаткував князювання на землях Моксель, очоливши Суздальське князівство. В нього від жінки місцевого фінського племені народився син Андрій, якого назвали «Боголюбським». Народжений і вихований в лісовій глухомані в середовищі напівдиких фінських племен, князь Андрій розірвав усі зв'язки з батьківською дружиною і зі старими київськими звичаями.

У 1169 році він створює коаліцію з 11 Володимиро-Суздальських князів та передає владу своєму сину Мстиславу Андрійовичу і посилає його війною на Київ. Той, хто завойовував Київ, не тільки отримував титул «Великий князь Київський», але й міг претендувати на верховенство в династії Рюриковичів. За давньої традицією та за непи-

саними правилами Русі, кияни вважали, що новий князь (Мстислав Андрійович) прийшов правити столицею, тому вирішили покластися на милість переможців і відкрили ворота Києва. «Милість» виявилася такою, що Київ два дні піддавався небаченому доти спустошенню, в результаті якого не було зроблено винятку ні для кого: ані для жінок, ані для дітей. (Ось де закопані історичні коріння варварської поведінки московських рашистів у 2022 р)...

Ідемо по історії далі. Брехнею є те, що Москва заснована Юрієм Довгоруким у 1147 р. Це міф, який не має доказового підтвердження. Москва як поселення була заснована 1272 року. Цього ж року був проведений третій перепис населення Золотої Орди. При першому переписі (1237–1238 р.) і другому (1254–1259 р.) поселення Москва не згадується.

Декілька слів про великоросів. Плем'я великоросів (або російський народ), як він сьогодні зветься, з'явилося близько XV–XVII ст. серед фінських племен: мурома, мері, весі та інші. Саме тоді почала зароджуватись їхня історія. Немає історії великоросів на землі Київській. Історія великоросів починається із «Залещанської землі», з Московії, які ніколи не були Руссю. Татаро-монголи, що прийшли на фінські землі, внесли значний вклад у формування сучасних «великоросів». Від тих часів на психології великороса наклався відбиток запозичення татаро-монгольського завоювання, деспота, в якого основна мета: пограбування, вбивство та світове панування.

Українці, які проявилися як нація ще в XI–XII ст, а можливо й раніше, ніяк не можуть бути «малоросами» в порівнянні з «великоросами» XV–XVII ст. Але росіяни з віслючою впертістю взяли втовкмачувати всьому світові, що вони «старші» і «великороси». За найменший відступ від цієї версії, українців страчували, знищували,

засилали в ГУЛАГи. Особливо жорстоким був для України Радянський період. За той час Україна втратила понад 25 мільйонів своїх синів і дочок, які загинули у війнах за інтереси Московії-Росії, під час колективізації, на висилках і в катівнях. Ось приблизно так «старший брат - великорос», змушував жити «молодшого брата - малороса», у жорстоких «обіймах братської любові».

Широко запроваджувати масовану державну фальсифікацію історії свого московського народу почав цар Петро-I. Він уперше в 1701 р. видав Указ про вилучення в покорених народів усіх письмових національних пам'яток: літописів, хронографів, хронік, давніх історичних записів, церковних документів, архівів тощо. Особливо це стосувалось України-Русі. У 1716 р. Петро-I «знімає копію» з так званого Кенігсберзького літопису, де показано «об'єднання» давнього літописання Київського і Московського князівств і обґрунтовувалась єдність слов'янських і фінських земель. Історикам виявився дивним цей «дкумент» і вони попросили ознайомитись з ним. Однак доступ до оригіналу і копій з нього, закритий до сьогоднішнього дня.

Ця Петрова фальсифікація стала основою для подальших фальсифікацій – написання т. зв. «загальноруських літописних зводів», в яких обґрунтовувалось право Московії на спадковість Київської Русі. На основі цих фальсифікацій 22 жовтня 1721 р. Московія оголосила себе «Російською імперією», а московитів – «росіянами». Так була вкрадена у законних спадкоємців Київської Русі і українців історична назва Русь.

Далі – гірше. Кожний іноземець, що поступив на державну службу в Росії, давав присягу про нерозголошення державної таємниці і зобов'язувався ніколи не покидати Московську державу. Виникає питання, які можуть бути державні таємниці при «обробці російської історії» від давніх часів? У будь-якій цивілізованій європейській країні

після 30–50 років розсекречуються всі архіви. Російська імперія дуже боїться правди про своє минуле. Смертельно боїться! Назви «Русь» і «Росія», це в порівнянні як поляки та половці, або як поліція і полюція, просто схожі назви. Тож не дивуйтесь, що Московія краде у сусідів усе: історію, назву, землі (Крим, Донбас тощо), а ще одяг і білизну, зерно і трактори, автомобілі і побутову техніку... Повертаємось до теми нашої книги.

Росія розпочала війну проти України не 24 лютого 2022 року. Російські війська прийшли з війною в Україну у 2014 році. Вони захопили наш Крим, і перетворили його на одну велику військову базу РФ. Вони зробили Чорне й Азовське моря одними з найбільш небезпечних морів на планеті. Вони розпочали страшну, безмежно цинічну війну на українській території. Вони вбивали наших людей впродовж 8 років. Ми маємо 14 тис загиблих за цей час! Чим відповів на це світ? Чи підтримали Україну інші держави у 2014-2021 р? Запитання так і залишилося риторичним. За відсутності достойної відсічі, московські рашисти вирішили, що можуть дозволити собі ще й повномасштабну війну в Україні 2022. Російські війська повторюють на українській землі те, що Європа бачила під час Другої світової війни? Війна - це смерть людям.

Нагадуємо, війна на сході України розпочалась з російського збройного вторгнення в Крим (2014) та анексії Криму (2014 р). До речі, це повторна російська анексія Кримського півострова, перша відбулась у 1783 році...

У ніч на 27 лютого 2014 р. будівлі Верховної Ради та Уряду Криму (АРК) захопили озброєні особи та встановили на них російські прапори. Москва 8 років доказувала усім, що то були «невідомі особи», які з невідомих причин встановили російські прапори. 16 березня 2014 року від-

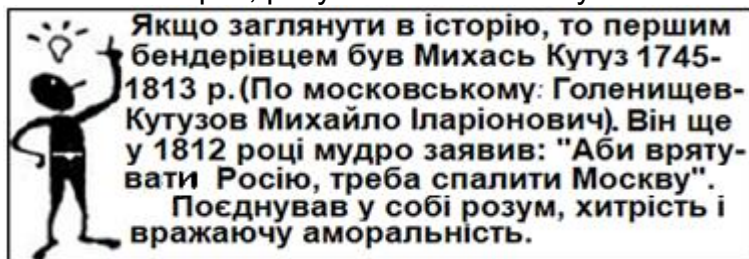
бувся псевдо «референдум» про статус Криму, на якому (за офіційними даними Росії), 96,77 % жителів АРК і міста Севастополь проголосували за возз'єднання цих територій з Російською Федерацією.

Починаючи з 1 березня 2014 року, відбулася низка рашиських акцій, проведених за участі російських спец. служб у східних, центральних і південних регіонах України. Учасники яких виступали за відокремлення півдня і сходу України та приєднання цих регіонів до Російської Федерації. У квітні 2014 року було оголошено про анти-терористичну операцію (АТО) на сході України. 17 березня 2014 в Україні вперше була оголошена мобілізація указом тимчасово в.о. Президента України О.Турчинова. Далі – більше. У період з 12 по 14 квітня 2014 терористами було захоплено ряд адміністративних будівель у містах Донецької області: Слов'янськ, Краматорськ, Артемівськ, Лиман, Дружківка, Єнакієво, Макіївка, Маріуполь, Горлівка, Харцизьк, Жданівка і Кіровське.

Після цього, у 2014 року проросійські активісти здійснювали декілька спроб заволодіти Харківською ОДА. Між учасниками проросійських і проукраїнських акцій виникали сутички, які переростали у масові заворушення. Унаслідок протистоянь загинуло 48 осіб, 247 було поранено, (6 з них загинуло від вогнепальних поранень). 11 травня 2014 р. московськими рашистами було проведено 2-а псевдо «референдуми» що до незалежності ДНР і ЛНР. За російськими даними, за незалежність ДНР проголосувало 89,07%, а за незалежність ЛНР 96,2% чоловік.

7 червня 2014 п'ятим президентом України був обраний Петро Порошенко, і вже 20 червня 2014 р. він віддав наказ про припинення бойових дій на окупованих російськими терористами територіях і запровадження перемир'я. Рішення викликало широке обурення в суспільстві, армії та добровольчих батальйонах. Перемир'я не дало ніяких позитивних наслідків. Ескалація російської агресії продов-

жувалась 8 років. В ті роки люди вірили у казку, що московськими рашистами можна домовитись про мир. Московіти, як і всякі інші орки, розуміють тільки силу...

На початку квітня 2021 року російські військові почали перекидати велику кількість озброєння і техніки з західної, центральної Росії та з Сибіру до українських кордонів. У вересні 2021 майже 200 тис. російських військовиків брали участь у великих спільних російсько-білоруських військових навчаннях «Захід-2021», зосереджених на «західному стратегічному напрямку», біля українських кордонів. Співробітники розвідки США попередили, що Росія планує великий військовий наступ на Україну в січні 2022 року. Сполучені Штати підраховували, що Росія може зібрати 175 тис. військовиків для вторгнення в Україну.

І раптом, 24 січня 2022 року секретар Ради національної безпеки і оборони України Олексій Данилов заявив, що переміщення російських військ біля кордону України «не новина» і «ми не бачимо жодних підстав для заяв про повномасштабний наступ на нашу країну». На другий день, 25 січня 2022 року міністр оборони України Олексій Резніков зробив заяву, що українська влада НЕ БАЧИТЬ загрози повномасштабного російського вторгнення в Україну. Заступник міністра оборони України Ганна Маляр заявила, що різноманітних російських військ, зосереджених на кордонах України, «замало для повномасштабного вторгнення в нашу державу».

А 28 січня 2022 року президент України Володимир Зеленський закликав Захід не створювати в його країні

«паніку» через потенційне вторгнення Росії, оскільки постійні попередження про «неминучу» загрозу вторгнення ставлять під загрозу економіку України і нервують людей. Зеленський сказав, що «ми не бачимо більшої ескалації» ніж на початку 2021 року, коли почалося військове нарощування Росії біля українських кордонів. Нехай люди краще думають про травневі свята і куди вони поїдуть на шашлики.

Станом на 1 травня 2022 р, повномасштабна війна з Росією привела до трагедії. Понад 627 дітей постраждали в Україні внаслідок збройної агресії РФ проти України, повідомляє Офіс генпрокурора України з посиланням на ювенальних прокурорів. За офіційними даними, 220 українських дітей загинули та понад 407 зазнали поранень у перші три місяці війни. Ці цифри не остаточні...

21 лютого 2022 року указом Володимира Путіна визнано терористичні квазідержави «ДНР» та «ЛНР» як «незалежні» державні утворення світу. Далі Росія офіційно ввела на територію «ДНР» та «ЛНР» частину своєї регулярної армії, а також підписала Договір про дружбу, співпрацю та обопільну допомогу з «ДНР» і «ЛНР». Але це землі держави України, тому 22 лютого 2022 року Сполучені Штати та Велика Британія оголосили, що в найближчі дні почнуть вводити санкції проти Росії.

23 лютого 2022 року президент України Володимир Зеленський оголосив надзвичайний стан на 30 днів для всієї України, за винятком Донецької та Луганської областей, які перебувають у режимі надзвичайного стану з 2014 року. Увечері 23 лютого 2022 ватажки «ДНР» та «ЛНР» Денис Пушилін та Леонід Пасічник звернулись до Володимира Путіна з проханням про воєнну допомогу. 24 лютого 2022 року Російська Федерація розпочала новий

етап восьмирічної війни проти України – повномасштабний наступ - війну. Ворог почав здійснювати масовані обстріли та бомбардування мирних українських міст та сіл. Російські війська розпочали інтенсивні обстріли підрозділів ЗСУ на сході та перетнули північно-східні кордони, а також нанесли ракетно-бомбові удари по аеродромах і складах зброї по всій території України. Почалась російсько-українська війна 2022 р. Ми вважаємо, що правильно треба цю війну визначити по етапам: перший етап від початку захвату Кримського півострова у 2014 року і до початку повномасштабної війни 2022; другий етап від 24 лютого 2022 року і до закінчення війни...

Російське вторгнення в Україну 2022 р – це відкритий воєнний напад Росії на Україну за підтримки Білорусі, початий о 3:40 год 24 лютого 2022 року. Безкарність РФ за воєнні злочини у Чечні, Грузії, Сирії і інших країнах призвела до того, що Росія напала на Україну. Московська влада почала вимагати, щоб Україна відмовилася від членства у НАТО. Однак загроза з боку РФ змушує навіть традиційно нейтральні країни в Європі замислитись про вступ до натовського Альянсу.

Тисячі людей тікають від російських ракет та бомб, які обстрілюють українські міста. Україна звинувачує РФ у геноциді та просить Міжнародний суд ООН зобов'язати Кремль негайно припинити військову операцію за назвою «повномасштабна війна». В перші місяці війни в Україні, НАТО не втручається, Україна не являється членом Альянсу. Проте інші держави надають Україні різносторонню допомогу і склали коаліцію, це: США, Велика Британія, Польща та Україна. А що Європейський Союз? Якось Черчіль казав: «Будь-які стосунки з Росією – це битва двох бульдогів під ковдрою. Не треба туди влазити, треба дочекатися, хто з них вийде переможцем, а потім з ним домовлятися». На жаль таку ганебну позицію займав Європейський Союз в перші три місяці війни 2022 р.

27 січня 2015 року Верховна Рада України визнала Російську Федерацію агресором. Президент України Володимир Зеленський оголосив воєнний стан і розірвав дипломатичні відносини з РФ. Таке рішення було ухвалене після визнання Росією незалежності самопроголошених "ДНР" і "ЛНР" та початком її вторгнення у 2022 році. 14 квітня 2022 року Верховна Рада України визнала дії, вчинені Російською Федерацією під час збройної агресії проти України, геноцидом українського народу. Станом на період: лютий 2014 - січень 2021 р, загальна кількість людських втрат у війні (яку звали АТО) за даними ООН становить 13 100-13 300 осіб. До цього числа входять 3 375 загиблих цивільних осіб, приблизно 4 150 загиблих українських військових, а також приблизно 5700 загиблих проросійських бойовиків. Майже 10 млн осіб стали вимушеними переселенцями. Росія окупувала до 20% території України. Людські втрати після 24 лютого 2022 року будуть зазначені пізніше.

Сили оборони нескореної України зруйнували початкові наміри ворога (російських орків) у повномасштабній війні 2022. Українці виживали назло ворогу і проявляли масовий героїзм. Про героїв цієї війни буде написано багато книг. Зараз ми зазначаємо лише окремі героїчні моменти незламності і героїчності української нації. Візьмо для прикладу, оборону Маріуполя, який стояв першим у переліку українських міст, як один з головних ударів ворога. На момент написання цієї книги (початок травня 2022), захисники Маріуполя б'ються не на межі, а вже за межею людських можливостей. Бійці «Азова», морські піхотинці, Національна гвардія України, прикордонники й багато інших підрозділів творять чудеса. Фактично 3000 бійців прикували зараз до себе 14-тисячне російське угруповання орків. Вони скували своїми діями понад 10%

окупаційних сил Росії в Україні. Це справжні герої на рівні 300 спартанців або українських козаків, які прикривали козацьку армію у битві під Берестечком. Засновник батальйону «Азов» Андрій Білецький у своєму відео зверненні наголосив: «Маріуполю потрібні не бадьорі брифінги влади, або оптимістичні картинки у фейсбуці чи інстаграмі, а реальна допомога. Допоможіть скоріше зняти блокаду з міста і врятувати українських героїв, які стримують російську армію». Трагедія цього міста стала символом нескореності української нації.

За перші три місяці повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну 2022, вони показали, що саме Донбас для Росії – це головна мішень, а вже потім Луганськ. Саме Луганську й Донецьку області російські війська руйнують так, ніби хочуть, щоб від них залишилося тільки каміння. І щоб там не залишилося людей взагалі. Їм начхати на російськомовних жителів цих територій. Вони примусово забирають мешканців чоловічої статі у свою рашиську армію. Вони кидають їх у найстрашніші бої, буквально в лоб українській обороні. Вони руйнують міста й села Донбасу і Луганська. Спалюють усе, що підпадає під руку.

Гордий і охайний Харків 80 років не бачив таких знущань, які зараз принесла йому Росія. Для чого його руйнувати? Там живуть російськомовні жителі. Чого можна досягти спаленням Харкова? Для чого руйнувати площу Свободи? Наскільки безглузде вторгнення РФ в Україну? Наскільки воно самовбивче для всього, що Росія нібито «захищає». Для російської культури, для зв'язків з цим народом, навіть для російської мови. Росія випалює «дружбу народів» своєю зброєю. Випалює мінімум на 100 років, а може й більше. Людська пам'ять, питання геноциду тримає віками і передає від покоління – до покоління.

Древній Чернігів, якому понад тисячу років. Який бачив стільки війн і стільки загарбників, що хоча б у XXI

столітті заслуговував на мир і спокій. Але ні... Прийшла Росія з рашиськими поняттями. Прийшла з найгіршим, що Чернігів переживав за увесь час із X століття. З часів Київської Русі, на зв'язок з якою Росія колись претендувала. Тепер і цей міф спалений. Русь не руйнувала б себе саму. З нею це робили чужинці з напівдиких племен. Ординці та інші загарбники. Це вони сьогодні прийшли на нашу землю. Генетично передані ознаки тих, далеких напівдиких племен з московського князівства, проявили себе у війні проти України в 2022 році заради грабунку та заради знущань. І воюють сьогоднішні орки, так само як їхні предки в історії далеких часів.

Але московські рашисти не врахували українську нескореність у віках і бажання жити так, як цього хочемо саме ми. Історії мужності наших предків дозволяє українцям віднайти сили навіть у найжахливіші часи бомбардувань. Ціна цієї безглуздої війни – життя наших людей. Мужніх і нескорених.

Начальник поліції Київщини Андрій Небитов, напередодні травневих свят 2022 показав журналістам «робочу карту» російського спецпідрозділу з позначкою «Секретно», зроблену у двох екземплярах, ще 14 лютого 2022 р, (за десять днів до дати вторгнення РФ в Україну). На карті зображена частина Києва з позначеннями російських підрозділів, які мали захопити всі важливі об'єкти за 3-5 днів. Але українська нескореність зламала всі їхні плани.

Окупанти будуть відповідати за все, що зробили в Україні. Вони відповідатимуть за Бучу, за Краматорськ, за Волноваху, за Охтирку, за Гостомель і Бородянку, за Маріуполь і Ізюм, за всі інші міста й покалічених людей України. Їхня невблаганна жорстокість проти мирних українських жителів, окупиться їм сторицею. Після всякої війни, люди кажуть: «Ніколи знову». Ось вона, знову війна в Україні 2022. Зараз війна йде в середині Європи. І давайте ми зробимо все, щоб це було справді востаннє.

КЛЯТІ ПИТАННЯ

У дуже давні часи О.Блаватська писала: «Істина ніколи не спуститься до нас - ми повинні до неї піднятися самі». Тож давайте подивимось, до чого призвела злочинна дурість тих схиблених українців, хто 2014 року «покликав війну» у східні регіони України: «Путін, введи війська. Зупини київську фашистську хунту». Про що думали ті люди, хто виходив із такими гаслами на площі Донбасу 8 років тому? Про що думали колоборанти та інші подібні особи, які усвідомлено співпрацювали із окупаційною російською владою на шкоду власній країні у Криму? Може про російські зарплати та пенсії? Про те, що як Хрущов покажуть Америці: «кузькина мати»? А може про Пушкіна, Достоевського чи Чехова? Або про Леніна, Сталіна чи царя Миколу-II? Ні, вони думали про російське «щастя» та як сильно зневажають Україну і всіма силами намагались їй нашкодити.

Серед безлічі думок, які могли бути в голові любителів «руського міра», навряд чи знайдеться місце для найбільш очевидної: війна торкнеться всіх, вона для всіх буде кривавою та руйнівною. А вторгнення Путіна в Україну може закінчитися так, як війна Л.Брежнєва в Афганістані. Рішення російського президента Путіна розпочати війну проти України «загоне Росію в пастку». Тож на Путіна чекає остаточна поразка, правда зміни в Росії відбувались після її воєнних поразок: наприклад, у війні з Фінляндією, Японією, Афганістаном, тепер це буде з Україною. Його надія на повторення кримського сценарію 2014 р, будуть швидко розвіяні. Так і вийшло, за словами М. Ходорковського, Путін «геть збожеволів» після того, як українці недружно зустріли російські війська у 2022 році. Путін не очікував такої героїчної відповіді з боку української армії та українського суспільства.

*Скоро українські військові обов'язково вда-
рять по Кримському мосту, у цій війні давно
уже немає ніяких обмежень. Питання лише у
технічній можливості ЗСУ. Навчання, яке
проводять російські рашисти біля Кримсь-
кого моста, свідчить про те, що РФ все-
рйоз розглядає загрозу удару ЗСУ по цьому об'єкту.*

Ті, хто кликав Путіна у 2014 захопити Україну, були впевнені у своїй безкарності. У непереможності російської армії. У тому, що кордони Росії «ніде не закінчуються». У тому, що Україна розвалиться після перших російських ударів. У тому, що вони - зрадники з українськими паспортами (проживають в Україні), небайдужі Москві. Що їх Путін не дасть образити. Що на їхні голови не посипляться російські снаряди та ракети: «вони будуть падати тільки на голови бендерівців».

Мрії ідіотів на російське «щастя» не справдилися. Через 8 років (24 лютого 2022) Путін вирішив здійснити мрії тих українських колаборантів і послав їм рашиське «щастя». Російська «спеоперація 2022» зі «звільнення» неіснуючих республік ДНР\ЛНР призвела не тільки до жакхів Маріуполя, Попасної, Сєвєродонецька, до знищення сіл і міст тих регіонів, їхньої екології та економіки. Вона безжально (без наркозу), дісталася «головного нерва» – Донецька. Куди поділися ідіоти «російського щастя 2014»?

Одна частина повтікала а інша – почала звинувачувати ЗСУ: «Що це за захист Донбасу такий»? Вони мабуть забули, що війна завжди йде по обидві сторони барикад та наповнює простір взаємною ненавистю. Війна, яку так наполегливо та маніакально кликали в Україну колаборанти, не робить жодних винятків. Особливо для тих, хто її покликав та розпочав. Особливо для тих, хто так нічого не зрозумів. Хто не готовий переписати дурні, старі плакати на нові: «Путін, виведи свої рашиські війська з України».

Є три ймовірні причини, чому Путін схвалює масовані ракетні удари по українських селах і містах у 2022 р. Перша причина – сіяти паніку та недовіру в українців. При цьому російські медіа запускають наратив про те, що якби Україна не оборонялася, то її міста не обстрілювали. Мовляв, ми самі вирішили оборонятися і вмирати, а росіяни лише хотіла «захистити» українців. Наразі цей наратив просувають всі російські Телеграм-канали. Друга причина – тиск на Західні країни. Агресор намагається підняти ставки й змусили західних лідерів сісти за стіл переговорів. Раніше радник голови Офісу президента Михайло Подоляк висловив думку, що Росія завдає ударів крилатими ракетами по житлових кварталах, щоб примусити Україну до переговорів. Третя причина – це російська еліта, яких Путін хоче «замазати кров'ю українців». Мовляв, таким чином Путін показує їм, що у них два варіанти: або вони з ним, або їх не буде взагалі.

Росія перейняла багато радянських тактик розправи з інакодумцями, прикладом чого є дегуманізація українців, яких в безкінечному ґвалті російських державних ЗМІ зображають «просто нацистами та фашистами». (Примітка: Дегуманізація - психологічний процес позбавлення людини її людських рис, заперечення чи применшення її належності до людського роду, знищення її людяності). Коли загрожує біда, коли буває туга, мудрий звинувачує себе, дурень лає свого друга. Ви подивіться, як навіть за часів більшовиків, війна з поляками не була війною з поляками, а була з «білополяками», тобто «білими поляками». Терміном «білий» більшовики, (а пізніше радянська влада), позначали своїх та свого комуністичного правління - «ворогів». Другий приклад, коли була зимова війна з Фінляндією 1939 р, то це були «білофіни». У 2014-2022 р.

йде російсько-українська війна і московські рашисти називають її «війна з бандерівцями, «українськими фашистами», або просто «нацистами»... Чому така різниця в назві? І ще українців з Луганська та Донецька, які підтримують кремлівських політиків називають хорошими малоросами, інші «погані бандерівці».

На думку Путіна від 2021 року, на землях України створюють «територію антиРосії», яку пізніше Західні країни «накачують» новітніми озброєннями, а українському населенню «промивають мізки». Пройшов один рік і як кажуть класики, війна – продовження попередньої політики тієї, чи іншої держави, а політика – продовження економіки тієї країни. Для широкого загалу режим Путіна створює маячні конструкції для виправдання своєї агресивної політики, а насправді йдеться про цілком реальні території і гроші. Приклад про гроші, є витік інформації про те, що США мають намір блокувати особисті гроші Путіна на суму 40 млрд доларів тільки в одній Швейцарії. Ці гроші отримані з прибутків нафтогазових підприємств і йдуть на озброєння армії РФ. Доречне питання: за чиї гроші розв'язана війна в Україні 2022 року?

Або, що стало базою війни в Україні 2022. Як сказано вище, коріння будь-якої війни лежить в економіці. Тут доречно згадати про те, що ціни газу та нафти, пов'язані між собою через їхню енергетичну цінність у плані тепловиділення. Грубо кажучи, ціна російського газу прив'язана до ціни нафти. Також згадаємо про те, яка ціна на нафту була в 1999 році, коли Путін прийшов до влади. Приблизно 10 доларів за бочку. Після цього ціна на нафту безупинно зростала, хоч і з коливаннями. Свого максимуму ціна нафти досягла перед кризою 2008 року. Тоді вона становила 135 дол. за бочку. Найбільш швидке та неухильне зростання ціни почалося з 2004 р. Виходить, що Росія, починаючи з 2004 року, отримала джерело фінансування власних амбіцій у вигляді надприбутків від продажу своїх

природних ресурсів. Саме ціна на нафту створила Путіну вигляд «міжнародного мачо», а його попереднику, президенту Єльцину – «алкаша та невдаху».

Динаміка цін була така, що в певний момент у керівництва РФ виникла інтоксикація від передозування власних доходів. У них виникло внутрішнє переконання, що ціни на нафту, газ, золото тощо, будуть зростати нескінченно. І тут слід зрозуміти ще один важливий момент, якщо нафта, в основному, поставляється танкерами, то газ (через його фізичні властивості) - переважно поставляють трубопроводами. Тобто мало мати газ, треба ще контролювати трубу! Запам'ятаємо це. Заяви керівників РФ зроблені на піку цін, про те, що запаси газу кінцеві і в міру його видобутку, його вартість тільки зростатиме. Називалися ціни 600, 800 і навіть 1000 доларів за 1 тис. куб метр газу (як найближча перспектива).

Амбіції Росії прокидалися у чіткій прив'язці до зростання доходів. Але 2008 року сталася перша, тривожна катастрофа. Пролунала криза і ціни пішли вниз. Причому ціни впали за попитом. У той момент російське керівництво ще сподівалося на те, що 2008 рік тимчасове явище, але вирішило вжити рішучих заходів для того, щоб зберегти «status quo» у плані постачальника газу до Європи. Насамперед Росія позбулася законтрактованого в Туркменії газу для Європи. Там «дуже вчасно вибухнула газокompресорна станція разом із шматком газопроводу». Тоді ще хотілося вірити в заяви росіян про те, що в газовій трубі стрибнув тиск, чи щось ще. Ні – то була російська диверсія. Туркмени перестали грати в «підкидного дурня» з Росією і пішли в Китай. Це значить вони пішли з Європи! Для Росії одним конкурентом поменшало.

Подивимось на Грузію. Агресія ж проти Грузії була першою, серйозною військовою «пробою пера». Тоді це було зумовлено необхідністю створення вогнища напруженості трасою газопроводу НАБУККО. Нагадаємо, що це

альтернативний проект постачання газу з Азербайджану, Казахстану та Туркменії до Європи. З урахуванням того, що Іран був під міжнародними санкціями, то єдиний коридор газової труби був саме через територію Грузії. Мета була досягнута. Газовий проект НАБУККО було зупинено. Росія знову позбулась чергового конкурента.

Щоб прикрити брутальність вторгнення Росії в Грузію треба створити інформаційне та політичне прикриття. Саме тоді було обкатано механізм тотального промивання мізків населенню РФ, їх успішно було заражено вірусом неоімперіалізму (прагненням до заморських територіальних придбань). На другому кінці газової труби в Європі почали оптом і в роздріб скуповувати політичних діячів та цілі партії європейських держав. Російські нафтодолари потекли до кишень лобістів та європейських ЗМІ. У результаті вийшла абсурдна ситуація - європейці стали вголос говорити про те, що Грузія напала на РФ і остання була змушена захищатися. Щось подібне повинно було відбутись і у відношенні російсько-української війни 2022 р.

З того моменту керівництво РФ набуло «прецеденту безхребетності» в різних європейських структурах. Тобто елемент безкарності був апробований та усвідомлений як реальність. Саме тоді військове вторгнення в любую країну за межами РФ було зараховано до інструментарію зовнішньої політики РФ. Загалом Кремль вирішив, що ситуацію з європейським ринком збуту газу та нафти треба контролювати жорстко. Схеми взаєморозрахунків забирають у тінь гігантські суми, які плавно перетікають у кишені керівництва РФ та їх агентів впливу у Європі. Зменшення цього потоку прямо відіб'ється, як на Кремлівських бонзах, так і на їхньому європейському авторитеті. Крім того, амбітні проекти всередині РФ давали кошти для прогонування багатомільйонної армії чиновників та силовиків середньої ланки РФ. Саме на їхній лояльності тримається путінський режим. Допустити зниження припливу коштів – самогубно.

Біда прийшла звідти, коли її не чекали. Сланцевий газ у США виявився громом серед ясного неба. Ми думаємо, що реальність та ефективність цієї технології була оцінена правильно і відразу. Щоправда глава Газпрому Міллер, півтора року знущався з потуг американців і стверджував, що це піар, мовляв сланцевий газ – мильна бульбашка яка лусне не завтра – післязавтра. Повідомлення ЗМІ про те, що ціна газу в США впала нижче 100 доларів, пояснювалася прихованим державним субсидуванням проекту. Проте 100 доларів американського газу проти 450 доларів російського, вже не проігноруєш. Браві та лихі гумористичні ескапади громадянина Міллера закінчилися рівно в той момент, коли США відмовилися від імпорту зрідженого газу. І тут треба згадати економічну географію. На західному узбережжі США існують і планувалися до будівництва нові термінали для прийому зрідженого газу, що доставляється газозовозами. Саме в цей час у Південній Кореї почали спускати на воду кораблі газозовозного флоту. А замовником цього флоту була маленька держава із величезними запасами газу – Катар. Щоб уявляти, наскільки багата ця крихітна держава, варто зазначити, що крім флоту газозовів, Катар замовив флот найновіших і найшикарніших авіалайнерів для своєї авіакомпанії. Вже в строю біля 130 нових лайнерів, ще 50 у цехах виробників. Причому жодного перекупленого, лише нові, і це Катар, якого на карті не видно! Чому приклад із літаками? А тому, що туди черга виробників з озброєнь стоїть «за три кілометри» і їх ігнорують, бо там інноваційна зброя сучасності і видобуток газу працює на державу.

Така увага до Катару не випадкова. Коли США відмовилися від катарського зрідженого газу, то кажуть, відбулися переговори з європейцями про те, щоб допустити катарський газ до Європи. Така згода була отримана і всі ми пам'ятаємо, що Європа вголос заговорила про диверсифікацію постачання газу. Але тут виникло дві переш-

коди. Катар може пригнати газу своїми газовозами стільки, скільки завгодно, але йому потрібні термінали. На їх будівництво потрібен час та кошти, які обчислюються у мільярдах євро. Тим не менш, їхнє будівництво йде у різних частинах Європи, але на сьогодні масових поставок газу поки що немає. Друга перешкода – відсутність трубопровідного сполучення Європи із країнами Затоки.

Цю перешкоду Катар спробував вирішити самотією. Завдання стояло просте, дотягнути трубу до Туреччини, а далі – буде відроджено проект НАБУККО у його турецькій та європейській частині. До Туреччини труба може потрапити чи через Ірак, чи через Сирію. Як ми пам'ятаємо, в Іраку періодично проходять перманентні громадянські війни, а в Сирії ще кілька років тому було тихо. Вибір пав на Сирію. Катар вклав понад 10 млрд. доларів в інфраструктуру Сирії за згодою президента Асада на газову трубу. І раптом Асад, після спілкування з російськими братами (Путіним), йде у відмову. Що було далі – ви в курсі. Війна у Сирії закрила цей коридор.

Тепер розглянемо газове питання відповідно України. До 2022 року українці начебто добре попрацювали, газові труби скрізь відлатали. І раптом виявилось, що Україна мало того, що не здала труби в експлуатацію, вона наслідуючи Білорусію, стала володаркою найбільших покладів сланцевого газу в Європі! Причому найбільша частина цих покладів знаходиться на території Донецької та Харківської областей (ось звідки пішла царська назва «Новоросія» і чому так уперто росіяни б'ються за Слов'янськ). Тобто, виникла реальна перспектива, що трубами української ГТС до Європи піде не російський, а український газ. З цього моменту варіант вторгнення Росії в Україну став основним та єдиним завданням Путіна: «Газ і гроші за нього – основна причина війни в Україні». На кону поставлено можливість виживання РФ - як єдиного географічного простору. Перекриті труби нафти та газу до

Європи – швидка та гарантована смерть енергетичної держави РФ.

Росія у 2014 році терміново запустила різні варіанти Вторгнення в Україну. Європейські лобісти, підкормлені Росією, отримали команду топити любую реакцію здорових сил у світі відповідно поставки газу: «Тільки Росія може спасти Європу від холоду». Російські ЗМІ з однієї сторони, місцева креатура ФСБ, яка складалася з чіткої змички правоохоронців та бандитів з другої сторони, російські війська з третьої сторони – вдарили по Україні, і Крим упав у руки Путіну: «як стигле яблуко». Той самий сценарій був пізніше задіяний і на Донбасі.

Ми думаємо, що агресія РФ проти України планувалася на більш ранній термін (на 2008 р). Мабуть, ми маємо подякувати Катару за відстрочку до 2014 р. Війну у 2022 р. підштовхнув Газпром і та невелика групка осіб, які присмокталися до газової труби намертво, бо вважають, що володіння чи втрата труби – питання їхнього життя та смерті. Якщо розглядати ситуацію «війна в Україні 2022» під цим кутом зору, майже всі дії Москви знаходять своє просте пояснення. Залишається питання, як змусити Європу купувати газ та нафту тільки у них (у Росії)? Розпочати війну з Україною і захопити всі території, які необхідні Росії, перекрити потік українського газу до Європи.

Що ж лежить в основі всього цього потоку крові та руйнувань в Україні? Жадібність! Тваринна, всепоглинаюча і безмежна російська жадоба! Якби Путін був мудрим політиком, він би стримав власні апетити і награвував би далеко за 100 млрд. доларів, урізав би низку абсурдних бюджетних програм і скинув би ціну на російський газ рівно на стільки, щоб український сланцевий газ та подібний газ з США став нерентабельним. А тепер – пізно: «Росія показала свою дурість». За сланцевим газом пішла сланцева нафта. Росія по всіх енергетичних напрямках – програла, економіка США споживає дешеві енергоносії.

ОБМАН ПАТРІОТИЧНИХ ІЛЮЗІЙ

Війни зненацька не наступають. Наприкінці 2021 і початку 2022 років, ні одна розмова в цей період не обходила без запитань – «Чи почнеться війна»? Ніхто не хотів вірити, що війна уже почалась давно, задовго до 2014-2022 років. І мова навіть не про російсько - українську, яка триває 8 років після захоплення росіянами Кримського півострова, а згодом частини Донецька і Луганська. Останні 30 років Україна перебувала в епіцентрі нової глобальної війни. Тільки її бої точились лише на інформаційному фронті. Це не гіпербола чи метафора – це реальність.

Колективний Захід з однієї сторони та Росія з другої сторони, уже десятки років проводять одне проти одного дуже серйозні інформаційно-психологічні операції, які в матеріальному вираженні завдають часом більшої шкоди ніж обстріли чи бомбардування. І ця віртуальна війна опирається на якусь прикордонну державу (або декілька держав), на території якої (або яких) – пізніше повинна розпочатись повномасштабна війна.

Оскільки зараз Україна уже не в Радянському союзі, але ще й не в ЄС, ми опинились акурат посередині між цими двома тектонічними плитами геополітики. Постійні провокації, як військові так і інформаційні – головний інструмент, який будуть застосовувати проти України гравці глобальних сторін. За останні 10-15 років, зовнішній тиск став перманентною ознакою України. Постійна загроза, як головний лейтмотив, супроводжував наше життя всі ці роки, поки у 2022 році «не проявилось на зовні».

Любі війни завжди змінюють людей, до яких торкаються, їхні звички, погляди, життєві цілі. За помилки, за свідомий обман людських ілюзій, що чинять недобросовісні політики - завжди розплачується народ. Кращі люди нації гинуть за обман своїх патріотичних ілюзій, і це най-

страшніше лихо.

Щоб читач зрозумів нашу думку, ми для прикладу, пропонуємо розглянути трагедію Крут 29 січня 1918 року, це не тільки переконливий, це просто вбивчий приклад обману патріотичних ілюзій. Від 1918 року не зроблено майже жодного кроку для вдумливого аналізу провалів політичних керманів тогочасної України. Всі ці провали, власне, і призвели до того, що наші молоді бійці були вимушені віддавати своє життя за свободу України в 1918 і все повторилось у 2022 році! Українська влада знову і знову наступає на одні і ті самі граблі.

Розвідка США отримала дані, що в ніч на 16 лютого 2022 р. Росія може розпочати повномасштабну війну проти України. Вашингтон поділився цими даними з союзниками і НАТО. Американський президент Байден попередив про новий «день нападу», Росії може наступити у найближчі дні. Громадянам США рекомендували не просити не їхати в Україну, а залишити її якомога швидше.

Порівнюючи 1918-1920 роки і 2019-2021, ми бачимо непрофесіоналізм політиків, елементарне невміння бачити наслідки своїх дій, згубні ілюзії, дилетантська довірливість та самозакоханість, соціальна дезорієнтація та плутанина в ухваленні рішень. Ці провали призвели до того, що наші молоді бійці були вимушені віддавати своє життя за свободу України, як у 1918, так і у 2022 роках! Історичні паралелі часто напрошуються самі по собі. І війна Росії проти України, яка розпочалась 2014 року, довела це. Політики часто поведуть себе саме вкрай невідповідально. Вони наче забуваються і не відчувають, що їхні політичні амбіції нічого не будуть варті тоді, коли не буде держави. Без народу і держави – вони ніхто.

Війни завжди показували: «Хто є хто». Люди бувають

різними, є люди і є країни, для яких поняття честь, людяність, моральність, сором - просто порожній звук. Їх прояви брехні, цинізму, жорстокості і підступності – єдиний можливий принцип взаємодії із зовнішнім світом. Вони не можуть існувати чесно, говорити правду, тому що в цьому випадку їм просто ніхто не подасть руку. Вони не можуть поводитися людяно та морально, бо вважають це небезпечною слабкістю. Вони не вміють соромитися і співчувати, тому що вони не мають ні співчуття, ні сорому. Вони не мають органу, яким співчують. І немає розуміння, що зробленої ними погані треба соромитися. Вони просто живуть і жеруть, розмножуються і розважаються, поспали і знову жеруть і розмножуються, а попутно несуть смерть і руйнування тим, хто підвернувся їм під руку. Ця аморальна погань живе і не розуміє, що можна жити інакше. Вони впевнені, що сила, гроші та ресурси замінять їм совість, честь і душу.

На початку війни 2022 року Тарас Чорновіл написав у СМІ: - Єрмак втік, Баканов на три тижні пропав у невідомому напрямі... Це що, збіг обставин? Дальше гірше, 18 квітня 2022 голова Сумської ОВА проговорився, що незадовго перед початком вторгнення московських орків, з їхньої області забрали практично всі підрозділи ЗСУ. Залишилися тільки кілька некомплектних підрозділів, наприклад, в Охтирці та щойно сформована тер.оборона. Дуже схожа ситуація відбулася в Чернігівській області та на Херсонщині. Північ Київської області також була оголена. Ось чому рашисти за лічені години вже заволоділи плацдармами на околицях столиці.

Нагадуємо читачам, що поза періодом бойових дій Головнокомандувач та Генштаб ЗСУ мають дуже умовний вплив на перебазування та розташування військ. А перебазовує, розміщує, проводить навчання та перепідготовку Міністерство оборони. На жаль «хороший хлопець» Олексій Рєзніков (1966 р.н. міністр оборони) за спеціальністю

юрист – людина із великим і яскравим «чево ізволіте». За іншими думками – не розуміє тонкостей військової справи. І так сталося, що всі ці переміщення були освячені навіть не указами, а усними розпорядженнями та «порадами» особи, яка за Конституцією України має статус Верховного головнокомандувача. (Автори нашої книги не звинувачують в чомусь Зеленського, ми цю інформацію взяли із українських СМІ, а там зазначена фатальна некомпетентність на початку війни 2022). Очевидно, що все вирішував не Резніков і не Зеленський, а Єрмак, а можливо, рішення нашіпували Маша (довірена особа Гогілашвіліна) та голова ГУР – Буданов, бо вони друзі. На передодні війни в Україні 2022, біля президента Зеленського зібрався дружний хор усяких «спеців» із Подоляків, Арестовичів, Данілових та інших осіб: «Короля всегда делает свита».

Ще в січні місяці 2022 наші союзники чітко вказали Зеленському на неминучість нападу та головні напрямки удару РФ по Україні. Саме північ та наступ на Київ були визначені головним пріоритетом. Усі у світі ще за достатній період часу знали про «план захвату України 72 год». Навіть про першочергову атаку на два аеродроми: Гостомель та Жуляни попереджали. Туди мали висадити десант, понад 10 великих літаків марки ІЛ з московськими орками. Частково це зірвано в останні години після обіду та ввечері 24 лютого 2022.

На це Зеленський відреагував повним несприйняттям та розповідями про шашлички на «травневі свята». Давид Арахамія (1979 р.н., голова фракції «Слуги народу» у ВР України), якого пізніше делегують вести переговори від імені України, висміював і принижував наших закордонних союзників. *(Примітка, Д.Араханія народився в Сочі. Довгий час жив у Грузії, тікаючи від війни в Абхазії, 1992 року переїхав з батьками до Миколаєва. Згодом потрапив до ВР України, член комітету з національної безпеки. Вдруге одружений, має шістьох дітей).*

Олексій Арестович розповсюджував дописи, в яких зверхньо відкидав можливість вторгнення через Білорусь. Мабуть виконував чийсь вказівки, бо про це прямо попередили ті, кого порятунок нашої країни цікавив більше, ніж її владу. *(Примітка, О.Арестович 1975 р.н. грузин, народився в місті Дедоплісцкаро, у 1992 році родина переїхала до України. У 1998 р. закінчив загальновійськовий факультет Одеського інституту Сухопутних військ, має (не підтверджений) диплом військового перекладача. Радник з інформполітики Голови української делегації в Мінській групі та позаштатний радник голови Офісу президента України Андрія Брмака з питань стратегічних комунікацій у сфері нацбезпеки та оборони. Визнає важливим питання патріотизму і підтримки української мови, але стверджує, що йому особисто вони не цікаві).*

Далі слова Тараса Чорновола: - Натомість, Кирило Буданов, якого я особисто вважаю рашистським кротом ще з часу дивно зливої спецоперації в Криму (він зараз очолює нашу розвідку) переконав, що напад, якщо й буде, то лише в межах Донецької та Луганської областей. Туди й перекинули більшість наших недоукомплектованих, недостатньо озброєних і недофінансованих бригад з півночі й півдня країни, цілком оголивши кордони. *(Примітка, Кирило Буданов 1986 р.н. український військовик, начальник Головного управління розвідки Міністерства оборони України, генерал-майор з квітня 2022. В 2014 р. брав участь в російсько-українській війні. Разом з колишнім заступником міністра МВС - Олександром Гогілашвілі попав у скандали на відмиванні мільярдів гривень в конвертаційних центрах).*

Далі Т.Чорновіл про Олексія Данілова: - Кадровий брехун Данілов вигадував, що вони все знали, до всього готувалися, але не могли припустити, що вторгнення буде з Білорусі. Це така «тупа відмазка», що навіть розбирати не хочеться. Можливо ви такі тупі кретини, що не бачили

десятки тисяч рашистів, яких місяцями тримали на кордоні з білоруського боку. Не помітили, як їх доукомплектували й видвинули в бойові наступальні порядки. То чому ж ви від тих кордонів в Чернігівській та Сумській областях відвели українські війська?

О.Данілов 1962 р.н. з Луганська. Секретар РНБО, голова Ради експертів з питань енергетичної безпеки. 1994-1997 роках перебував на посаді міського голови Луганська, а в 2005 р. очолював Луганську ОДА. За освітою: ветеринар, вчитель і юрист від 2000 року. Народний депутат України. Одружений, має 4-ро дітей та двох онук.

Чорновіл: - Можливо це не тупість а зрада. У безпробудну дрімучість Зеленського у військових справах я ще можу повірити, але є люди, котрі підсовували рішення про здачу Київ за 72 години. Про що вони думали? Не врахували, що армія й Головнокомандувач ЗСУ не піддадуться зраді (за це стільки жовчі було викинуто від Арестовича та подібних людей в адресу ЗСУ). За цими всіма діями спостерігають розвідки багатьох держав...

І в цю картину ідеально вкладається зникнення на тиждень Андрія Єрмака на початку війни 2022 р. За словами Т.Чорновола, він втік відсидітись і чекав, коли візьмуть Київ, приберуть Зеленського, привезуть московського гауляйтера і поставлять президентом. Далі Чорновіл питає: - Може ви запропонуєте мені якесь інше пояснення. Єдине, чого я не можу зрозуміти те, що Зеленський все це бачив і усвідомлював, йому на це чітко вказали. Невже в нього інстинкт самозбереження цілком атрофувався? Тут щось не так, як повинно бути, коли країна в небезпеці...

(Примітка, Андрій Єрмак 1971 р.н. батько українець а мати росіянка. У 1989 році А.Єрмак закінчив середню школу № 259 у Києві, а 1995 року закінчив Інститут

міжнародних відносин КНУ ім. Шевченка (юрист), згодом став кіно продюсером.

У 2020 р. президент Зеленський призначив Єрмака керівником Офісу президента України. 29 березня 2020 р депутат зі Слуг народу Гео Лерос опублікував фрагменти відеозаписів, на яких різні люди ведуть розмову з братом Єрмака - Денисом про призначеннями на різні державні посади. За даними Г.Лероса, Андрій Єрмак за посередництва брата Дениса продавав державні посади. Дивно, що В.Зеленський закрит кримінальну справу проти А.Єрмака. Відповідно програми «Схеми», на початку 2000 років Андрій Єрмак мав спільний бізнес із Рахамімом Емануїловим, співвласником російського «Інтерпромбанку». Серед інших власників цього банку, є люди з оточення президента Росії Володимира Путіна. «Синдром Юди» - працює.

Мотиви зради - дуже різноманітні. Зовсім не обов'язково провідним серед них є жадоба до грошей. Важать ще такі спонуки, як честолюбство, заздрість, навіть прагнення здобути «лаври Герострата», того стародавнього грека, який так жадав слави, хай страшної, що спалив заради цього величний храм Артеміди в Ефесі. Відступництво виростає з певних різновидів «гнилих компромісів», які досить часто виявлялися компромісами на користь ворога. Поширену серед нашої еліти кінця ХХ початку ХХІ ст. «подвійну лояльність» до всього українського, спонукає до тяжких і болісних роздумів...

І поряд маємо приклади патріотичності. У квітні 2022 року, військовий ветеран ЗСУ - Валерій Маркус звернувся до президента В. Зеленського: - Пане президент, бажаю здоров'я. До вас звертається Валерій Маркус, український ветеран і знову діючий військовий ЗСУ. Хочу вам висловити щиру подяку за те, як Україна діє під вашим команду-

ванням з моменту повномасштабного наступу Росії 2022. Це достойно. Я вважав вас слабким, але щасливий, що помилявся, і щиро перепошую.

До суті. Маю до вас прохання. У 2014 році наша країна переживала безпрецедентний національний підйом, на якому здавалося можна було б збудувати будь-що, провести будь-яку реформу, дати достойну відсіч ворогу, але увесь той потенціал був безсовісно знищений тодішньою українською владою. Тисячі українців готові були віддати за той шанс свої життя, в тому числі люди, які були мені близькі.

У 2014 р. мені здавалося, що більше такого за моє життя не повториться і ми свій шанс втратили. Я так думав до 24 лютого 2022 р. Те, що сьогодні відбувається з українцями неможливо описати. Сьогодні наша патріотичність, згуртованість і незламність на самому високому рівні, і навіть більше. Увесь світ дивиться на нас із захватом. Ми дали Росії таких піз....лей, від яких вона не зможе оговтатись десятиліттями.

Моє до вас прохання, не знищіть сьогоднішній патріотичний потенціал українців, як це вже було зроблено у 2014 р. Ми готові вбивати орків за наші зруйновані домівки, вбитих друзів, за спробу відібрати у нас свободу і право бути українцями. Використайте нашу лють на користь України. Використайте і направте на будівництво нової України, яка буде викликати страх у ворогів і повагу у друзів. Нову Україну, в якій люди захочуть жити і бути українцями. Не домовляйтесь з московським лайном. Україна не повинна вести перемовин з терористами. Ми маємо їх знищити. Ніколи ще Україна не була настільки потужною, а Росія настільки слабка. Ми повинні повернути назад Крим і Донбас. Російський міф могутності, зламав об нас зуби на очах усього світу. Ми зруйнували не тільки рашиський міф, ми готові підірвати устої могутності всієї РФ. Слава Україні.

За наявною інформацією (квітень 2022), частина військовослужбовців 38-ї окремої мотострілецької бригади 35-ї загальновійськової армії Східного військового округу Росії після відведення в район відновлення через значні втрати особового складу відмовились від подальшої участі в бойових діях в Україні. Вказані військовослужбовці перебувають в районі поблизу українсько-російського кордону та чекають переміщення до Російської Федерації, повідомив Генштаб ЗСУ.

Подібно до ветерана ЗСУ - Валерія Маркуса, військовослужбовці ЗСУ з повною відповідальністю заявляють, що готові ризикнути своїм життям, заради України і повернути Крим і Донбас під контроль українців. А ще ми маємо тисячі чоловіків і жінок, які тижнями оббивають пороги військоматів, щоб зі зброєю в руках стати на захист нашого суверенітету, це зайве підтвердження незламності українців. Люди не бояться втратити життя, але це має бути не марно. Навіть, якщо не вийде, сама мета українського патріотизму вже буде достойною нагородою.

З'ясувалось, що в конверті з листом-зверненням військового ветерана ЗСУ - Валерія Маркуса, лежав окремий лист його друзів із запитанням до президента В.Зеленського. Пане президент, ми також хочемо, щоб ви правильно направили нашу лють проти ворогів. Скористайтесь нашим жаданням помсти, бажанням їх знищити. І будь ласка дайте відповідь на наші питання:

Чому президент дав команду розмінувати Чонгар і Перекоп? Чому пан Зеленський заблокував 10.02.22 виділення ЗСУ - 50 млрд. грн? Чому президент Зеленський заблокував оборонні закупівлі зброї, шоломів, бронешитетів тощо? Чому Зеленський знищив і дискредитував зовнішню розвідку (приклад Вагнергейт)? Чому президент Зеленський закрив в 2020 році ракетну програму «Вільха»

і «Гром»? (Примітка, спеціально для виконання та випробування цих ракетних програм, облаштували військовий полігон «Алібей» на Одещині, який працює з 2017 року на повну потужність). Чому Зеленський посадив до в'язниці військових генералів, Марченка, Павловського тощо? Чому Зеленський дав наказ на відвід військ з зони ООС на 10 км? Чому Зеленський забрав з «передової» смуги контрснайперські підрозділи? Чому Зеленський заборонив в зоні ООС аеророзвідку? Чому Зеленський ігнорував дані розвідки США і НАТО про вторгнення РФ в першому кварталі 2022 року? І останнє питання, чому пан Зеленський більше трьох років не збільшував грошове забезпечення солдатам ЗСУ, коли всі владні структури отримували збільшені свої надбавки і зарплатню? Нижче стояли десятки підписів військовослужбовців ЗСУ.

Про українських зрадників. Жив-був вовк, а по сусідству було велике стадо овець. Кожен день він забирав і з'їдав одну вівцю. Вівця яку він «забирав» починала відчайдушно опиратися та кричати і її крики лякали інших. І тоді вовк поговорив з кожною вівцею наодинці: «Тобі нічого боятися, адже я вбиваю і з'їдаю тільки дурних овець, а ти є моїм найкращий другом». Після цієї розмови, вівці спокійно паслися і більше не тікали. І коли вовк вбивав чергову вівцю, вони думали: «Ну ось, вбили ще одну дурну вівцю, а мені нема чого боятися». Найцікавіше те, що інші вівці стали допомагати вовку, якщо якась занадто кмітлива вівця починала підозрювати вовка, то інші вівці як кращі друзі вовка повідомляли йому про «дивну» вівцю, і на наступний день вовк її з'їдав. Скажіть люди, це вам не нагадує відносини РФ і України? Бо ми бачимо і чуємо те, що хочемо бачити і чути, а на все інше не звертаємо уваги. Просимо вас вчасно помічати вовка в овечій шкурі...

Федеральна служба безпеки Росії перед вторгненням в Україну (2022) підготувала два маріонеткові уряди на випадок захоплення Києва. За першим варіантом, колишній український президент-втікач Віктор Янукович чекав у Білорусі, поки Росія за «три дні» візьме Київ, щоб повернутися і знову посісти у крісло президента України. (Нагадуємо, колишній президент України Віктор Янукович, утік до Росії в 2014 році, і засуджений в Україні до 13 років позбавлення волі за держзраду і допомогу Росії у «веденні агресивної війни проти України»).

22 лютого 2014 року Верховна Рада 7-го скликання зареєструвала постанову №4193 Віталія Кличка, Арсенія Яценюка і Олега Тягнибока про усунення Віктора Януковича з посади президента України. За постанову проголосували 328 народних депутатів. 4 лютого 2015 Верховна Рада 8 скликання позбавила 281 голосом Віктора Януковича звання президента України. Українці сприйняли с усмішками заяву на шести аркушах Віктора Януковича, в якій він звинуватив Польщу в намірах анексувати західні області України, а українцям порадив не сподіватися на Захід, а домовлятися з Росією не з позицій сили, а виявляючи повагу на умовах Росії. Янукович звинуватив українців в тому, що вони «приліпили» йому образливі прізвиська і не слухалися його порад з-за кордону.

За другим варіантом, ключовою фігурою маріонеткового уряду України, міг стати кум російського президента Путіна, народний депутат Віктор Медведчук, який зараз перебуває під вартою в Україні за низкою звинувачень, у тому числі за статтями про державну зраду та сприяння терористичній діяльності Росії. За словами секретаря РНБО України Олексія Данилова були й інші варіанти маріонеткового уряду України з участю людей з великими пагонами. В цих варіантах розписані посади прем'єр-міністра і його штату, голови Верховної ради України і його заступників, й інші керівні урядові посади...

Зараз ми познайомимо вас з листом військовослужбовця ЗСУ - Семена Салатенко, написаним Давиду Арахамії відносно «перемир'я з московською владою:

Пане Арахамія, я військовий С.Салатенко Вам кажу:

1. Всі Ваші компроміси і пропозиції - зрада і капітуляція. Ні я, ні мої побратими не підемо на жодні компроміси з тими хто ґвалтує жінок і дітей, вбиває українських людей і нищить ракетами мирні міста. Ніхто і ніколи не вів перемовини з терористами ІДІЛ. Припиніть цю абсолютно марну дурню.

2. Єдиною гарантією безпеки України була є і будуть Збройні Сили України. Навчені від 2014 р, натреновані, багаточисельні, озброєні всіма видами як оборонного, так і наступального озброєння. Спроби розмінати це на ще один «будапештський папірець» - це зрада і записка неминучої наступної війни, в якій наш ворог вже помилок 2022 р. може і не допустити. А всі ті «гарантії» закордонних держав не мають головного - яка буде відповідальність тих, хто взяв ці гарантії і не виконав. Пригадайте як давали гарантії Україні, коли нищили нашу ядерну зброю. Чому ті гарантії не вступились за Україну?

3. Наша блоковість, де з ким і що ми будемо робити, вступати чи виходити, це суверенне право Українського народу, яке ми ні з ким навіть обговорювати не будемо. Ми Росії не вказуємо кому і скільки їй продавати газу...

4. Ваші поїздки по військовим частинам мають дестабілізуючий ефект. Знижують бойовий дух і мотивацію бійців. А це головне завдяки чому ми перемагаємо ворога.

4. Ми не будемо ні з ким ще 15-20 років торгуватись за наш Крим і Донбас. Це наша земля і ми звільнимо її.

5. Ваші подальші дії дуже сильно шкодять тому рейтингу, авторитету і повазі, які здобув наш Верховний головнокомандувач за останні дні бойових дій. З вами він може миттєво їх втратити. І перестати бути нашим лідером. Подумайте над цим. І прийміть правильне рішення.

ПРІРВА МІЖ УКРАЇНОЮ І РОСІЄЮ

Схоже, сам Путін не вірить, що росіяни і українці – «один народ». Він це ясно дав зрозуміти у своїй довгій промові «Про історичну єдність росіян і українців» 2021 року. З 2014 року аргумент Путіна про «один народ» регулярно

фігурував в спробах виправдати триваючу агресію Росії проти України. Але хоча кремлівські чиновники люблять згадувати «свою історію», яка може пов'язати сучасну Росію і Україну, вони завжди мовчать про фундаментальні відмінності двох націй (українців і росіян). Значні ознаки відмінностей проявили себе з моменту відокремлення України в 1991 році від Росії. Всі потуги росіян на початку 1990-х років повернутись до Росії, натикались на рішучий протест влади «імперії зла». Зростаюча прірва між двома країнами різко поширилася в 2014 і стала «кристалічним обломом» у 2022 році.

Що б не відбулося в Росії після 24.02.2022 року – чергове зґвалтування малолітніх, вбивство, ракетний удар по не комбатантах – подиву в Україні б не викликав. (*Комбатант - особа, яка входить до складу збройних сил протистоячих країн, які перебувають у стані військового конфлікту*). Українці засвоїли історичний урок, росіяни можуть зробити що завгодно. Це аморальні авантюристи, люди без честі і совісті – пройдисвіти.

Якщо автори книги неправі, вам варто зазирнути в минулі (історичні) відносини обох країн. Вони завжди були такими. За всіх московських князів, російських царів, радянських комісарів, генсекретарів та президентів РФ. Такими їх зробила не російсько-українська війна 2022. Задайте росіянам, а потім собі схожі питання: - Звідки взялися коріння жорстокості у Росії? В чому причини

російського мародерства? Чому вони легко вірять у будь-яку нісенітницю своєї влади, а потім легко стріляють у потилицю інших людей, легко гвалтують усе, «що порушиться» і несуть (крадуть) усе підряд. Ваша і російська відповіді будуть різнитись «як небо і земля».

І сенс не в національності. Національність тут зовсім не відіграє ролі. Справа в системі цінностей, ввібраної з дитинства. Справа в цивілізаційних принципах, які з молоком матері вселяються в дитину. Справа в тому, в яких умовах ти ростеш і розвиваєшся: «З вовками жити, по вовчі вити». Який приклад тобі показують батьки. Чого вони вчать, що підтримують? Російські філософи шукають витoki невдач у «Залюдненому острові» братів Стругацьких, ми рекомендуємо їм заглянути до генетичних виродків «руського світу (міра)». І нехай дадуть нам відповідь, чому українець по крові, який служить Путіну, легко бомбить місто, де мешкає його бабуся? Те місто, куди він приїжджав на літні канікули поїсти вареників із вишнями?

Чому ми з ними такі різні: українці і росіяни, за словами Путіна «один народ», незважаючи на сотні років «перехресного запилення» і спільних шлюбів? Ми ж читали одні книги. Слухали одні пісні. Дивилися одні фільми. А результат зовсім різний. Як так? А ось так! Росія завжди була територією несвободи. Всю свою історію вона була в'язницею для інших народів, неминою країною рабів та панів, а не вільних людей. Генетичними виродками та дітьми алкашів. Дивують не вони. А те, про що говорять їхні жінки. Їх матері та дружини. Це – не жінки. Це просто людиноподібні самки для відтворення собі подібних.

300 років українці були під московським чоботом і не скорились, ми мешкали в одній державі, але були різним народом. Сьогодні маємо 30 років української свободи проти 300 років московського рабства – ось у чому секрет різниці між українцями і росіянами. Від 2022 р. між нами пролягла ще одна глибока прірва на декілька поколінь.

У чому ментальна прірва між українцями і росіянами. Між українцями та росіянами були і є значні відмінності. Передусім різницю можна побачити на прикладі двох культур. Якщо для росіян характерна покірність перед владою, то для українців важлива воля. Особливо чітко це проявлялося в таборах ГУЛАГу, там росіяни зразу корились московській владі, а українці постійно бунтували і повставали. Російська агресія почалася не 24 лютого 2022, а набагато раніше, її ознака – не лише ментальна прірва між українцями та росіянами, а й боротьба за ресурси. На Сході України відкрили значні поклади сланцевого газу. Для РФ це могло б стати певним економічним ударом, адже вона хотіла стати певним монополістом по поставці газу в Європі. Це частково їм вдалося зробити. А ще в Україні знайшли поклади металу літію, потрібного в електронній промисловості і багато іншого. Таких прикладів ми маємо доволі. Останнє, В.Путін за останні 20 років перетворився на жалюгідного диктатора та параноїка.

Не завжди так було, якщо бути чесними до кінця. 19 серпня 1991 року вільні люди Росії вийшли на площі та зупинили повернення до більшовицької СРСР. Ці кілька днів Україна здебільшого мовчала і чекала. Великий був страх попереднього московського терору, велика була боязнь нового Голодомору. Україна чекала, навіщо загострювати? Ми може між крапельками пройдемо? Ні, так не буває. Бо не підтриманий російський народ знову пішов своїм шляхом. Це прикро звучить, але саме так і було. А потім усе пішло інакше – під укіс.

У Росії до влади прийшли упирі, завданням яких було побудувати стійку диктатуру, а в Україні, яка вже знала запах волі, влада втратила будь-яку сакральність. Немає влади, окрім влади народу! Ми не боїмось ні чорта

ні Бога, будь-який президент одразу ж після обрання ставав в Україні черговою падлюкою! Хто він такий, коли є український народ?

А у нашого «братнього» народу (росіян) на шиї затяглося нове ГБшне та ФСБ-ярмо, і з роками воно стало звичним. А потім бажаним. А потім уже не ярмом, а частиною російського державного організму, без якого росіяни жити не могли. Історія вже знала такі випадки. Чим страшніша диктатура, тим більше людей їй беззавітно віддані. За теплі місця у владі, за можливості бути у партії, які відкривають для вірних росіян певні привілеї, за відсутність страху перед репресіями та за сумління, яке так легко продати за плюшки та краюху хліба.

23 роки диктатури Путіна в Росії, проти 23 років життя без зміни влади – і ми наочно бачимо результат різниці між українцями і росіянами. Оболванені режимом натовпу на вулицях, вони вітають убивць та мародерів – російських солдат, яким пощастило повертатися живими з чергової братовбивчої війни. Плоть від плоті, глибинний російський народ: ґвалтівники, садисти, злодії. Рік за роком, змінюючи один одного, вони їдуть боротися з неіснуючим нацизмом в чергову сусідню країну. Вирощені такими ж не знаючими сумніву матерями та батьками. Одружені з такими ж бездумними жінками. Які народжують таких же навіюваних, аморальних дітей. Вони пруться в чергову країну «освободити» від неіснуючого націоналізму.

Російська Федерація складається з різних народів, але з'ясувалось, що не має значення, хто вони етнічно. Важливо, що вони роблять. Важливо, як їх виховали. Що у них вклали, яку мораль. Чого їх навчили вдома, у школі, в армії, в училищі, в академії тощо. Неважливо хто ти за національністю, якщо ти слухаєш Соловйова, любиш Путіна, і не хочеш самостійно мислити, а твою мораль сформував телевізор та отупілі від пропаганди і горілки батьки. Якщо твоє кохання до своєї дружини складається тільки із

двох дій «засунув-витагнув». То про яку любов до Батьківщини ми можемо балакати.

За 23 роки правління російський упир Путін, наділений абсолютною владою, зміг перетворити російський народ на стадо орків і ґвалтівників. Такий народ забув Божі заповіді: не вбий, не вкради, не зажадай тощо і став зграєю шакалів. Або зграєю гієн-трупоедів. Але ж ми вийшли з однакового минулого, ми 300 років жили поряд один одного. Сьогодні все виглядає так, начебто ми прилетіли з різних планет. Мабуть справа не в крові - справа в дусі. Українські діти не позбулись свого генетичного коріння, від 1991 року вони народжені вільними жінками та служать своїй Батьківщині, а не фюреру при владі.

Ваша відданість у служінні Вітчизни, російська – кривавому дияволу Путіну. Наші військові захищають неньку Україну. Російські прийшли вбивати, ґвалтувати і грабувати. Рабам не здолати вільних людей, рабів до раю не пускають. Відчуваєте різницю. Тож українці не здивовані, що росіяни кидають своїх мертвих побратимів на поживу собакам, а тягнуть додому дрібне намородерене добро. Цей стан речей відповідає внутрішній суті та глибинному «Я» російському народу, позбавленого національних і моральних коренів.

Бездумна віра у правоту хворого Путіна при владі – погана заміна совісті та самостійного мислення цілої РФ. 23 роки диктатури нікчемної влади Путіна та 70 років влади більшовиків, дають ознаки. Але для того щоб це зрозуміти, росіянам треба стати вільними людьми. Авторам книги не шкода росіян. За свій вибір треба платити. Українці впораються з війною 2022, ми інші і сильніші. Ми просто не маємо іншого шляху, наш патріотизм – основа української нації. Ми виявили три складові українського патріотизму: любов до своєї Вітчизни; готовність захищати свою родину та країну; виховання дітей у любові та повазі до своєї родини та країни.

За що Путін мстить Україні. План окупації території України до Києва включно, був опублікований 2008 року в Москві (в «Російському журналі»): операція називається «Механічний апельсин», у багатьох деталях цей план співпадає з нинішнім вторгненням в Україну 24.02.2022 року.

Після 24.02.2022 Путіна захочуть убити мільйони людей, навіть його оточення! Мабуть він має кримінальний талант, щоб так йому бажали смерті, на енергетичному рівні йому це добром не менється. На тему смерті Путіна, кожний день лунають різні варіанти: - Чи справді директор ФСБ Олександр Бортніков готовий ліквідувати Путіна і зайняти його місце? Хто із російських військових наважиться ліквідувати Путіна та включити балет по всіх каналах ТБ у Росії? У Литві відбулася секретна конференція на тему «Росія без Путіна». На ній обговорювали сценарії, за яких президент РФ може втратити владу через рішення почати повномасштабну війну проти України.

Учасники зійшлися на тому, що є три можливих сценарії «депутінізації» Росії. 1). «Росія стане великою Україною». Тобто політика нинішнього режиму призводить до його ж смерті, відбуваються демократичні вибори, і далі Росія йде українським шляхом. Проте це найменш імовірний сценарій. 2). Путіна скидає військове керівництво армії та спецслужб. На зміну приходить менш агресивний режим. 3). Так званий «сценарій жаху» – це повстання росіян через бідність і відчай, внаслідок чого Росія розпадається на багато республік. До режиму Путіна треба ставитися, як до рейху Гітлера, зазначили учасники.

У 2008 році мережевий «Російський журнал», який заснував кремлівський політтехнолог Гліб Павловський, опублікував статтю «Операція Механічний апельсин»

українофобського політолога Ігоря Джадана. Автор докладно описує план захоплення України до самої столиці - Києва. Можна б сприймати цей матеріал як плід хворої людини, проте, не можна не помітити, що початок операції, згідно з якою першим окупується Крим, а потім прилеглі області, у багатьох деталях збігається з реальністю 2014-2022 років. Примітно, що вже тоді путінській армії запропоновано покладатися на проросійськи налаштованих жителів південного сходу України. Далі піде захват України. Тут можуть бути різні варіанти. Залежно від розвитку політичного середовища, сценарій силового втручання може піти трьома основними шляхами.

1). За найбільш обмеженого варіанта російські ЗС можуть зайняти лише Кримський півострів. Такий сценарій імовірний, якщо керівництво України продовжить порушувати статті «Великого Договору» в частині базування російського Чорноморського флоту на Кримському півострові. Москві вкрай необхідний Крим для свого панування. У такому разі, заявивши про необхідність посилити охорону своїх об'єктів, Росія проводить десантну операцію силами морської піхоти РФ щодо зайняття ключових елементів інфраструктури Криму: аеродромів, портів, дорожніх вузлів тощо.

Українські частини в Криму 2014 року прямої атаки не зазнають, якщо тільки не чинять опір (все сталося практично так, як описано вище). Внаслідок вагань київського керівництва (з 23 лютого по 7 червня 2014 року виконуючий обов'язки Президента України був Турчинов О.В.), серйозний опір за даного сценарію виключено. Єдиною сухопутною силою, опір якої очікується, є елітний український окремий батальйон морської піхоти військ берегової оборони України розквартирований у Феодосії. Цим обмежуються сили морської піхоти України у 2014 році. Ще можливі окремі перестрілки на морі та рідкісна стрілянина по російських військових літаках.

Даємо вам інформацію про людину, котра у 2014 році була «узурпатором влади» в Україні - Олександр Турчинов (1964 р. н.), Дніпропетровськ). Секретар РНБО. Народний депутат України. Голова СБУ. Перший віце-прем'єр. Голова Верховної Ради України (2014) та виконуючий обов'язки Президента України (2014 рік).

Фактично у 2014 р О.Турчинов об'єднав посади очільника Парламенту (Голова Верховної Ради), функцію президентської влади (в.о. Президента), військової влади (Верховний Головнокомандувач), Голови РНБО, а також керівника українського уряду та координатора Кабінету Міністрів до моменту затвердження нового уряду на чолі з Арсенієм Яценюком. Таким чином, Турчинов у 2014 році сконцентрував в одних руках найбільші в новій історії України державно-керівні повноваження і став «узурпатором влади» в Україні. Ми попросимо читачів відповісти на одне питання: - Хто несе відповідальність за втрату частини територій України у 2014 році, і чому українські землі були віддані Росії у 2014 році без військового спротиву ЗСУ?

Російські стратеги прорахували найкращий час для заходу Криму, О.Турчинов не буде закликати український народ для спротиву і об'явить загальної мобілізації в Україні. Київ також не кидатиме на «звільнення» Кримського півострова свої війська, оголюючи інші напрямки. Турчинов побоїться оголосити «військовий стан» в Україні. Адже в Криму київська влада ніколи не користувалася найменшою підтримкою і завжди утримувалась адміністративною силою. Крим для України - швидше, головний біль, якого поспішила позбутися київська влада. Як описували події у 2008 році в «Операції Механічний апельсин», майже так воно і сталось. Далі пішов кримський референдум і «входження» Криму до складу РФ.

2). Далі піде сценарій біло-блакитної Росії. Суть проста: розширити російське втручання на весь Південний схід України, включаючи причорноморські території (Новоросія), Донбас, Харків, Дніпропетровськ тощо. Це так звані «біло-блакитні» або російськомовні території, населення яких стійко голосує проти русофобських партій. Багато російськомовних жителів відноситься до Росії позитивно. Тут же зосереджено основну промисловість України, тісно інтегровану з російською промисловістю, особливо у сфері ВПК: все українське ракетобудування, заводи з виробництва турбін для АЕС, кораблів та авіації – працюють на Росію (станом на 2008-2014 р).

Захопити, провести референдум і швидко приєднати до Російської Федерації, спротив України буде мінімальний. Закріплення Росією цієї території за собою як дружнє державне утворення (або шляхом безпосереднього входження до складу Росії), може мати низку важливих плюсів. Наприклад, російськомовне населення, що проживає на цих територіях не має жодної стійкої ідентифікації, і у разі возз'єднання з Росією буде повністю розчинене в РФ. Високий освітній рівень населення південного сходу України та трудові ресурси середнього класу південного сходу України традиційно мають підвищену мобільність і широкі зв'язки з Росією і на 15-20 мільйонів осіб підвищать загальну кількість населення РФ. Якщо приєднання до Росії не відбудеться, то об'єднання цих українських територій в один (контрольований) кулак, хоча і не в одній державі, але в братньому союзі з Росією, значно зміцнило б статус Росії.

«Помаранчева» Україна 2014 року в цьому випадку втратить приблизно половину своєї території та населення, дві третини промисловості та вихід до моря. Нехай тепер київські еліти тішають себе ілюзіями, що в майбутньому Україна може претендувати на роль одного з найбільших європейських гравців, то у разі втрати своїх росій-

ськомовних областей ці амбіції вже не матимуть жодної, навіть найфантастичнішої підстави. Якщо київська влада О.Турчинова у 2014 році захоче чинити спротив, то у них замало сил. Головне, щоб не об'явили загальну мобілізацію всієї України, бо тоді російська армія воюючи проти всього українського народу, буде приречена на поразку.

На цих територіях знаходяться чималі сили української армії, загальна кількість сухопутних військ якої налічує до 80 тисяч осіб. Російським частинам та швидко сформованій російськомовній міліції в даному випадку можуть протистояти три танкові бригади, одна з яких розташована під Харковом, інші можуть бути висунуті з районів Чернігова і Кривого Рогу. Враховуючи український страх перед наступом на Київ, українська армія, швидше за все, не зможе виставити для відображення російського наступу понад п'ять механізованих бригад.

Така сама доля спіткає й аеромобільні частини України: вони будуть підтягнуті до столиці замість того, щоб брати участь у бойових діях на Сході України. Йдеться про такі частини: 25-а окрема Дніпропетровська повітряно-десантна бригада, 95-а окрема аеромобільна бригада (Житомир), 80-й окремий аеромобільний полк у Львові. 79-а окрема аеромобільна бригада (Миколаїв), швидше за все, не встигне відступити і буде оточена у місці своєї дислокації. Три полки армійської авіації України не зможуть чинити серйозного опору діям російській 16-ї Повітряній армії ВПС РФ (Кубінка), а також наданим для посилення ударного угруповання окремим російським винищувальним авіаполкам 5-ї (Урал) та 6-ї (Північноморськ) армій ВПС та ППО. Операція може розпочатися з розгрому українського флоту ударами з повітря та противоракетними ракетами та захоплення місць його базування в Одесі, Очакові, Чорноморському, Новоозерному, Миколаєві, Євпаторії та Феодосії силами 810-го окремого полку, 882-го окремого десантно-штурмового батальйону

та окремого батальйону морської піхоти Чорноморського флоту, за підтримки перекинутих повітрям з Тихоокеанського флоту чотирьох полків 55-ї дивізії морської піхоти (Владивосток). Окремий танковий батальйон морської піхоти Чорноморського флоту розумно було б переправити з Новоросійська на одеський плацдарм у розвиток успіху сил піхотних десантів РФ.

Ті самі українські території, але в 2022 році. За словами президента Зеленського, Путін не може перемогти Україну, і світ повинен припинити його захищати з огляду останніх звірств його військ в Україні. Щодня на полі бою з російською армією орків гинуть від 60 до 100 українських військовослужбовців, ще 500 отримують поранення. Втрати російської армії в декілька разів більше, детальне зведення подається щодня на офіційних сайтах української влади. Зеленський зазначив, що слабкість Путіна та Росії полягає не лише в тому, що вони не змогли повністю окупувати Україну, а й в їхніх спробах змістити його з посади президента України.

Однак неможливо обмежити подібну операцію висадкою російського повітряного та морського десанту. Росія може залучити до операції сили ПДВ та морської піхоти. Але якщо українські танкові та механізовані частини з якихось причин будуть чинити опір, «операція Механічний апельсин» може невинуватно затягнутися. Тому було б логічним, якби дії десантів на першому етапі були підтримані ударом важкими російськими сухопутними частинами сил до танкової дивізії на приморському напрямку з виходом до гирла Дніпра. А після форсування річки частиною наявних сил - з відсіканням української 79-ї окремої аеромобільної бригади від сухопутного угруповання УА, розташованого на північ в районі Кривого Рогу та Білої Церкви.

Остаточною метою руху моторизованих та танкових частин є вихід до кордонів Придністровської республіки біля Первомайська.

Запорукою швидкості та малих втрат російської армії тут служить ефективна розвідка, яку за бажанням неважко організувати з огляду на дружній характер місцевого населення. Рекомендований попереджувальний повітряний удар по злітно-посадкових смугах аеродромів Херсона, Одеси та Миколаєва. На північ, у районі Харкова та Дніпропетровська, дії російського десанту логічно підтримати частинами Московського військового округу. Тут головним завданням є швидке охоплення міст та оточення розрізаних частин української армії, які, будучи сформованими здебільшого з російськомовних, найімовірніше, не чинитимуть серйозного опору, якщо втратить сухопутний зв'язок із центром. Взагалі, головні бої з «помаранчевими» частинами, що зберегли вірність Києву, очікуються в районі Одеси та Миколаєва, оскільки для України найбільш цінним придбанням є вихід до Чорного моря.

На цій ділянці театру військових дій можна чекати і на появу союзних «добровольчих» або навіть регулярних частин таких країн Атлантичного блоку, як Польща та Румунія. Втім, Росії є чим відповісти на подібну ескалацію: формально не провокуючи НАТО на пряме втручання ударами по території натовських країн. Росія може розпочати дії проти кораблів цих країн у Чорному та Балтійському морях, наприклад, затримуючи та інтернуючи їх «до з'ясування всіх обставин» тощо. Такі дії не мали б прямої військової цінності, проте вони показали б рішучість Росії і ще більше налякали такі країни, як Німеччина і Франція. Побоюючись бути замішаними у прямий конфлікт з Росією, останні вимагали б припинити втручання, а в найбільш сприятливому випадку міг би статися і прямий розкол НАТО, від якого Росія виграла б ще більше. На відміну від дій США в Іраку та Афганістані, Росія цілком

здатна на звитяжно-затяжну війну в Україні, не втягуючись в виснажливу, багаторічну боротьбу з чужим населенням.

3). Повернення «матері міст» - Києва передбачає, крім заняття південного сходу, - встановлення контролю над Києвом і центральними областями. Реалізація такого сценарію – важко і затратно, однак має свої переваги: Росія повертає собі контроль над найстарішим українським центром духовності та державності. Зрозуміло, що такий сценарій стане ймовірним лише у випадку, якщо підросте загальна амбітність російської еліти, яка на даний момент залишається відносно невисокою порівняно з можливостями російських ракет.

У той момент, коли українська сторона зрозуміє, що метою наступу є Київ, напевно, всі вірні «помаранчевому» керівництву, військові сили будуть відведені до столиці і в разі чого всі основні бої розгорнуться на її підступах. І тут можлива крайня радикалізація дій з обох сторін. Метою сухопутних мобільних російських з'єднань та повітряних армій, стане якнайшвидше відрізати Київ від комунікацій, що пов'язують місто із західними областями України, щоб не допустити поповнення української армії в живій силі і техніці. У районі Києва, опір в північному напрямі можуть чинитись частини 8-го армійського корпусу України, і особливо 1-ю окремою гвардійською танковою бригадою, яка раніше заслужила увагу «помаранчевого» керівництва.

Звертаємо увагу, що відповідно «операції Механічний апельсин», як додатковий засіб планується демонстраційне проведення повітряного ядерного удару у стратосфері в районі південної частини Прип'ятських боліт, обов'язково зроблений уночі, надзвичайно допоміг би Росії у цьому випадку. Він не завдав би істотних збитків, якщо не вважати виведення з ладу ліній електропередач та електричних приладів у радіусі 100 км. Зате його було б видно у Львові, який ненавидить «москалів», і навіть у Польщі. Він одразу протверезив би гарячі голови закордонних

лідерів, ясно продемонструвавши неабияку рішучість Кремля. Втім, політичні витрати такої демонстрації деяким можуть здатися неприйнятними. Тому, як альтернатива, пропонується швидка мобілізація українських добровольців з південного сходу у складі російської армії могла стати ефективною заміною ядерної зброї. З'явившись у районі Києва, такі «українські» формування навели б порядок набагато швидше за російську армію, якій залишалося б підтримувати високо мотивовану російську піхоту своєю високоточною зброєю.

В якості другого (додаткового) заходу, пропонують атаки з повітря на українські транспортні вузли та райони концентрації не тільки військ, а й мирного населення на захід від Києва із застосуванням касетних боеприпасів об'ємного вибуху та білого фосфору. Не слід залишати без діла й героїських, російських артилеристів: із передмість Києва реактивні системи залпового вогню здатні контролювати територію у радіусі 90 км. Орієнтуючись на розвідки безпілотних літаючих апаратів, вони здатні самотійно зірвати підхід українського підкріплення.

Особливе місце в «операції Механічний апельсин» займе блискавичне захоплення Київської Лаври та її утримання до прибуття основних російських сил. При цьому, частинам спецпризначення, на короткий проміжок часу, прийдеться діяти у повному оточенні, вони повинні бути готові до такого сценарію. У міру очищення Києва від залишків «помаранчевої» влади, Москва зможе зосередитися на дипломатичному фронті, де очікуються головні «бої» з лідерами Західних країн. Вони можуть бути нелегкими, однак від цього, міжнародне становище Москви тільки зміцніє, оскільки багатьом, хто сумнівається в російській перемозі, стало б ясно, що з Росією краще дружити, ніж ворогувати. Ближче до зими, найсильніші світові держави будуть залежати від Росії все більше і більше. Захід почне замерзати і буде більше поважати Росію...

У короткостроковій перспективі Росія надійно застрахована від прямого нападу НАТО наявністю стратегічних ядерних сил. Що ж до далеких перспектив, всі Європейські держави будуть залежати від поведінки Росії та її лідерів, нам необхідно створити умови утримання «стратегічної стабільності». Всіма цими діями, Росія має всі підстави бути «сама собі суддя» у ключових питаннях. Зла іронія полягає в тому, що окремі лідери Західних держав бояться спровокувати росіян. Головне, щоб Третя світова війна не почалася.

Як підсумок, світ отримав тотальний невимовний страх антилюдяності в українських містах: Бучі, Ірпені, Гостомелі тощо. Сотні і тисячі вбитих, роздертих і зґвалтованих, зв'язаних і знову зґвалтованих, а після цього – вбитих російськими орками. Вбиті з особливим звірством тисячі мирних громадян України. Російські війська на початку квітня 2022 р. були зачищені з території Київської області, після чого відкрилися нові докази їхніх нелюдських злочинів: розстріли мирних жителів, масові поховання жертв насильства тощо. Росія в 2022 році веде війну не з українською армією, а з українською нацією.

Дуже круті та всезнаючі вчорашні та сьогоднішні лідери Європи, сотні діючих європолітиків, що ситно їдять і спокійно сплять зараз у своїх ліжках, уважно подивіться на тисячі роздертих, зґвалтованих, спалених українців, у XXI столітті. У рамках російської «спецоперації 2022». Мир для українців можливий тільки після повної перемоги над Росією та роззброєнням всіх військових сил Кремля.

Про заяви Путіна, Лаврова та російських генералів (2022 р) ми вже знаємо. На параді 9 травня 2022 р. телекоментатор з гордістю говорив про російських десантників: «А ця дивізія першою увійшла до Афганістану, пройшла всі гарячі точки СНД. Їм і Чорне море – по коліно». На превеликий жаль «парадно-розхвалені російські десантники», у 2022 році були вщент розбиті на теренах України.

Друга глава

**Безпекова
архітектура
світу**

УКРАЇНА: КРАПКА ВІДЛІКУ

Гібридна війна Росії проти України 2014 та повномасштабна війна 2022 року, змінила світ. Чимало інституцій довели, що необхідно задуматись про безпекову архітектуру світу. Не виключене глибоке реформування НАТО чи створення нових безпекових союзів. Причина: війна Росії проти Заходу, яка наразі у 2022р триває на українській території. Невідомо, до яких масштабів вона виросте через декілька місяців, якими будуть її наслідки на кінець 2022 р. А через це - неможливо встановити обриси (кордони) світової архітектури безпеки і знайти найефективніше місце України у ній.

Ми хочемо поставити питання нашим читачам. Чому західним лідерам знадобився час, щоб переконатися, що війна в Україні 2022 - це людська бійня, і що в ній гинуть не лише дорослі, а й діти? Чому західні партнери вірили, що російська «спецоперація» в Україні 2022, це тільки точкові удари по «об'єктах військової інфраструктури»? Коли західні партнери повірили про випалену землю та зруйновані міста, катування, зґвалтування, мародерство та страти цивільного населення України? Може західним партнерам допомогло усвідомити безглуздість російсько-української війни 2022, готовність українців рвати загарбників зубами та вміло битись застарілою радянською зброєю. Робота і боротьба ЗСУ вразили Захід, і тепер нам всі допомагають сучасною зброєю. Тим більше, що самі вони не готові застосовувати її.

При тому, що визнання військової могутності НАТО, (ширше Заходу) є спільним місцем безпеки світу, війна в центрі Європи на землях України, викликала занепокоєння у них, але то землі України, тож нехай Україна і захищає їх. Це можна порівняти з пожежею у сусіда, на допомогу не прийду, бо то чужа хата, маю надію що мою хату

вогонь обійде стороною. А може вони сильно повірили в могутність армії Росії? А може спрацьовує багаторічна залежність деяких європейських країн від «надійних» (в кавичках) поставок «дешевих» російських енергоносіїв? Треба пам'ятати, що дорогі та мало результативні, якщо не сказати провальні війни за тисячі кілометрів від Європи при відчутті повної безпеки власних домівок ніяк не стимулювали стурбованість громадян рівнем власної захищеності. За короткий час війни в Україні, Росії вдалося струсити розслаблених буржуїв, як заявами про готовність вдарити ядерною зброєю, так і демонстрацією жахів війни буквально біля «безпечної» Європи. Країни Балтії та Польща зреагували гостріше і раніше за інших, історична пам'ять зробила свою справу. А там почали підтягуватись й інші західні країни. Нині усі 27 країн ЄС, а також Норвегія і Туреччина надають допомогу Україні через механізм цивільного захисту ЄС. Європа стикнулася з найбільшою гуманітарною катастрофою з часів Другої світової війни.

Санкції, ухвалені ЄС та його міжнародними партнерами, сильно вплинули на російську економіку. Ці санкції також відбиваються і на європейській економіці, це триватиме у найближчі місяці, - заявила заступниця голови Єврокомісії Маргрете Вестагер. Єврокомісія оголосила про тимчасові антикризові заходи, які держави-члени можуть використовувати, аби підтримати підприємства та компанії, що мають збитки через запроваджені проти Росії санкції. Керівники провідних світових та європейських фінансових організацій очікують уповільнення економічного росту, зростання і без того високої інфляції, розриву багатьох торговельних ланцюжків, із особливо серйозними наслідками для країн, які прийняли українських біженців. Для Заходу ціна підтримки України вже іде на десятки мільярдів доларів, а попередні озвучені розрахунки фінансових потреб для відновлення України після війни обчислюються сотнями мільярдів.

Окремі дослідники всерйоз зайнялися вивченням циклічних катастроф, що відбуваються на Землі кожні 676 років. Виявляється, ці перевантаження приховані від суспільства. Пізніше виникла гіпотеза перевантаження цивілізації планети Земля через кожні 676 р. Гіпотеза дослідників полягає в наступному: У будь-яких подій є початок і кінець. Іноді черговий етап історії закінчується зникненням цілих цивілізацій. Останнє перевантаження було пов'язане з таким явищем, як «Чорна смерть» у 1348 році, яке забрало життя до 80% цивілізації. У Біблії є уривок, який розповідає про останні часи людей, були подані знаки, але люди їх проігнорували. Маємо $1348+676=2024$ рік.

У перші дні війни в Україні 2022 почалася дискусія про те, чи варто українцям прагнути членства в натовському Альянсі. Хтось із колаборантів каже, що у разі, якщо це настільки критично і важно для Росії, цим можна поступитися. Інші дорікають, що Україна не отримала від НАТО повітряного захисту, про який мріяла. Популярною є думка про те, що замість НАТО, Україні потрібен інший формат, який давав тверді гарантії захисту. Власне, останню думку просувають і офіційні посадовці української влади.

Одночасно з цією дискусією помітні також значні інформаційні зусилля, спрямовані на критику НАТО, як приклад, може НАТО боїться Росії? Формування за ним іміджу «недієздатної організації», яка «не підтримує Україну» тощо. І хоча Альянс часом заслуговує на критику – її скоординованість заслуговує на увагу. А більша частина цієї критики ґрунтується на неправді та перекозаченнях.

У перший місяць війни в Україні, все частіше почали лунати заяви про те, що Україну не візьмуть до Альянсу. Мовляв, члени НАТО відверто повідомляли про це керівництво України. Забігаючи наперед: скажемо «це непра-

вда». І ті, хто поширюють чутки, теж знають, що це неправда. А реальність полягає у тому, що саме зараз перспектива вступу до НАТО перетворилася з гіпотетичної на цілком досяжну мету. Причому цей вступ може статися значно швидше, ніж багато хто уявляє, якщо Україна не відмовиться від євроатлантичного спрямування.

Четвер 24 березня 2022 р – рівно місяць тому Росія почала повномасштабне вторгнення в Україну. За цей місяць окупаційні війська не змогли зайти в жодне велике місто, крім Херсона. Київ, Харків, Маріуполь, Суми та інші міста продовжують героїчно тримати оборону. На тимчасово захоплених територіях вони зустрічають спротив цивільного населення: «Це земля роду нашого, могутніх пращурів і нащадків, з спокон віків на цьому місці наші предки стояли і ми будемо стояти». Сама ж Росія занурюється в ізоляцію «ізгоя світу».

У перші дні після вторгнення російських рашистів на українські землі у 2022 році, західні військові аналітики вірили у «московський блицкриг», а Європа це на початку навіть припинила потік зброї до України. Проїшов місяць і все змінилося. Нарешті, не лише українці, а й увесь світ повірив у здатність України перемогти у цій війні. Західна розвідка одностайна у тому, що армія Росії «зав'язла» та має величезні, часом нездоланні проблеми на всіх напрямках. Саме через це, Росія перейшла до знищення цивільної інфраструктури ракетними ударами. Це не допомагає окупантам у військовому сенсі і підриває сили України і, як вважають московські орки, може схилити Київ до переговорів.

Перші 4 тижні наші ЗСУ «доводили» всьому світові: «Українці не планують здаватися і будуть йти до перемоги у цій війні». Але є питання: що саме вважати перемогою?

У фейсбук-дискусіях пожартували про «український прапор над Кремлем», але в реальних прогнозах цей варіант ніхто не розглядає. Українські військові хоч і сильні, але не безсмертні, щоби йти на захоплення і тимчасову окупацію Росії (з юридичної точки зору). Також ці дії не підтримав би Захід (не забуваємо, що зараз ми успішно воюємо завдяки західному озброєнню). Ядерну кнопку у Путіна також ще ніхто не відібрав. І це далеко не всі аргументи. Остаточна військова капітуляція нацистської Росії можлива у разі повалення уряду Путіна.

Якщо росіяни зроблять переворот самі в Росії, (наприклад, під тиском санкцій чи олігархів) і на цій хвилі припинять війну та заберуть війська з України – це буде непоганим початком. Але ніхто не має ані впевненості у такому розвитку, ані часу, коли він може статися. Якщо не буде повної перемоги та капітуляції РФ – то це означає, що війну може завершити мирна угода між Україною та РФ за гарантією певного кола держав. Але українське суспільство, яке все більше втягується у війну, вже напрацювало повний пакет ненависті до російських орків. Тому мирна угода має бути на зрозумілих умовах для народів України. Суто теоретично, підписання такої угоди вже озвучували дві сторони, але були різні тексти у російської і української сторін. Багато важить воєнна ситуація на фронті.

На 10.05.2022 у Білогорівці Луганської області триває «зачистка території» збройними силами України, там ворог мав частковий успіх, але зараз ситуація міняється, ворог тікає. Точаться бої в селах Гірської громади, в районі Золоте, Катеринівка, Рубіжне тощо. Мета росіян – відрізати трасу Лисичанськ – Бахмут в напрямку Попасної чи Білогорівки, щоб Луганська область опинилася у вакуумі. У військовому вторгненні в Україну брало участь біля 2,5 тисяч бойовиків з Чеченської Республіки.

В Україні розглядали три варіанти відмови від НАТО. Попри те, що про можливість відмови від НАТО заявляє найвище керівництво держави, а також попри поширення інформаційних хвиль, спрямованих проти співпраці України з Альянсом, відмовитися від руху членства Києва до НАТО буде непросто. Треба бути свідомим того, що не НАТО стало причиною вторгнення в Україну, тому відмови від руху до Альянсу недостатньо, щоби задовольнити Путіна. І чому ми повинні це робити?

Давайте умовно розглянемо напрямок відмови від НАТО на певних російських умовах: припинення війни; повернення військ на зазначені лінії; нейтралітет країни; обіцянки та гарантії безпеки України з боку Росії. Але подібний шлях у нас уже був до 2014 р, у 2022 році влада України надати такі гарантії вже не може. Змінився політичний настрій українців, який може спровокувати черговий Майдан гідності і він змете всю владу «ЗЕ».

Як відомо, прагнення України вступити до НАТО зафіксовані у Конституції: у її преамбулі та у блоці повноважень президента і прем'єра. Без зміни цих пунктів обіцянки Зеленського будуть порожніми. В Конституції є пряма заборона змінювати її під час воєнного і навіть надзвичайного стану. До того ж це доволі довгий процес, який передбачає голосування на двох сесіях Ради та висновки Конституційного суду (який нині не є лояльним до Зеленського). Завершити внесення змін за пару днів чи навіть тижнів – нереально. І пропускати якісь етапи не можна, бо той же Конституційний суд (пізніше) скасує ці зміни.

Отже, щоби змінити Конституцію, ми маємо досягти якогось перемир'я (нехай навіть тимчасового), коли армія не відчуватиме загрози нападу окупаційних військ та на тривалий час відмовиться від режиму воєнного та навіть надзвичайного стану в Україні. Умовно припустимо, що ці стани будуть скасовані на 1-2 години, поки триває голосування у ВР України, а потім втілення домовленостей з РФ.

Російсько-українська війна 2022 показала, що Україна обрала дещо більше, ніж традиційні європейські цінності. Україна й українці вийшли на новий рівень, який є знаковим для всього світу. Війна йде не тільки на фронті й не тільки в тилу. Вона йде у свідомості людей. З одного боку, ми наче задекларували цей вибір ще при народженні Київської Русі, продовжили при розбудові Української козацької держави 1648, далі Українська Народна Республіка 1917, потім незалежна Україна 1991 та боротьба за збереження цієї незалежності від 2014 року, в основу перерахованого покладені ключові слова: українська нація, воля і честь. І це дає нам можливість не просто ввійти до кращих країн світу, а бути тією країною й тією нацією, що визначає Новий світ. Бо воля і честь є ознаками Нового світу. Воля в поєднанні з людяністю – це друга ознака України. Третя, (як не дивно) це самоіронія. У найжахливіші часи ми зберігаємо спроможність жартувати, кепкувати з самих себе, бо наш сміх – це теж зброя. Тож маємо: Воля, честь, людяність, сміливість, щирість, самоіронія, прагнення змін і розвитку – складові формування нової української ідентичності, української нації. Нація формується або у великій подорожі в часі і просторі, або у великій війні.

Про які домовленості з РФ йде мова? Відповідно до теми нашої книги є дуже різні сценарії. Перший варіант – це домовленість у ситуації, коли армія агресора утримує значну частину території, окупованої під час нинішнього вторгнення, а отже, буде небезпека нового наступу у глиб країни. Оголошувати завершення воєнного стану за таких умов – самовбивче безглуздя, на це Київ точно не піде (навіть якщо Кремль пообіцяє не нападати, вартість обіцянок РФ ми знаємо. Тому процедура домовленості за цим сценарієм навіть не почнеться.

Другий варіант – підписання миру з РФ після того, як ЗСУ досягнуть проміжної перемоги та виб'ють агресора за межі українських кордонів, бо умови межевої лінії, станом на 23 лютого 2022, вже діють. Тут зразу треба ставити питання про Кримський півострів. У цьому варіанті угода з РФ є можливою. Вона має включати також інші елементи: наприклад, миротворчу місію (наприклад, від ООН), яка стане на кордоні з Росією.

Відповідно до Конституції України, там є третє «але», її зміна може бути геть нереальною. У Верховній раді відмову від НАТО мають підтримати 300 депутатів, а це у ВР 2022 року – абсолютно виключено. Тим більше в ситуації, коли російських орків виженуть з України, чимало депутатів поставлять питання: а навіщо тоді виконувати вимоги Кремля? Навіть у партії влади ЗЕ не буде єдності на підтримку такого рішення.

І нарешті, третій варіант, принципово інший: відмова від НАТО без зміни Конституції. Він – єдиний теоретично реальний, тож його варто розглянути окремо. Зразу виключемо з нашого розгляду сценарій узурпації влади, скасування Конституції тощо. Україна є демократичною державою з сильною опозицією, де народ здатний скинути керівників через Майдан, які хочуть стати узурпаторами. Тому чекати на цей варіант може хіба що Росія, яка сприймає увесь світ за своєю матрицею.

Ми розглянемо варіант «відмови від НАТО руками самого Заходу». Наприклад, якщо Північноатлантична рада відмовиться від свого попереднього рішення про те, що «Україна стане членом НАТО» і більше не визнає нас «державою-аспірантом» і ухвалить політичну обіцянку не поновлювати переговори про членство – то це зробить нікчемними «натівські» норми Конституції, оминаючи процедуру внесення змін до неї.

Утім, там є ключова умова. Без згоди України Альянс ніколи і нізащо на це не піде. По-перше, це буде немов

«ядерна зброя» для урядів США та низки інших держав – їхні виборці сприймуть це як капітуляцію перед Росією. По-друге, не забуваймо, що в Альянсі рішення ухвалюються консенсусом. Литва чи Польща можуть заблокувати рішення про зраду інтересів України. Однак у разі, якщо їх попросить Київ не робити цього, ставлення може бути зовсім іншим. І знову маємо «але», треба щоб українські: президент, прем'єр та спікер спільно звернулись до НАТО з цим проханням, пояснивши, що це – умова мирної угоди з російською стороною, то Альянс може погодитися, заклавши очі на незгоду української парламентської опозиції та частини суспільства.

У цьому теоретичному сценарії, головний виклик для влади буде – зробити так, щоби обурення українського суспільства було обмеженим, а угода мала хоча би хитку легітимність, а безпекові умови дозволяли говорити про відсутність серйозної військової загрози Україні. Війна зробила українців безстрашними і сміливими, на руках зараз знаходиться дуже багато зброї, а це великий ризик для влади Зеленського. Українці вірять у перемогу і не готові капітулювати. А угода без суспільної легітимності буде нікчемною і призведе до дуже непростих процесів у країні. На Банковій це чудово розуміють – не дарма президент Зеленський заявив про готовність консультуватися з людьми (провести референдум).

Авторам книги, зазначений теоретичний сценарій видається реальним лише у разі, коли воєнне становище РФ буде безвихідно програшним. Наприклад, коли війська РФ будуть відкинуті до українських кордонів 2014 року. От тільки зараз почались, якісь незрозумілі «закулісні ігри» при владі ЗЕ, певна частина українських політичних гравців почала працювати над дискредитацією НАТО, немов превентивно готують країну до якогось сценарію. Українським ЗСУ і політикам-патріотам треба бути напоготові.

10 травня 2022 голова МЗС України Дмитро Кулеба заявив, що якщо Україна не отримає статус кандидата на вступ до ЄС, то це означатиме обман з боку Євросоюзу і Україна не збирається це «проковтнути і промовчати». Далі Д.Кулеба прокоментував про-

гноз президента Франції Еммануеля Макрона про те, що на вступ України до ЄС може знадобитися «кілька років». Еммануель Макрон та деякі інші лідери запропонували форми асоційованого членства для України, але Кулеба сказав, що така заміна не може задовольнити Київ. Кулеба: «єдине місце в Європі, де люди помирають через цінності, на яких ґрунтується ЄС - це Україна. І я вважаю, що це слід поважати. Напередодні Україна завершила заповнення другої і фінальної частини опитувальника для отримання статусу країни-кандидата на членство. Єврокомісія планує висловити свою думку щодо відповідей України в червні 2022.

Якби Україна була членом НАТО, то війна в нашій державі не розпочалася. Це слова Зеленського, що необережно прозвучали в інтерв'ю CNN у травні 2022. Про подібне президент говорив не раз, ще до вторгнення Росії; тоді це звучало у тому сенсі, що членство України в НАТО потрібне для того, щоби убезпечитися себе від нової війни. В якому сенсі слід трактувати слова Зеленського в інтерв'ю CNN (2022).

Напередодні за 2-3 тижні, були переговори з РФ, де офіційний Київ планомірно і на усіх рівнях (передусім з Банкової) просував думку про те, що НАТО нам не потрібне, бо Альянс «слабкий» і не зможе захищати своїх членів у разі агресії РФ, а тому членство у ньому Україні не потрібне. Тоді виникає питання у авторів нашої книги. Чому офіційний Київ просив захисту у НАТО і чому продовжує просити зброю? Тому, що держави-члени Альянсу

мають все те, чого не має Україна. Системи ППО, армія союзників на землях у східних членів Альянсу, постійне повітряне патрулювання та статтю 5 про колективну оборону...

Тоді що є щирим у словах Зеленського? Бо з України у січні-лютому 2022 р. (зі зростанням загрози), іноземці виводили своїх військових інструкторів, дипломатів тощо. А у Польщі та державах Балтії військова присутність союзників НАТО лише зростає. Це відбувається і зараз, попри те, що загроза нападу Росії на держави Альянсу зростає, і вже звучать навіть прямі погрози керівництва РФ у їхній бік. Ми думаємо, що ключові держави-союзники не будуть захищати інших у разі нападу Путіна, позбавлені ґрунту.

Посол Угорщини в Україні Іштван Ійдярто заявив, що його країна «ніколи не була проти» вступу України в НАТО, та «не буде проти», якщо Київ все ж бажатиме приєднатися до Альянсу. Відповідаючи на запитання щодо позиції Угорщини стосовно можливого приєднання України до НАТО, Ійдярто сказав: - Ми блокували два напрямки - це мовне питання та питання освіти. Їх вирішували на політичному рівні в деяких інституціях НАТО. Зокрема, міністри закордонних справ і міністри оборони. Це був сигнал, не дуже гарний сигнал. Втім, ми не мали іншого вибору, щоб сказати Україні про те, що НАТО - це не просто військова організація. Вона займається іншими питаннями, зокрема, правами людини та правами національних меншин. Повага до таких прав лежить в основі філософії Альянсу.

У травні 2022 став популярним напівжарт, що «угорці вийдуть з НАТО у разі нападу Росії на Польщу». Угорський уряд зробив усе, щоби його так сприймали. Ганебне ставлення до російської агресії, заборона навіть транзиту

зброї своєю територією - тощо дають усі підстави сумніватися в тому, що цей член НАТО взагалі є вагомим для Альянсу.

Та на щастя, система колективного захисту НАТО побудована таким чином, що маленькі держави-члени хоч і мають вето у поточних голосуваннях, але не можуть заблокувати спільну відповідь Альянсу на напад, якщо той буде реальним. А можливість втекти від військових дій для тих держав забезпечується іншим чином. Стаття 5 договору НАТО хоч і каже про «напад на всіх», але не зобов'язує їх відповідати однаково (кожен по мірі своїх можливостей). Спільна оборона Альянсу запрацює – чи за участю угорських військових, чи без них.

А Україна не має цих привілеїв з однієї простої причини: бо ми поки що не є членом Альянсу. Зобов'язань захищати нас, та ще й від ядерної держави Росії, США та інші країни Альянсу не мають. При цьому не варто забувати про те, що кожна держава та кожний оборонний союз мають передусім захищати власні кордони та уникати війни на своїй території. Саме це роблять країни НАТО.

Чому створили міф, що нас (Україну) ніколи не візьмуть в Альянс? Володимир Зеленському часто говорили про це інші лідери у розмовах за закритими дверима. Автори книги з усією відповідальністю стверджують: це неправда. Україна не чула від жодного з європейських та північноамериканських посадовців, а тим більше від представників НАТО заяв про те, що нам туди не увійти. Навпаки, на всіх без винятку зустрічах лунає протилежне, а у рішеннях самітів Альянсу формулювання щодо України щоразу стають амбітнішими. А у межах розробки нової Стратегічної Концепції НАТО вже точиться дискусія про те, яким може бути шлях до майбутнього вступу до Альянсу держав із наявною окупованою територією. Ми думаємо, що юридично це цілком можливо прописати. Та не все безхмарно «на дорозі до НАТО».

Чинний президент США Джо Байден – противник розширення НАТО, там уже є 27 держав (середина 2022. Утім, все може радикально змінитися. Причиною стало те, що для України нарешті відкрилися двері до іншої організації – Євросоюзу. У травні 2022 Брюссель розпочав розгляд нашої заявки про вступ, причому за прискореною процедурою. Вже за кілька місяців ми маємо отримати статус кандидата і, у разі завершення гарячої стадії війни, розпочнемо переговори про вступ. Подальший вступ і набуття членства, буде обмежений швидкістю реформ, які проводитиме наша держава.

Ви повинні зрозуміти, що політично вступ до НАТО та ЄС тісно пов'язані один з одним. Цей зв'язок не є формальним, бо це дві різні організації, але політична реальність інша. Не дарма усі держави Східної Європи йшли до них паралельно. Євросоюз – це економіка та бізнес. Він дає економічний поштовх, полегшує торгівлю та рух капіталу. У тому числі полегшує інвестиції. Але для інвесторів важливо мати не лише економічний захист, верховенство права тощо. Їм потрібно знати, що їхні інвестиції фізично захищені. Особливо у Східній Європі і в Україні.

Гроші німецьких, французьких, нідерландських бізнесів тощо, які будуть інвестовані в український ринок, потребуватимуть захисту, і ця потреба знищить політичні аргументи проти нашого членства в НАТО, які є у Берліні, Парижі, Гаазі тощо. Тому з наближенням нашого вступу до ЄС перспектива членства у НАТО стане дуже близькою. Можливо до Альянсу ми вступимо навіть раніше, ніж до ЄС. Але тільки за однієї умови: якщо влада та суспільство України не відмовляться від неї вже зараз, виконуючи ультиматум Кремля. Звичайно, для продовження руху як до НАТО, так і до ЄС необхідно очистити Україну від окупації. Ми думаємо, що в питанні «таємної допомоги НАТО», Україну не обминають і таємно допомагають. Міф НАТО нам не допомагає – не працює.

КЛЮЧІ ДО БЕЗПЕКИ В ЄС

Продовжуючи попередню тему, ми акцентуємо: - Відвага та патріотизм наших воїнів – це надзвичайно важливо, але цього, на жаль, недостатньо для боротьби проти російського агресора, який не шкодує людей та техніки для підкорення України. На шас-

тя, відвага ЗСУ доповнена технологіями та підготовкою за стандартами НАТО, яка передувала вторгненню – це вже інше питання. Україна зараз воює натівською зброєю та отримує натівські розвіддані у режимі реального часу. Завдяки цьому втрати наших військових у бойових зіткненнях значно нижчі, аніж в орків (але Росія компенсує це обстрілами цивільних об'єктів).

Почнемо розгляд з розвідданих. Розвідка – це найбільш чутлива річ, нею взагалі украй рідко діляться з партнерами за межами оборонного союзу. А обмін даними у таких обсягах, які нині має Україна – це те, чого не буває майже ніколи. Київ йшов до цієї співпраці тривалий час. Радники від союзників працювали у Міноборони, Генштабі та інших українських структурах. Ми роками доводили, що є надійним безпековим партнером, що не припускаємо витоку розвідданих. Півтора року тому – отримали статус партнера з розширеними можливостями (який значною мірою також є розвідкою). Без багаторічних зусиль України, спрямованих на вступ до Альянсу, ми би цього не мали. Тепер щодо зброї і чому роль НАТО – координація.

Поширений аргумент серед українців, що, мовляв, «це все зброя держав-членів, а не самого Альянсу, а сам Альянс нам зброї так і не дав». Перша частина цього твердження – правда, хоча дуже спрощена. Але в цілому воно хибне, про що ми вже балакали. Матеріальне постачання зброї справді здійснюють саме держави-члени. А сам Альянс не має на балансі жодної гвинтівки і нічого не постачає, його роль - координаційна.

Те, що творять російські солдати в українських містах, не ексцес виконавця, не самовільні звірства неотесаної солдатні, а частина продуманої російської державної політики. На окупованих територіях готується масштабніший геноцид українців, де рахунок жертв піде не на сотні, а на тисячі.

Продовжуємо, у НАТО немає власної жодної системи ППО, жодного винищувача чи штурмовика, то власність країн НАТО і українська критика за непостачання зброї є маніпуляцією. Люба країна НАТО може самостійно прийняти відповідне рішення. Члени Альянсу приймають колективне рішення щодо загрози своїй національній безпеці. Водночас те, що ми отримуємо зброю від держав-членів, має зв'язок із нашою тривалою співпрацею з Альянсом. Він менш виражений, ніж у випадку розвідданих, але він є. Такий потік до України не просто набоїв та снарядів, а високоточного та новітнього озброєння не був би можливим без впевненості союзників у тому, як налагоджені військові процеси у ЗСУ. А реформуванням нашої армії, її логістики, управління, зв'язку тощо Альянс опікується з 2014 року.

Повторимо те, про що йшлося на початку розмови про НАТО, до Альянсу є купа претензій. Його можна критикувати за нерішучість, за боязкість, за небажання вийти за межі власних кордонів. Однак ця критика також стосується рівною мірою його членів: США, Британії, Польщі тощо. Бо це їхня нерішучість, боязкість та небажання. Альянс і його члени розглядають негативні і позитивні сторони і шукають для себе найкращої вигоди. Дивина в тому, що критики намагаються перекласти на НАТО все погане, а все добре приписати країнам-союзникам. Але саме ці країни складають Альянс. Виходить, критики не розуміють саму суть НАТО і маніпулюють. Головна роль НАТО - забезпечення свободи та безпеки країн-членів.

Заглянемо в майбутнє України та сформуємо картинку. Майбутня Україна – це країна вправних самозарядних господарів, яких радянська влада зверхньо називала «куркулі». Тобто це країна величезної кількості малих і середніх підприємців, які є заможними, самодостатніми, індивідуалістичними, водночас щедрими й добрими. Це країна з потужним середнім класом, де в кожного є «садок вишневий коло хати». Не треба нічого видумувати, тому що всі наші українські архетипи давним-давно виписані українськими поетами-пророками. А ще - інноваційна освіта, тому що у всіх людей є діти, яких вони хочуть вивчити. Саме середній клас створює попит на якісну освіту і хорошу роботу.

Чи є альтернатива НАТО? Від представників української влади ми вже почули, що вони хочуть відмовитися від НАТО і створити «Новий», чи то «Оборонний союз» в Європі, з гарантією, які дає ст. 5 Вашингтонського договору НАТО. Автори книги думають, що ця обіцянка наївна. Вона точно не буде виконана. Якщо ви пам'ятаєте, вище вже йшлося, що однією з умов інтеграції з ЄС та НАТО для України є завершення «гарячої фази» війни. Але будь-який інший «Безпековий союз», який дасть Україні гарантії безпеки, так само неможливо створити під час війни. Бо для учасників цього союзу означало, що всі країни нового «Безпекового союзу», автоматично повинні вступити у війну з рашиською Росією.

А якби США, Польща чи Британія були готові долучитися до війни на нашому боці «сьогодні-зараз» – то їм не потрібен був би для цього жодний новий союз. Держави НАТО вільні у самостійних рішеннях з цього приводу і можуть робити це без згоди союзників. А на практиці, на жаль, не хочуть надавати нам навіть літаки на тій простій підставі, що Україна не є членом НАТО. Тому зараз мак-

симум можливого для України не папірець безпеки а дієва допомога для скорішого закінчення війни.

А те, що у цей «Безпековий союз», в якості гарантів хочуть залучити Китай (який, до речі, цього не прагне), лише додає наївності. Умовно намалюйте картинку, в якій гарантами «Безпекового союзу» що пообіцяли захищати Україну, будуть держави-вороги, Китай та США, а також Росія – це нонсенс. Ця структура навряд працюватиме навіть на папері. Та й у паперовому вимірі Штати не погодяться на такий зобов'язуючий документ. Після того, як Байден публічно назвав Путіна воєнним злочинцем, чи погодиться він підписати з ним договір про спільний захист України? Питання риторичне. Ми згодні в одному, безпекова архітектура світу потребуватиме перебудови після війни в Україні.

Давайте умовно створимо іншу картинку на тих же умовах. «Безпековий союз» з гарантами країн, які знаходяться у стані недовіри один до одного: США-Росія-Китай. Як сприйме цю недієву структуру українське суспільство? Якщо таке рішення все ж ухвалять, значна частина суспільства сприйме його як капітуляцію України. Утім, маємо сподівання, що все це – лише переговорна стратегія української влади, затягування часу в діалозі з РФ. Але в українському суспільстві впевненості у цьому немає. Важливо розуміти, що НАТО ще до нашого вступу допомагає Україні не лише зброєю, а й порадами.

Наш рух до Альянсу – це дорога реформ, які змінюють державу, включно з її безпековим сектором та розвідкою, роблять їх ефективнішими, запроваджують кращі практики держав НАТО. Відмовлятися від цього за умови російської загрози, яка нікуди не подінеться навіть після підписання мирного договору – точно не найкраще рішення. Любий мирний договір з Росією, це лише тимчасове затишшя перед черговою війною з РФ.

Світ уже почав мінятись, Україна прозріла, зло вже

не зможе прикидатись добром і демократією. Ми чекаємо на перемогу у війні з Росією. Ми віримо в цю перемогу. Проте, не всі мають розуміння, що можна вважати нашою перемогою. Чи буде перемогою припинення вогню? Чи буде перемогою вигнання російської армії з українських територій до кордонів, захоплених після 24 лютого 2022? Чи буде перемогою звільнення всіх окупованих територій України, включно з Кримом?

Відповідь на всі питання можна дати «так». Це безперечно будуть тактичні перемоги, а деякі з них – короткострокові. Їх можна порівняти із звільненням Ірпеня, Бучі чи Гостомеля. Але всі ці перемоги не усунуть загрозу з боку Росії. За 8 років перманентного «перемир'я» на Донбасі з РФ, ми переконались, що, по-перше, домовленості з Росією не працюють, а, по-друге, бойові дії низької якості, які ми постійно вели 8 років на Сході України, не означали ані перемоги, ані припинення війни. Любі паузи в бойових діях були використані ворогом для перегруповання й підготовки нових атак.

Зрозумійте, навіть звільнення всієї території України для Кремля буде лише паузою, хай навіть на 10-20 років. Це буде відкладена нова війна. Ми передамо її в спадок нашим дітям, замість того, щоби вирішити російську проблему тут і тепер, сьогодні і зараз. Подібне вже траплялося в нашій історії. Так, в 1649 році козацьке військо під проводом Богдана Хмельницького, вщент розбивши польську армію відкрили собі шлях на Варшаву. Однак Хмельницький натомість вирішив укласти не вигідний Зборівський мир, тим самим, давши змогу полякам відновитись, перегрупувати свої сили і знову атакувати козацьку державу. У результаті шанс на здобуття незалежності було втрачено.

Його наступник, Іван Виговський, рівно через 10 років отримав шанс зруйнувати Москву, адже знищив усе боєздатне російське військо в битві під Конотопом у 1659 р. Однак цей шанс теж був змарнований через взаємопобо-

рення та незгоду поміж козацтва, і незалежність України була відкладена ще на сотні років. Натомість Радянський союз у 1945 році не обмежився звільненням власної території від німецьких військ, а дійшов аж до Берліна, щоб повністю знищити свого ворога. Тому що недобитий ворог завжди готує реванш. Сталін це знав і він прагнув покінчити з фашистською Німеччиною. Скільки ще утисків повинні терпіти українці, щоб усвідомили раз і назавжди: «Росія для України ворог № 1, і не ми це придумали. Україна ніколи першою не анексувала московські землі. Це Росія весь час нападала на різні держави, а в подальшому радянська історіографія подавала черговий захват територія, як «возз'єднання земель». Правда полягає в тому, що ані Україна, ані світ не почуватиметься в безпеці, доки існуватиме Росія у її нинішньому вигляді.

Серед істориків немає одностайної думки, як трактувати воєнні дії Росії проти інших країн. Одні опираються на міжнародно-правові терміни «окупація» і «анексія». Другі - залежно від суспільно - політичних переконань уживають поняття «возз'єднання», «з'єднання», «входження», «включення», «прилучення», «приєднання» тощо.

Немає кращої гарантії безпеки України і світу, аніж знищена Москва. Немає кращих союзників України, ніж національно-визвольні рухи всередині Російської імперії. Якщо ж ми у війні 2022 знищимо всі боєздатні окупаційні війська в Україні, Росії не буде чим захищати Москву. Ядерна зброя – це єдиний серйозний стримуючий чинник, проте її неможливо буде використати проти власних бунтів і національно-визвольних повстань в самій Росії. І цим напрямком варто займатися. Сьогодні Україна знову має історичний шанс повністю знищити свого ворога, і ним необхідно скористатися...

Про те, як має завершитися війна з точки зору закордонних спеціалістів. Візьмемо Крістину Квін, яка понад двох років очолює посольство США в Україні, а загалом працює у Києві з травня 2019 року. Вона зазначає: «Україна має здобути перемогу, але визначати обриси цієї перемоги мають не США, а Україна. Український уряд та українці мають визначити, який підсумок війни є для них прийнятним, а який – ні. А ми підтримаємо те рішення щодо перемоги, яке ви оберете.

Ми підтримаємо більш безпечну Європу, при якій Росія буде менше загрожувати своїм сусідам і загалом Європі. Україна при цьому також має відчувати себе більш безпечною. Наш міністр оборони Ллойд Остін сказав, що ми прагнемо побачити Росію стратегічно слабшою, нас непокоїть, чи не зробить президент Путін новий безвідповідальний крок на кшталт того, який він зробив в Україні.

Ми також уникаємо говорити про те, чи потрібні вам переговори та якийсь договір України з РФ на шляху до повної перемоги, чи ні. Це має бути ваше (українське) рішення. Ми за те, щоб Україна звільнила всі свої окуповані території, включно з Кримом. Станом на середину травня 2022 Україна вже відкинула росіян від Києва, від Харкова і продовжує далі звільняти свої землі. Тож не позбавлене логіки припущення, що вона відкине росіян і з інших окупованих регіонів.

При цьому ми (США), надаючи Україні безпекову допомогу, не обговорювали якимось чином використання наданої зброї щодо Криму та Донбасу, не ставили умов з цього приводу. Натомість ми завжди визнавали, що Крим і Донбас – це Україна, і цей факт матиме величезне значення, коли ми будемо ухвалювати рішення про подальшу підтримку в контексті того, як далеко Україна відкидатиме російську армію. Але рішення про це лишається тільки за Україною. Ми хочемо, щоб Україна вибила російського агресора із своєї території.

**Одні кричали це наша земля,
Другі заперечували, ні це наша,
А земля мовчки прошептала,
Ви мої і Бога...**

Ми хочемо, щоби Україна перемогла у цій війні, ми щоденно працюємо над тим, щоби це сталося. США вже поставили в Україну більше зброї, ніж будь-яка інша держава, і ми продовжуватимемо це робити й далі в залежності від вашої необхідності і наших можливостей. От дивіться:

щоби російські танки не перетинали український кордон, вам була потрібна протитанкова зброя, тому перед вторгненням ми постачали вам «Джавеліни» у великій кількості. Далі відбулося багато змін у військових ситуаціях, змінювалися потреби, і ми шукали можливість їх задовольнити. Має вагу те, що для використання деякого обладнання українським військовим потрібне навчання, і це також потребує часу. Та коли ми можемо задовольнити прохання України – ми це робимо. До прикладу, Україна просила про далекобійну артилерію, і ми надали 90 гаубиць з дуже серйозним боєкомплектom.

Далі Крістіна Квін: - Що стосується обмежень, у тому числі стосовно літаків: нагадаю, що у США немає радянських літаків, які знайомі вашим пілотам. Але було обговорення у рамках НАТО про постачання таких літаків з інших країн, правда цей механізм не запрацював. Та якщо держави-союзники, які мають певну зброю (зокрема, літаки), хочуть постачати її Україні на двосторонніх засадах – вони можуть це робити! США не зупиняють союзників у цьому, ніяких обмежень немає, вони можуть це зробити, просто перевізши літаки через кордон.

Про шанси на використання ядерної зброї Крістіна Квін сказала: - Мені не відомо про те, які червоні лінії встановлює Путін і чи готовий він використати ядерну зброю. На мою думку, навіть те, що Путін взагалі згадує

про ядерну зброю – це абсолютно безвідповідально. Це також суперечить власній політиці Росії щодо принципів використання ядерної зброї. Утім, у нас немає свідчень того, що Росія справді готується застосувати ядерну зброю, наш президент Байден неодноразово попереджав, що цей крок матиме неймовірні наслідки для Росії.

Про Україну та НАТО в контексті швидкого вступу до НАТО і думки відповідно Фінляндії та Швеції з цього приводу. США – лише один з 30 членів Альянсу, тому можу говорити лише про американську позицію. Ми продовжуємо підтримувати політику відкритих дверей для усіх «держав-аспірантів», включно з Україною, якщо вона прагнучиме приєднатися до Альянсу.

Що ж стосується можливості вступу Фінляндії без «ПДЧ», то План дій щодо членства в Альянс ніколи не був юридичною вимогою для приєднання до НАТО, а отже, Україна також може вступити до Альянсу без «ПДЧ». Я би не називала це скороченою процедурою. «ПДЧ» це механізм, який дозволяє державі досягнути вимог. І якщо якась держава вже відповідає усім вимогам – то «ПДЧ» стає непотрібним. Тому Україна, або інша держава може не отримувати План дій щодо членства, якщо ви загалом будете відповідати більшій частині вимог Альянсу.

Про ленд-ліз. Всупереч його назві (слово «lend» означає «позичити», тобто передати тимчасове користування), ми не говоримо про те, що Україна має повернути все, що отримає за цим механізмом. Ідея ленд-лізу інша. Ленд-ліз – це механізм, який дає президентові США можливість постачати зброю швидко. Коли США продають, або передають зброю іншій державі, уряд має проходити експортну процедуру, має отримувати погодження і відповідати певним обмеженням. Щоб не стикатися з цими обмеженнями, пропонується передавати зброю за ленд-лізом. Після війни Україна не буде сплачувати шалений борг за ленд-ліз...

ПАРАЛЕЛІ ВОЄННИХ ДІЙ

Російські війська, напавши на Україну, застосовують два способи ведення війни – традиційний і тактику «Ісламської держави» (ІДІЛ). Йдеться про тактику, яка не має ідеології та спрямована на безглузде вбивство та воєнні злочини. Для прикладу, на початку окупації Сирії та Лівії терористи організації «ІДІЛ» покладалися на свої таємні операції, щоб проникнути у силові та військові структури за кордоном. Вони поглинали однодумців, окремих осіб та створювали фальшиві цивільні організації для дискредитації влади, а також збирали розвіддані, а ще – компромат про лідерів місцевих громад. І водночас заперечували свою присутність на цих територіях, стверджуючи, що *«нас-там-нет»*.

У 2014 році Росія (напавши на Україну), в Криму та на Донбасі покладалася на аналогічну тактику: в інструментаріях також були фальшиві громадські організації, викрадення та вбивства, кампанії з пропаганди та дезінформації, психологічна війна та інфільтрація своїх агентів у керівні органи влади. При цьому Путін весь час казав: *«Нас-там-нет»*. У 2022 році стиль ведення війни в Україні Володимира Путіна та ІДІЛ в Сирії та Лівії став ще більш схожим. А ще ІДІЛ і Росія активно використовують релігію у своїй війні. Ми думаємо, що Російську армію в Україні чекає така ж доля, з якою ІДІЛ зіткнулася в Іраку, Сирії та Лівії: початково-вважаючи здобуті оперативні перемоги ворога, у підсумку вилилися в повну поразку.

У лютому 1993 року колишній директор ЦРУ Джеймс Вулсі добре описав атмосферу яка буде після холодної війни. Він заявив, що США та союзники вбили великого дракона (Радянський Союз), але самі опинилися в джунглях, де повно «змій», маючи на увазі дрібні неспроможні держави, тероризм, різні прикордонні війни тощо.

Путін у 2014 році наказав розігнати залишки Євромайдану в Києві, підштовхнув «Правий сектор» до розгрому Мінсільгоспу, організував постріли по підрозділу «Беркут» з будівлі філармонії і через підставних посадовців наказав Беркуту відкривати вогонь по людям на Майдані у разі атаки. В той день між спецназівцями ФСБ з Росії і українським «Беркутом» спокійно пройшли два депутати Верховної Ради Вадим Новинський та Олександр Турчинов. Вони йшли прямо до штабу Партії Регіонів - єдине місце, де тоді діяв прямий захищений зв'язок з офісом Путіна в Кремлі. Турчинов і Путін про щось домовлялись. Після чого депутати від Партії Регіонів проголосували за обрання пана Турчинова головою Верховної Ради, далі він став виконуючим обов'язків президента України. На цій посаді Турчинов так і не віддав наказу ЗСУ про захист Криму від захоплення російськими морпіхами та спецназом (2014), у результаті всі українські військові бази з танками, літаками, мінометами здали без жодного пострілу. І закрили для наших союзників можливість прийти до нас на допомогу з моря через Севастополь у військовому конфлікті з РФ.

Усі війни безглузді, але війна в Україні – найбільше безглуздя. Російські війська, напавши на Україну (2014 та 2022), застосовували обидва способи ведення війни, про які ми вже згадували: традиційний, що є природним для суверенних держав, і тактику «Ісламської держави» (ІДІЛ) з порушенням законів та звичаїв війни. Йдеться про тактику, що не має ідеології та спрямована на безглузде вбивство мирного населення з суцільними воєнними злочинами. Диктатори помирають, людська ненависть проходить і влада, яку вони забрали в людей, повернеться обличчям до людей. І поки люди борються і вмирають за Вітчизну, свобода ніколи не загине...

Невизнана ісламістська терористична держава «ІДІЛ» у 2014 р. мала контроль над територією з населенням 10 млн осіб в Іраку і Сирії та маленькими областями Лівії, Нігерії і провінції Нангархар в східному Афганістані. Організація мала різні назви від дня заснування: «Організація Монотеїзму і Джихаду», «Аль-Каїда», «Ірак і Левант» та інші. «ІДІЛ» прагнув встановити халіфат над усім світом, не рахуючись з людськими жертвами.

Як бореться ІДІЛ і чому її порівнюють з рашиською Росією? Що в них спільного? Організація ІДІЛ, спершу була розташована лише в Іраку і навіть мала на той час назву «Ісламська держава Іраку», розпочала окупацію частини Сирії та Лівії у 2011 та 2014 роках відповідно.

Спочатку терористи покладалися на таємні операції, щоб проникнути до силових та військових структур за кордоном. А потім розпочали воєнні дії, при цьому заперечували свою присутність на цих територіях, стверджуючи, що «*их-там-нет*». Для цього ІДІЛ переклала керівництво операціями за кордоном на своїх довірених агентів, уповноважених вбивати, влаштовувати теракти, давати хабарі, вербувати населення тощо.

Цей метод виправдав себе. Вже у вересні 2013 року ІДІЛ стала домінантною збройною організацією в сирійському місті Ракка. А у 2015 році ця ж тактика виявилася успішною у лівійському місті Сірт, а також точково у купі міст по всьому світу, від Філіппін - до півночі та заходу Африки. Росія почала копіювати військові методи ІДІЛ, від себе добавила денацифікація (це система заходів, спрямованих на ліквідацію наслідків панування нацизму в політичному, економічному й громадському житті) України з неминучою деукраїнізацією (усуненням української мови, культури, звичаїв із суспільного вжитку). І коли це пройде, необхідно змінити назву «Україна» для «*нової*» держави.

Це уривки з усім відомої статті в РІА «Новости» за назвою «Що Росія має зробити з Україною». Як зразок пропаганди, яка узаконює масове насильство та ліквідацію держави Україна. Точно таку пропаганду використовувала ІДІЛ по відношенню до інших держав. Проте паралелі між тактикою Путіна та «Ісламської держави» не закінчуються однією лише пропагандою. Схожими є способи ведення війни. Інструментарієм як РФ, так і ІДІЛ були фальшиві цивільні організації, викрадення та вбивства, кампанії пропаганди та дезінформації, психологічна війна та інфільтрація своїх агентів до керівних органів.

Є і відмінності. Росія для захоплення Криму у 2014 р. здійснила одну з найбільших повітряно-штурмових операцій в історії Східної Європи, перекинувши туди свої війська. А ІДІЛ просто не мала військової потужності для подібних операцій. Однак вони також закріплювали свої перемоги у гібридній війні за допомогою звичайних збройних сил, як сталося з іракським Мосулом у червні 2014 р. Цього разу вже ІДІЛ повторила російську тактику дій на Донбасі навесні 2014 р. Утім, у 2022 році стиль ведення війни Путіна й ІДІЛ став ще більш схожим.

Можливо у 2022 році почалася Третя світова війна? Це війна тероризму і рашиських держав, які його вирішили очолити, проти цивілізованого світу. А в Україні тривав 76 день з часу повномасштабного вторгнення

Росії в Україну. 9 травня 2022 Джо Байден підписав ленд-ліз для України. Україна заповнила фінальну частину опитувальника ЄС для статусу кандидата. В «Азовсталі» йдуть обстріли, ворожа авіація бомбила цілу ніч. Є поранені. Місцевий госпіталь працює цілодобово. Багато важких поранених ЗСУ, розповів заступник командира полку «Азов» капітан С.Паламар (Калина). Мабуть: «Сильніше сталі, може бути тільки «Азовсталь».

Зґвалтування та інші методи ведення війни Росії. Демонстрація надзвичайної жорстокості в соцмережах, розстріли військовополонених, страта цивільного населення, зґвалтування та інші форми сексуального насильства мирного населення – це воєнні злочини Росії. Точно такі самі методи використовувала і ІДІЛ як інструмент психологічної війни, щоб домінувати або знищити певні громади. Особливо це торкнулося езидів у Північному Іраку.

До речі, зґвалтування як воєнний злочин неодноразово використовувалися підрозділами російських збройних сил під час чеченських воєн. Випадок полковника-ґвалтівника Юрія Буданова – чи не найвідоміший. Проте Amnesty International, «Меморіал» та інші правозахисні організації мають багато інших прикладів. В Україні ця психологічна зброя РФ сумно відома з історичних часів. Це означає, що така поведінка рашиської Росії стає нормальною поведінкою росіян.

І це не єдиний приклад спільної жорстокості воєн РФ та терористів ІДІЛ. «Ісламська держава» робила ставку на саморобні вибухові пристрої (СВП), що стали відмінною рисою ведення війни ІДІЛ. Між тим Росія вчиняє так само. У 2014-2015 роках РФ та керовані нею сепаратистські сили використали СВП понад 600 разів. А у 2022 році їхнє використання стало справді масовим, особливо в містах проживання мирного населення. Кількість та розташування СВП та боєприпасів, залишених російськими бойовими частинами в міських районах, у тому числі у дитячих парках та шкільних подвір'ях, шокує та залишається незрозумілою з військової точки зору.

Британський експерт зі знешкодження терористичних бомб майор Кріс Хантер сказав: «Ми думали, що Ірак – це жах, але Україна – колосальний жах». Чиновники ДСНС України стверджують, що фахівці з розмінування за три місяці війни знешкодили понад 70 тис різних бомб.

Російська держава вже відкрито перейшла до риторики нацистських злочинців. Ціла українська нація оголошується неправильною, пропагується знищення українців та української державності. І після таких дій, російські орки ще намагаються виправдатися за зруйновані міста, стверджують, що не чинили там військових злочинів. А у державному російському ЗМІ з'явився матеріал із докладним описом плану РФ щодо ліквідації української нації та Української держави. За словами журналістів, тональність російських державних ЗМІ дає підстави стверджувати: масові вбивства цивільного населення в Україні є частиною спланованої операції російської влади. Дивись: "Що Росія має зробити з Україною".

Релігія як зброя. ІДІЛ добре відома зловживанням та використанням релігійних текстів для мобілізації, вербування і виправдання агресії та масового насильства. Ця організація вміє створювати наративи, засновані на фальшивих та/або вибіркових версіях історичних подій. Вони змішують їх із позаконтекстними релігійними текстами, а потім широко поширюють за допомогою різних медіа. В результаті ІДІЛ змогла мобілізувати тисячі відданих іноземних найманців, створити міжнародні мережі підтримки.

Російська пропаганда також залюбки використовує релігію у війні з Україною. Московський патріарх Кирило не лише узаконив Путінську «спецоперацію» (війну) в Україні, а й подарував генералу Віктору Золотову, головнокомандувачу Росгвардії, ікону на благословення солдатів і війни в Україні. Різні релігійні аргументи використо-

вуються для виправдання варварських дій кадірівців.

Тимчасові оперативні перемоги, змінюються стратегічними поразками. ІДІЛ і Росії потерпають від структурної кризи: мають обмеженість людських ресурсів для досягнення своїх цілей. Раніше ІДІЛ переважала супротивників своєю чисельністю та озброєнням. Щось схоже було і у Росії у 2014 році, але настав 2022 рік. Перші місяці війни в Україні показали: «українці - кращі бійці ніж московські орки.

Повертаємось до «Ісламської держави» і бачимо, з часом вона не змогла відстояти жодної із своїх перемог. Це трапилося через: обмежену силу, місцевий опір, зовнішню підтримку ворогів ІДІЛ і взагалі через свою злочинну поведінку солдатів ІДІЛ на полі бою.

У травні 2022 року російсько-українська війна незакінчена, але автори книги стверджують, що Росія також постраждає від цього. Вона не може контролювати окуповану українську територію, зважаючи на високі темпи виснаження, сильний місцевий опір та безпрецедентну підтримку України з боку міжнародних партнерів. Армія Путіна стикається з подібними структурними, військовими, моральними та юридичними проблемами, що й ІДІЛ.

В Україні на рашиську Росію чекає така ж доля, з якою ІДІЛ зіткнулася в Іраку, Сирії та Лівії: здобуті ІДІЛ оперативні перемоги, спочатку були вражаючі, але у підсумку вилилися у стратегічну поразку «Ісламської держави» (ІДІЛ). Президент України Зеленський в середині травня 2022 сказав: - Росія поки не має сміливості визнати свою стратегічну поразку у війні проти України. Хоча вона очевидна для світового співтовариства й навіть тим, хто ще продовжує з ними спілкуватися. Проблеми з виробництвом озброєнь можуть мати прямий вплив на спроможність бойових дій, але вони лише прояв глибших проблем в самій Росії. Російська влада – боягузи і будуть очікувати до останнього моменту...

СВІТ В ЯКОМУ МАЛО ІЛЮЗІЙ

Чи можуть інші держави бути окупованими Росією після України? Питання цікаве і ми вже частково відповіли на нього в нашій книзі. Так можуть. Російська агресія проти України стала викликом для всього регіону Центрально-Східної Європи. Уряди країн, у котрих кордон з Росією, уже приміряють український сценарій на себе. Адже там розуміють, що в разі успіху в Україні, Кремль навряд чи зупиниться на досягнутому й продовжить свою експансію в інші держави. А тому більшість країн швидко зробили необхідні висновки, і вже розпочали працювати над недопущенням сценарію, який має місце в Україні 2022.

Депутат Державної Думи РФ Олег Морозов у травні 2022 заявив: «Своїми заявами про Росію, як «ракову пухлину», і про «контрибуцію за збитки», яку ми повинні виплатити Україні, окремі держави, такі як Польща спонукає нас поставити їх на перше місце в чергу на денацифікацію після України». Країни Балтії згадуються ледь не першими, коли обговорюють можливість нової агресії РФ. Попри це, побоювання країн Балтії не дивують: усі три держави регулярно стають об'єктами гібридної діяльності РФ, яка марить повернути їх назад до Радянського Союзу.

Членство в НАТО суттєво вирізняє балтійські держави від України, якій так не вистачає гарантій безпеки Альянсу. Утім, попри натовську «парасольку» над країнами Балтії, керівництво колишніх радянських республік відкрито говорить їм про необхідність бути пильними проти імовірного російського нападу.

Прикметно, що з приєднанням Литви, Латвії та Естонії до НАТО та Євросоюзу, попри фундаментальні зміни в контексті безпекового компонента, Росія та її вплив стали більш ніж відчутними. З одного боку, безпека країн Балтії значно зросла, оскільки на їхніх територіях почали розмі-

щуватися союзні війська і регулярно організовувалися багатонаціональні навчання. З іншого боку, кількість ворожих дій Кремля проти цих країн теж зросла. Очевидно, що гібридні атаки можуть передувати - агресії воєнній.

Країни Балтії це добре усвідомлюють і визнають, що хоча повністю й покладаються на НАТО у військових питаннях, вони, будучи східним флангом Альянсу, є потенційними мішенями для РФ. Усі три країни Балтії наразі працюють над зміцненням своїх військ, вкладаючи кошти в модернізацію свого військового потенціалу задля захисту кордонів від можливої агресії РФ. За останнє десятиліття Таллінн, Рига і Вільнюс значно збільшили витрати на оборону, модернізували озброєння та залучили населення до добровольчих військ.

Кожна з цих країн витрачає на оборону понад 2% ВВП. Таким чином, вони є одними з небагатьох країн-членів НАТО, які в даний час досягають цілі Альянсу, підтвердженої на цьогорічному саміті в Брюсселі, з витрачання 2% ВВП на оборону. Для прикладу, Естонія невдовзі досягне історичного рекорду щодо витрат на безпеку. Оборонний бюджет цієї країни на 2022 рік, оголошений міністром оборони Калле Лаанетом у вересні 2021 р, є найбільшим, який країна коли-небудь виділяла, й становить 748 млн євро, що близько 2,31% ВВП.

Пріоритети нового плану розвитку оборони входять до ширшого плану дій країни. Міністерство оборони Естонії планує набути нових можливостей і розвинути всеосяжний національний оборонний потенціал проти кіберзагроз, а також краще оснащені пілотовані та безпілотні боєздатні підрозділи.

Південна сусідка Естонії, Латвія, у відповідь на напад Росії на Україну планує збільшити свій військовий бюджет та інвестувати у вербування та протиповітряну оборону. Для Латвії воєнні витрати на 2022 рік заплановані на рівні 758,35 млн. євро і становить 2,3% ВВП. Це більше, ніж

707,82 млн євро, виділених на 2021 рік, що зробить її однією із найщедріших країн-членів НАТО.

І це не дивно. Адже саме Латвія, разом з Литвою, межує із Білоруссю. Й після того, як режим Олександра Лукашенка допоміг Росії у війні проти України, занепокоєння щодо можливого розширення діапазону дій Кремля лише посилилося. Навіть попри те, що НАТО зробило кроки щодо посилення східного флангу додатковими військами, а президент США Джоозеф Байден пообіцяв, що кожен дюйм території блоку буде захищений контингентом американських військ Альянсу, це не заспокоїло офіційну Ригу.

Невдовзі латвійський міністр оборони Артис Пабрікс заявив, що країна не може «сидіти склавши руки» і припускати, що союзники допоможуть їй у разі нападу. «Ми повинні негайно вжити усіх можливих заходів для зміцнення оборони Латвії та прискорення розвитку можливостей національних збройних сил», - наголосив Пабрікс. Заплановане збільшення до 2,5% ВВП на оборону до 2025 року передбачає додаткове фінансування у розмірі близько 100 млн євро, яке буде використане, зокрема, для систем ППО середньої дальності, механізації сухопутних військ та кібербезпеки. Частина коштів піде на рекрутинг (вербування).

Схожа ситуація й у Литві. На початку березня 2022 уряд цієї країни погодився збільшити витрати на оборону майже на 300 млн євро, з пропозицією до парламенту країни внести необхідні корективи до державного бюджету на поточний рік. Зміна дозволить збільшити витрати на оборону до 2,52% ВВП. Міністерство національної оборони Литви планує використати додаткові кошти для закупівлі зброї, військового обладнання, боєприпасів, фінансування з позикових коштів Міноборони та покриття витрат, необхідних для розміщення сил країн-партнерів НАТО на своїй території.

Втрати російських загарбників в Україні на 18 травня 2022 становлять приблизно 28,3 тис. осіб. Техніки: - танків 1251; - бойових броньованих машин 3043; - артилерійських систем 586; - РСЗВ 199; - засобів ППО 91; - літаків 202; - гелікоптерів 167; - автомобільної техніки 2137; - кораблів/катерів 13; - БПЛА оперативно-тактичного рівня 441; - спеціальної техніки 43; - ракет 102.

Напад Росії на Україну неабияк стривожив і країни «Вишеградської групи» (V-4), до якої входять Польща, Чехія, Словаччина та Угорщина. Майже пів століття вони перебували під чоботом Кремля, і повторення подій не такого вже далекого минулого точно не до вподоби народам цього регіону. Особливо це стосується Польщі, де радянське панування після Другої світової війни глибоко вкарбувалося в національну свідомість. Поляки добре пам'ятають періоди репресій та бездержавності, які завдала їм Росія. Через досить напружену геополітичну ситуацію та збройний конфлікт у сусідній державі польські політики захотіли гарантувати безпеку громадянам.

18 березня 2022 президент Польщі Анджей Дуда підписав закон про захист Вітчизни, проект якого з'явився ще у жовтні 2021 року, в розпал міграційної кризи на польсько-білоруському кордоні та скупчення російських військ поблизу України. Утім, розгортання війни в Україні стало поштовхом до прискорення роботи над ним. Закон є дуже важливою основою для подальшого розвитку обороноздатності Польщі. Щонайменше 3% ВВП з 2023 року, які будуть витрачені на оборону та фонд підтримки збройних сил, є фінансовим механізмом, який дозволить пришвидшити процес модернізації Війська Польського. «Буде поправка (до плану оборони): 2023 року до 3% ВВП на оборону, потім ми її збільшимо», заявив, виступаючи у Сеймі, віце-прем'єр з питань безпеки, лідер правлячої партії

«Право і справедливість» Ярослав Качинський.

Польський закон про захист комплексно впорядковує положення про збройні сили Вітчизни, замінюючи декілька правових актів, зокрема закон про загальний обов'язок оборони від 1967 р. Основні цілі документа, який налічує 824 статті, передбачають: збільшення оборонного бюджету; збільшення чисельності Війська Польського; відновлення системи резерву; а також надання можливості краще навчати солдатів тощо. Документ також має на меті полегшити обслуговування волонтерів, які бажають пройти навчання. Буде створена нова система заохочення кандидатів на службу.

Необхідність прийняття нормативного акта у сфері оборони на певний час об'єднала навколо себе польський політикум. Так, лідер опозиційної «Громадянської платформи» Дональд Туск заявив, що партія голосуватиме за законопроект, хоча й вказав на його недосконалість.

Окрім того, Варшава зараз активно працює над отриманням західного озброєння. Так, 5 квітня 2022 визначено як дату підписання договору про постачання 250 американських танків «Abrams» найновішої конфігурації. Вартість контакту складає понад 23 млрд злотих. На їх продаж вже дали «зелене світло» Державний департамент та Конгрес США. Окрім цього, буде направлення до Польщі й інших видів передових технологій Заходу, включаючи зенітно-ракетний комплекс «Patriot».

Важливо відзначити, що Польща вирішила допомогти Збройним силам Україні. Так, Варшава погодилася передати новітній переносний зенітно-ракетний комплекс «Piogun» (глибока модернізація ПЗРК «Grom»), здатний вражати цілі різних розмірів, від літаків до безпілотників. Приклад Польщі наслідувала сусідня Словаччина. Міністерство оборони цієї країни планує зробити найбільшу закупівлю в її історії. Уряд вже схвалив придбання 152 гусеничних і 76 колісних бойових броньованих машин на

орієнтовану суму понад 2 млрд євро. Причинами купівлі є поганий стан наявної власної військової техніки, а також вимоги до функціонуючої армії, сформовані НАТО. Тим паче Братислава неодноразово брала на себе зобов'язання щодо модернізації зброї.

За словами міністра оборони Словаччини Ярослава Надя, транспортні засоби, які Міноборони країни хоче придбати, належать до основного озброєння сухопутних військ Альянсу. Очільник словацького оборонного відомства на спільній пресконференції з американським колегою Ллойдом Остіном заявив, що 2% ВВП може бути недостатньо для військових витрат: - Ми говорили про те, що 2% ВВП як витрати на оборону - це не той рівень, який має бути нашою метою, а має бути лише базою. Я.Надь додав, що низка союзників уже заявили про плани досягти 3% ВВП, і послався на Польщу та деякі країни Балтії, які можуть досягнути 2,5%. Також міністр оборони Словаччини заявив, що вони готові надати Україні системи протиповітряної оборони С-300. А також Братислава веде переговори з Вашингтоном та іншими союзниками щодо отримання належної заміни.

Схожа ситуація й у Чехії, народ якої не з чуток знає, що таке присутність росіян на вулицях їхніх міст. Так, уряд країни планує 2022 року збільшити бюджет Міністерства оборони на мільярди крон. Додаткові ресурси підуть на нову зброю, боєприпаси та запчастини до військової техніки. За словами міністра фінансів Збінека Станжури, уряд вкладе більше коштів на оборону. Якщо у 2021 р держава, за попередньої влади, спрямувала на цю сферу 1,4% ВВП, то нинішній уряд зобов'язався витратити на армію до 2025 року необхідні за стандартами Альянсу 2% ВВП.

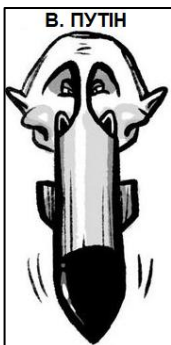
Але є й інша сторона медалі. На цьому тлі контрастно вирізається Угорщина - країна, що входить до числа тих, які блокують подальші далекосяжні санкції проти РФ за вторгнення в Україну і відмовляються не тільки пере-

давати або продавати їй зброю (навіть оборонну), але навіть не хочуть пропускати такі поставки через свою територію або повітряний простір з інших держав. Будапешт пояснює це «необхідністю захистити Угорщину та угорців». А будь-яку підтримку України описує як «участь у війні, яка не стосується Угорщини».

Антиукраїнський президент Угорщини – Орбан заявляє: «Ми повинні триматися подалі від цієї війни, тому що цього вимагають наші національні інтереси». Він спеціально «забуває» що на території України проживає угорська меншина, котра, як і решта громадян нашої держави, стала жертвою російської агресії. Таке ставлення до вторгнення Росії в Україну угорської влади розкритикували інші учасники V-4, зокрема Чехія та Польща. Більше того, це стало причиною того, що було скасовано зустріч міністрів оборони V-4, що мала відбутися 30 березня 2022 у Будапешті.

Спочатку очільниця чеського Міноборони Яна Чернوخова оголосила про рішення бойкотувати заплановану зустріч. Опісля до неї доєднався міністр національної оборони Польщі Маріуш Блашак. Зрештою, угорська сторона взагалі скасувала засідання, що підтвердив міністр оборони Угорщини Тібор Бенко. На думку експертів, скасування зустрічі глав оборонних відомств є найсерйознішим симптомом розколу центральноєвропейської групи. Іншими словами, V-4 наразі переживає найсерйознішу кризу. І агресія РФ вивела наявні проблеми на поверхню.

Попри це, три країни з чотирьох, що входять до V-4, роблять усе можливе, щоб як укріпити свою обороноздатність та допомогти Україні. І якщо у деяких політиків V-4 настала «політична амнезія», зокрема щодо подій 1956 р., то інші добре пам'ятають: «Катинський розстріл», «Празьку весну» та інші злочини, які вчиняли росіяни. Необхідно зробити усе можливе, щоб не допустити нового панування Москви у цьому регіоні.

НЕПРИКАЯНІ МАНДРИ РОСІЯН

Травень 2022 у Вірменії йдуть масові протести. Вірменська влада просить Кремль ввести свої війська, Путін розводить руками: «Карабах починає вилазити йому боком». Перед цим, у травні 2022 Путін зробив вимушений крок, він вивів свої війська з Сирії для відправки і «утилізації» на Сході України. Окупанти в Сирії тримали відносно невелике угруповання своїх «багнетів», їх в Україні чекає безславна смерть. Довідник «The Military Balance» за 2021 рік стверджує, що російське угруповання в Сирії налічувало усього 4 тисячі військовослужбовців, зведених в одну піхотну бригаду та три механізовані батальйони. Заявлений перелік техніки та озброєння: близько 10 танків типу Т-72 та Т-90, близько 20 одиниць БТР-82А, незначена кількість бронеавтомобілів типу «Тигр і Тайфун». Артилерія 12 буксированих гаубиць 2-А-65 «Мста-Б» та 4 РСЗО «Смерч». А ще засоби протиповітряної оборони – дивізіон комплексів «Панцир», дивізіон ЗРК С-400 тощо.

Тепер із Росією за кордоном почали розмовляти по іншому... Молдова висловила офіційну вимогу до Росії про виведення військ із окупованого Придністров'я. Путінський режим повинен повернути всі окуповані території не лише Україні, а й іншим державам. Саме у другій половині травня 2022 світ зрозумів, що на фоні воєнних невдач Росії, її медійні історії про «біолабораторії» та «радіоактивний попіл» перестають працювати, пропагандистські медіа рашистів почали перебудовувати стратегію та готувати росіян до «неочікуваних підсумків»: «Поразки у війні та капітуляції армії Путіна». За даними української розвідки, режим Путіна наказав своїм ЗМІ у своїй пропаганді акцентувати увагу росіян на «протистоянні армії РФ усім країнам Євросоюзу та НАТО. Ми одні проти всіх». Необхідна більша кількість рашиських солдатів в Україні.

18.05.2022 армія Росії у Сирії відкрила вогонь по ізраїльським літакам, які завдавали бомбові удари поблизу міста Масьяф на південному заході Сирії. Цей випадок вже названо «безпрецедентним інцидентом», який може сигналізувати про «значні зміни відносин між Москвою та Єрусалимом», йдеться у всіх ізраїльських ЗМІ, які опублікували цю новину. Відомо, що спочатку для протидії авіаудару сирійська армія випустила «десятки зенітних ракет» із застарілих російських систем. Але вони не потрапили по намічених цілях. У всіх повідомленнях зазначено, що радар ЗРК не зміг захопити ізраїльські літаки, тому пуски не спричинили загрозу для льотчиків повітряних сил Ізраїлю. Підкреслено, що формально РФ передала Сирії ракети С-300, але рішення про пуск ракет і сам пуск здійснювали саме російські військові.

Перший негативний «дзвоник» для угруповання рашистів у Сирії прозвучав 16 квітня 2022 року, коли стало відомо, через високі втрати в Україні Кремль вирішив не проводити ротацію своїх «сирійських частин». Наступний «дзвоник» був 23 квітня 2022, коли Туреччина заборонила через свій повітряний простір проліт у Сирію цивільним та військовим літакам РФ. Бо після такого рішення Анкари для росіян залишився лише один маршрут для забезпечення своїх військ у Сирії – через Каспійське море і лише повітряним транспортом.

Очевидно, в Кремлі розцінили, що транспортними літаками вони «не витягнуть» логістику для «сирійського угруповання». Тому вирішили і ці війська «утилізувати» в боях проти ЗСУ на Сході України. В той же час Кремль хоче послати білоруських військових на війну в Сирії замість своїх вояків. Російські авіабази в Сирії, Москва залишає військово-політичному «Корпус вартових Ісламської революції» й ліванській терористичній організації «Хез-

болла». «The Moscow Times» звертає увагу, що військовою операцією РФ у Сирії керував генерал О.Дворніков, який у травні 2022 відповідав за проведення війни в Україні. Тож керівництво ЗСУ знає його сильні і слабкі сторони

Які наслідки матиме для світу вивід московських військ? Перекресливши спроби Заходу скинути диктатора Башара Асада, Росія намагалася змусити рахуватися із собою США, Туреччину і Ізраїль. Останній утримувався від антиросійських кроків, в тому числі – від підтримки України. Однак невдачі у війні проти України змушують РФ відмовитися від такого зручного інструменту впливу.

Показовий момент: навіть повне перенаправлення всіх військової сил із Сирії в Україну не здатне змінити перебіг війни на користь РФ. Натомість таким кроком РФ ставить під сумнів існування своєї останньої військової бази поза межами кордонів колишнього СРСР. По суті, Росія буде вимушена остаточно відмовитися від статусу «Великого лідерства». І хоча сирійській відступ РФ не призведе до критичного посилення російських сил, що діють проти України, цей крок здатен повністю змінити всі розклади на Близькому Сході.

Сейм Литви схвалив резолюцію, яка визнає дії Росії в Україні геноцидом, а Росію державою, яка підтримує та здійснює тероризм. У документі Сейм констатував, що російські збройні сили та найманці скоїли масові воєнні злочини на території України, зокрема у містах Буча, Ірпінь, Маріуполь, Бородянка та Гостомель. Згідно з документом, у діях російських сил вбачається мета повного чи часткового знищення української нації, її духу шляхом убивства її членів цілими сім'ями, у тому числі дітей, їх викрадення, тортур, згвалтувань, у тому числі й неповнолітніх, знущань над тілами вбитих та закатованих.

Наразі відомо, що росіяни згрупували свої підрозділи на базі Хмеймим в очікуванні евакуації. Натомість іранці зайняли аеродром Алеппо і десятки населених пунктів навколо нього, аеропорт Пальміри і військові склади біля Хомса. Показово, що хоча передача баз і аеродромів «Корпусу вартових...» триває вже близько місяця, російські ресурси жодним чином не висвітлювали цей процес. Регіональні ж оглядачі пов'язують виведення російських військ з труднощами РФ у війні проти України. Ключове для України питання: чи буде виведено весь російський контингент з Сирії чи тільки якась його частина? І скільки військових направлять в Україну? Що буде робити Кремль із своєю морською базою в тому районі?

Міністр закордонних справ України Дмитро Кулеба у другій половині травня 2022 здійснював «європейське турне» - він відвідав ті держави, які є противниками надання Україні статусу кандидата на членство в ЄС. Кулеба: «Дуже шкода, що європейцям знадобилася війна в Україні, щоб визнати, що ми - одні з вас. Що знадобилося побачити, як нас вбивають, катують і гвалтують, і як нашу країну знищують. Але саме так пишеться історія. І це не цинізм, це трагедія». Протягом 300 років більша частина України була під владою Російської імперії. Але зараз ми суверенна держава, і ми просимо вас оцінювати Україну за її власними перевагами. Подивіться на Європу, вона вже змінилася. Подивіться на рух Швеції і Фінляндії до членства в НАТО, що був немислимим ще три місяці тому. Триматися за застарілі концепції зараз - не в інтересах Європи. Ми маємо перемогти, чого б це на вартувало, бо якщо ми програємо, України не буде, а Європа буде зовсім іншою. Українська перемога – це визволення всіх окупованих територій, включно з Кримом і Донбасом.

Тепер про морську базу Росії в тому регіоні, повністю залишити цю базу, Росія навряд чи зможе. Частина кораблів і обслуговуючого персоналу з охороною залишиться на місці. В першу чергу будуть виведені авіація і військова поліція, а також нечисленний контингент сухопутних військ. Як зазначає керівник центру зовнішньополітичних досліджень «НІСД» Максим Паламарчук, очікуване використання для війни в Україні контингенту російських військ із Сирії демонструє серйозність проблем РФ з військовими резервами і під загрозою знаходиться стратегічна позиція РФ на Близькому Сході.

Опоненти поширюють меседж, що після перемоги над Україною, Росія ще потужніше повернеться в Сирію. Однак за цими словами відчувається страх сирійської влади залишитися проти повстанців і турецьких проксі-груп без підтримки РФ. Адже саме військова авіація Росії (у зв'язці з іранськими бойовиками) відіграла вирішальну роль у зміні балансу сил на користь Асада в кривавій громадянській війні.

Росія увійшла в Сирію в 2015 році на тлі загострення відносин з США після початку агресії в Україні 2014 р. В Сирії - РФ знайшла інструмент, який примусив західних партнерів підтримувати з нею комунікацію і враховувати її інтереси. Російські війська врятували режим Асада і разом отримали важелі впливу на розподіл силового ресурсу і можливість встановлювати правила гри на Близькому Сході. Одночасно росіяни гарантували обмежену активність «Корпусу вартівих Ісламської революції» на півдні Сирії біля кордонів з Ізраїлем, а також в цілому балансували присутність іранців в країні, зокрема їхніх ракетних установок.

Показово, що присутність у Сирії стала для РФ й інструментом впливу на Ізраїль. Російські системи ППО регулярно заплющували очі в момент, коли ізраїльська авіація завдавала ракетних ударів по базах «Корпусу вар-

тових...» і «Хезболли». У відповідь Ізраїль дуже обережно підходив до антиросійських санкцій чи постачання озброєння Україні. Однак спричинена варварською війною РФ поляризація світу примушує Ізраїль визначатися з належністю до того чи іншого табору. Зараз уряд цієї країни демонструє більш виважену позицію стосовно російської агресії в Україні.

Досі Ізраїль та Росія мали погоджене розуміння щодо Сирії з моменту втручання Москви у сирійську громадянську війну в 2015 році. Тепер, з новою напруженістю між Ізраїлем та Росією через конфлікт в Україні та антисемітськими коментарями російського міністра закордонних справ, виникає питання про те, чи будуть наслідки для їхніх ширших відносин.

Російський відступ буде на користь Ірану, посиляться його роль. Після виведення російських військ Асад, наляканий, що без повітряної підтримки РФ йому не вдасться втримати ситуацію, буде вимушений прислухатися до побажань з Тегерана. Але тут показовим є те, що Тегеран і Москва бачать майбутнє Сирії не однаково. Росії був потрібний самодостатній та стабільний сирійський режим. Натомість Іран зацікавлений у створенні «вакууму у країні», який він міг би заповнити своїми власними збройними формуваннями. Іншими словами, Іран хоче зробити з Сирією щось на кшталт того, що РФ намагається зробити з Україною.

Тегеран миттєво посилив свою присутність на більш ніж 120 військових об'єктах і штабах у сирійській пустелі, додатково розмістив близько 4500 бойовиків з важким озброєнням і безпілотниками. «Корпус вартових...» оголосив про додатковий набір кандидатів у солдати за 52 дол. на місяць. Іранці створюють коаліції з місцевими племенами і кланами під своїм проводом для контролю над територіями і протидії курдським формуванням на півночі. Ліванська «Хезболла» з благословіння «Корпусу варто-

вих...» віджимає в уряді Сирії газове родовище в пустелі Хомс, яке перетворює на свою базу.

На півдні Сирії поки діє російська-ізраїльська угода, яка покликана не допустити розгортання в цьому регіоні баз «Корпусу вартових...» або його клієнтів. Однак вже зараз у цьому регіоні іранці поступово захоплюють ключові посади в регіональних департаментах органів безпеки, розставляючи лояльних і підконтрольних людей.

Для того щоб розчистити місце для своїх протезе, іранці не гребують вбивствами сирійських офіцерів. Іранців цікавить не тільки війна з Ізраїлем, «Корпус вартових...» напряду і через клієнтів бореться за ресурси і контроль над контрабандою, зокрема наркотиків.

Чому російські війська опинилися в Сирії? Сирійська авантюра РФ мала на меті не допустити поширення «арабської революції». Зупинивши те, що у Кремлі вважали планом Заходу, РФ змогла добитися лише тимчасового заморожування ситуації. Тепер, коли РФ має власні проблеми в Україні та вимушена вивести війська з Сирії, невирішені питання відразу почали нагадувати про себе. Регіон Близького Сходу вступає у період посилення напруги, з якого дуже легко звалитися у нову війну в цьому регіоні. Безпекова архітектура світу знову почала тріщати по швам, але вже з протилежного боку.

Російські окупанти нищать все, до чого торкаються їхні руки і бачать їхні очі. Вони у Харкові знищили навіть генетичний банк рослин. Чим завадили рослини московським оркам? Це був єдиний в Україні банк рослин, у якому зберігалось понад 160 тисяч сортів і гібридів рослин з усього світу. Росіяни спалили все дотла. Це сховище пережило Другу світову війну, але не пережило приходу московських «освободителів».

ЗБРОЯ СУДНОГО ДНЯ

Ядерна зима - гіпотетичний глобальний стан клімату Землі в результаті широко-масштабної ядерної війни. Теорія ядерної зими була розповсюджена радянським КГБ в якості «активного заходу» проти НАТО. За гіпотезою вважається, що в результаті викиду в стратосферу великої кількості диму і сажі, масштабних пожеж при вибуху 30%-40% накопичених у світі ядерних бомб, температура на планеті повсюдно знизиться до арктичної (-30°C) в середньому. Людство кілька разів серйозно стикалося з загрозою ядерної війни. Одним з найвідоміших прикладів є Карибська криза 1962 року, коли американські літаки-розвідники знайшли на Кубі радянські ракетні установки з ядерними боеголовками.

На початку 1980-х років у США до влади прийшов президент Рональд Рейган. Його позиція – придушення прокомуністичних режимів в Латинській Америці та анти-радянська риторика, у 1983 року очільник США навіть назвав СРСР «Імперією зла». Подібні відносини ще більше загострили побоювання щодо можливого ядерного протистояння. Проте зрештою його вдалося уникнути.

8 серпня 2019 на території полігону в Архангельській області Росії програв вибух, в результаті якого загинули щонайменше 7 осіб, а у регіоні помітили підвищений радіоактивний фон. У «Росатомі» повідомили, що вибухнула реактивна рухова установка, і згодом визнали, що трагедія сталася під час випробування нового «спец.виробу». Автори книги пов'язують цю трагедію з «Буревісником» – новою ракетою з ядерним реактором. Мабуть це і є «зброя Судного дня» яка може бути задіяна в повномасштабній ядерній війні. Догадки наших авторів підтвердили військові експерти, які зазначили, що вибух ракети на території полігону в Архангельській області РФ може

означати створення Росією «зброї Судного дня» для ведення ядерної війни.

Ми не будемо описувати історію створення ядерної зброї в РФ, скажемо декілька слів про «літак Судного дня». 29 квітня 2022 року Міноборони Росії повідомило що 9 травня 2022 над Червоною площею на параді «День Перемоги» у супроводі двох винищувачів МіГ-29 пролетить «літак Судного дня» Іл-80. А ще в цей день над Московою пролетять, здатні нести ядерну зброю, стратегічні ракетonoсці Ту-95-МС та Ту-160 «Білий лебідь».

Літак Іл-80 призначений для евакуації найвищого військового керівництва Росії, а також для управління збройними силами в умовах війни, зокрема ядерної. Дальність і тривалість польоту повинні забезпечити виведення ставки Верховного головнокомандувача з загрозової зони у разі небезпеки війни.

Історія виникнення «літака Судного дня» Іл-80. В кінці 1970-х, на початку 1980-х років у зв'язку з загрозою переростання «холодної війни» у гарячу стадію у генеральному штабі Збройних сил СРСР було прийнято рішення про створення повітряного командного пункту, який зміг би забезпечити управління військами та озброєннями, у тому числі ядерною зброєю в умовах війни, навіть ядерної. Таким чином виникла ідея «літака Судного дня».

Розробка літака велася дослідно-конструкторським бюро Ільюшина. За основу був взяти лайнер Іл-86 через те, що Іл-86 має фюзеляж, розмір якого достатній для розміщення усієї необхідної радіоапаратури й бортової електроніки. 1985 року був здійснений перший політ Іл-80. 1992 року літак був прийнятий на озброєння Збройних Сил Російської Федерації, станом на 2019 рік було побудовано 4 літаки Іл-80, які перебувають в експлуатації й сьогодні. ІЛ-80 оснащується декількома станціями супутникового зв'язку всіх діапазонів. На літаку повністю відсутнє озброєння через те, що його захист повинні забезпе-

чувати винищувачі. Літак Іл-80 вже один раз брав участь у параді в Москві, а саме - 9 травня 2010 року.

Чим відрізняється «літак Судного дня» Іл-80 від базового літака Іл-86. Бортіві засоби літака Іл-80 захищають від зброї масового ураження, зокрема від радіоактивного зараження. На літаку є апаратура, що забезпечує управління всіма видами збройних сил Росії. Зовнішньо Іл-80 від свого прототипу Іл-86 відрізняється відсутністю ілюмінаторів та посиленою конструкцією крил та корпусу. 2020 року Іл-80 потрапив у скандал, коли проходив плановий ремонт у Таганрозі, з нього викрали 39 блоків устаткування зв'язку. Одним з основних мінусів цього літака є його велика маса 208 т, вона вимагає довгої злітної смуги, у зв'язку з чим непідготовленому пілоту підняти літак у повітря буде дуже непросто. Максимальна крейсерська швидкість - 850 км/год, практична дальність польоту - 3600 км, екіпаж 5 осіб. Літак Іл-80 розроблявся на протипау американському літаку Boeing E-4В який також можна використовувати у разі ядерного конфлікту. Показники обох літаків схожі, але дальність польоту останнього – 11000 км.

Погрози Російської Федерації застосувати ядерну зброю розпочалися на 4-й день повномасштабного вторгнення в Україну 2022 року. 27 лютого 2022 президент Росії Володимир Путін наказав перевести сили стримування в особливий режим бойового чергування. «Сили стримування» – це так звані «ядерні війська». Стратегічні сили стримування «призначені для стримування агресії проти РФ та її союзників, а також розгрому агресора, у тому числі у війні з застосуванням ядерної зброї».

Війна в Україні вже йде третій місяць, погрози Путіна про ядерну зброю трохи вщухли, але орієнтовно 22 берез-

ня 2022, пресекретар президента РФ Дмитро Пєсков заявив, що Росія може використати ядерну зброю, якщо бачитиме «загрозу існуванню РФ». Надумана «загроза» не забарилася. Після ухвалення 5 пакету санкцій проти РФ, заступник голови Ради безпеки Росії Дмитро Медведєв заявив, що санкції Заходу проти РФ можуть бути кваліфіковані як акт міжнародної агресії. Про війну в Україні він «делікатно» промовчав.

Наскільки високі ризики того, що Росія таки наважиться натиснути на «ядерну кнопку»? Свою думку з цього приводу виказав док. істор. наук Технологічного інституту Стівенса, - Алекс Веллерштейн який вивчає історію ядерної зброї. Він також є творцем інтерактивної мапи «Nuketар», яка дозволяє змодельовати вибух ядерної зброї майже в будь-якій місцевості та врахувати висоту, з якої скинули бомбу, напрямок вітру тощо. Єдиний випадок застосування ядерної зброї в історії людства – це бомбардування міст Хіросіма та Нагасакі. Ядерною зброєю, відомою під назвою «Малюк» та «Товстун». Серед людей, які проживали у цих містах, залежно від наявних розрахунків, загинуло від третини до половини мешканців. Це була жахлива катастрофа. До того ж люди не розуміли, що саме трапилось. Вони зрозуміли, що це бомбардування, але яке саме? Люди навіть не розуміли, а власне, що таке радіаційне випромінювання? Хіросіма була більше зруйнована. Це було абсолютно не функціонуюче місто. Але Нагасакі частково функціонувало. Це можна пояснити географічними причинами: Нагасакі була розділена горами на дві частини, і лише одна з них була зруйнована.

За деякими підрахунками, від вибухів миттєво загинули 70 тис. мешканців Хіросіми та 60 тис. мешканців Нагасакі. Із серпня по грудень 1945 року загальна кількість тих, що померли від ран і хвороб, спричинених радіацією, склала близько пів мільйона осіб в обох містах.

Скільки часу знадобилось, щоб відновити ці міста?

Напевно, знадобилося десятиліття. Нагасакі відбудували швидше, бо міське ядро не було зруйноване. Багато чого з відбудови Хіросіми взяли на себе американці. Вони хотіли відбудувати зв'язки з Японією, зробити їх союзниками в боротьбі з комунізмом. Мешканці Хіросіми пишаються тим, як відбудувалось місто. Для них – це символ надії та того, чому ми маємо берегтися війни.

Як застосування ядерної зброї вплинуло на хід Другої світової війни? Насправді це й досі дуже суперечливе питання. Дуже різні події трапились практично в один і той самий час. Це створення атомної бомби. Вторгнення радянських військ в Маньчжурію. Оголошення війни Японії тощо. Усе це накопичувалось і вибухнуло драматичним завершенням Другої світової війни. Але чи була ядерна бомба тою самою ключовою подією – це все ще питання дебатів. Багато істориків кажуть, що атомна бомба була одним з факторів. Але не обов'язково війна скінчилась саме через застосування ядерної зброї. Важливо розуміти, що японці вже програли ту війну ще до застосування ядерної бомби. Але давайте повернемося до нашої книги.

Найцікавіша річ щодо ядерної зброї в сучасному світі – це те, що ми не маємо наміру її використовувати. Точно не в сенсі атаки. Її використовуємо як погрозу, (ми так думаємо). Наявність ядерної зброї та стійке бажання її застосувати впливає на поведінку супротивників. Чи стримує Путіна наявність в США ядерної зброї? Ми не можемо знати напевно. Він поводив себе інакше, якби в других країнах не було ядерної зброї. Чи стримала Путіна ядерна зброя інших держав від вторгнення в Україну – ми вже знаємо, що ні. Чи стримує його це від нападу на Польщу? Можливо. А ще ми бачимо, в Америці були б раді зробити для України набагато більше, ніж робиться зараз. Але страх того, що це наблизить світ до застосування ядерної зброї, є стримуючим фактором. На прикладі війни в Україні, США відчували, що ядерна зброя іншої

країни обмежує її в діях.

Росіяни вже почали погрожувати застосуванням ядерної зброї через введення санкцій. Нібито це загрожує існуванню їхньої країни. Мовляв, давайте, припиняйте з санкціями, а то натиснемо «ядерну кнопку». Ми думаємо, що це прояв слабкості. Росія – блефує, Захід не вірить в те, що Путін застосує ядерну зброю через санкції. Це не та червона лінія. Поглянемо в історію шантажу ядерною зброєю. Історія ядерних загроз дуже стара. Американці погрожували ядерною зброєю ще у 1950-х роках, але ці погрози не завжди були ефективні і дієві.

Ви думаєте, що наявність ядерної бомби змусить іншу країну робити те, що хоче шантажист? Як приклад, в 1950-х роках США погрожували Китаю: «Якщо ви атакуєте Тайвань, ми застосуємо проти вас ядерну зброю. Тому краще не робіть цього». Китай сказав: «Добре, не будемо. Але зробимо власну ядерну зброю, тому що ми не хочемо, щоб ви нам погрожували». Якщо ви погрожуйте ворогу, в якого є ядерна зброя, він може тимчасово відступити і стати настороженим. Ми не бачимо, щоб погрози Путіна були ефективними. Вони роблять американців і ЄС більш розлюченими на російських рашистів.

Що може бути червоною лінією, яка змусить Путіна натиснути «ядерну кнопку»? Невизначеність цього і є найбільшою небезпекою. Росія буде визначати сама якісь червоні лінії, але ми не повинні їм вірити. Путін точно має власні червоні лінії, але більше покладається на ситуацію. Нею може бути реальний ризик вторгнення в Росію. Вони не хочуть, щоб вторгались на їхню територію, бо кремлівська влада не вірить своїй нації. А ще ми не знаємо як Путін зреагує на загрозу власному життю.

Чи станеться ядерна війна, якщо літак НАТО підіб'є російський літак? Скоріше за все ні. Але це наблизить нас до цієї небезпеки. Але це не обов'язково червона лінія. Як недивно, але по великому рахунку, США не хоче розгром-

ної поразки Росії. Вони бажають «повільної поразки», як це було з Афганістаном і розвалом Радянського Союзу. У цьому є певна гірка іронія. Адже такий стратегічний підхід спричиняє серйозні гуманітарні проблеми. Стосовно Путіна, то тут інтереси США перетинаються з інтересами України, але не ідеально. Найкращою ситуацією було б, якби росіяни самі його усунули. Не факт, що на його місце прийде хтось кращий (або гірший). Але ясно, що ця людина не повинна бути при владі в «імперії зла».

Серед оптимістичних думок, які лунали в Україні, було те, що Росія не підтримувала свою ядерну зброю у належному стані. Ми думаємо, що це занадто оптимістичні думки. Росія на свою ядерну програму витрачає величезні гроші. Нею керують зовсім не ті люди, які наразі реалізують військові дії в Україні. Це інша організація, з іншим рівнем професійності та корупції.

Звісно, там є проблеми, але проблеми є і в ядерній системі США. Декілька років тому був скандал, коли виявилось, що люди, які оперують ядерними ракетами, приймали наркотики. А був випадок, коли група монахинь увірвалася до ядерного об'єкта та розмалювала його графіті, а камери спостереження не працювали.

Історія з монахинями сталася в 2015 році, в передмісті Ок-Рідж, де знаходяться комплектуючі для ядерної зброї. Монахині проникли до ядерного об'єкту і розмалювали його цитатами з Біблії. Охорона не скрутила порушниць, а відеоспостереження не працювало.

Які існують типи ядерної зброї? І що від неї можна очікувати? Якщо казати про тактичну та стратегічну ядерну зброю – то основна різниця, куди саме ти цілишся. І розмір зброї тут не головний, хоча іноді це корелює. Росія і НАТО мають багато тактичної зброї. Вона різниться за

своєю вибуховою потужністю. Вона може бути менша, ніж те, чим руйнували Хіросіму. Якщо ви плануєте використати таку зброю, треба міркувати про ціль, про інтенсивність тощо. Загалом, сьогодення ядерна зброя, не настільки велика, як це було в 1950-1960 роках. Тому що таку зброю намагаються робити акуратнішою. Не так багато цілей потребують зброї великої потужності. Однієї бомби, яка буде в 20 разів потужніша за ту, яку скинули на Хіросіму – достатньою, щоб знищити велике місто. Якщо агресор сумнівається, чи цього буде достатньо, то він може скинути дві штуки.

Що нас рятує зараз, може система протиповітряної оборони? Чи є механізми, які можуть збити ядерну ракету? Дуже важко збити балістичні або крилаті ракети. В НАТО та США є протибалістична повітряна система, яка завдає чимало дискомфорту Росії. Станом на середину 2022 р, такої системи в Україні (поки) немає. Але зазначена протибалістична повітряна система не настільки успішно реагує на ту зброю, яку може використати Росія. Але є шляхи обдурити їхні сенсори та радари. Крилаті ракети можуть летіти неймовірно швидко, на низькій висоті, тому радарам складніше відстежити їх. Росія має сотні видів різних крилатих ракет, звичайно, шанси в Україні збити такі ракети є. І доволі високі.

Якщо ракету збити, вона все одно може зденотувати та забруднити територію? Так, але існує вибір між «збити ракету з ядерною зброєю» та «дати їй досягти і вибухнути» на землі. Військові експерти кажуть: «Краще її збити». Навіть якщо це спричинить певний ризик забруднення. Це все одно краще, щоб вона вибухнула в повітрі.

Ядерну зброю характеризують за ознаками: наскільки вона потужна, та як вона доставляється (літаком або по землі). Ми назвемо три основні методи доставки такої зброї. Те, що доставляють літаком: гравітаційна бомба, або бомба вільного падіння. Літак можна підбити. Але

переваги цього виду доставки в точності, щоб донести бомбу до потрібного місяця, знадобитись декілька годин.

Далі – ракета з ядерною начинкою. Її перевага – це швидкість. Щоб долетіти з одного кінця світу до іншого, їй знадобиться орієнтовно 30 хвилин. Так, її можуть відстежити супутники, але якщо ракету запускають, наприклад, з підводного човна, це буде ще швидше, оскільки це може бути доволі близько від необхідного об'єкту. Таку ракету важко підбити – просто не буде часу зреагувати. Це дуже серйозна атака, наслідки якої важко передбачити.

І останній варіант – це те, що доставляють землею. Для цього можуть навіть використати людину, яка пронесе бомбу в рюкзаку тощо. Ми не можемо знати напевно, але підозрюємо, що більша частина тактичної зброї в США і НАТО – це ракети малої дальності. Вони дуже швидкі, не долають великі відстані, розраховані на 100-200 миль (1 миля–160 км). Вони відносно точні і їх важко збити. Наприклад, в 1954 році було випробування американської термоядерної бомби «Castle Bravo». Вона мала потужність в 15 мегатонн та в 1000 разів потужніша за ту, яка була скинута на Хіросіму. І це створило схожі масштаби забруднення, які можна порівняти з чорнобильським.

Сучасна зброя менш потужна. Ми не можемо сказати, яка найбільша бомба в Росії, орієнтовно 2 мегатонни. У китайців є зброя потужністю в 5 мегатонн – певно, найбільша, яка є в сучасному світі. Руйнівні наслідки від них, як у випадку з Чорнобилем. Усе залежить від того, який вибір будуть робити люди. Це може бути щось по типу сценарію в Хіросімі та Нагасакі. А може жодне місто і не буде зруйноване. Ви можете запустити ядерну зброю над небом Києва настільки високо, що це нікого не вб'є, але всі побачать, що ви здатні на це.

Але може бути й інший сценарій. Справжня ядерна війна, в яку включається купа країн: США, Росія, Франція, Велика Британія тощо. Ні, вона не вб'є всіх. Але це буде

трагедія незрівнянних масштабів. Будуть країни, які не зазнають ядерних атак. Немає сенсу бомбити Бразилію або Південну Африку. Але навіть ці країни будуть жити в світі з гігантськими гуманітарними проблемами та потребами. Якщо Європа, США та Росія будуть знищені ядерними атаками, що буде з поставками їжі? Це спричинить голод. Ми мовчимо про кліматичні проблеми, це теж зруйнує поставки їжі по всьому світу. Ми не кажемо вже про біженців та інші проблеми.

Війна - це велика справа держав із двох сторін бойових дій, основа життя і смерті. І тут лежить шлях до виживання або загибелі. Кожній стороні потрібно ретельно зважити й обміркувати свої дії, перш ніж розпочати війну. Ніколи не воюйте з цілим народом, така війна заздалегідь запрограмована на програш.

Якщо скористатись мапою та змодельовати ситуацію: росіяни вирішили атакувати Київ. Можна поставити умовні вихідні дані: московські рашисти вирішили скинути на Київ потужну зброю близько 100 кілотонн. Це в 5 разів потужніше за бомбу, яка зруйнувала Нагасакі. Хоча й це відносно. Скоріше за все, це буде атака з повітря. Атаку з повітря роблять насамперед для того, щоб зруйнувати якомога більше будівель, мати більшу площу ураження. З такими вихідними даними, можна очікувати 135 тис. загиблих та 550 тис. поранених.

Приблизно 1,7 млн людей зазнають ефекту вибуху, у будинках повибиває скло у вікнах. Багато людей виживуть. Територія, де буде найбільше жертв – це 3 км від епіцентру вибуху. Далі кількість жертв буде зменшуватись, але все одно буде високою. Далеко не всі помруть від радіації. Хтось помре під завалами будинків. Частина жертв, на кого сильно вплине радіація, помруть не від-

разу, а орієнтовно протягом місяця. 10-15% з тих, хто вижив, помруть від раку на якомусь етапі свого життя, саме через дію радіації на організм.

Радіація впливає на вас двома шляхами. Іонізуюче випромінювання утворює іони, які «витягають» з атомів електрони. Це змінює хімічні процеси в організмі. Всі живі істоти, живуть завдяки хімічних процесів. Коли вони змінюються, це вбиває наші клітини. Коли критична кількість клітин помирає відразу, це викликає відмову внутрішніх органів, інша назва «гостра променева хвороба». Це те, що вбило пожежників в Чорнобилі.

Інша проблема, яку створює радіація – це пошкодження нашого ДНК. Це теж може спричинити рак. Коли радіація впливає на сперму та яйцеклітини, то буде ризик вроджених дефектів у майбутніх дітей і багато інших медичних патологій.

Якщо буде наземний удар, то кількість миттєвих жертв буде дещо нижча. Але цей удар все одно буде дуже інтенсивний, хоч і обмежений в розмірі. Орієнтовно можна говорити про 75 тис. жертв. Наземний удар призведе до більшого забруднення. Ми отримаємо те, що називається «fall out» – радіація вітром може рознестися на сотні кілометрів. Якщо вітер від Києва буде дмукати в західному напрямку, радіація досягне Житомира, Юр'івки, Білої Церкви і т.д. На деяких територіях це буде не критично, не потрібно навіть буде йти в укриття. Але якщо вибух в Києві застане в Броварах, а ви застрягли в своїй машині на 3 години, цього достатньо, щоб захворіти і отримати проблеми зі здоров'ям на все життя.

Якщо ви будете ходити вулицями протягом 24 годин – то радіація може вас вбити. Якщо ви проведете добу в невеликому будинку – ви захворієте. Якщо перечекате ці 24 години в укритті, можливо, зможете обійтись без проблем зі здоров'ям. Усе залежить від того, де ви будете та що саме робите. Якщо ви Броварах, а вітер дмухає 24

км/год, то у вас є година, щоб дістатись укриття. Але уражена територія буде потребувати серйозної очистки. Сама очистка залежить від розміру бомби та ще низки факторів (приблизно). А для того, щоб позбутись опромінення, орієнтовно потрібен тиждень.

Але якщо мова йде про більш серйозне очищення, то знадобиться дуже багато часу. Радіація буде у ґрунті, рослинах і не завжди економічно доцільно вирубати всі дерева. В Хіросімі і досі є місця, куди людям не рекомендують навідуватись. Отож ми можемо говорити про десятиліття. Це як у випадку з Чорнобилем. Ще треба сказати декілька слів про «ядерну зиму», яку науковці вважають науково-вигаданою фантастикою.

Зробимо умовне, подібне моделювання. За певних обставин ми можемо припустити, що «ядерна зима» станеться. Але це лише припущення. Ми можемо хіба робити експерименти, щоб зрозуміти, як цей смог міг би взаємодіяти з атмосферою. Але у нас просто недостатньо даних, щоб щось твердо стверджувати. Навіть якщо умовно відбудеться ядерна війна в Україні, вона матиме обмежену територію, може вплинути на клімат, який підірве глобальні поставки продуктів. За іншими припущеннями, це спричинить лише короткострокові ефекти, які не сильно будуть відрізнятися від погодних явищ. Такий саме, або навіть більший ефект на клімат може спричинити виверження вулкану. Але це все гіпотези, і якщо нам пощастить, ми ніколи не дізнаємось, правдиві вони чи ні.

Наприклад, стався ядерний вибух, якщо люди підуть в укриття, то приблизно 30% виживе. Люди дуже фаталістично ставляться до ядерної зброї: одні нічого не роблять і помирають. Інші борються за життя, ховаються в укритті і залишаються живі. Якщо ви раптом побачили неймовірно яскравий спалах (як сонце), сховайтеся в укриття якомога скоріше. Це дуже підвищить ваші шанси на виживання, далі буде виконання планів ядерної погрози...

СЕКРЕТНИЙ БУНКЕР УКРАЇНСЬКОЇ ВЛАДИ

Головною проблемою України часів незалежності завжди був пошук балансу влади і бажання котроїсь із її гілок захопити більше повноважень для своїх цілей. Про свою безпеку думали в останню чергу. Окрім бажання керу-

вати всім і одразу, ще було здобуття більшої влади, все разом автоматично приводило до корупції. Тому кожна влада тягнулась перекроювання під себе Конституції України, переписувати закони і створювати велику кількість непотрібних структур, нібито для безпеки Вітчизни. Час президента Володимира Зеленського став новим викликом для системи влади в Україні напередодні повномасштабної війни 2022.

Ті, хто отримували формальну владу в Україні, мало чим керували насправді. Вони знали: «Ми прийшли на короткий проміжок часу і треба як найбільше нажитись». Поряд з ними були ті, хто тримав у руках якісь реальні активи – чи то завод, чи область, вони теж хотіли грошей. Для свого політичного виживання їм необхідно «притулятися» до певної владної групи. Втрата керованості держави, сповзання в удільне князювання на тлі олігархічних усьобиць були чи не головним викликом для президента Зеленського на початку 2000-х років. І він не зовсім правильно орієнтувався у «владному болоті».

Неможливість центру керувати регіонами в Україні була очевидно однією зі ставок Росії, коли вона складала свої плани воєнного бліцкригу в Україні. Російськомовне населення України у 2014 році сприйняло «російських освободителів» з ентузіазмом. Але коли у 2022 році «російські освободительные» ракети почали падати на наші мирні міста і села, а російські солдати-орки почали вбивати, грабувати та гвалтувати мирних українських людей, ентузіазм швидко зник. Україна замість того, щоб

розпастися, зробила протилежне – вона об'єдналась проти московських рашистів.

Український владний механізм, звиклий за останні 30 років до фінансових махінацій – притих, а після 24 лютого 2022 нарешті осягнув свій екзистенційний сенс – бути опорою для людей та захистом для біженців та постраждалих у біді. Не вся владна верхівка змогла перебудувати свої погляди, тож війна почала вносити свої корективи і корупціонери притихли, бо зрозуміли: «У народу на руках дуже багато зброї, тихенько пристрелять і винуватих не знайдуть. Краще притихнути і перефарбуватись, ніж втратити життя і майнові статки».

Не останню роль у цьому зіграв приклад президента В.Зеленського, який у критичний момент спромігся на справжнє лідерство. У перші дні війни, люди з недовірою ставились до його промов і дій, але через перший місяць війни, українці сказали: «Можливо наш президент усвідомив свої попередні помилки, тож давайте дамо йому другий шанс». Автори нашої книги вирішили розібратись, як працює президент Зеленський і як виглядає система влади після перших двох місяців війни.

Напередодні війни 2022 президент Володимир Зеленський звернувся до українців із проханням не панікувати через можливе повномасштабне вторгнення Росії та пообіцяв, що в країні пануватиме мир, і всі зустрінуть 2023 рік. Всім нашим громадянам, особливо похилого віку, потрібно зрозуміти і заспокоїтись. Не бігти по гречку і сірники, все буде добре. Але люди кажуть: «Нашому президенту не варто довіряти, коли на Сході України війна, і є ризик вторгнення Росії, він з родиною відпочиває у Буковелі та закордоном. Ми будемо робити навпаки...». Чоловік літнього віку додав, що у бункер, крім гречки і солі, треба брати гранатомети...

Давайте і ми почнемо з захисного бункера Зеленського. Рішення президента не залишати Київ, яким так гордяться у його команді, цікаве у двох аспектах. По-перше, маючи на руках без перебільшення апокаліптичні дані західних розвідок, Зеленський вирішив довіритись розрахункам власних спецслужб і армії, які казали, що Росія не зможе взяти Київ.

По-друге, маючи пропозицію безпечного укриття в котрійсь із західних столиць за кордоном, президент Зеленський поклався на власну систему безпеки і створив свою ставку у київському секретному бункері. Цей секретний об'єкт залишився в Україні ще з часів СРСР і розрахований на виживання в умовах тотальної ядерної війни. Про такі місця люди, які там бували, при здоровому глузді не розповідають. Тому, наперед перепрошуючи, процитуємо Миколу Азарова.

«Якщо мова про бункер на території адміністрації президента, то це абсолютно захищений, підготовлений ще в радянські часи бункер для роботи вищого політичного і військового керівництва держави в умовах атомного нападу. Пряме влучання ядерної бомби не завдасть жодної шкоди людям в бункері», – розповів у свій час Азаров. Очевидно, що такий вибір місця роботи президента більш ніж логічний. Україна утримувала всю цю інфраструктуру роками саме для таких часів. А тим, хто захоче критикувати Зеленського за бункер, - Бог їм суддя.

Свого часу у Москві про існування потайного об'єкту-бункера Зеленського стало відомо із виступу колишнього прем'єр-міністра України Миколи Азарова. «Поскольку бункер строился еще в советские времена, его координаты хорошо известны в Москве», – єхидно замітив він.

За його словами, захищений комплекс розташований прямо під північним газоном Офісу президента.

Зеленський та його команда користуються приміщеннями Офісу для зустрічей, інтерв'ю, брифінгів тощо. За даними УП, основна робота відбувається саме у захищених приміщеннях бункера. Щодо роботи ключових фігур української влади... То прем'єр Шмигаль і спікер Стефанчук, вперше за весь час роботи «відпущені» Зеленським у майже вільне плавання. Президенту і його Офісу через вал дипломатично-воєнної роботи бракує сил і часу контролювати ще й інші гілки влади. Скажемо відверто, у перші дні в Кабміні був хаос, міністрів «порозкидало, а інші повтікали» по країні, і якимось воно не дуже системно все працювало у них. Але Шмигаль зібрався і навів лад, налаштував роботу – зараз все абсолютно нормально працює.

Разом із президентом працює невеликий постійний адміністративний пул, який і є кістяком його команди. Придивіться, хто був з президентом у Бучі після її звільнення, плюс-мінус ті ж люди перебувають з ним зараз у бункері. Це Єрмак, Кирило Тимошенко, Кубраков та інші. А поруч «блогери» президента, типу Арестовича і Лещенка, які в комунікації з Подоляком, входять до команди Зеленського. За оборонну сферу відповідає міністр оборони Олексій Резніков; секретар Ради безпеки та оборони України Олексій Данилов; головнокомандувач ЗСУ Валерій Залужний, а також ряд військових командирів.

В.Зеленський: «Я постарів від мудрості, якої ніколи не знав. Це мудрість прийшла до мене з першими днями війни, і пов'язана вона з великою кількістю загиблих людей». Президент має звичку проглядати свій щоденний графік, навіть коли день закінчився. Він лежить у бункері без сну і думає, чи не пропустив щось: «Мене мучить совість». Десять в Україні й досі падають бомби. Мирні жителі замкнені у підвалах або під завалами. Росіяни як і раніше, когось вбивають...

Загалом Зеленський дозволив своїм військовим воювати так, як вони вважають за потрібне, а сам сконцентровався на вирішенні проблем за двома основними напрямками: міжнародним і оборонним. Його місія полягає в тому, щоб змусити вільний світ пережити цю війну так само, як Україна, заради власного виживання. Власне, лише з початком війни президент зрозумів досягнути зону своєї відповідальності. Символічно, що вона точно збіглася з описаною в Конституції – зовнішня політика та оборона. Як зізнаються в оточенні Зеленського, на все інше банально бракує часу. Крім, хіба що - економіка.

Отож, не дивно, що навколо Зеленського зараз постійно обертаються три групи чиновників: дипломати, військові й економісти. Дипломатичний напрямок закривають Андрій Єрмак, який комунікує з Білим домом, глава МЗС Дмитро Кулеба, якому випала роль вести переговори з усім світом, та заступник глави ОПУ Андрій Сибіга, який готує для президента і його спічрайтерів промови перед усіма найважливішими переговорами.

Як один з ключових переговорників з Росією «в бункері» часто буває глава фракції «Слуга народу» Давид Арахамія. Хоча найбільшу дипломатичну роботу веде власне сам президент Зеленський. Як розповів в інтерв'ю УП Єрмак, за день у президента буває по 10 раундів переговорів на найвищому рівні. А ще – щоденні виступи перед парламентами країн світу, НАТО, ЄС і т.д. Це забирає у Зеленського реально дуже багато часу і зусиль, тому що кожна розмова з лідером чи зустріч триває мінімум 30 хвилин. До кожної зустрічі треба підготуватися, це теж біля години забирає. І так щодня по 10 разів...

В економічне крило команди президента входить насамперед прем'єр Денис Шмигаль, який відповідає за координацію та стабілізацію економіки. Генерацією нових економічних ідей передовсім займається група Юлії Свириденко та профільного заступника глави ОПУ Ростисла-

ва Шурми. Крім них важливу економічну та гуманітарну роботу виконує спайка Тимошенко-Кубраков. На них зав'язано так багато процесів, що їх двох жартома називають «тіньовим прем'єром». У перші кілька днів війни Тимошенка у Києві не було, але згодом він повернувся і поступово набирає обертів, в тому числі медійно. Наприклад, через брак публічності напросився поїхати на переговори в Стамбул у складі української делегації.

На ньому залишилася регіоналка. Йому навіть вдалося примирити мерів і голів ОДА. Наприклад, мер Чернігова в прямому ефірі ледь не посилав всіх на три букви, а Тимошенко брав слухавку і все одно продовжував з ним говорити, шукати якісь рішення. Плюс він постійно стежить, де і якого керівника громади вкрали, як когось обміняти, вирішує питання, як таємно кудись завезти ліки і так далі", – пояснюють УП в оточенні президента.

У перші дні війни двічі на день президент Зеленський проводив через спецзв'язок великі селекторні наради. У них брали участь: головнокомандувач ЗСУ Валерій Залужний, голова ОПУ Єрмак, його заступники Тимошенко та Шурма, прем'єр-міністр Шмигаль, перша віцепрем'єр Свиріденко, міністр оборони Резніков, міністр інфраструктури Кубраков, міністр розвитку громад Олексій Чернишов, цифрової трансформації Михайло Федоров, закордонних справ Кулеба, глава МВС Денис Монастирський та секретар РНБО Олексій Данилов.

Більшість людей включались на ці наради з різних місць і міст. По-перше, частина міністрів, заступників та інших високих чиновників у перші дні війни евакуювались із Києва. По-друге, за протоколами безпеки, під час війни усім керівникам держави заборонено збиратись в одному місці разом. У випадку точного удару ворога країна ризикує лишитись без політичного керівництва. Як кажуть на Банковій, Зеленський міцно тримає руку на пульсі подій, не тільки на фронтах, але й в середині країни.

За даними УП, у Верховній Раді вже кілька днів обговорюють можливість повернутися до більш звичного робочого процесу найближчими тижнями. Зокрема, про потребу повертатися до Києва членів фракції «Слуга народу» мають повідомити заздалегідь. Президент весь час був і є у столиці, Кабмін майже весь вже повернувся на свої робочі місця, тому треба повертати депутатів на постійну роботу до Києва. При цьому Рада повинна повернутися до більш звичної форми роботи. Сам президент Володимир Зеленський заявив: «Якщо не буде дійсно болісного пакету санкцій проти Росії, якщо не буде реально необхідного нам постачання зброї, щодо якої ми зверталися багато разів. То це буде розглядатися Росією, як дозвіл іти далі і наступати на всю Україну. Як дозвіл розпочати нову криваву хвилю на інших українських територіях. Цього неможна допустити».

У перші дні війни у розмовах з УП представники української влади були досить розгубленими, часом навіть наляканими. Зрештою, як і всі в Україні. За останні тижні в цих розмовах поменшало довгих пауз і важких зітхань від побаченого й усвідомленого. Загалом у телефоні час від часу вже проскакують жорсткі жарти. І більше бажання - перемогти.

Перший шок минув. Влада поступово повертається до звичної форми роботи під назвою «в офлайн». Важливо, щоб разом з ними в офлайн не повернулися старі інтриги, політичні уособиці та бажання під ширмою війни задовольнити: «свої давні шкурняки та амбіції». Тема мародерства та крадіжок сьогодні в Україні є актуальною як ніколи, оскільки українці зіштовхнулися з цією проблемою збереження свого майна під час військових дій. Нагадуємо «особливо нетямущим», за вчинення злочинів в умовах воєнного або надзвичайного стану відповідальність стала більш жорсткою. На руках у людей багато різної зброї, можливо крадії до суду не доживуть...

ВІЙНА ЯКА ЗМІНИЛА УКРАЇНЦІВ

Виразний та безкомпромісний рух українців до свободи та самоідентифікації зіткнувся із закономірним та невідворотним, як з історичної, так і зі світоглядної точки зору явищем, війною за незалежність, яка розпочалася ще 2014 р, триває 8 років та ведеться століттями за різними напрямками. У 2022 році танки, авіація, жива сила орків та імперські амбіції Кремля, захлинулись власною кров'ю та розбились у перші тижні повномасштабної війни.

Незламність українців розірвала зачароване коло передбачень практично усіх розвідок світу, які пророкували нам швидку капітуляцію. Відкрите протистояння, яке глибоко вкорінене в нашій історичній пам'яті, не закінчилось в далекій історії, незламність проявила себе і в 2022 році, вона відбуватиметься знову і знову. В певній мірі, 2022 рік це продовження нашої священної війни з москалями, які вже не підлягають ремісії, адже повністю пройшли та завершили фазу від'ємної еволюції.

Історія нас вчить, що у випадку відсутності «чорних лебедів війни» на українському горизонті, наступні війни з правонаступницею тоталітарних скрепів - Росією, яка марить відновленням совка, концентраційних таборів та терору, є лише питанням часу. Але вже в середині травня 2022 основне відчувається чітко – став початок кінця рашиської імперії зла. Важливим є те, що нам вперше випала історична роль: власною битвою за незалежність розкрити нові фронти світового масштабу, стати полем битви цивілізацій та світоглядів, місцем глобального зіткнення добра та зла. Це і початок нової сторінки нашого шляху – як цілісної, об'єднаної оновленою національною ідеєю - нації. Ми переходимо у наступний еволюційний етап кристалізації - в націю переможців.

Масові вбивства, нелюдські безчинства, мародерства, зруйновані міста, села, історичні пам'ятки та національні символи, скалічені долі тисяч людей російськими окупантами – це трагедія кожного українця. Проте ця війна залишить відбиток не лише у нашій колективній національній пам'яті, а і вплине на розвиток усього цивілізованого світу. І лише від нас залежить, яким буде цей новий світ і яке наше місце в ньому.

У 2022 р. комплекс меншовартості українців розвіяний та відійшов в небуття. Наша небачена мужність та хоробрість, міць та дух лікує українське суспільство від отриманих в минулому тоталітарних та колоніальних травм. Сьогодні настав час завдавати ментальних травм «руському міру» та його представникам, з чим ми успішно справляємося. Ми вільні. Ми сильні. Ми непереможні. Це наша нова історична парадигма. Українці не святі, але ця війна – чистилище, в якому кожен отримав шанс стати чеснішим

Ця війна лежить у багатьох площинах та часових вимірах, проте досі не має загальновизнаного значення. Це не війна за економічне зростання переможця, не війна через внутрішні розбіжності чи будь-які інші внутрішні проблеми, не війна Путіна і Зеленського – це війна свободи - проти рабства, безпеки - проти постійної загрози, розвитку - проти занепаду, минулого - проти майбутнього. І переможець значно вплине на світовий порядок, задасть характер та цінності нового світу. Так історично склалося, що зіткнення двох кардинально протилежних ціннісних вимірів на початку ХХІ ст відбувається саме в Україні між країною великого потенціалу Україною та забальзамованої минулим - Росії. Війна між ними - це війна за нову архітектуру Європи і світу. Незалежна Україна ніколи не брала участь у збройних конфліктах на інших територіях у

якості агресора, а лише захищала себе. Проте, для створення надійного сталого майбутнього, яке відповідатиме проявленій звитязі та ціні, яку ми продовжуємо платити, нам доведеться ще добряче попрацювати. Адже, чи могли б дії Збройних сил України призвести до такого неймовірного результату, якби не були настільки самовідданими та безкомпромісними? Відповідь проста та очевидна...

Для повного очищення нашої землі від окупанта нам життєво необхідно розпочати повномасштабні битви на усіх фронтах – не лише фізичних, а й ідеологічних та економічних. Не зважаючи на нашу героїчну боротьбу, перед Україною все ще стоїть незліченна кількість викликів, які потрібно подолати. Ми маємо змінити систему управління держави, що не вдалось зробити у 1991, 2004 та 2014 р. Ми маємо створити потужну економіку, адже спроби відбудови економіки ХХ сторіччя, на яких ми паразитували протягом останніх 30 років, провалилися. Ми маємо стати повноцінним стратегічним гравцем на геополітичній арені світу, тому що за роки незалежності ми так і не стали суб'єктом міжнародних відносин. Сьогодні нам потрібні лише тверді та впевнені кроки, які зможуть нас привести до перемоги. Розраховувати на те, що ми все зробимо після війни не варто. Потрібно рухатись паралельно, як би складно це зараз не було. Частина процесів вже запущені, дещо необхідно розпочати робити негайно.

Нам потрібна історична само ідентифікація. Колективне усвідомлення настання нового історичного етапу. Вираз «менші брати – українці», або «одна слов'янська родина» і їм подібні, повинні забутись. Так ніколи не було, не є і не буде. Активна фаза війни в Україні створила передумови для перезавантаження не лише влади, а й глибших процесів - трансформації суспільних відносин.

Провести «зачистку» політичних еліт, позбавившись тих осіб, хто не виправдав очікувань або просто виявив боягузтво, нездатність діяти ефективно. Такі заходи бу-

дуть підтримані суспільством після завершення активної фази війни. Дії президента Зеленського дали результат у вигляді зростання підтримки у суспільстві у перші місяці і війни. Цей процес зберігатиметься як мінімум і у перші повоєнні місяці (проте не більше року). Україна на прийняття базових рішень має час до 12 місяців після завершення війни.

Повернення до повної демократії в перші повоєнні місяці неможливе без перехідного періоду. Більше того, такі кроки призведуть до часткового колапсу системи державної влади та економіки. Аналогічні виклики стояли перед Де Голлем у 1946-1959 роках (закінчилися оформленням V республіки); Лі Куан Ю – в часи першого етапу модернізації у 1965-1975 роках; Пак Чон Хі при перезавантаженні політичної системи Південної Кореї (1963-1979 роки).

Тож на певний час логічно залишити систему концентрації владних повноважень для ефективної реакції на зовнішні та внутрішні виклики. Це можливо зробити через перехід країни з режиму воєнного стану до режиму надзвичайного стану. Правові основи та логіка рішення в цьому є – масштаб завдань повоєнного відновлення. Сьогоднішня Україна – президентська республіка із сильною концентрацією влади в руках Президента. За аналогією з періодом правління Де Голля (1959-1969 роки) у Франції, або з часом правління Пак Чон Хі в Південній Кореї.

Нам варто поставити в центр зовнішньої політики принцип «Свободи» - здатності мислити самостійно, приймати рішення самостійно, усвідомлювати свою самостійність і незалежність, свободу від чужих впливів. Під словом «свобода», автори книги розуміють: політичну свободу, економічну свободу, військову свободу, інформаційну свободу тощо. Ми повинні усвідомити, наші свободи і наші символи - єдині, як і ми сьогодні. Це немов братство, яке скріплене кров'ю.

Сьогодні, завтра і найближчі роки необхідно продовжити боротьбу з колаборантами. Недостатньо заборонити діяльність проросійських партій та ОПЗЖ. Потрібно притягнути до реальної відповідальності усіх проросійських політиків, а не лише політичної еліти. Політична «доцільність» та компроміси не мають права на життя в сучасних реаліях післявоєнної України. Це обов'язок влади та тест еліт на їхню суб'єктність.

Заборона діяльності Української православної церкви московського патріархату на території України. Час називати речі своїми іменами та юридично ідентифікувати агентурні структури Кремля в Україні. Затьмареним українцям-вірянам необхідна допомога держави та один – одному: «Один за всіх і всі за одного». Зникнення у нашій свідомості умовного поділу України на географічні та ментальні частини. Західна, східна, південна Україна – це ознаки, які нас розділяють. Ми всі остаточно стали однією українською нацією, і головне, відчули, що ми українські патріоти та націоналісти. Ми ті, хто бореться за свою Державу, за її мову та за кожен сантиметр власної землі.

Остаточна вакцинація від «руського міра». Частково, її вже розпочав сам російський Путін різними типами «вакцин»: крилатими ракетами, які летять у об'єкти цивільної інфраструктури; танками, які на своєму шляху обстрілюють лікарні та школи; абсурдним винищенням та геноцидом українців. Ми просимо вас не розслабляться, бо серед нас залишається достатньо багато колаборантів та фарисеїв, які вичікують моменту і готові при першій нагоді продовжити розколювати наше суспільство. Ви їх чудово знаєте, як серед політикуму, так і у власних містах та селах. Ми повинні максимально жорстко реагувати на такі прояви, всіма належними способами. Немає добрих і правильних росіян – є лише прихований шовінізм.

Зараз в Україні проводять ерефію (поєднання неподданого). Розглядається можливість позбавлення гро-

мадянства осіб, що підтримують воєнні злочини Росії. Проходять зміни назв вулиць, площ, станцій метро та всього, що віддає «руським міром та її культурою». Тут додаткові слова та пояснення будуть зайвими. Окрім цього, нам потрібно продовжувати стимулювати на державному рівні створення та популяризацію власного тематичного продукту. Як показує гіркий досвід - це питання національної безпеки.

Економічний патріотизм. Сильній армії потрібен сильний тил. Працуйте так, як воюють наші захисники. Підтримуйте локальний та національний бізнес, сплачуйте податки, купуйте державні та військові облігації, надавайте перевагу товарам та послугам українських компаній.

Повна модернізація армії та продовження реформ. Сьогодні у цьому нам активно допомагають західні партнери, вони продовжать у цьому ж дусі виконувати «свої домашні завдання», якщо ми наполегливо будемо виконувати «наші домашні завдання». Окрім цього, ми повинні продовжувати творити власні інституції та систему внутрішніх координат, які повинні стати оновленим скелетом нашої держави.

Повна консолідація та об'єднання українського духовенства. По закінченні війни, можливо настане необхідність, про перехід на «новий» григоріанський календар. Це демонстрація волі та сучасності, яку має зараз проявити духовенство та суспільство для демонстрації єдності. Суспільство в цьому питанні випереджає церкву, останній необхідно активізуватися. Ми сьогодні змінюємось самі та, заодно і весь світ. Наше головне завдання – продовжувати рухатись у вірному напрямку, ставати кращими та не повторювати помилок минулого. Всі наші ключові перемоги ще попереду. Інерція старої системи буде однією з головних супротивних сил. І, як бачите, вирішування нагальних питань залежать не лише від нас.

В середині травня 2022 керівник військової розвідки України Кирило Буданов розповів, що президент Росії Володимир Путін серйозно хворий на рак і в РФ вже готується переворот. Путін перебуває у поганому психоемоційному і фізіологічному стані. За словами Буданова, війна з Росією до середини серпня 2022 досягне переломного моменту та завершиться до кінця 2022 року. В результаті ми відновимо українську владу на всіх наших територіях, які ми втратили, включаючи Донбас та Крим. Якщо так не буде, то Путін буде виснажувати Україну швидше, ніж протилежні санкції зможуть виснажити Росію.

Європа бачить у Росії велику загрозу для себе. Вони бояться її агресії. Ми воюємо з Росією 8 років і можемо сказати, що ця широко розрекламована російська міць – це міф. Вона не така сильна. Це просто орда людей зі зброєю в руках і викривленою свідомістю. Далі К.Буданов сказав, що не здивований невдачами Росії у війні: «Ми знаємо все про нашого ворога. Ми знаємо про їхні плани майже в той момент, коли вони будуються». Він правильно передбачив, коли саме відбудеться російське вторгнення, коли інші в уряді України були публічно налаштовані скептично, і готувалися до «шашликів на природі». Тепер він каже, що впевнений у передбаченні завершення війни в Україні.

Російські блогери пишуть, Путіна готують до онкооперації. Із часом операції уже визначилися - в проміжку з 1.00 до 2.00 ночі. А от із датою ще ні: «Заглядають до зодіаку». Серед медиків будуть винятково російські фахівці, які пройшли багаторівневу перевірку. Щоб приховати його відсутність в РФ команда прикриття підготувала участь дублера у нарадах, записи виступів, підписи указів, тощо. Цих заготовок має вистачити на 10 днів...

Третя глава

Грони гніву

ОБВАЛ ІМПЕРІЇ ЗЛА

Російська імперія, що утворилася 1721 року з Московського царства, у процесі розпаду Великої степової імперії Чингісхана «Золотої Орди», проіснувала до Лютневої революції 1917 року, при цьому весь час нападала на суміжні країни та анексувала їхні території. Політолог з Херсону Дементій Білий розмежовує два близьких поняття, які часто плутають: міф та фейк. «Є міфи та легенди, а є історичні фейки. Їх треба розрізняти. Фейк – це спеціально створене неправдиве повідомлення про те, чого не було, з метою увести в оману, чи у пропагандистських цілях. Наприклад, «на півдні завжди був дикий степ, а цивілізацію сюди принесли росіяни». Це є фейком. Другий приклад, «Сталін був успішним керівником, під час його правління був стрімкий ріст промисловості». Це також є фейком.

Насправді ж, частину заводів будували американські інженери, а найважчу роботу, в надзвичайно важких умовах, робили селяни які не мали документів і не могли нікуди виїхати та в'язні концентраційних таборів системи ГУЛАГ. Нам відомо більше 40 міст Росії, які збудовані в'язнями ГУЛАГу. Серед них було дуже багато жертв, й досі не всі документи, що стосуються ГУЛАГу, розсекречено. Мільйони людей в Росії вирости й живуть у тих містах, не підозрюючи, що їх збудували голодні в'язні. Голод, холод і смерть – це постійні супутники в'язнів ГУЛАГу, це їх розплата за волелюбність різних народів колишнього «миролюбивого» СРСР.

Показувати правдивість ситуації - необхідно через історичні паралелі. Росія після 1991 року офіційно лише ненадовго залишила імперську риторику, швидко повернувшись до усвідомлення себе правонаступницею СРСР. Достукатись до зомбованих рашистів, то марна справа: «Ніколи не зв'язуйся з дурнем, бо не відмиєшся».

Московським «великоросам» завжди хотілося починати свою історію не з якихось «сумнівних князювань», а з появи Москви і великих московських князів в далекій історичній площині. Мовляв, погляньте, як усе в нас сходиться: «Наша історія має 2 тис. років». Але сама Москва і Московія як князівство виникли в часи ординського панування над суздальською землею, з веління хана Менгу-Тимура. А до цього часу, на місці сучасної Москви було розташоване село Кучкове по імені колишнього власника земель Степана Кучки і стояло воно на річці Московь. Цікавість полягає в тому, що задовго до утворення села Кучкове, Київська Русь (наша Україна) дала Європі 158 королів і дружин королів. У світі було найбільше королів і королев, які були з Києва чи мали родинні зв'язки з Київською Руссю. Пригадайте доньок Ярослава Мудрого, великого князя Київської Русі та й не тільки його, українські красуні правили державами світу.

У Франції - Анна, пізніше її кров текла у 18 королів Франції; в Угорщині – Анастасія; в Норвегії, а потім Данії – Єлизавета; в Англії - Агата. А донька Агати - Маргарита стала не лише королевою Шотландії, але й її святою! Бо за життя побудувала найбільше Божих храмів і добрих справ зробила. Далі Річард «Хоробре серце» і Марія Стюард мають коріння з Київської Русі і багато інших. Теперішня королева Англії - Єлизавета теж потомок нашої королеви Агати і має українське коріння. Бачите скільки від українців (колишньої Київської Русі) відійшло коріння до владних структур світу: англійської, французької, нормандської, датської, шведської, польської, норвежської, угорської тощо. «Великому російському брату» (в кавичках), таке навіть у вісні не снилось, щоб монархи усього світу шукали в Київській Русі, собі наречених. Так хто ж із нас мешовартний, Україна чи Росія?

До речі, у 1930-х роках за бажанням російського ката Сталіна, мали підірвати храм святої Софії у Києві, збудований у 1017–1037 роках київським князем Ярославом. Вже заклали вибухівку, і раптом ультиматум від Франції: - Якщо посмієте спалюжити портрет нашої легендарної королеви Анни, зруйнувати витвір рук її батька, наша країна розриває дипломатичні відносини з Росією. І собор святої Софії (Софіївський музей) залишили у спокої. Ми ще угорцям хочемо нагадати про українку Анастасію, яка була їхньою королевою, і завдяки заступництву Києва і могутніх Київських князів угорський король Андруш (чоловік Анастасії), був врятований від смерті!

Наприкінці січня 1917 р. більшість населення Росії, навряд чи могли собі уявити, що вже за місяць спалахне революція, яка назавжди змете з карти світу 200-річну імперію Романових, покладе край її 300-річній династії. А в середині лютого 1917 року усім в Росії, і у світі, здавалось, що усе під контролем. Але патріотична ейфорія, з якою імперія зла вступила у світову війну у 1914 році, розвіялась. За три роки, поразки царської армії, бардак з логістикою, дефіцит товарів, біженці – усе викликало розчарування і роздратування у російських обивателів.

Представники правомонархічних придворних кіл, не зазіхаючи на устої імперії, напередодні Нового року (30 грудня 1916), вбили всемогутнього «старця» Григорія Распутіна (Нових 1869-1916), в якому бачили ганьбу династії й уособлення пронімецьких сил при царському дворі. На фронті солдати розпочали серію відвертих «бунтів», залишаючи бойові позиції, що стало остаточною симптомом розвалу імперської армії зла, яка не витримала 4-ї війни. Та усе змінили чутки про можливе запровадження хлібних карток у столиці імперії. Налякані такими перспективами містяни кинулись громити хлібні лавки.

Коли і ким засновані українські міста:

Київ	482	князь Кий
Чернігів	690	князь Чорний
Житомир	884	дружинік Житомир
Ужгород	894	князь Арпад
Полтава	899	князь Олег Віщий
Дніпро	940	воєвода Свенельд
Луцьк	1000	король Володимир Великий
Івано-Франківськ	1085	князь Василько Ростиславович
Чернівці	1185	князь Ярослав Осмомисл
Львів	1256	король Русі Данило Романович
Рівне	1283	король Данило Романович
Черкаси	1362	князь Ольгерд
Вінниця	1363	князь Ольгерд
Одеса	1413	Коцюба-Якушинський
Миколаїв	1415	князь Вітовт
Донецьк	1530	гетьман Лянцкоронський
Хмельницький	1431	король Русі Владислав II
Кропивницький	1533	гетьман Остафій Ружинський
Тернопіль	1540	гетьман Ян Амор
Запоріжжя	1552	гетьман Дмитро Байда
Суми	1652	отаман Кондратьєв
Харків	1654	козак Іван Каркач
Херсон	1672	отаман Іван Сірко

Нехай московські кацапи-орки кусають собі лікті, бо українськими містами ще у 1918 році були: Белгород, Ростов, Таганрог, Курськ, Вороніж, Брест, Гомель, Кубань тощо. Були у 1918 р, будуть і після 2022 року.

Події у 1917 році почали стрімко наростати, вже 8-го березня 1917 у місті розпочались велелюдні демонстрації. Далі сутички із поліцією. Остаточний перелом настав за кілька днів, коли до протестів приєдналися солдати запасних частин. Вони дізнались про близьку відправку на фронт. Помирати солдатам не хотілось, тож перейшли на бік протестуючих. До речі, першим піднявся запасний батальйон Волинського полку. Після цього доля монархії була вирішена. 15 березня 1917 р. кривавий російський імператор Микола-II зрікся трону. Імперія зла №1 пала.

13 липня 1923 року Президія ЦВК СРСР прийняла відозву до всіх народів і урядів світу, у якій сповіщалося про те, що відбулося створення СРСР, та про початок роботи вищих органів влади та управління нового державного утворення. Тим самим публічно констатувалося: «Зародилась нова імперія зла №2». Про український період у складі СРСР, читач добре знає і без нас. Ми зазначимо тільки день, коли зник СРСР.

Початок грудня 1991 року був, мабуть, найбільшим зоряним часом для державної дачі Вискулі в центрі білоруської частини Біловезької пущі. Починаючи з 7 грудня 1991 багатолюдні урядові делегації почали заповнювати зали і кабінети дачі Вискулі. До цього резиденцію в Біловезькій пущі використовували для зустрічей лідерів так званого Варшавського договору. Це і не дивно, до західного кордону СРСР з цього місця всього 8 кілометрів.

Але якщо раніше високі гості з'їжджалися у Вискулі, щоб обдумати, як зберегти створену Сталіним тоталітарну соціалістичну систему (імперію зла №2) в Європі, то на початку грудня 1991 р. питання стояло не більше і не менше про поховання Союзу Радянських Соціалістичних Республік як геополітичної реальності - імперії зла №2.

Атмосфера всередині переповненої резиденції панувала дуже напружена. Лідери трьох новостворених держав, які колись були «засновницями» Радянського Союзу

(імперії зла №2), зібрались у Білорусі, уже на правах глав незалежних держав. Але далеко в Москві у своєму кабінеті лютував легітимний на той час перший президент СРСР Михайло Горбачов, чиї повноваження ніхто не скасовував. Як і повноваження верховного головнокомандувача колишнього СРСР.

А що буде, якщо добродушний Михайло Горбачов візьме і накаже військам захопити, а то й ліквідувати, учасників Біловезької зустрічі? А раптом він пішов би й далі? Схопити главу Казахстану Назарбаєва в Москві і не пустити його в Вискулі - Горбачов міг це зробити. Таку можливість чітко розуміли і обдумували президент Росії Борис Єльцин, щойно обраний перший президент України Леонід Кравчук і особливо глава Білоруської Верховної Ради Станіслав Шушкевич, який перших двох і зібрав у себе.

Але чи була у лідерів трьох держав інша альтернатива у 1991, крім як визнати смерть Радянського Союзу, як імперії зла №2 і спробувати знайти якусь іншу інтеграційну структуру, яка утримала формально незалежні республіки в рамках спільної політико-економічної єдності?

Напавши солдатами-орками і ракетами на Україну в 2022, Путін вивів Росію на шлях остаточного занепаду. За кілька днів Україна зробила сьогоднішній світ іншим. Роками нинішня Росія жила надіями та розрахунками на відродження імперської величі зла №2, у стані військової істерії та мілітаризації. І так усім цим захопилася, що напала на сусідню Україну, але напад на Україну - виявився нападом на всю Європу. Розплачуватися тепер Росії доведеться не лише життям своїх солдатів і падінням у економічну прірву. Те, що відбудеться на наших очах у 2022 р, стане остаточною агонією і смертю Російської імперії зла №3, яка не до кінця розпалася в 1917 році. Бо всі імперії руйнуються – історія не знає винятків.

Повернемось до вище поставленого запитання. Щоб відповісти на нього, слід розібратись, як усі троє лідерів опинились у Біловезькій пущі та які історичні події зробили їхню зустріч неминучою. А ще треба провести паралель між 1914-1917 роками та початком 1990-х років. Проблеми із товарами для обивателів і перспектива відправки на фронт солдатів після 1914 року стали тими причинами, що повалили російську монархію у 1917 р. Нині (2022 р) бачимо в російській недоімперії зла схожі тенденції. Населенню РФ (імперії зла №3) уже почали обмежувати відпуск в одні руки низки продовольчих товарів. Заговорили там і про відмову військової мобілізації до України у 2022 році. У Росдумі зареєстрували законопроект про відправку на війну до України тих, хто виходив на антивоєнні протести. Нинішні росіяни зовсім не оригінальні.

Вони повторюють власний досвід сторічної давності. З початком Першої світової війни імперія зла №1 також відправляла на фронт людей незгідних з війною того часу. Потім (1914-1917) мобілізовані більшовики та пацифісти почали активно розвалювати царську армію. Врешті-решт солдатня не захотіла помирати за імперські амбіції і почала вбивати власних царських офіцерів. Подібне повторюється і в путінській РФ, скоро рашиські вояки почнуть вбивати власних офіцерів і здаватись в полон ЗСУ.

Росія весь час твердила: - Наші території нескінченні, ресурси гігантські. Захід заплющував очі навіть на безперечні порушення Путіним та його кремлівською клікою загальноприйнятих правил світового гуртожитку, прибутки здавалися важливішими. Дві руйнівні світові війни минулого століття навчили і людство, і лідерів держав відчувати ту межу у відносинах 2022 р, яку не можна переходити. Між порядком та хаосом, між війною та світом, завжди була тонка червона лінія.

Якби у 2014 році, при перших пострілах в українсько-кримських містах і спробі РФ анексувати цей півострів, був створений відсіч російським рашистам, то не було б війни в Україні 2022. Не треба чекати фатальних пострілів, або застосування Росією спеціальної зброї - хімічної, біологічної, чи не дай боже ядерної. Не створюйте у агресора враження, ніби світ не чинитиме достатнього спротиву. Захищайте одразу по максимуму свободу і корисний для всіх порядок у світі. Закордонні санкції мають бути максимальними. Щоб Росія, чи інший потенційний агресор, який захоче піти війною проти свого сусіда, чітко знали, вони отримують натомість відповідь «по повній програмі».

Не верь тому, кто
говорит красиво, в его
словах всегда игра.
Поверь тому, кто
молчаливо, творит
красивые дела.

Не вірте керівникам будь-якої імперії зла, їхні слова – гра. Нам не вірили, що Московія - ворог, а москвини – геть не братський народ. Нам не вірили, що вони вдерлися до Криму і Донбасу у 2014 не через Майдан, Яроша

або Порошенка, а через імперську пиху зла та бажання нашої землі і української крові. Нам не вірили, що вони підуть на Україну широкомасштабною війною, щоб знищити нашу державність. На пропозицію Зеленського: - смажити шашлики на травневі свята, ми у лютому 2022 почали смажити їхні танки.

А ще нам не вірили за кордоном, що «победо бесіє», «можем павтарить» і байки про утиски російськомовних громадян в Україні - це розігрів натовпу для нової війни. Каємось, що ми відразу не вірили американцям і британцям, їхнім розвідкам і урядам, які намагалися достукатися до української влади та суспільства, попереджаючи про плани рашиського вторгнення на початку 2022 року.

Нам рашисти казали «какая разница», «немедленно дайте воду в Крым», «не нагнетайте обстановку», «Крим наш», вони пропонували перестати стріляти, відвести

війська ЗСУ й просити миру у риб'ячих очах російського Путлера імперії зла №3. В дещо, ми частково повірили і заплатили за це дуже дорогу і криваву ціну. Від 2022 року ми усі (українці) опинились в одному окопі. За перші три місяці, кожного дня ми втрачали на фронті від 50 до 100 чоловік вбитими, і це без врахування мирного населення. Якщо війна розтягнеться на 10 або 20 місяців, ви можете уявити, які втрати понесе Україна із-за дурня Путіна і його шизофренічного оточення (їм потрібен психіатр).

Коли у березні 2022 року московські рашисти заговорили про «фінляндизацію» України, мало хто припускав, що історична паралель схожих подій виявиться глибшою, ніж здавалося у Фінляндії 1939. «Фінляндизація» України 2022 року насамперед нагадує про Зимову війну 1939 р. у Фінляндії (яка йшла 104 доби та 4 години), саме тоді Радянський Союз (імперія зла №2) всією силою своєї зброї обрушився на невелику скандинавську країну. Ціль тієї війни, СРСР хотів відсунути кордон (32 км) від Ленінграда (сьогодні Санкт-Петербург). Фінляндія дала по пиці Росії і остання розірвала з нею дипломатичні відносини. Військове вторгнення Червоної армії стало причиною визнання «Лігою Націй», Радянського Союзу агресором...

Московська сакральна фраза «Можемо повторити», з якою вони носяться, наразі набула зовсім іншого сенсу, не того, який вклали наші діди, коли здобули перемогу над нацизмом у Другій світовій війні, а перекрученого змісту. З початку широкомасштабної війни в Україні 2022, рашистські війська повторили злочини нацистів, чинячи звірства стосовно українських дітей, жінок та літніх людей. Чому у них не вийшло блискавичної війни? Бо вони «олені» і шли на Київ оленячими стадами, замість бойових порядків і все чекали людей з короваями хліба, але караваїв не було. Замість них – байрактари...

Розрахунок російських орків на блицкриг у Фінляндії 1939 року тоді не виправдався, як не виправдався він і сьогодні у війні з Україною 2022. Фіни показали, що переважаючого за силою супротивника можна бити. Причому не лише на полях битв, а й на інформаційному фронті. У день початку Зимової війни 30 листопада 1939 року на чолі збройних сил Фінляндії, парламент поставив Карла Маннергейма. Згодом у своїх мемуарах він поділився рецептами успішного опору Росії і розповів про те, як можна перемогти Росію. У війні з Фінляндією втрати росіян були незліченними.

У розмовах про те, як полегшити становище, народилася ідея сформувати спеціальні протитанкові підрозділи, озброєні зв'язками гранат і мінами. І незабаром фіни отримали ще одну просту, але ефективну зброю - пляшку із запальною сумішшю (пізніше росіяни назвуть «коктель Молотова»). Для того, щоб йти на танк, маючи в руках тільки зв'язку гранат і пляшку із запальною сумішшю, потрібне мистецтво і хоробрість. Фіни мали і перше і друге.

Загарбники розраховували протягом кількох тижнів захопити всю територію Фінляндії. Бої першого тижня, безсумнівно, показали російському керівництву, що вони помилилися. Не могло бути й мови про «блискавичну війну», подібну до маршу німецьких військ Польщею. Надія на швидку перемогу в розрахунку на розбрат серед фінського народу, на свою перевагу в силах і техніці провалилася, і росіяни зрозуміли: буде важка боротьба.

Атаки імперії зла №2 можна було порівняти з оркестром під керівництвом поганого диригента, де інструменти грають не в такт. На фінські позиції, росіяни кидали дивізію за дивізією, але взаємодія різних видів військ була недостатньою. Але й фінські війська цієї боротьби не витримали. Виснажлива війна 1939 року завершилася підписанням Московського мирного договору, що зафіксував відторгнення від Фінляндії значної частини її території.

Оскільки росіяни не шкодували ні піхоти, ні танків, їх втрати були незліченні. Характерною помилкою командування росіян було те, що вони почали війну, не зваживши на основні фактори ведення бойових операцій проти Фінляндії: характеру театру військових дій та оцінки противника. Росіяни не зрозуміли, що організація військ дуже важка для дій на північній місцевості Фінляндії за умов зими. Як могли війська рівнинних районів Росії, хоч і звикли до суворих зим, вести військові дії в лісовій місцевості Фінляндії, якої вони у вічі не бачили?

Росіяни на початку війни в 1939 році, вдавалися до наступу великими масами, фіни вогнем кількох добре розташованих кулеметів скошувалися до останньої людини. Траплялося, що росіяни в боях на початку грудня 1939 р. йшли з піснями щільними рядами і навіть трималися за руки - на мінні поля фінів, незважаючи на вибухи та точний фінський вогонь. Російській піхоті того часу властива разюча фатальна покірність: «Вперед за Сталіна». Їх вбивали, вони хвиля за хвилею продовжували наступ до останнього солдату. Назад боялись відступати, там були загороджувальні загони НКВС.

Загороджувальні загони НКВС з'явилися ще у Фінську війну, 11 грудня 1939 року начальник штабу, начальник політвідділу і особливого відділу 1-го стрілецького корпусу направили рапорт командувачу 8-ї армії СРСР про важку обстановку на ділянці 139-ї стрілецької дивізії, повідомивши, що 364 стрілецький полк «без серйозного опору залишив поселення, і бійці безладно побігли, залишивши противнику 16 станкових кулеметів». А 718-й стрілецький полк і зовсім «безладно відступив» у повному складі та покидав кулемети. У зв'язку з чим, говорилося в рапорті, «виставлені загороджувальні загони НКВС для затримки тих, хто тікає або таємно йде з фронту...».

У зв'язку з тим, що нестача військових сил у Фінляндії відчувалася все більше і більше, необхідно було враховувати як додатковий фактор - добровольців, які прибували до Фінляндії із суміжних держав. У скандинавських країнах виник народний рух із надання їм допомоги. Зі Швеції прибуло близько 8000 добровольців. З Норвегії прибуло 725 добровольців, які влилися до шведського батальйону. 800 бійців із Данії були вже у Фінляндії та готувалися виїхати на фронт. Загалом у фінському іноземному легіоні були представники 26 держав. Загальна цифра добровольців, що прибули до Фінляндії на початку 1940 року, склала близько 11500 осіб.

Росіяни в Україні 2022 воюють за одними й тими ж методичками, що й більше 80 років тому у Фінляндії. Імперія зла №2 створила у 1939 році фейковий «Народний уряд Фінляндії», а слідом за ним «Фінляндську демократичну республіку» та «Фінську народну армію». Остання складалася з фінів на 20%, а 80% - з карелів та вепсів, з російських білявих слов'янів та білорусів. Боездатність тих «вояків» була вкрай низькою. Точнісінько так, як через 80 років в Україні було створено ДНР/ЛНР та армія імені Гіві і Мотороли. Абсолютно ідентичним був і такий штамп, як «русские освободители». Тодішня радянська пропаганда зверталась як до військ та цивільного населення СРСР, виправдовуючи війну у Фінляндії потребою захистити Ленінград та «рускоязычное население» фінського народу. На той час у СРСР вважали, що війна 1939 року буде завершена упродовж двох тижнів, але сильно помилились.

Вже точно відомо, що за півтора місяці до російського вторгнення в Україну 2022 року, про військові плани Москви, президента Зеленського особисто попередив директор ЦРУ та колишній посол США в Росії Вільям Бернс. Якою була реакція українського керівництва, ви вже знаєте.

ДЕНЬ КОЛИ ВСЕ ЗМІНИЛОСЬ

Реальна відповідність воєнних дій в Україні 2022 р, як історичні паралелі відчувається майже як диво і викликає незрозуміле здивування: «Це вже колись було». Може це наша генетична пам'ять «перескочила» через сотні тисячі років в паралельну реальність і бачимо те, що було сотні тисячі років тому. Візьмемо за приклад, Україна 2022 рік. Острів Зміїний. *Русский военный корабль, иди на три буквы*. Відчувається, що подібне було у 331 році до н.е.

Тоді Філіп Македонський підійшов до стін Спарти і направив її захисникам пишномовне послання: «Я підкорив усю Грецію, у мене найкраще у світі військо. Здавайся, бо якщо я захоплю Спарту силою, якщо я зламаю її ворота, якщо я проб'ю таранами її стіни, то нещадно знищу все населення і зрівняю місто із землею». У відповідь отримав коротке: «Головне у твоєму посланні *«Якщо»*».

Маріуполь 2022 рік. Відчувається, як 480 рік до н. е. Рамзан Кадіров 14 березня 2022 висунув ультиматум: «Ще раз закликаю тих, хто перебуває у Маріуполі терміново здатися, а то ввечері буде пізно». У 480 рік до н. е. спартанський воєначальник Дієнекес отримав повідомлення, згідно з яким у персів під Фермопілами так багато лучників, що їхні стріли затулять собою сонце. Дієнекес був лаконічним: «Добре, значить, боротимемося в тіні».

Бородянка 2022-й рік. Відчувається, як 1169-й рік. Війська князя Андрія Боголюбського беруть в облогу Київ. Захисники міста повірили тогочасним москалям країни Моксель і відчинили ворота. Москальські орки грабували місто два дні: Поділ, і Гору, і монастирі, і Софію Київську, і Десятинну Богородицю. І не було помилювання нікому і нізвідки: церкви горіли, християн вбивали, а інших в'язали в полон, дружин силоміць розлучаючи з чоловіками, їх діти ридали, дивлячись на своїх батьків: *«І узяти вони*

майна множина, і церкви оголили від ікон, і книг, і риз, і дзвони з церков познімали... Запалений був навіть монастир Печерський святої Богородиці поганими, але Бог молитвами святої Богородиці оберіг його від такої біди. І був у Києві серед всіх людей стогін, і туга, і скорбота» – свідчить літопис.

На щастя, сучасні спадкоємці тих історичних орків, байдужі до ікон та книг – їх більше цікавить: міксерів і кофеварки, килими і спідня білизна, а ще біжутерії вбитих людей. До речі, князя Андрія занапастив саме слоган «можемо повторити». Після невдалого походу на Київ і Вишгород 1173 року його вбили свої ж бояри. Тіло князя лежало надворі, поки народ грабував його хорони, а потім закопали у ривчаку.

Буча 2022 р. Відчувається як 1708 р. «Найсвітліший» (в кавичках) російський князь Меншиков «демілітаризує» український Батурин. «Коли місто було взято - віддали на розграбування воякам країни Моксель. Те, що солдати не могли взяти з собою, стало здобиччю вогню, який пожер більшу частину міста. Фортифікації було знищено вщент, а жителі міста загинули, піддані найжорстоким тортурам: одних посадили на палі, інших повісили або четвертували», – писав французький історик XVIII століття Жан-Бенуа Шерер.

Триста років Кремль намагався знищити українську державність, та явно не складалося і в 2022 році відбулась чергова спроба, але зі збільшеною загрозою імперії зла №3 у 2022 році повстав майже весь світ: від Варшави до Тайбею і від Парижа до Сеула. Розпочаті у 2021 році розмови про Третю світову війну поступово переходять із гіпотетичної площини в практичну. Більшість людей вважали, що при всій своїй підлості та агресивності кремлівська імперія зла №3, все ж таки утримається від відверто ірраціональних і безглузвих кроків повномасштабної війни в Україні 2022 року.

У 2014 році Україна сприйняла російську агресію як виклик, кинутий усій західній цивілізації. Проте тогочасні наші спроби переконати в цьому ЄС та США наштовхнулися на стіну заспокійливих ілюзій. Ми розглядали окупацію Криму та Донбасу як глобальну загрозу усій Європі: а Захід волів бачити лише локальний пострадянський конфлікт. Ми вважаємо путінську Росію реанімованою імперією зла №3: а Заходу хотілося бачити в ній торгового партнера, що «трохи» нашкодів. У цьому світі, який буде потім, буде багато іншого. Світ не буде таким, як раніше. Наслідки війни 2022 року для Росії будуть дуже серйозні. Росія втратить багато своїх територій

Україна, протримавшись 8 років (від 2014 року) без допомоги західних держав, 24.02.2022 показала усьому світу рашиське обличчя московської влади і цим знищила усі закордонні ілюзії. 24 лютого 2022 стало такою ж долею історичною віхою, як і 1 вересня 1939 року. День, який змінив все і розділив життя на «до» та «після». Більшість українців сприйняли 24 лютого 2022 як портал, що веде до принципово нової реальності. Людина, яка лякала всіх фашистами і 1990-1998 роками занепаду економіки, виявилася кремлівським рашистом і повернула Росію в ті самі дев'яності роки кінці XX ст, - цей свіжий приклад «б'є не в брову, а в око».

Подивимось на Україну після 24.02.2022, наш досвід варіюється дуже широко: від черг за хлібом - до чергувань на блокпостах, від переїзду до Варшави або Кракова - до боїв під Ірпенем та Бучею, від евакуаційних буднів у переповненому Львові - до перебування в маріупольському пеклі. Але, хоч би яким був цей досвід, найчастіше він супроводжується ремаркою для молоді «вперше у житті». Перша почута сирена. Перша ніч, проведена в притулку пліч-о-пліч з чужими людьми. Перший постраждалий будинок по сусідству. Перший близький знайомий, який загинув від російських ракетних ударів. Перша спроба

вмістити найпотрібніше та найдорожче в одному рюкзаку. Перший виїзд за кордон не в ролі туристів, а як біженці. Перший постріл з «NLAW» і перший підбитий танк із буквою «Z». А ще перший полонений російський окупант та перше звільнене українське село. Путін за декілька днів зробив те, що українцям не вдавалось 30 років, це «сцементували українців в єдину націю». Ми сильні, бо ми єдині. Один за всіх і всі за одного.

У новій реальності не працюють колишні правила та усталені стереотипи. Вона є таким собі магічним дзеркальцем, яке перетворює одних, скидає з п'єдесталу інших і вивертає навиворіт третіх.

Колишній актор-комік Зеленський, волею долі заскочив на Банкову, показав обличчя демократичного світу, стає героєм західних ЗМІ – і непогано почав справлятися у 2022 році із своєю роллю президента України. У цей час, заслужені ветерани української політики губляться у декораціях повномасштабного військового вторгнення. Могутні олігархи, які зовсім недавно вважалися справжніми господарями країни, тікають, перетворюються на емігрантів і безсило спостерігають за знищенням своєї власності під час бойових дій в Україні.

Проросійська тусовка розвалюється на очах, її представники демонструють нехарактерний раніше патріотизм. Деякі справді шоковані віроломством Москви, яка до останнього брехала про «братні народи». Брехливі патріоти перевдягаються та перефарбовуються із почуття самозбереження. Нещодавні опоненти, що погрузли в ідеологічних і політичних чварах, наступили на «горло власної пісні» та утримуються в перші три місяці війни від взаємних звинувачень. Старі погляди на українське майбутнє, замінили на нові, патріотичні з урахуванням сьогодення. Але старі образи і претензії, що визначали український публічний порядок влади до війни 2022 р, незабуті. Пройде небагато часу і у владі команди «ЗЕ» ми побачи-

мо нових прихованих ворогів. Все залежить від простої істини: «ти любиш Україну, чи ні». Якщо любиш, то будеш боротись за неї і її майбутнє.

Влада та опозиція. «Порохоботи» та «зелені». Праві та ліві. Радикали та ліберали. Україномовні та російськомовні тощо Хтось із нас все ще сприймає ці лінії розмежування як такі, що мають першорядне значення. Як щось не менш важливе, ніж наступ ворожих військ на українські міста і села. Чому, варто відійти від першого шоку війни, варто було становити на фронті трохи стабілізуватись – і традиційний внутрішній «хейт розподілу» знову нагадав про себе, наче «біс з коробки». Для самих невгамовних і невинуватих, російське вторгнення в Україну виступає якоюсь гострою приправою до улюблених страв. Автори книги закликають вас: «Годі, припиніть, зараз не на часі».

Поки всі дивляться, як друга армія світу перетворюється на купу металу, мерців та дезертирів - сусіди Росії розуміють, що настав час повернути своє. Йдеться про території, які колись захопила ненажерлива Росія. Якщо кожна країна якої має претензії до Росії, забере своє, то весь світ буде дякувати українській нації та її армії.

Війна – це чудовий шанс заявити про свою правоту та принизити своїх багаторічних опонентів. Війна – хороший привід самоствердитись і звести давні рахунки. Війна – це зручний інструмент політичних розбірок, що стартували задовго до 24.02.2022. Віддзеркалення російської збройної агресії бачиться не «простором вимушеного та необхідного», а «простором можливостей». Якщо можна використовувати військові реалії для дискредитації українських можновладців чи антикорупціонерів, то цим не слід нехтувати. Якщо можна, допоможіть російськомовному населенню, які виїхали в західні регіони і розмов-

ляють «не тією мовою», допоможіть їм перейти на українську, будьте терплячі, поки вони опанують українську...

Люди, які сприйняли 24.02. 2022 як перехід у нову реальність, бачать кінцевою метою - майбутню перемогу. Люди, які сприймають 24.02. 2022 як доповнення до колишньої реальності, бачать перемогу лише проміжним етапом. А кінцева мета – це місце в повоєнному світі. Місце, яке треба вже зараз застовпити для своїх однодумців, для своєї культурної матриці, для своєї політичної сили. У певному сенсі - це прояв далекоглядності.

Парадоксально, але розв'язавши повномасштабну війну з Україною у 2022 Москва знищила власні шанси на перемогу в Україні. Росія мала шанс скористатись нашою слабкістю у 2014 році, але відображення збройної агресії у 2022 році робить Україну ще сильнішою. Росія мала шанс у 2014 зіграти на нашій внутрішній роз'єднаності: але ворожі удари 2022 змусили українців об'єднуватися. Росія мала шанс використати проти нас «soft power» (м'яку силу): але руйнування наших міст і вбивство наших людей нівелювало всі рашиські потуги на десятиліття вперед. І це забирає перспективу перемоги не тільки у нинішнього кремлівського правителя Путіна, а й у майбутніх наступників рашиської Росії.

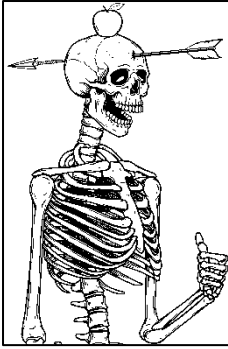
У майбутньому будь-який росіянин, який підтримує Путіна та вторгнення в Україну 2022, зможе послатися на жорстку інформаційну блокаду та заявити про своє незнання та заявити: «Ми не винні. Ми нічого не знали. Від нас усе приховували», - це класичне самовиправдання, добре відоме з досвіду світової історії попереднього ХХ століття. Те, що відбувається в 2022-му, не можна порівняти з реаліями 1939-1945, коли достатньо було вилучити у населення радіоприймачі і тим самим майже повністю перекрити доступ до альтернативного опису війни.

Ніколи раніше в людській історії за сором'язливим слоганом «ми не знали» настільки чітко не проступало

«ми не хотіли знати», а за жалібним «нас обманювали» ми вбачаємо їхнє «ми хотіли бути обдуреними». У світі початку ХІХ ст. проблемою є не доступ до інформації, а бажання її отримувати. Бажання, відсутнє у переважної більшості, як простих росіян, так і інтелігенції з цілком очевидних причин. Вони не хочуть усвідомлювати, що твоя держава розв'язала злочинну агресію проти сусідньої України. Що стало реінкарнацією гітлерівського фашизму, і частка колективної відповідальності за це лежить і на тобі - росіянину.

Найшвидше і найсильніше нинішні санкції вдарили по російській молоді та креативному класу: але серед цієї частини суспільства, є велика частка тих, хто сумнівався. Важче достукатися до консервативних і нерозбещених обивателів - до горезвісного «глибинного народу країни Москаль», оспіваного паном Сурковим. І в цьому плані перебої з цукром та іншими харчами в Росії, мають більшу цінність, ніж закриття українського неба для російської авіації. Україна десь там далеко, а нам їсти хочеться три рази на день: «Терміново зніміть санкції з Росії».

Мало зробити багатих – бідними в РФ: необхідне паралельне перетворення бідних на жебраків. Недостатньо, щоб рядовий росіянин зіткнувся з наростаючими поневіряннями: треба відібрати в нього надію на швидке поліпшення. Мало добитися непопулярності путінської авантюри в народі «війна в Україні»: треба довести цю непопулярність, до рівня колективної російської травми, з фізичними і психічними наслідками. Але фізична травма рідко буває самотійною, вона, як правило, супроводжується психічною травматизацією. Тож нехай російські пусті холодильники, проводять битви з бравурними заявами російських можновладців з екранів телевізорів. Бо колективні травми не обмежені у просторі і мають розтягнутість у часі. Для нас важливо, щоб їхня війна розгоралася незалежно від перебігу бойових дій в Україні.

ІМПЕРІЯ ГОПНИКІВ

У 2014 році, після анексії Криму, російські можновладці заявили: - Сьогодні ми прислухаємося до голосу політиків вищих рангів Росії, які з відповідальністю заявляють про те, що Росія ніколи не допустить війни з Україною, але огорожуючи безпеку та інтереси своїх громадян, залишає за собою право захищати їх від тих, хто зважиться зазіхнути на їхню безпеку. Автори книги акцентують як люди, котрі ніколи не жили в Росії, дивуються тій цинічній радості, з якою тамтешнє населення відгукується на вбивства українців в російсько-українській війні. Ми думаємо, що жодних особливих відхилень у психічному здоров'ї (у більшості) мешканців Московії, швидше за все немає. Така разюча агресивність і жага крові росіян йде своїм корінням далеко в історію, зокрема, в субкультуру гопників чингизханівської орди. На початку XIX ст. країна Москаль була пронизана «гопництвом» буквально наскрізь.

За даними російського Центру проблемного аналізу та державно-управлінського проектування, на початку XXI ст. в Російській Федерації налічується близько 50 млн гопників. Ця цифра вказана у доповіді організації, опублікованій 2014 року, відверто вражає! Для країни з населенням 140 млн осіб така кількість носіїв однієї з найогидніших субкультур гопників – не просто велика, а катастрофічно велика. Якщо кожен третій в РФ – гопник, то ніхто просто фізично не зможе надійно відгородитися від впливу цього середовища в імперії зла №3.

Спираючись на українського письменника і журналіста Яна Валетова, який проживає в м. Дніпро, можна сказати є країни, яким література не може донести розумне, добре, вічне. Наприклад, московським оркам вона нічого не дає, бо всередині в них пуста. Ось чому сталося вели-

ке обнуління російської літератури, кіно, живопису та балету. Все російське - стало токсичним та зникає з культурної карти світу на невизначений термін. Таке трапляється, коли до влади приходять неадекват, який торпедує не лише майбутнє, а й минуле країни. Це Путін в Росії і Гітлер в фашистській Німеччині 1930-1945 років. У психічно невірноваженій людині визріває гігантська біологічна енергія, яка потребує виходу. Його не долають ні совість, ні сумніви. Самолюбство його безмірне, мораль йому невідома. Він може зробити все, що завгодно, особлива тяга до руйнування та переробки світу.

За висновками вчених, субкультура гопників в Росії має давні традиції. У колишній імперії зла №2 - СРСР їх зневажливо називали вуличної шпаною. Є, як мінімум, дві версії походження слова «гопник».

Перша – від слова «гоп - стоп», що на злочинському жаргоні означає пограбування. Згідно з другою версією, біля витоків цього терміну може стояти російська аббревіатура ГОП – «Городское общежитие пролетариата» 1920-х років в СРСР. Якщо перед вами нахабний, грубий і агресивний молодик, цілком імовірно, що він належить до одного з місцевих угруповань гопників. Причетність до групи «своїх» зведена у них в культ. Нападають гопники завжди скопом, при цьому виявляють особливу жорстокість.

У чому різниця між війною та спеціалізованою операцією в Україні 2022 року? Потрібно розуміти, що війна та спецоперація – це різні речі. Війна завжди супроводжується дипломатичними діями з одного боку, оголошенням про наступ, або прихованого військового вторгнення, досягненням переваги над противником будь-якими способами та засобами, незважаючи на руйнування інфра-

структури та людські жертви. А військова спецоперація проводиться з метою захисту когось чи чогось, з обмеженим контингентом військ та переслідує певні цілі. Перед початком військової спецоперації Росія чітко визначила цілі – демілітаризацію, тобто роззброєння України, та денацифікацію – ліквідацію об'єднання українських націоналістів.

На думку московських орків, ці два поняття дуже чітко пов'язані між собою через те, що з 2014 року минуло 8 років вторгнення путінської армії в Україну. Орки кажуть: «За цей час українські націоналісти пройшли військове навчання не лише на території України, а й тренувальні курси на Заході, воювали у Сирії та інших гарячих точках. Тому зараз вони входять до складу не лише національних батальйонів, а й до складу Збройних сил України.

Московські орки 2022 року - це факт, що відбувся як і неоголошена і підла війна між Росією та Україною. 24.02. 2022 року президент Росії В.Путін відправив війська на територію сусідньої держави України, щоб домогтися демілітаризації та денацифікації України. Не оголошуючи при цьому війни Україні, він розпочав так звану спеціальну військову операцію лише на території Донбасу. Але чомусь захотів захопити Київ, почав бомбардувати та руйнувати мирні міста далеко за межами Донецької області.

Багато звичок «кремлівського пахана» Путіна, його нахабство, безпринципність, постійна ставка на силу і напівблатний жаргон дають підстави вважати, що в ранні роки життя він належав до субкультури Пітерських гопників. Та й сам путінський режим звалився на Росію як «гоп-стоп». Нібито з-за рогу і з «фінкою» в руці (маючи на увазі ФСБ). Тому Кремль зберігає і культивує таку субкультуру: люди з напівкримінального середовища звикли жити за вовчими законами і жорсткої субординації.

Після 24.02.2022 українці побачили на ТБ зухвалу усмішку Путіна і почули хвалені крики його зомбованого народу стосовно війни в Україні. Вони на власні очі побачили зруйновані українські міста та загиблих людей. На вулицях українських міст - тисячі трупів нелюдів-росіян та гниючих останків путінської армії по полях України. Забирати своїх убитих солдатів Москва не поспішає, ще не придумали чергову брехню такої жорстокої поразки.

Тисячі ракет і танків, тонни авіабомб, брехня і кров, що плеться з московських телеекранів на голови жителів РФ. Масове божевілья на тлі реву шаленого натовпу та нового московського фюрера - Путіна, що декламує псевдоісторичні сентенції для виправдання людоїдської позиції своєї недоімперії зла №3. Фюрер-путін розраховував своєю війною в Україні - залякати весь світ. Хай живе новий фюрер, кричать рашисти в РФ і лише одиниці людей у московській недоімперії зла №3 бачать у нового кремлівського фюрера-путіна явні симптоми порушення психіки.

Зрештою, велике обнуління Росії вже відбулося – дороги назад на найближчі 15-20 років немає, а це, як не крути, ціле покоління, яке виростає в ізоляції від світової культури, науки й освіти. Обнуління Росії, що відбулося, - не привід для дискусій. Це вже даність – «fait accompli». У Росії кіно, література, театр – тепер виключно для внутрішнього вжитку. Експорт московських отрут TV, що змінюють структуру мислення та радіоактивних матеріалів, які вбивають все живе в душі, жорстко ліцензується світовою спільнотою.

У 2022 році ніхто не хоче мати справу з московськими токсичними божевільними. Черговий фейк: - Україна «змирилася», що Росія окупує Харків, президент Зеленський наказав перенести бойові дії «до Росії», на супутникових знімках зафіксували «30 тисяч мішків із загиблими бійцями «Азова», Бі-бі-сі «зняло відео» про причетність України до обстрілу Краматорська (без коментарів).

Окрім примітивних гопників, фахівці виділяють в Росії їх підвиди: «чави» і «полугоп». «Чави» – такі ж напівкримінальні групи дрібних хуліганів, котрі стали фахівцями, що добре заробляють на махінаціях. А «полугопи» виглядають як респектабельні представники середнього класу. Вони намагаються нічим зовні не відрізнитися від звичайних людей, однак зберігають «гопницьку» нахабнувату й агресивну самовпевненість, крайній прагматизм і напівтюремний жаргон. Володіють різними малими і середніми бізнесами. Зазвичай люблять називати себе «реальними пацанами». Гопники ніколи не повстануть проти головного пахана, поки той дає їм можливість жити «по поняттям». Так вони і йдуть по життю пліч-опліч – мільйони російських гопників,

Українці, надивившись на те, що творять російські «зомбі», запитали: - Навіщо ви це робите? І почули відповідь: - Ви маєте боятися російську армію! Пам'ятаєте заявлені брехливим путівським плешивцем - цілі? Звільнення українського народу від нацистського гніту, демілітаризація та денацифікація? Тоді чому ми маємо боятися російських рашистів. Ми що, маємо стати перед ними на коліна? Тому що вони вбивають українських мирних жителів, ґвалтують та давлять танками, б'ють ракетами та бомбами по житлових кварталах. Такого не буде, вони заслуговують на смерть.

Раніше ми читали, що творили радянські солдати, займаючи німецькі міста. Але жорстокість і насильство можна було списати на праведну помсту – тому були причини. Німці такого наробили на нашій території, що симетрична відповідь була цілком виправдана з морального погляду: «Око за око, зуб за зуб». Радянська армія у Другій світовій війні спочатку захищала свої території та

життя своїх співгромадян, а потім знищувала гітлерівський режим на їхній території. На 3/4 Друга світова війна була визвольною, а будь-яка визвольна війна - моральна за своєю суттю. І всі ексцеси виконавця списувалися саме завдяки цьому. Хоча й там було багато питань, про які й досі говорити не прийнято.

Сьогодні Росія веде звичайну загарбницьку війну на українських територіях і, незважаючи на зусилля величезної пропагандистської російської машини, ніякий визвольний блеф до аморального дійства не прилипає. Українцям і решті світу вже ясно, що російська армія – це погано навчена банда вбивць, ґвалтівників і мародерів. Тепер ми самі, на власній шкурі, відчуваємо, що таке російська армія, які православні принципи і мораль вона сповідує та несе на гусеницях своїх танків й на крилах своїх літаків. Сьогодні українське мирне населення, яке опинилося в зоні бойових дій і на захоплених Росією територіях України, відчуває на собі широко розрекламований, але неіснуючий російський гуманізм, там суцільні фейки і міфи. У російських солдат немає політичних цілей, які б прояснили причини військового вторгнення в Україну 2022. Вони прийшли в Україну, щоб захопити чуже, і творять те, що їм дозволяє вище керівництво.

Росія давно вже не Федеративна республіка, це держава-гопник. Яка прийшла в Україну вбивати, руйнувати та грабувати. Друга армія світу, що складається з мародерів, ґвалтівників, убивць та найманців, показала своє справжнє обличчя. Якщо 75% населення 140-мільйонної країни підтримує війну в Україні, підтримує на троні плішивого вбивцю - Путіна, схвалюють те, що творить російська армія в Україні отже, росіяни смертельно хворі, їм місце за залізною завісою, у клітці, а не в цивілізованому світі.

Тиснути людей гусеницями танків, лупити прямим наведенням по житлових будинках, скидати бомби на драмтеатр, у підвалах якого ховаються жінки і діти, рознести пологовий будинок разом із породіллями, застрелити батька і ґвалтувати його дружину та двох дочок... А ще тягнуть у свої машини награбоване – від унітазів та міксерів - до золотих дитячих сережок та зубних протезів. Ми думаємо, що фашистський вермахт їм і в підметки не годиться. Правда у тогочасних німців були війська СС. Карателі та кати.

Військові ЗСУ кажуть, коли ми дивимось на розстріляні з танків цивільні машини та вантажівки вздовж доріг, то ловимо себе на думці, що по цивільних машинах палили з азартом, як у комп'ютерній грі. Наввипередки, поки жертви не встигли розвернутися і втекти. Жодної військової необхідності в цьому не було, просто танкістам подобалося вбивати. Їм подобалася гра в «військові танці зі смертю», але тут і зараз були мирні люди без зброї. Їхні вантажівки та легковики у відповідь не стріляли. Таке відчуття, що в російських танках у цей момент сиділи не люди, а рашисти та зомбі.

Ми розуміємо, що війна робить із людини звіра. Але що вона тоді робить з тим, хто був звіром ще до війни. Де тут люди в цьому стаді-орків, що брязкає металом? Ви їх бачите? Адже це не поодинокі виродки роблять. Це роблять регулярні російські війська. Війська «визволителів», які приїхали в Україну з метою денацифікації та порятунку українського народу від якоїсь міфічної нацистської влади.

Це не та армія, якої треба боятися. Ця армія рашистів, ґвалтівників і мародерів, яку треба «подрібнити і перемолоти у фарш», а її командирів та ідейних натхненників осудити та повісити на стовпах, на кожній українській площі, як вішали нацистських злочинців у Другій світовій війні. Бо у них була жахлива ідеологія, абсолютно нелюдська та страшна. А може у російських рашистів немає ідеології?

Здобувши відсіч у боях під Києвом у 2022 році, Кремль запланував створити «народні республіки» в деяких областях України. Так зване нове українське народовладдя, і якщо чинна влада «сама не піде у відставку», то спеціально створена група бойовиків перейде до силового сценарію їхнього знищення. Для цих цілей, московські орки мали додатково завербувати 500 російськомовних українців, бажано з колишніх військовослужбовців АТО, забезпечити їх зброєю для втілення своїх планів. Про подібні сценарії дій, ще у 2015 році один із наших авторів Валентин Карпов написав книгу «Розірвана Україна», вона є у бібліотеках м. Кропивницький.

За російськими рашистами не стоїть нічого і нікого, крім потужної та аморальної російської пропаганди: Дугін на Ніцше не тягнуть до неї, хоча претензії Соловйова та Скабеевої на лаври Штрейхера – небезпідставні: «Брехня на брехні і брехнею поганяють». Де й у яких російських матерів вирости такі потвори, ми не знаємо. В якій сім'ї виріс російський танкіст, який танком давить беззахисну українську родину заради розваги? Що читали в юності російські льотчики, що бомбили житлові райони Харкова?

У якій сім'ї росли артилеристи, що стирали з лиця землі українські міста і села? Хто ці нелюди? Якої вони породи? Солдат-орк, що стріляє в обличчя українському підлітку? Російський десантник, який годинами ґвалтує чотирнадцятирічну дівчинку? Танкіст, який стріляє з гармати по волонтерським автобусам з мирним населенням? Що це за звірі? Правда ці звірі вміють розмовляти: «Алло, мамо, а ти знаєш у них тут в Україні села з асфальтом і мають водопровід і вуличне освітлення! Уявляєш? Друга армія світу, показала своє справжнє обличчя. Вона тупе, жалюгідне, злодійкувате плем'я-орда, яка прийшла в Україну вбивати, руйнувати та грабувати!

Максимальна чисельність населення Росії у 1979 році становила 147,7 млн осіб, при цьому українці складали біля 2%. Максимальна чисельність населення України (52,2 млн) була на 01.01.1993 рік, при цьому росіян було більше 20%. Так кого треба спасати? Занепад та розпад Росії не просто наші мрії. Всі імперії розпадаються. Міркування про крах Росії та остаточний розпад імперії ґрунтується на реальній оцінці фактів. Росія останні 50 років користувалася технологічними досягненнями Заходу, не зумівши створити нічого свого, по-справжньому проривного та інноваційного. Немає нічого, щоб поставило її в один ряд із західними країнами, чи то стосується космічних й інформаційних технологій, чи то виробництва побутової техніки, автомобілів, чи навіть вирощування картоплі. Запроваджені закордонні санкції, боляче вдарили по всіх напрямках виробництва в Росії. Йде тривала ізоляція Росії від ринків капіталу, інвестицій та зовнішніх запозичень з лозунгами: «Руки геть від України».

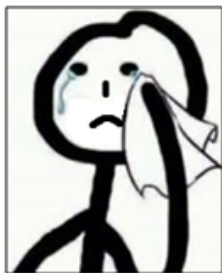
З їдальні Чорнобильської АЕС російські орки вкрали посуд, ножі та вилки. Росія давно не Федеративна країна, це держава гопників, або імперія зла №3. Хіба можна назвати подібну державу по іншому? І в якому маренні можна назвати українців та росіян одним братським народом? Про яких братів може йти мова після скоєного лиха в Україні. Світ змінюється на наших очах, і він зовсім не схожий на «російський світ» - то суцільний фейк.

У євреїв, які пережили Голокост, є «Чорна книга» до неї записані злочини та імена злочинців, які знищували єврейський народ. Щоб ніколи нічого не забути. Україна має написати свою «Чорну книгу», щоб поіменно знати тих, хто чинив злочини на нашій землі, тих, хто вигадав і організував цю війну, тих, хто вбивав і грабував, а ще ґвалтівників і крадіїв... І потім знайти кожного, як євреї

знайшли Ейхмана, як знайшли тих, хто вбивав ізраїльських спортсменів на Олімпіаді у Мюнхені. Знайти та... денацифікувати. Остаточо денацифікувати та демілітаризувати. Щоб убивці, ґвалтівники та мародери всиралися від страху щовечора, коли треба в сутінках дійти до хати. Щоб всикалися від кожного стукоту у їхні двері. Так буде. Повірте нам на слово, українці це зроблять...

Гопник боїться сили. Ось він прийшов до вас, почав понти ганяти і ображати, ви йому вибили зуби. Він відразу стає мирним і поступливим, починає все чути, включає свої мізки. Якщо Росії (умовно) вибити зуби – у неї почнуть працювати вуха і мізки, вона почне слухати і думати. Можливо є інші методи впливу на гопників, але для нашої ситуації потрібна сила. Наш гопник не інтелектуал, він не готовий говорити про літературу, мистецтво; він хизується тим, що може будь-кого поставити на коліна. Який інструмент, крім сили, ви ще готові застосувати проти нього? Тільки силу. Ми її застосуємо і у війні, щоб путінська Росія зазнала поразки, разом із «усією своєю істерією та немислимою пропагандою».

Українці двічі у цьому сторіччі виходили на революції заради свого демократичного майбутнього. Зараз вони опираються військовій агресії з боку імперії зла №3, яка хоче знищити Україну як незалежну державу, але офіційно декларує: «Наша мета зупинити рух України на Захід». Дії Путіна не принесуть «миру нашому поколінню», як свого часу помилково прогнозував Чемберлен, підписавши мирну угоду з Гітлером. Відчуття непокараності буде визначальним для подальших дій тиранії навіть після того, як Путін піде з своєї посади. Росія набере сил і постане питання, хто буде його наступною мішенню: Молдова, Грузія, чи може Польща? Держави НАТО теж не є у безпеці – лунають погрози країнам Балтії. Окупований Крим став для Путіна військовою базою, з якої він запускає свої ракети по Україні. Завтра може по іншими країнам регіону.

ВІЙНА РЕАЛЬНОСТЕЙ

На 6-й день війни між Україною і Росією у 2022 році Путіну стало страшно. Дуже страшно, він прорахувався, хоч намагається це старанно приховувати. Весь цивілізований світ почав сприймати його як «Абсолютне зло». Путін навіть побоявся зустрічі з живими людьми і втік з Москви до свого «президентського» бункера (має декілька бункерів). Згідно з доповіддю розвідувальної служби Міноборони США про Збройні сили Росії, В.Путін має два величезні бункери в Москві. Експерти Пентагону стверджують, що у двох бункерах загалом може поміститися до десяти тисяч людей. Один із цих бункерів «Метро-2», знаходиться під Кремлем на глибині 300 метрів, інший - неподалік МДУ Ломоносова. Про бункера під російською столицею було знято і написано багато сюжетів, а колишній мер Москви Гавриїл Попов визнав їхнє існування. Ці бункера відомі усьому світу і, швидше за все, Путін не почувается там у безпеці. Дві інші оборонні підземні споруди (бункери), знаходяться за 60 кілометрів на південь від Москви.

Ще один важливий об'єкт, за повідомленнями американської преси, перебуває на Уралі. Це легендарна гора Ямантау, під якою розташований секретний підземний «президентський» бункер. Його будівництвом управляв сам Путін, приїжджаючи на Алтай. Бункер знаходиться поряд злиттям річок Урсул та Катунь під санаторієм Газпрому. За відомими даними, бункер як підземне місто на Алтаї розраховане на 100 тисяч людей.

Російський опозиціонер Анатолій Навальний, який зараз перебуває за ґратами, минулого року оприлюднив розслідування про шикарний палац Путіна на березі Чорного моря під Геленджиком у районі села Прасеевки та підземного бункера. Площа, яку займає сам комплекс, складає майже 70 гектарів, ще 7 тис. гектарів навколо є

закритою зоною. Легендарний бункер під Геленджиком – це 16-рівневий підземний комплекс, що проходить під мисом Ідокопас. Під землею у скелі немов багаторівневий мурашник, розповідає один із розробників об'єкта. – Ми просто заходимо у вестибюль палацу: на першому поверсі - технічні приміщення й стометровий тунель, що виходить на пляж. З другого боку ліфт вниз, поряд сходи і ескалатор як у метро по яких спускаємось на нижні етажі (або рівні). На 14-15-му рівні знаходиться блок технічних приміщень. На 8 рівні – винотека. У підземному комплексі розташована дегустаційна кімната, де можна, потягуючи вино і вести розмови...

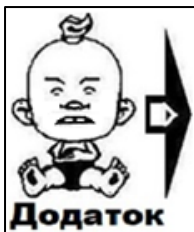
Друга у світі російська армія, як це було прийнято вважати до 4 години ранку 24 лютого 2022 р, виявилася збіговиськом боягузів, мародерів та погано навчених 18-річних юнаків, останки яких тепер гниють уздовж доріг України. Тож окупувати половину чи навіть третину України сучасними силами РФ, рашиській армії не вийде!

Український Народ (з великої букви), не нація, а саме народи, які складаються з українців, росіян, білорусів, поляків, євреїв, угорців, румунів та інших національностей – єдині як ніколи і сплотились в один монолітний народ. На 30 день війни у Путіна небуло реального плану, що робити далі, бо всі його потуги розбивали Збройні сили України. Він почав тягнути час, сподіваючись на те, що українська влада під тиском гуманітарної кризи піде з ним на угоду: визнає Крим російським та ЛДНР у межах Донецької та Луганської областей, а ще відмовиться від курсу в НАТО. Нехай не тішить себе ілюзіями – цього не буде! Угода можлива, але тільки на українських умовах, оскільки надто дорога ціна була сплачена за перші 30 днів війни. 16 100 російських солдатів загинули в Україні, такі дані наводять в українському Генштабі. Однак там зазначають, що це приблизні цифри, оскільки «підрахунок ускладнюється високою інтенсивністю бойових дій». 1,3

тис. українських воїнів загинули у боях (ми думаємо що більше, 5-6 тисяч). 562 російських вояків потрапили в полон. Збито 1 200 балістичних і крилатих ракет. Майже 6,5 млн людей стали внутрішніми переселенцями, виїхавши з небезпечних місць. З 674 952 українці, переважно жінки, діти та люди похилого віку, залишили країну після початку війни. За даними ООН, більшість із них - понад 2 млн осіб - знайшли притулок у Польщі...

А в цей час в Росії створена повноцінна параноїдальна реальність з кримінальною забороною на повідомлення інформації з дійсної реальності війни в Україні, бо вона суперечить російській пропаганді. В нинішній війні відбувається не просто інформаційна війна, а війна реальностей. Ця параноїдальна реальність змінюється прямо у нас на очах. В Росії мова більше не йде про демілітаризацію і денацифікацію України. Мова йде про знищення російською армією багатьох ознак цивілізації та нації України.

Ця параноїдальна реальність нелюдська також і по відношенню до самих росіян. Указ заступника Міністра оборони Росії Криворучко свідчить про деперсоналізацію, дегуманізацію та дебіотизацію вояків Росії. Фактично росіяни вважають своїх вояків безіменним, нелюдським і біологічним сміттям – «гарматним м'ясом». Іноді кажуть, що балакати з росіянами на тему війни немає сенсу, бо їх не переконати. Так вважати це значить визнати, що їх реальність за переконливістю сильніша за нашу або принаймні співмірна. Це не так. У війні реальностей потрібно брати участь і воювати усіма доступними способами. Комунікативна капітуляція це також капітуляція. Не чекайте у них якогось усвідомлення хибності їх реальності, породжуйте у них хоча б сумнів. Нехай дивляться своїми очима на реальні події війни і рахують, скільки загиблих російських вояків (вантаж 200 - умовне кодоване позначення в армії вбитих), прибуває до рідних домівок з України.

Когнітивний дисонанс - внутрішній психічний конфлікт, що виникає при зіткненні в свідомості індивіда суперечливих знань, ідей, переконань або поведінкових установок (на війні в першу чергу). Теорія когнітивного дисонансу характеризує способи усунування чи згладжування цих протиріч і описує те, як це робить людина в типових ситуаціях. Можливі два шляхи подолання дисонансу індивідом: 1) – шляхом зміни власних понять; 2) - виправдовуючи власні поняття.

Коли окремі мирні росіяни кажуть «Ні війні», то вони не усвідомлюють, що це означає відмову від своєї власної параноїдальної реальності, але вони вже зробили прорив до дійсної реальності війни. Щодо російських військових головна наша реалістична зброя – когнітивні дисонанси. Чим більше шокуючих нерозумінь, здивувань, неузгоджень отримує ворог, тим більше руйнувань зазнає його параноїдальна реальність. Підмічайте, що найбільше дивує і шокує ворога, посилюйте його шок та показуйте реалії війни.

Росія, яка втратила смисл і перспективу для себе у війні з Україною, намагається також і в Україні знищити смисл: «Воюємо, бо кращого не придумали». Але українці інші за свідомістю, вони чітко усвідомили: «Україна закінчується там, де перестають розмовляти українською мовою». Будуть українці – відродиться Україна. Бережімо одне одного, домовляймося одне з одним, проявляймо агресію лише проти ворога.

Хто в оточенні Путіна хоче відкритої війни з Україною? Росія каже, що не хоче нападати. Україна теж хоче миру. Європа - хоче миру. Світ каже, що не хоче воювати, тоді хто із нас бреше? Попри постійні заяви Росії про те, що вона не хоче воювати, вона продовжує стягувати вій-

ська до українських кордонів, блокує Азовське і Чорне море, заявляє про міфічні українські снаряди, які впали на її території. Ми хочемо з'ясувати, чи є хтось в оточенні президента Росії В. Путіна, хто виступає проти війни в Україні і розуміє руйнівні наслідки для двох країн. Якщо Росія початку XXI ст – країна гопників, то такої людини у них мабуть немає.

Відповідно до нашого питання, російський соціолог та політичний оглядач Костянтин Гаазе розповів про те, як влаштована російська політична система, хто в російському керівництві хоче війни, чому Путін вважає що кордони України – це предмет торгу з колективним Заходом та що чекає на Росію у разі визнання самопроголошених республік ДНР/ЛНР.

У Росії правлячий клас раніше складався з олігархів. Тепер він складається з великих чиновників та друзів президента Путіна, яких він зробив олігархами. Ці люди мають величезну кількість економічних інтересів, бізнес-інтересів, але в них немає політичних інтересів як таких. Їхній єдиний політичний інтерес – щоб Путін був при владі, або мирно передав владу тому, хто визнає їх як еліту.

При цьому, західні партнери, зокрема США, постійно кажуть про те, що привід для нападу Росії на Україну (самі росіяни) створили штучно. Російська еліта жодним чином не впливає на українську повістку російського керівництва стосовно війни. Вони впливають на неї опосередковано: Путін робить якийсь різкий рух, а вони потім біжать і всі разом – чиновники, олігархи та його друзі починають ліквідовувати наслідки цього різкого руху. Як приклад, у 2014 році Путін в Росії «поклав» економіку на бік, вони побігли рятувати країну. Він запровадив режим антисанкцій – вони побігли робити так зване імпортозаміщення у сільському господарстві. Чергова хвиля санкцій у 2022 р, його оточення сидить і думає, як Росії налагодити виробництво високотехнологічної продукції, яку не можна пос-

тачати з-за кордону. Як зберегти свої гроші і своє майно. У них немає позиції щодо так званих ЛНР і ДНР. Вони всі чудово розуміють, що це квазідержавні утворення, керовані російськими військово - польовою владою та ФСБ. І якщо в еліті путінського оточення, немає власних інтересів у ДНР/ЛНР, доля цих «квазі держав» їх не цікавить.

В той же час вони розуміють, що Крим для них і для Росії – «здорово». Ще одну дачу можна десь там збудувати. Ще бізнес там якийсь зробити, або відібрати щось у сусіда. Ось «Сбербанк» в Криму хоче великий пансіонат збудувати, для них це дуже добре. Бо це новий підряд, на цьому гроші можна заробити. А все інше – для них нескінченні збитки, які стають все більшими й більшими.

Щоб ви правильно усвідомили оточення Путіна, це люди, які представляють передостаннє покоління офіцерів КДБ СРСР, котрі займалися контррозвідкою, зовнішньою розвідкою, боротьбою з дисидентами. Це люди, які мислять гранично геополітично. Це люди, які, так само як і Путін, не вважають Україну самостійною державою, не вважають український народ європейським народом. Для них ми «бидло на окраїні». Але при цьому багато хто шукає власні інтереси в Україні.

Їхній інтерес – це загравання з Європою і США, їм «до лампочки» міфічний «російський світ», захистити який неможливо. Тому що не можна захистити всіх людей, які знають російську мову. Може багато хто з них навіть не хочуть бути захищеними. Ось цей парадокс вони розуміють, бо «найбільше у світі вони люблять – гроші». Вони хочуть сидіти разом з американцями, європейцями, ділити світ, будувати трубопроводи, обговорювати зони впливу. Самі по собі шматки двох східних областей України ДНР-ЛНР, їх не дуже цікавлять.

Вони думають: «Не треба давати Україні вільний вибір, бо на їхню територію прийде НАТО і відріже від них Кавказ». Саме це для них страшно, ось така геотактична

причина байдужості еліти Путіна до долі України.

Дивіться на їхні аргументи. Перший їхній аргумент – українського народу не існує. Там були «малороси», це ті самі російські люди, просто борщ по-іншому зварений. Другий аргумент, немає українського народу, бо він був придуманий у генеральному штабі Австро-Угорщини на початку ХХ ст. Значить немає української держави, бо це спосіб політичної свідомості народу. Немає української держави, значить немає і назви Україна (без коментарів).

Комбат "Київська Русь" на фото, щоб закінчити цю війну, нам потрібно 2 батальйони, один з дітей можновладців і народних депутатів, другий з дітей представників Генштабу ЗСУ. І відразу буде зброя, і авіація і підтримка артилерії, і навіть підводні човни. А поки воюють діти робітників і селян - зрушень не буде. Зараз на фронті гине цвіт української нації.

Для них не існує української історії, вони вважають Київську Русь своєю історією, ось чому кордони України стали предметом переговорів нинішньої Російської імперії зла №3 з нинішньою Австро-Угорщиною. Більше 8 років відносини держав-сусідів України і Угорщини є напруженими, вони постійно обмінюються «болісними ударами». Влада сьогodнішньої Угорщини почала використовувати тактику Росії для втручання у внутрішні справи інших країн під виглядом «захисту співвітчизників» на їх території та на міжнародному рівні блокувати всі ініціативи України.

Чого хоче Путін? Він хоче декількома різними способами змінити кордони Росії, які на його думку стали помилковими внаслідок розвалу попередньої імперії зла № 2 – СРСР. Найефективніший спосіб на його думку – це нагнати напругу безпосередньо на кордонах з Україною та тиснути на західних партнерів. Те, що ця тактика має витрати Путін зрозумів напавши на Україну у лютому 2022.

Наші опоненти кажуть: - Російські орки виконують наказ? Чий? Звісно свого керівництва, яке хизується ядерною зброєю. Значить Росія суверенна не своїми 140 млн людей, де живе багато народів. А лише тому, що має ядерну зброю. Може Росія має надію на свої валютні резерви, але вони скоро почнуть танути і РФ прийдеться звертатись по допомогу до Китаю. І зовсім скоро РФ стане великою провінцією Китайської Народної Республіки.

Сергій Шойгу, міністр оборони Російської Федерації – взагалі воювати з Україною не хоче. Тому що він чудово розуміє, що це не полігон для випробувань нових видів зброї, як у Сирії де ніхто не бачив, скільки мирних людей ви вбили. І це не анексія Криму у 2014 р, яка пройшла як «модний показ нових форм російської армії та «чудових» добірних російських військ». Він розуміє, що війна на сході України буде брудною, довгою і негарною.

Інша справа є державний бізнес і є великий власний бізнес, які кажуть російській владі: «У вас є свої зовнішньополітичні інтереси, а у нас свої. Чому не можна ці ваші інтереси відстоювати трохи менш травматичним для економіки та наших особистих фінансових інтересів чином»? Їм російські силовики кажуть: «Та пофіг ваші фінансові та особисті інтереси, якщо захочуть знищити Росію, ударні угруповання НАТО від Донецька до Волгограда дійдуть за 3 дні». Виходить, що російські силовики і власний бізнес неспроможні домовитися, бо мають принципово різні погляди і логіку розв'язання болючих питань.

Громадяни Російської Федерації мають абсолютно чітке відчуття того, що все, що сталося з Кримом у 2014 році, було «справедливим». Їх не цікавить питання міжнародних договорів, питання міжнародного права, не цікавить, що РФ три чи чотири рази визнавала територіальну цілісність України в тих межах, яких Україна перебувала від 1991 р. Їх не цікавить політика. Вони вважають, що «Крим наш і це справедливо». Але війна в Україні 2022 р. показала, що у російському суспільстві немає значної частини населення яке вважає війну в Україні справедливою.

Чи здатний Путін до здійснення саморуйнівних дій? На жаль, нам іноді здається, що так. По-перше, через те, що ситуація з війною в Україні знаходиться в безвиході і він це розуміє. По-друге, через те, що в нього прагматизм і політичний раціоналізм хоч і є, але на дуже низькому рівні. Коли ти з нічого піднімаєш ставки, Україна теж з нічого підніме ставки. Станом на 60-й день війни українські війська стали і не рухаються: «Чекають важке озброєння із за кордону». Україні погано? Так. А Росії ще гірше. У розвідці США вважають, що Путін готується до тривалого конфлікту в Україні. Путін став для нас суцільним злом. Але зло – це занадто абстрактний ворог, а абстракцію перемогти дуже складно. Для нього людське життя не є цінністю, йому все одно, хто гине у війні Росії з Україною.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ ГЕРОЇВ

День Героїв або Свято Героїв, щорічне свято в Україні, встановлене на честь українських вояків - борців за волю України, передусім лицарів Київської Русі, козаків Гетьманської доби, гайдамаків, опришків, січових стрільців, вояків Армії УНР, ОУН, УПА, а також героїв Небесної сотні та сучасної російсько-української війни 2022. День Героїв - це день пам'яті всіх українців, що присвятили своє життя боротьбі за свободу та незалежність України, це свято величі духу українських вояків — борців за волю України та є символом незборимості української нації. До теми символів і маркерів війни ми повернемося в наступних розділах.

Перша ідея символічного «Свята Героїв» (або День Героїв) виникла у середовищі українських націоналістів, і офіційно було запроваджене постановою ІІ Великого Збору ОУН, який відбувся у квітні 1941 року в Кракові. Дату 23 травня обрали не випадково. У травні за трагічних обставин загинули: ідеолог українського самостійництва Микола Міхновський; лідери українського визвольного руху Євген Коновалець та Симон Петлюра; у травні 2022 року відзначали всіх убитих і живих воїнів російсько-української війни 2022 року.

Свято Героїв під час Другої світової війни та після її завершення відзначали учасники визвольного руху України. Цей день був особливим у середовищі української діаспори, яка популяризувала тяглість української військової традиції та героїзм воїнів від часів Київської Русі – до сьогодення. Пам'ять про полеглих героїв, знакові битви тощо, вони вважали потужним мобілізаційним та патріотично-виховним чинником, який мотивував до боротьби за незалежність наступні українські покоління.

Після 1991 року це свято стало набувати популярності, особливо на заході України. У 2022 році цей пам'ятний день не є офіційним, але традиція вшанування героїв 23 травня міцнішає. Особливо, з огляду на те, що з 2014 року українці відстоюють територіальну цілісність та право на вільний вибір розвитку своєї держави у війні з Російською Федерацією, яка у 2022 році почала окупацію України. І в цей час, поряд з історичними постатями борців за незалежність у XX столітті вшановують сучасних героїв, які на полі бою захищають Україну від російської агресії.

Сьогодні Україна як держава й українці як суспільство докладають зусиль, щоб віддати щиру шану героям, які поклали своє життя за волю і соборність країни у сучасній російсько-українській війні 2022, та щоб пам'ять про них була живою. Ми згадуємо всіх поіменно, розповідаємо історії їхнього життя, називаємо на їхню честь вулиці та встановлюємо пам'ятні знаки. Тому що усвідомлюємо, саме завдячуємо їм, ми продовжуємо жити у своїй державі. Імена та історії людей, які героїчно стали на захист країни від повномасштабного російського вторгнення 2022, ми ще дізнаємося і фіксуємо в ході цієї кровопролитної війни. Момент гідного всеохопного пошанування ще попереду, після остаточної перемоги над російським агресором.

У травні 2022 року сотні українських військових відзначені державними нагородами за відсіч агресорові. Щонайменше 147 осіб були нагороджені найвищою державною нагородою «Герой України», з них – 75 посмертно. Про окремі історії військових, які стали на захист України після широкомасштабного вторгнення РФ, про їхній героїзм буде написано тисячі книжок. Сучасні воїни примножують і шанують військове побратимство і взаємовиручку, а ми схиляємо голови перед полеглими. Історія українського воїнства - це героїчний літопис, кожна сторінка якого сповнена звиягми різних поколінь. Про окремих героїв української війни 2022 р, будуть написані тисячі книжок.

Високою відповідальністю, рішучістю і незламним бойовим духом сьогоднішні герої довели всьому світові, що українці – незламна нація, здатна захищати свою свободу та незалежність. Поряд із чоловіками на захист Батьківщини стали жінки. В сучасній українській армії кожен десятий борець - жінка. Вони пліч-о-пліч із чоловіками служать на передовій, освоїли спеціальності снайпера, кулеметника, розвідника, механіка, інструктора, медика тощо. Сучасна російсько-українська війна має гібридний характер, тож говоримо про захисників і захисниць України в широкому розумінні. Ними є не лише військовослужбовці, а й всі громадяни, які своєю сумлінною професійною і громадською діяльністю забезпечують економічний, гуманітарний, освітній й інформаційний захист України.

25 лютого 2022 на Київщині 33-річний танкіст з Волині Олександр Лук'янович разом з екіпажем знищив до 13 одиниць ворожої техніки. Бій тривав понад 2 години. Ворожі сили переважали, та до такого опору, схоже, вони готовими не були. Коли ворог вже відступав під натиском наших військ, налетіла ворожа авіація. Від прямого влучання в танк Олександр загинув. Лук'янович О.В. народився 20 лютого 1989 року в с. Поступель Ратнівського району на Волині. Роками працював електриком на залізниці, але 2021 року вирішив іти у військо і став солдатом-танкістом 14-ї окремої механізованої бригади Збройних Сил України. Був одружений, виховував двох дітей. 2 березня 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Олександрові присвоєно звання «Герой України» з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертньо).

Розглянемо прояви героїзму 32-річного полковника

Віталія Кучерявого та очолюваного ним прикордонного підрозділу. Десятки одиниць знищеної ворожої техніки, взяті в полон вороги, відбиті атаки та врятовані життя побратимів, так можна сказати про цих воїнів. Слід наголосити, що Кучерявий В.В. народився 7 серпня 1989 року в с. Водяне Шполянського району Черкаської області. Закінчив Національну академію Державної прикордонної служби України ім. Б. Хмельницького. Був начальником відділу КПВВ «Щастя» Луганського прикордонного загону. У ході повномасштабного російського вторгнення 2022 в Україну загін під командуванням Віталія Кучерявого вступив у бій рано-вранці 24 лютого 2022 року. Тривалий час підрозділ успішно відбивав атаки ворога. А 13 березня 2022 близько 6-ї ранку Віталій Кучерявий загинув під час чергового бою від артилерійського снаряда.

10 березня 2022, за три дні до своєї загибелі, був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня. А вже 17 квітня 2022 за здійснення особистих героїчних вчинків, відвагу і самовідданість, виявлені під час виконання завдань з охорони та оборони державного кордону, указом Президента України полковникові Віталію Кучерявому посмертно присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка».

22-річний лейтенант Владислав Українець ціною власного життя прикрив відхід побратимів під час наступу ворога на Антонівському мосту в Херсонській області. Це сталося в перший день повномасштабного російського вторгнення в Україну 2022 року. Владислав закінчив Кам'янець-Подільський ліцей із посиленою військово-фізичною підготовкою Хмельницької області та Національну академію Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. З 2020 року був командиром взводу 59-ої окремої мотопіхотної бригади імені Якова Гандзюка Сухопутних військ ЗСУ. Брав участь у бойових діях у складі Операції об'єднаних сил. У воїна залишилася вагітна

дружина, якій він освідчився вже під час першої їхньої зустрічі. В останній же розмові вони якраз вибирали ім'я для первістка, якого Владислав так і не встиг дочекатися. 2 березня 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Владиславові Українцю присвоєно звання «Герой України» з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертвено).

Денису Прокопенко – 30 років. Він підполковник, командир полку спеціального призначення «Азов», що разом із морпіхами та нацгвардійцями героїчно тримав оборону Маріуполя й заводу «Азовсталь». Денис у «Азові» з 2014 року, воював проти російського ворога на Донеччині й Луганщині. За три роки він пройшов шлях від взводного у званні молодшого лейтенанта - до командира полку, яким став у 2017 році (вільно володіє російською, німецькою та англійською мовами). Слова Дениса на позивний «Редіс»: - Я можу сказати, що ми зробили все можливе та неможливе, щоб відтягнути на себе переважачі сили противника. Ми абсолютно свідомо пішли у Маріупольський котел. Розуміючи, що, згідно з планом оборони, потрібно буде вести кругову оборону в місті, і воно, власне, так і сталося. Вважаю, що ми зробили вагомий внесок для перелому ситуації в цілому в Україні та відтягнули на себе велике угруповання сил противника, щоб послабити тиск на інших напрямках. Це дало змогу отримати Україні озброєння від західних партнерів, перегрупуватися й діяти більш ефективно.

Між іншим, українець Денис Прокопенко - потомок етнічного карела, який чудом уцілів у Зимовій війні 1939–1940 р, тому для нього захист України - справа особиста: «Таке відчуття, що я продовжив війну моїх дідів, але на іншій ділянці фронту проти окупаційного режиму Кремля. У мого діда була така жажлива ненависть до комунізму, до більшовизму, до Совка за втрату своєї родину? Бо вся йо-

го рідня загинула у фінській війні 1939-1940 рр».

19 березня 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі українцю з генетичним, карельським корінням Денису Прокопенку вручено орден «Золота Зірка» і удостоєно звання «Герой України». Станом на 90 день війни з Росією, Денис Прокопенко та інші оборонці Маріуполя перебувають у російському полоні – на такий крок українське вище військове керівництво пішло заради порятунку життя особового складу захисників «Азовсталі». Маємо надію, що їх обміняють на російських полонених.

На початку березня 2022 російські окупанти намагалися захопити місто Мар'їнка, щоб продовжити наступ на Покровськ і Дніпропетровську область. Але їм на заваді стали українські воїни групи «K2» 54-ї ОМБр під командуванням майора Кирила Вереса. Разом із українською піхотою вони зуміли знищити чимало танків, бронемашин та ворожих солдат. Командир «K2» Кирило Верес має три вищі освіти. На російсько-українській війні – з 2014-го. Він був контррозвідником СБУ, офіцером 92-ої бригади, а нині його підрозділ воює у складі 54 ОМБр імені гетьмана Івана Мазепи.

Одна з найвідоміших операцій Кирила – взяття в полон 2016 року кадрових російських розвідників Олександра Александрова і Євгена Єрофєєва. Кирило Верес єдиний одночасно Герой України, повний лицар орденів Богдана Хмельницького та Народний Герой України (це недержавна нагорода). Герої не вмирають, вони живуть серед нас. У боях із підрозділами російської регулярної армії та підконтрольних їм бойовиків, у 2022 році постало якісно нове українське військо, що відіграє значну роль в українському суспільстві.

Ми хочемо ознайомити читачів з листом кандидата історичних наук, письменник, автором 6 книг, наразі вої-

ном молодшим сержантом ЗСУ Назаром Розлуцьким. Далі його слова: Я - не військовий. Я ніколи не прагнув бути військовим. Я - кандидат історичних наук, дослідник, музейний працівник. І трохи письменник. Я повинен присвячувати час дослідженню історії, написанню наукових і науково-популярних праць. А ще - художніх книг. Бо мені це подобається і, навіть щось виходить...

Але останнім часом я став військовим. Бо в моїй країні війна. Ми щодня вступаємо в артилерійські дуелі, в яких один вдалий приліт ворожого снаряда перетворить нас на фарш. Ми спимо в кузовах на ящиках в неймовірній тісноті, а миємося в теплій воді раз на місяць. Коли дощ - ми мокрі, коли болото - ми брудні, як чорти і шукаємо чисту воду для вмивання. А, коли був мороз, мої побратими відморожували собі пальці. Їмо ми коли є вільна хвилина, а не коли час їсти чи є апетит. Спимо настільки нерегулярно, уривками і я не знаю, чи зможу колись повернутися у свій стандартний графік мирного життя. Відповідно до війни, - ми є пріоритетною ціллю для ворога. І нас хочуть знищити різними способами, до того ж у кожен момент.

І в подібних умовах, якщо не у важчих, зараз знаходяться в Україні тисячі істориків, письменників, бухгалтерів, банківських працівників, айтішників, дизайнерів, учителів та інших людей з мирними професіями. Їх убивають із різних видів зброї: «152»-го калібру і «Точок-У», по них прилітають кулі і «ВОГи», касетні і фосфорні боеприпаси. Хтось із них уже загинув. А хтось ніколи більше не повернеться до свого фаху, бо вигорів із середини і їм потрібна інша професія. Але всі вони продовжують воювати. Бо за ними стоїть Україна. Бо, якщо вони складуть зброю, їхні батьки будуть убиті, дружини і доньки зґвалтовані, житла зруйновані, а добро конфісковані.

Бувають окремі моменти, коли вустами політиків Франції, Італії, Німеччини та інших країн нам пропонують

скласти зброю, погодитися на втрату українських територій, надати Росії якісь гарантії безпеки. (Абсурд, Росії не потрібні жодні гарантії безпеки, це її сусідам потрібні гарантії від загрози з їхнього боку). Росія знову і знову буде нападати на Україну (подивіться історію російсько-українських війн). То я відчуваю лють і глибоку огиду. Огиду до цих нікчемних людей-орків, які через свої упередження, або ж завдяки брудним путінським грошам готові приректи мою країну (мою Україну) на поглинання, на повільну і болісну смерть. Огиду і лють до тих можновладців і бізнесменів, які мають величезні можливості, щоб допомогти подолати кризу, але натомість прагнуть, свідомо чи несвідомо, до того, щоб поглибити загибель української нації. Бо навіть цілковита капітуляція України не вирішить проблеми світової безпеки. Навпаки - підштовхне Росію до нових загарбань – інших країн.

Нам не потрібні підказки і пропозиції західних країн здатися на умовах втрати частини України. Якщо ви не готові воювати разом з нами проти оскаженілого ворога, то допоможіть нам важкою зброєю, введіть санкції по всім напрямкам, накиньте економічний зашморг на шию рашиської Росії. Україні потрібно дуже багато всього, щоб перемогти РФ і, таким чином, різко знизити рівень глобальної кризи. Але в нас є головне – мотивація: «Захист рідної неньки України». У нас є ціль: «Свобода і воля понад усе». Наші історики, готові спати на ящиках по 5 людей на 2 спальні місця і тижнями місити багнюку в окопах, без можливості помитися, щоб відтворити заново вкрадену ідентичність української нації. У нас є бухгалтери, які готові місяцями їсти лише одну кашу, щоб викинути ворога за адміністративні кордони України. У нас є молоді студенти, які свої найкращі роки проводять під загрозою смерті. І вони нікуди не подінуться - хіба що їх усіх повбивають, вони готові боротися до згину, або до перемоги. Україна буде боротися до перемоги. А що будете робити ви?

Епізоди

- МОСКОВСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА (1658—1659)**
- МОСКОВСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА (1660—1663)**
- МОСКОВСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА (1674—1676)**
- МОСКОВСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА (1708—1709)**
- 1768 — ПРИДУШЕННЯ ГАЙДАМАЦЬКОГО ПОВСТАННЯ**
- 1775 — ЛІКВІДАЦІЯ ЗАПОРІЗЬКОЇ СІЧІ**
- 1881 — ЗАБОРОНА ВИКЛАДАННЯ УКРАЇНСЬКОЮ**
- 1884 — ЗАБОРОНА УКРАЇНСЬКИХ ТЕАТРАЛЬНИХ ВИСТАВ**
- 1888 — ЗАБОРОНА УКРАЇНСЬКОЇ В ДЕРЖ. УСТАНОВАХ**
- 1917 — 1922 — РАДЯНСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА**
- РАДЯНСЬКЕ ВТОРГНЕННЯ В УКРАЇНУ (1919)**
- ГОЛОДОМОР В УКРАЇНІ 1921—1923**
- ГОЛОДОМОР 1932—1933 РОКІВ**
- РАДЯНСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА (1941—1953)**
- ГОЛОДОМОР В УКРАЇНСЬКІЙ РСР У 1946—1947**
- РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА (З 2014)**
- РОСІЙСЬКЕ ВТОРГНЕННЯ В УКРАЇНУ (2022)**

А в цей час авторитетний американський Інститут вивчення війни (ISW) написав, що Росія намагається створити видимість військового успіху за рахунок фейкових заяв про повне взяття Маріуполя (на тлі здачі в полон останніх захисників «Азовсталі» у травні 2022), а також підготовки наступу на Северодонецьк. Оцінюючи подробиці російського наступу в Луганській області, американські експерти пишуть, що армія РФ має намір взяти під контроль дороги, що ведуть до Лисичанська та Бахмута, і досягає лише незначних успіхів. З посиланням на дані українського генерального штабу ISW пише, що армія РФ намагається поповнювати підрозділи та накопичувати резерви для подальшого наступу на Слов'янськ у Донецькій області. Російським оркам не вдалося просунутися від Ізюма, тому вони пішли на Северодонецьк і Лиман, можливо з метою спробувати оточити українські війська біля цих міст. Чи станеться це насправді, час покаже. Важливу роль для можливих успіхів української армії можуть відіграти важке озброєння, яке Київ останнім часом почав активно отримувати від союзників.

Канцлер Німеччини Олаф Шольц у своєму виступі на Всесвітньому економічному форумі у Давосі (2022) охарактеризував агресивну війну Росії в Україні як провал та заявив, що Путін не повинен її виграти. На думку канцлера Німеччини, Путін також недооцінив єдність та силу G-7, НАТО і ЄС. Канцлер закликав дати зрозуміти Путіну, що продиктований ним мир на умовах втрати частини земель України, не прийме ні Україна, ні Захід. Він також наголосив, що через агресивну війну Путіна, Німеччина вперше доставляє зброю до зони бойових дій в Україну. Путін піде на серйозні переговори про мир тільки в тому випадку, якщо зрозуміє, що не зможе зламати оборону України.

Авторитетний військовий експерт, австралійський генерал у відставці Мік Раян у своєму Твіттері оцінив принципи, за якими діє українська армія і які, на його думку, дозволяють їй успішно відбивати натиск противника, який перевершує за чисельністю. Раян описує стратегію ЗСУ як принцип «корозії», або «роз'їдання», згідно з яким Київ постійно б'є по найслабших місцях Москви і ефективно використовує власні сили, щоб уповільнити ворога. При цьому «російська мораль роз'їдається через поразки на полі бою, проблеми із постачанням та відступи під тиском ЗСУ з-під Києва та Харкова», - вважає Раян. Моральному наступу сприяє й успішна українська кампанія у соцмережах, яка демонструє поразки Росії та невдалу логістику.

Попри відсутність явних військових успіхів, представники російського керівництва наполягають на тому, що армія РФ виконує поставлені перед нею завдання, а міністерство оборони РФ щодня заявляє про знищення численних українських військових цілей. В Україні втрати є, але не в тій кількості про які говорить РФ. Зовсім нещодавно президент Путін говорив про те, що все у них йде за досить ефективним планом. Ви бачите успіхи російських військових, ви бачите їхній героїзм, який вони виявляють в Україні, тому жодних сумнівів у тому, що всі поставлені цілі будуть досягнуті, немає.

Австралійський генерал у відставці Мік Раян впевнений, час абсолютно точно працює проти росіян. У них закінчується техніка. Насамперед у них закінчуються сучасні ракети. А українці стають сильнішими з кожним днем. Я бачу, Путін просто тягне гуму, поки ситуація в російській армії стане ще гірше. Цілком очевидно, що росіяни спробують якимось чином закликати людей з попереднім досвідом військової служби, щоб збільшити свою перевагу людьми. На окремих ділянках фронту Росія має перевагу в солдатах 10 до 1, або 20 до 1 проти України. І це виглядає як останній наступ російської армії в Україні.

ІЗ ВОДИ ТА В ПОЛУМ'Я

Під ногами – вже добре підросла трава, чистий польовий сніг зійшов ще місяць тому, на обрії – стоять величні та протяжні скіфські вали. Гама кольорів тут всюди спокійна: молода зелень і коричневий сухостій слабо контрастує з чорним чорноземом. Все виглядало природно, доки на валах не появились ворожі танки і бронемашини. Обережок сухого сіна, що лежав перед переправою через річку - спалахнув, і розгорівся полум'ям. Слідом за обережком сіна спалахнула вся прирічкова лінія. Вітерець погнав полум'я степом і воно, мов живе, поповзло далі й далі, і через кілька хвилин весь степ був схожий на вогненне море, що хвилювалося од вітру.

В українські мальовничі пейзажі, чорною хмарою почали влізати російські орки. Невдала спроба форсувати річку Сіверський Донець у Білогорівці на початку травня 2022 коштувала життів не менше 400 російським солдатам і стала для армії РФ одним із найбільш смертоносних епізодів цієї війни. Придивіться уважно до берега Сіверського Донця і побачите сліди реальної картини однієї з найбільших смертоносних битв російсько-української війни 2022 року (розгрому): підірвані рашиські танки, уламки понтонних мостів, купи зрізаних вибухами гілок і тіла російських солдатів, деякі з яких наполовину потопляють у бруді. А поряд у лісочку: «з дерев звисають шматки розірваної російської військової форми з кусками плоті». Над усією переправою і навколо неї стоїть «нестерпний запах трупів, що розкладаються».

Подивіться на протилежний берег річки і там ви побачите скупчення двох десятків спалених російських бронетранспортерів. Це на них рашисти намагалися оточити українських солдатів у сусідньому місті Сєвєродоне-

цьку, але натомість самі опинилися в оточенні річки та лінії фронту українців. Загинули щонайменше 400 російських солдатів, переважно від артилерійських обстрілів.

Не зумівши захопити великі українські міста з населенням біля одного млн і більше, російські орки переглянули свої плани і поставили собі нову мету: «відрізати все узбережжя Чорного моря», але й тут терплять крах. Тоді путінська кліка поставила «політичну задачу, захопити території на Сході України». Та не все робиться швидко, як хочуть політики. Україна заблокувала один із основних маршрутів російського наступу біля міста Ізюм. Тоді найближчою метою російських сил стало оточення Северодонецька – найсхіднішого міста Донбасу з тих, що залишаються під контролем України.

Росіяни зосередилися для битви на вузькому 75-кілометровому фронті на Донеччині. Вони прагнули наступати як з півночі, так і з півдня, щоб перекрити єдину лінію постачання України, що залишилася для міста Северодонецька. Річка Сіверський Донець утворює природний бар'єр для просування російських орків.

Сіверський Донець - права й найбільша притока Дону. Головна водна артерія Східної України. Тече через Белгородську та Ростовську області Росії, Харківську, Донецьку й Луганську області України. Загальна протяжність річки становить 1053 км, а в межах України - близько 718 км, ширина русла від 50 до 200 м., а в зоні водосховищ до 4 км.

Український полковник Дмитро Кашенко, який командував контратакою на понтонному мосту через Сіверський Донець, сказав: «Росіяни хотіли хоч невеликої перемоги. У Києві намагалися, у Харкові пробували, на Луганщині – намагалися, але програли. За словами полковника Каше-

нка, вдалих місць для понтонної переправи на Сіверському Донці - небагато. На одну з таких переправ його направили 8 травня 2022, після того, як росіяни розгорнули понтони і перекинули солдатів у ліс на ближній берег зазначеної річки. За його словами, українська піхота просунулась у цей район наступного дня (9 травня), але була відбита російськими орками та зазнала втрат.

Українські вояки окопалися і встановили лінію оборони, щоб оточити росіян під час переправи понтонним мостом, після нетривалої підготовки обрушили артилерійський вогонь на цей район з російськими військами. Слід наголосити, що українці встигли встановити вище за течією - плавучі міни, дозволивши течії донести їх до понтонів росіян. Таким чином українські сили підірвали 4 окремі мости на місці понтонної переправи.

За словами Кашенка, росіяни спішно почали закладати нові понтони переправи та переправили свою бронетехніку на берег ЗСУ, але прорвати українську лінію оборони їм не вдалося. Десятки російської бронетехніки та піхоти орків опинилися у пастці й були розтрошені українською артилерією. Додатково ЗСУ вдарили по російських військах, які були задіяні в мостових роботах на їхньому березі. Перед обстрілом, полковник через гучномовець пропонував російським силам здатися, але вони відмовились. Тоді Кашенко наказав зробити перші залпи із щойно прибулих американських гаубиць М-777. Ефект був потрясаючий, російські орки як щури розбіглися по всім щілинам, спасаючись від снарядів гаубиць М-777, майже вся російська бронетехніка була знищена.

За словами вояків ЗСУ, деяким російським солдатам вдалося переплисти річку вплав до українського берега. І почали просити пощади. Серед речей загиблих російських солдатів українці знайшли посвідчення до медалі «За бойові заслуги» полковника РФ (прізвище з етичних міркувань не називаємо).

З початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну 2022 р., різко погіршилося ставлення українців до країни-агресора. Зараз 92% українців ставляться до РФ погано, і лише 2% добре. З кожним місяцем війни, відносини між двома народами погіршуються. Ця ситуація може змінитись по закінченню війни і каяття росіян за скоєне лихо на території України.

Російські війська ще декілька разів встановлювали понтонні переправи та намагалися форсувати Сіверський Донець у Білогорівці, але не мали успіху. Полковник Дмитро Кашенко, кожного разу перед обстрілами з гаубиць М-777 пропонував їм здатись: «Не будьте дурнями – здавайтесь», але відповідей не було, він розумів, що російських вояків попередило своє командування: «До дому поїдете 200-м або 300-м» (тобто убитими або пораненими). Путінська влада життя власних солдат не цінувала. Ми розуміємо, що у кожній імперії є свої дурні, але щоб у самих дурнів була своя рашиська імперія, це вже занадто. Невже підірваний хворобою розум головнокомандуючого армією РФ Путіна так сильно затьмарює розум іншим російським генералам, що вони не рахуючись із власними втратами «наступають по декілька разів на одні ті самі граблі». Мабуть війна в Україні закінчилась би через один місяць при умові: - Необхідно сформувати 1-2 полки із дітей офіцерів Генштабу Росії і депутатів Російської Думи.

Американський Інститут досліджень війни (ISW) повідомляв, що при спробі переправи через річку Сіверський Донець 11 травня 2022 російська армія втратила 485 військовослужбовців 74-ї мотострілецької бригади з 550-ти чоловік особового складу і понад 80 одиниць техніки РФ було пошкоджено. ISW вважає, що російські війська допустили значні тактичні помилки під час спроби масштабної переправи через річку Сіверський Донець.

Головнокомандувач Збройних сил Валерій Залужний нагадав закордонним партнерам, що з доставкою зброї не можна зволікати, оскільки це вимірюється життями людей, які рятують весь світ від російських окупантів: «Нам дуже важко, але ми стоїмо. Ми боремося за кожну ділянку фронту, за кожний населений пункт. Вибивати ворога з нашої землі нам допомагає західне озброєння і техніка. Ми вдячні за надану міжнародну технічну допомогу. Водночас, ми дуже потребуємо зразків озброєння, які дадуть можливість уражати противника на великій відстані. І з цим не можна зволікати, адже ціна затримки вимірюється життями людей, які собою захистили світ від рашизму».

А тим часом Росія зазнає нищівних втрат серед своїх офіцерів середньої та молодшої ланки у війні в Україні, що призведе до подальшого зниження бойового духу і поганої дисципліни у її військах на теренах України. З цього приводу розвідка Міноборони Британії пояснює, що командири бригад та батальйонів скеровують на фронт для участі у війні з Україною - морально не підготовленими. Саме ці командири несуть безкомпромісну відповідальність за дії своїх підрозділів у російсько-українській війні 2022. Молодшим офіцерам доводилося керувати тактичними діями найнижчого рівня, оскільки в армії не вистачає добре навчених сержантських кадрів і наділених певними повноваженнями, як у західних військах.

Відзначається, що втрата значної частини молодого покоління професійних офіцерів сьогоденної російської армії, ймовірно, погіршить поточні проблеми з модернізацією управління військ РФ. Більше того, батальйонні тактичні групи, які відтворюються біля кордонів України з уцілілих частин з кількох російських підрозділів, швидше за все, будуть менш ефективними через страх перед ЗСУ і брак молодших командирів. І це призведе до подальшого зниження бойового духу і збереження поганої дисципліни. Уже зараз в російській армії йдуть локальні бунти...

Російська стратегія 2022 року максимально нагадує московську стратегію 1918 р - максимально швидкий рух кінноти на Київ уздовж прокладених доріг. Чому ж тоді у 1918 Муравйову вдалося, а сьогодні Путіну у 2022 – ні. Бо тоді Київ був столицею Малоросії, а тепер – всієї України. Тоді більшість мешканців ставилася до українського руху нейтрально, а дехто на заводі Арсенал навіть стріляв нашим захисникам у спину. А тепер українці (умовно) створили загальний «Четвертий Майдан», де задіяна вся Україна (I-1990 р; II-2004 р; III-2013-2014 р; IV-2022 рік).

Пригадайте березень 1919 р. Російські більшовицькі війська зайняли окремі українські міста. Зайняли, бо у військ тодішньої Української Народної Республіки не вистачило сил стримати російську навалу. Селяни отримали терор, репресії, реквізиції. Совецька власть не розбиралась, хто за кого воював - гребли всіх під одну мітлу.

1920 рік, квітень. Знову на Україну суне російська влада. Але цього разу вже як «*освободитель*». Знову гори обіцянок на кшталт кожному селянину дамо гектари землі і щастя на ній. Пожили пару років спокійно, потім значну частину селянства виселили із власних домівок і репресували, потім взялися за культуру і церкву.

1935-1937 р, культуру і освіту переробили на свій лад, а церкви знищили: -У нас є свій бог, його ім'я Сталін. Колгоспи - голод 1932-1933, 1936-1937, 1946-1947 рік...

2014 рік, лютий. Не доношене дитя советів Росія, як імперія зла №3 уявила себе всемогутньою, вона гнилими кривавими зубами вгризлася в Донбас. Повторна анексія Криму, окупація..., створення ДНР\ЛНР, тисячі жертв.

2022 рік, лютий. Повномасштабна війна. Знову ця російська путінська навалоч «*освободителі*» лізе до України. Але ми вже не ті, які були 100 років тому! Хватить вірити московській брехні. Ворог хотів, щоб ми стали частиною Росією. Ні, ми кращі. Ми українці. І вся Європа стала допомагати Україні. Весь світ допомагає Україні...

ПОЛК «АЗОВ» БЕЗ РАШИСЬКИХ ФЕЙКІВ

Цей розділ ґрунтується на матеріалах аналітичного дослідження «Рух Азов в Україні» як правдива історія без російських фейків. На малюнку символ «Азов», він з'явився серед українських націоналістів-патріотів у 1991 році, і був символом організацій «Свобода» та «Патріот України». Полк спеціального призначення «Азов» ніколи не використовував в своїй символіці нацистські знаки. Про це заявив комбат «Азова», народний депутат України Андрій Білецький. За словами Білецького, емблема, яку багато хто вважає за нацистську має назву «вовчий капкан» (ідея нації), це перехрещення букв латинського алфавіту «I» та «N». Мінімум десяток міст у Франції, Бельгії та Німеччині мають подібний знак на гербах та печатках міста. І я не збираюся задля фейків відмовлятися від символу, за який загинули сотні хлопців. Спочатку символом батальйону «Азов» обрали стилізований тризуб. Але більшість хлопців прийшли з правого руху, і ідея символу нації («I» та «N») стала народним знаком батальйону, а потім він з'явився на військових шевронах.

На початку повномасштабного вторгнення в Україну 2022 р. російська пропаганда заочно обрала у якості своїх головних противників українських націоналістів, персоналізуючи їх в образі полку «Національної гвардії «Азов». Подібний крок зіграв з країною-агресором злий жарт – в ході активних бойових дій у Маріуполі саме бійці «Азову» відіграли ключову роль в організації українського спротиву рашиським військам на цій ділянці фронту.

Не здатні перемогти «Азов» на полі бою, росіяни вдаються до грубих маніпуляцій щодо сутності цього українського військового добровольчого формування. В мережі створені десятки та сотні фейків різними мовами, в яких «Азов» безпідставно звинувачується в «неонацизмі»,

«антисемітизмі», «расизмі» та інших речах. Подібна брудна дискредитуюча кампанія розпочалась росіянами не сьогодні. Ще у 2014 році, коли новостворений «Азов» в ході військової операції вибив російські сили з Маріуполя та розгромив війська країни-агресора на Широкинському напрямку, режим Путіна почав нав'язувати думку щодо «неонацистської» сутності «Азову».

Використовуючи фейкові твердження та мережу своїх політичних агентів за кордоном, Росія в інформаційному середовищі фактично сконструювала альтернативний «Azov Battalion» (батальйон Азов), який немає нічого спільного з реальним українським полком «Азов». За російським фейком, в Україні нібито діє некерований неонацистський рух, котрий активно просуває на державному рівні ксенофобію. Ключові тези, які використовує російська дезінформація:

1. – Символіка. На шевронах добровольчого батальйону Міністерства Внутрішніх Справ (МВС) України, а згодом «Окремого загону спеціального призначення» (ОЗСП) Національної гвардії України (НГУ) «Азов» присутня монограма у вигляді двох літер «I» та «N». Росіяни ототожнюють цей символ з руною «Wolfsangel» (Вольфсангел), що була притаманна деяким формуванням нацистської Німеччини під час Другої світової війни.

Насправді, як на старих (2014 р) шевронах та прапорах «Азову», так і на нинішніх (2022 р), розміщений знак під назвою «Ідея Нації», добре відомий в Україні з часів Середньовіччя, про який ми вже зазначали вище. Ці букви монограма, утворена з двох літер "I" та "N" в тому вигляді, вживалися у староукраїнському алфавіту (до XVIII ст). Українські аристократичні родини використовували цей знак як елемент своїх гербів. Вони наведені у гербовій збірці Альберта Віюка-Кояловича «Herbarz rycerstwa Wielkiego Księstwa Litewskiego» 1650 року. Авторам нашої книги відомі і більш ранні приклади уживання цього гербу

– наприклад з гербовим символом була печатка земського судді Андрія Біликовича 1601 році. У 2014 році цю емблему запозичили українські націоналісти як обіцянку бути вірним власному народу до самої смерті та захищати його від будь-яких ворогів.

2. – Ідеологія. Росіяни нав'язують думку усьому світу, що бійці «Азову» дотримуються якихось постулатів, створених з мішанини расизму, неонацизму, антисемітизму та іншої ксенофобії. За роки дезінформації жодних методичних матеріалів, які б документально підтверджували нетерпимість «Азову» до інших рас та націй, інформаційними агентами Путіна опубліковано не було. Їхній фейк лопнув. Єдина ідеологія, яка поширена в підрозділі «Азов» – це український націоналізм. При чому не в етнічному сенсі, а в сучасній європейській інтерпретації, тобто більше подібній до громадянського американського патріотизму.

В лавах «Азову» служили і служать представники багатьох національностей: українці, грузини, хорвати, греки, росіяни, білоруси, молдаване, вірмени, албанці, німці, шведи, англійці, французи тощо. Їхня дружба на рівні спільноти виключає будь-які речі, пов'язані з ксенофобією та міжнаціональною ворожнечею.

9 травня 2022 року заступник командира полку «Азов» капітан Святослав Паламар розповів, що військові на «Азовсталі» не знають скільки побратимів залишилися під завалами на заводі після бомбардувань, а з потеплінням тіла починають розкладатися та отруюють все навколо. Багато поранених на «Азовсталі» вмирають через інфекційні гангрені. У облаштованому там шпиталі обмаль антибіотиків, і немає змоги проводити ампутації. За його словами, доволі «цинічно» лунають заяви політиків, котрі заявляють про «успішну евакуацію з «Азовсталі», коли евакуація відбувається ціною життя. Захисникам

Маріуполя кілька разів обіцяли допомогу, але так нічого і не змінилося. Паламар описав дії українських захисників, як «нереальні подвиги в нереальних умовах» та боротьбу проти танків зі штрих-ножами в руках. Найцинічніше те, що нам дають обіцянки: «Хлопці, протримайтеся до середини березня 2022, а далі буде допомога», згодом дату передвигують по декілька разів. Й знову нічого в підсумку. Будемо триматися до останнього солдата.

3. – Організація. Російські ЗМІ позиціонують «Азов» як ніким неконтрольоване збройне утворення, яке при цьому має великий вплив на формування державної політики в Україні. При цьому російська пропаганда свідомо приховує той факт, що «Азов» має офіційний статус підрозділу Національної гвардії України та підпорядковується Президенту України. До речі, спершу «Азов» було створено у 2014 році як батальйон патрульної служби міліції особливого призначення Міністерства внутрішніх справ (МВС) України. Пізніше він був розширений до полку МВС і наприкінці 2014 р. перейшов до складу Національної гвардії України, як «Окремий загін спеціального призначення «Азов» військової частини № 3057 НГУ.

За весь час свого існування «Азов» не мав якихось особливих привілеїв чи окремої ієрархії. Натомість полк «Азов» відрізняється високою організованістю та вмотивованістю особового складу. Це пояснюється перш за все тим, що він складається з добровольців та має високі критерії до вступу, розроблені на основі стандартів НАТО. В цьому твердженні легко переконатись, якщо подивитись на характер бойових дій у Маріуполі, де полк «Азов» успішно воює проти переважаючої кількості російських військ.

Натомість Росія використовує інформацію щодо вихідців з цього підрозділу, які після демобілізації заснували партію «Національний Корпус» та ще ряд громадських формувань, з метою позиціювання «Азову» саме як полі-

тичного руху. Це твердження не має під собою ніякого підґрунтя. Політична партія «Національний Корпус», як свого часу і батальйон «Азов», дійсно заснована однією й тією самою людиною – Андрієм Білецьким. Проте з моменту заснування партійної структури Білецький вже не був військовим. Він разом зі своїми побратимами, більшість з яких також служили в «Азові», мав повне право займатись окремою громадською діяльністю. Спільні цінності та спільні імена серед засновників – ось єдиний зв'язок між партією «Національний Корпус» та полком «Азов».

В будь-якому разі на сьогоднішній момент в Україні населення зайнято не політикою, а захистом власної землі від рашиської окупації. Сьогодні громадські активісти «Національного Корпусу» або воюють на фронті проти Росії, або організовують роботу численних волонтерських центрів для допомоги ЗСУ. В Україні наразі існують різні військові підрозділи, які умовно можна називати побратимами «Азова», вони засновані ветеранами полку «Азов». Наприклад, полк Сил спеціальних операцій (ССО) «Азов-Київ»; або «98 батальйон територіальної оборони «Азов», які підпорядковуються Генеральному штабу ЗСУ та виконують визначені ним бойові завдання на передовій.

Автори книги акцентують, для виправдання агресивного вторгнення в Україну, Росії вигідно представляти війну як «хрестовий похід проти нацизму в Україні». З цією метою росіяни не гребують тотальною дезінформацією та різними фейками на всіх рівнях. Тож читач повинен зрозуміти, російська дезінформація стосовно «Азову» має багато вимірів. Це не лише фейкові статті та коментарі у соц.-мережах, а й дискредитуюча робота з боку окремих громадсько-політичних діячів у партіях та навіть правозахисницьких організаціях.

Росія в різних країнах щедро фінансує політиків з маргінальним баченням світу лише з однією метою – бути провідниками інтересів Кремля, в список котрих зокрема

входить завдання безпідставно звинувачувати українських військових у «нацизмі». Як світ перемагає темряву, так і правда завжди перемагає брехню. Без правди не можливо жити, коли ти зробиш щось погане то ти можеш сказати правду і людина тебе пробачить. І не важливо яка це правда гірка чи солодка. Навіть у казках правда завжди перемагає брехню, а добро перемагає зло!

У Маріуполі українські захисники полку «Азов» та «36 окремої бригади морської піхоти ВМС ЗСУ» продовжують героїчно тримати оборону на заводі «Азовсталь». Серед них багато простих українців, таких як Арсеній Федосюк - борець полку захисників Маріуполя, який воює на Сході України з 2014 року. Його жінка Юлія розповіла, як поранений Арсеній, перебуваючи на правому березі річки, разом з своїми друзями прорвали кільце російських орків і під обстрілами артилерії і танків, змогли переплисти річку та дістатися до «Азовсталі». За словами Юлії: - То була мужність найвищого ґатунку.

Президент Зеленський та депутати ВР України кажуть, що немає за що купувати зброю для ЗСУ. Нам стала відома заборгованість олігархів до бюджету України на 01.01.2020 року: Коломойський 16,128 мільярдів доларів; Ахметов 5,231 млрд. дол.; Ключєви - 1,483; Жеваго - 2,942; Гути - 1,297; Березкін – 0,704; Костельман – 0,404 млрд. дол.; Тисленко - 0,350; Клімов – 0,346; Святеш - 0,300; Дзензерський - 0,245; Константиновські – 0,185; Лук 'яненко - 0,172; Васадзе – 0,145; Юркевич - 0,133 тощо. Всього тільки найбільші олігархи не заплатили в бюджет 33,065 мільярда доларів США! Якщо додати дрібніших депутатів, суддів, прокурорів та безліч інших осіб – то сума мінімум потроїться, близько – 100 мільярдів доларів. Це майже три трильйони гривень. В Америці вони вже сіли б довічно на нари.

Які вони, воїни з «Азовсталі», ознайомимося з розповідями їхніх дружин та батьків. Не кожен з тих воїнів, заради безпеки може назвати своє прізвище або псевдо. Але кожен – вартий, аби про нього знав весь світ та допомогли врятуватись. Найбільша цінність – це свобода та життя людей. Тож знайомтесь: - Степан Головка «Байда» – один із тих самих «Чорних козаків», які у 2014-му році не дали повторити Харкову долю Донецька та Луганська. Народився у Нікополі, майже все життя прожив у Донецьку. З 13 років був у патріотичних організаціях, очолював громадську організацію «Патріот України» у Донецьку.

Згодом Степан «Байда» брав участь у Революції гідності у Києві, бився за український Харків на Римарській. А коли почалася війна на Сході, став одним із бійців батальйону «Азов». Був першим помічником Андрія Білецького, а потім керував пресслужбою підрозділу. Пізніше у цивільному житті «Байда» знімав та продюсував фільми, створив власне креативне агентство «Кінар». Навчався в Острозькій, а потім Києво-Могилянській академії, здобув ступінь магістра з археології.

Найбільше Степан любить проводити час із сином, грати в футбол, палити багаття, розповідати історії про Україну, навчати любити свою сім'ю та Батьківщину. Але 24-го лютого 2022 р. він повернувся в Азовську родину. Його дружина Анна розповідає: - Зараз мій чоловік поранений на «Азовсталі». В одних шльопках та футболці «Метінвест», бо після чергового бомбардування обвалився госпіталь – всі його речі були там. Ситуація критична, немає одягу, але він не втрачає оптимізму. Я дуже його кохаю. Ми з сином віримо, що він повернеться живим!

Інший воїн Кирило Гуров - 32 роки, він народився на Полтавщині. У полк «Азов» прийшов служити у 2015 році. Свій підрозділ чоловік називав «це моя друга сім'я». Його життя розділилось до і після 24.02.2022. У цивільному житті до 24 лютого разом із дружиною виховував двох

доньок, а у вільний час займався своїм хобі – майстрував вироби зі шкіри. Від початку повномасштабної війни Росії родина переїхала з лівого на правий берег Маріуполя. А 20 лютого чоловіка викликали «по тривозі», і дружина вже тоді зрозуміла, що буде війна. Він заспокоював її, говорив, що «все під контролем». Спочатку Кирило за можливості приїжджав до сім'ї, привозив продукти та воду, і постійно поспішав, говорив: «Працюємо». Останній раз його бачилися 9 березня 2022, а 12.03.2022 до лікарні, де була сім'я Кирила, прийшли рашисти. 16.03.2022 сім'я Гурова виїхала до Запоріжжя та зв'язалася з Кирилом. Він так само говорив «усе під контролем». Потім зв'язок пропав, згодом Кирила поранило, в якийсь момент «все під контролем» перейшло у «ситуація накаляється». Уже сам Кирило писав, що ситуація критична, але вони тримаються. Багато хлопців загинуло. Ми навіть уявити не можемо, що переживає солдат, коли гинуть його побратими.

Миколі «Фрост» (з міркувань безпеки, прізвище не називаємо) - 24 роки, шість із яких він віддав службі у полку «Азов». Він народився на Дніпропетровщині, мріяв стати кінологом та дресирувати тварин. Натомість став військовим та одним із героїв битви за Маріуполь. До цього брав участь у Революції гідності. У звичайному житті «Фрост» цікавився фотографією та відеомонтажем і жив за принципом «Слова мають співпадати з діями». Вірний цьому принципу, піхотинець бився за своє життя та Україну на «Азовсталі».

– Микола швидко подорослішав, сьогодні 24, а вісім років тому 16 років, всю свою юність «Фрост» провів, захищаючи свободу та майбутнє України. Навіть перебуваючи у самому пеклі, ніколи не скаржився, як йому важко. Він постійно цікавився за емоційний та фізичний стан нареченої і батьків. Переймався, чи поїли вони, чи у безпечному місці. Казав, що не вистачає кваліфікованої допомоги для поранених. Переконавав, що вода і їжа у них є,

але в реальності – хлопці з «Азовсталі» мріяли про шматок хліба та ковток води. Наші Герої віддавали останнє цивільним, рятуючи дітей, жінок, літніх людей та тварин. Вони готові стояти до останнього, але Україні не потрібні герої посмертно. Нам потрібні вони живими, здоровими та поруч з нами.

Ось слова, які написав коханій Ользі, Микола на позивний «Фрост»: - Ми стоїмо за Україну, за всіх мертвих, і живих та ще не народжених, ми стоїмо за нашу спільну свободу. Україна понад усе, Україна – це всі ми, за це ми і стоїмо і будемо стояти до останнього.

Ігор Мизовець родом із Волинської області, з дитинства мріяв стати військовим. Спочатку закінчив Шацький лісовий технікум, як просили батьки. Вони мріяли, що син продовжить навчання в університеті. Але Ігор обрав шлях мрії – сам пішов до військкомату, взяв повістку до армії. Батькам повідомив про своє рішення постфактум. В армії прослужив 2 місяці й підписав контракт. Спочатку служив у Луцьку, потім почав говорити, що хоче перевестись в інше місто – у Маріуполь. Батьки не хотіли, щоб син туди їхав, оскільки там небезпечно, це зона ООС. Він нікого не слухав – зробив по своєму, 13 грудня 2021 р. уже був у Маріуполі, розповідав, що йому все подобається. А 24-го лютого 2022 подзвонив і сказав, що почалась війна. Попросив забрати молодшого брата і їхати за кордон, – розповідає мама воїна Олена.

Потім з Ігорем зник зв'язок. Олена писала скрізь, куди могла і врешті дізналася, що син отримав поранення 17-го травня 2022 і лежить в «Азовсталі». Снайпер прострелив йому ногу, кулю не вийняли. Немає рентгену. Два рази їх завалювало в бункері. Казав, що в них зараз є два варіанти: візьмуть в полон або, не дай Бог, розстріляють. Я не знаю, куди мені звертатись, кого просити, щоб допомогли його врятувати, плаче мама Ігоря.

Наступний наш боєць Микола (прізвище не вказуємо)

бо він має дружину Марію, йому 25 років, народився і виріс у Маріуполі. Навчався на юридичному, влітку 2022-го мав отримати диплом магістра. Серед захоплень – історія, політика та військова справа. Серед принципів – чесність перед собою, рідними та Україною. Він мріяв про міцну родину та про те, як буде виховувати дітей у незалежній Україні. За цю мрію він залишився захищати рідне місто та продовжує у складі підрозділу 3057 Національної гвардії ЗСУ тримати оборону «Азовсталі».

Далі слова дружини Марії: - Микола пише в листах, що любить мене більше за життя. Сьогодні йде у бій і не знає, чи повернеться. Чоловік розповідає, що ситуація в Маріуполі вкрай важка. Він втрачає віру в допомогу. Постійно прощається зі мною, – розповідає дружина Марія. – Але Марія вірить в порятунок свого чоловіка, і що він повернеться живим, бо вони всі там – герої. Микола – найчесніша людина у моєму житті, добрий, дуже турботливий і найліпший син своїх батьків. Вірний, чесний, кмітливий, з найліпшим почуттям гумору. Мені складно уявити людину, кращу за мого чоловіка, зазначила Марія.

Артем Вишняк родом із Броварів, навчався у Київському коледжі зв'язку на економіста. З усіх дисциплін найбільше любив історію України. Захищати та допомагати тим, хто цього потребує – за таким принципом виховувався та зростав майбутній воїн. Тому з дитинства він не оминав жодного голодного котика чи собаку – кожного потрібно нагодувати, обійняти та врятувати. Колись побачив стрижа з підбитим крилом, викликав таксі, взяв пташку і повіз до ветеринара. Також завжди допомагав людям, якщо бачив, що потрібна медична допомога, знав, як саме її надавати і викликав швидку, – розповідає мати Тетяна.

Артем з дитинства не терпить несправедливості. Тому активно слідкував за подіями у Революції гідності, займався громадською діяльністю, поки чекав на повноліття, щоб вступити до лав полку «Азов» і захищати Укра-

їну. Сьогодні Артему 21, і він один із воїнів «зі сталі». – Він ще в 2014-му, як тільки вступив до коледжу, знав, що піде в полк «Азов». Саме до полку потрапив у вересні 2019-го року, пройшов КМБ (курси молодого бійця) й отримав омріяний шеврон. Так і став солдатом «Азову», – розповідає мати Артема - Тетяна. Син – це моє все. Говорить, що він готовий покласти своє життя за цю землю. Але я до цього не готова!

Максиму Нікуліну 31 рік. Народився у Дніпрі, але останні 5 років жив у Маріуполі. Створив там родину, збирався купувати квартиру – суму майже зібрали, але придбати житло не встигли. 24 лютого, коли Росія розпочала повномасштабний наступ, чоловік залишився захищати місто від окупантів.

До війни Максим мав активну громадянську позицію. Спочатку разом із іншими патріотами був «голосом вулиць», брав участь у акціях проти проросійських сепаратистських структур. А потім став захищати Україну зі зброєю в руках у лавах ЗСУ. Після оголошення так званого «режиму припинення вогню» в зоні ООС, Максим вирішив не продовжувати контракт із ЗСУ та піти служити в полку «Азов». Про тренування та підготовку бійців цього підрозділу ходили легенди.

Скоро він повертався з Урзуфа (де на той момент була одна з баз підрозділу «Азов») фізично втомлений, але щасливий, бо робив те, про що мріяв, і на такому рівні, про який і не мріяв, – розповідає дружина Олена. Йому якось так щастить, що ні тоді в АТО, ні зараз в «Азовсталі» значних поранень він не мав, принаймні обидві руки на місці. Про втрати побратимів не розповідає, лише написав, що їх настільки багато, що вже немає ніяких ресурсів - допомоги.

Але навіть у таких умовах Максим з Оленою будують плани на майбутнє та мріють про те, що будуть робити після перемоги: – Ми під час тих переписок переважно

говоримо про плани на майбутнє. Про те, як сину в новому місті, як сильно сумуємо та як назвати майбутню дитину, бо я вагітна. Окрема тема – він перелічує всі страви, які я маю йому приготувати, як повернеться – там зазвичай фігурує всіляка випічка та десерти. Я вірю, мій Мвксим повернеться живим.

Його звати Богдан, сам він із Сум, але останніми роками мешкав у Маріуполі. Три роки потому став бійцем полку «Азов». До цього, з 2014-го, воював за Україну в підрозділі морської піхоти. У цивільному житті читав багато книжок, займався важкою атлетикою, вивчав іноземні мови. Із дружиною Наталею познайомились три роки тому. Вона шукала можливості для адресної допомоги військовим. І знайшла його, найперше прохання Богдана було про книги: я відправляла ті, які не шкода. Згодом дружба на відстані, яка переросла у сильне кохання.

14 квітня 2022 у Богдана був день народження. Він вийшов на зв'язок, написав мені: «Я люблю тебе більше життя. Чи згодна ти зі мною одружитися»? Я відповіла, що згодна. Ми почали готувати документи, і 17 квітня 2022 р. дуже швидко одружилися. Богдан освідчився Наталі на «Азовсталі». Замість святкових феєрверків були касетні бомби. Замість салютних хлопків від вильоту корка шампанського – прильоти ворожої артилерії. Далі Наталі: - Він така людина, яка завжди вражає мене своїми неординарними діями. Я допомагала йому з іноземними мовами. Він мені – із заняттями важкою атлетикою. Завдяки його підтримці я схудла на 25 кілограмів. Завдяки йому я повернула себе - саму.

Богдан називає події на «Азовсталі» апокаліпсисом. Пише, що це не війна, а вбивства та знущання. Бійці «Азова» виконують наказ «битися до останньої краплі крові», але з кожним днем цих крапель стає все менше і менше. Вони пишуть одне одному щодня і сподіваються, що скоро будуть разом і Наталі народить їм сина.

Наталія звернулась до Богдана, і до всіх хлопців, які зараз в «Азовсталі»: - Кому більше дано, з того більше і запитують. Хлопці, вам морально дано більше. Тому маємо пройти ці випробування разом. Ви воістину безсмертні вже сьогодні і в історії України. Ви сталеві, ви незламні. Тримайтеся. І ми зробимо все, щоб вас врятувати.

Що може бути сильнішим від хлопця на "Азовсталі"? Тільки мама, яка його народила і виховала, а ще дружина, яка стоїть поряд і надихає його триматися. «Сильніше сталі, можуть бути тільки хлопці з «Азовсталі».

Тепер подивимось на зворотну сторону історії про оборонців «Азовсталі». 17.05.2022 Тарас Чорновіл написав про Маріуполь та його оборонців «Назвімо нарешті речі своїми іменами» таке: - Ніякої «гуманітарної операції», як бреше Верещук, не було. Жодних активних переговорів та потужних закулісних дій та акцій, як заявляють у Міноборони України та в ГУР і ще кількох спецслужбах, не проводили. Їх і не могли провести, бо рівень переговорних контактів був на найнижчих позиціях. І це навіть не вина наших посадовців. Російський Пуйло-Путін на той момент, був абсолютно закритий до компромісів і гуманних рішень. Тож читачі повинні зробити власні висновки.

Захисникам Маріуполя офіційно запропонували (як варіант) здатися в полон, або смерть. Українська влада дозволила їм здатись. Здатися без жодних гарантій і певності щодо їхнього майбутнього обміну полоненими й навіть простого виживання. І це також один з варіантів. Можливо саме на вимогу української влади, це було оформлено такими патетичними фразами: «Наказ зберегти життя». Про азовсталівців і так ніхто й ніколи б не посмів сказати хоч одне криве слово. Але влада боялась за свою репутацію та закиди на їхню адресу. Зеленський та його підопічні не усвідомлювали ту мить, коли давали такі запевнення й виголошували свої заяви, що цим назавжди себе прив'язали до долі майбутніх полонених з «Азов-

сталі». Якщо їх, не дай Боже, закатують російські рашисти, українці точно не простять ні росіянам, ні команді «ЗЕ». Але й коли почнеться жакливий принизливий судовий процес в Росії, і потім українським захисникам дадуть довічні терміни ув'язнення, це ляже темним п'ятном на Зеленського, бо він офіційно наказав їм здаватися.

Тепер запитання до Росії, ви прийшли з війною на українську землю, наші ЗСУ обороняли свою територію від ваших орків, за що ви їх судите?

Ті, що вийшли з Азовсталі, й ті, що вочевидь вийдуть пізніше, жодних ілюзій не мають. Здавшись в полон, так буде ще хоч якась надія: - Що може обмінюють на російських полонених». Увага Європи і всього світу до них така велика, що швидко й жорстокої розправи з дикими катуваннями не буде. А за пару тижнів вони відійдуть на задній план не лише у світі й нашої влади, але й у своїх тюремників і набудуть статусу російських політв'язнів. Залишившись в «Азовсталі», там - лише повільна й страшна смерть. А головне – неможливо далі вести оборону, бо фізично немає нічого, весь запас зброї використали.

Тому таке рішення мало право на існування, і бійці «Азовсталі» повинні були самі приймати його, а не вірити різній владній сво..ті. У нас єдине питання до них: якого біса команда «ЗЕ», увесь час бреше відносно «Азова»? Надієтесь, що війна все спише. Ні. Не спише. Ми з'ясуємо, хто здав росіянам у 2022 р. Південь України і пустив ворога до Маріуполя. Ви не подбали ні перед війною, ні в перший тиждень до остаточної блокади, ані про завезення зброї й забезпечення бійцям, ані про евакуацію цивільних. Ви їх прирекли на смерть. Ви й досі боїтеся назвати зрадників у своїй владі та усунути їх. Тепер ви здали бійців «Азова» у полон росіянам без гарантій і брешете про якісь «гуманні акції». Ви «загратися у владу» і вже не спроможні жити без брехні. Ви не допомогли «азовцям» і вони без допомоги і зброї здались росіянам. Про це сказа-

ли ті люди, хто не мусив дбати про збереження обличчя Зеленського і його оточення. Ми просимо читачів дослідити історію здачі солдат «азовців» росіянам, що вони зробили з ними, бо наша книга уже буде надрукована...

Все таємне - стає явним. Колись ми дізнаємось, як і чому російські війська за 6 годин у 2022 р. дійшли без бою до Херсона. І ще: - Жодна нація не заплатила таку високу ціну за "Велике будівництво доріг" як Україна. Хто винен?

Що може буде далі? Не знаємо. Очевидно, увага до події буде високою і це можливо буде гарантувати «азовцям» життя. Більше того, якщо їх залишать на території так званого ДНР, то ми не знаємо, хто дасть їм гарантії виживання й людського поводження. Наскільки ми розуміємо,

переговори велися не з Москвою, а з представниками терористичного угруповання ДНР (з Олександром Ходаковським, його можливості доволі обмежені). Якщо з Москви прийде «поганий наказ», він нічого не вдіє.

Чи можливий обмін? Ми не виключаємо такої можливо. Але дуже малоймовірно для азовців. Припустимо, що згодом відбудеться вихід з «Азовсталі» морських піхотинців, прикордонників, поліцейських, усіх хто там тримали оборону. І їх, імовірно, поміняють на полонених росіян. У російських орків з цього не робитимуть шуму, бо їм це не на користь. А в Україні влада постарається пропіаритись й створять багато шуму: «Ось дивіться, ми ж обіцяли, що буде обмін, він же почався. Не одразу всіх, але до інших теж дійде черга» А потім буде в СМІ тема «забалакування й забуття проблеми з азовцями. Команда «ЗЕ» вміє це робити.

Для бійців «Азову» в Росії, найімовірніше, буде офіційне звинувачення (його вже давно їм висунули заочно), «по життєві терміни в'язниці». Не дарма в російській Госдумі, яку називають «Госдур'є» дали старт законодавчому

актові, яким мають заборонити обмін полонених росіян на бійців з «Азовсталі». Після такого «перформенсу» в російському «Госдур'є», очікувати на якийсь акт гуманізму до бійців «Азовсталі» не доводиться. А ще ймовірно буде якась частина бійців, котрі не вийдуть з «Азовсталі» і обернуть смерть у бою замість полону. Зазначимо слова Чорновіла: - Зрештою, все може статися. Я знаю лише одне, що ми неймовірно сильно прагнемо, щоб усі оборонці Маріуполя опинилися на волі. І будемо триматися за цю ниточку надії. І на останок, Тарас зазначив, що підлішої і брехливішої влади «ЗЕ» в Україні ще ніколи не було.

16 травня 2022 росіяни продовжили спроби зайти на завод чи заблокувати вихід із бункерів «Азовсталі», а потім заявили, що домовилися з українськими захисниками про вивезення поранених бійців на окуповану територію. 17 травня 2022 у Генштабі ЗСУ заявили, що гарнізон «Маріуполь» виконав бойове завдання і тепер командири мають наказ зберегти життя особового складу. У Мінобороні України пояснили, що немає іншого варіанту порятунку захисників з «Азовсталі», окрім як вийти до противника і здатись в полон.

Міністр оборони Росії Сергій Шойгу заявив, що з 16 по 20 травня 2022 «здалися в полон» 1908 українських «націоналістів» із заводу «Азовсталь», а до цього там «склали зброю 1387 українських морпіхів». За словами Шойгу, із заводу також було вивезено 177 мирних громадян, у тому числі 85 жінок та 47 дітей. Українська влада не називає кількість українських військових, які вийшли з «Азовсталі», а також майже не коментує саму операцію.

При обороні Маріуполя і «Азовсталі» загинуло багато українських льотчиків, майже 75% з них не поверталися з бойового завдання. Президент Зеленський: - Вони захищали Маріуполь, героїчні люди, які знали, що майже неможливо долетіти до «Азовсталі» і привезти їм ліки, харчову продукцію, воду, забрати поранених і вбитих...

Четверта глава

Ознаки, маркери та символи війни

ОЗНАКИ РОСІЙСЬКОГО РАШИЗМУ

Наш знайомий житель м. Кропивницького Михайло Радкевич, після другого місяця повномасштабної війни в Україні 2022, якось задумливо сказав: - Сьогодні я зловив себе на думці, що не хочу щоб російські рашисти помирали в Україні занадто швидко. Я хочу щоб вони страждали за всі наші зруйновані міста і села, за наші маленькі світи і всесвіти. За Бучу і Ірпінь, Гостомель і Чернігів, Ворзель і Маріуполь, Попасне і Рубіжне. За всі могили у дворах і вздовж доріг, за вбитих малюків і дорослих людей. Російські орки повинні мучитись від болю і голоду, від хвороб і виснаження, від гангрени і задухи. А потім нехай помирають від бомб і ракет та під завалами зруйнованих осель. Щоб їх мучила спрага, а інші мародери гвалтували їх неприродними способами.

Я хочу щоб їхні матері похилого віку ховались у дикій Росії в смердючих бомбосховищах і животіли від страху. А їхні жінки сиділи на вогкій цементній підлозі з малюками на руках і з жахом очікували чергового ракетного удару ЗСУ: «Смерть за смерть», «око за око». І не треба мені про релігійну заповідь «не убий». Не ми полізли на московські землі, а вони (росіяни) підло вночі напали на Україну. Щоб вони тижнями були голодні і не розуміли, що буде з ними далі, на що сподіватись і що планувати. Щоб кожний їхній наступний день був в очікуванні хаотичних і невідворотних бомбардувань. Щоб вони гадки не мали, чи зможуть завтра притиснути своїх дітей до себе, чи може вже ніколи не побачать своїх чоловіків, яких як «гарматне м'ясо» або як худобу погнали на забій до України. А вже потім нехай всі помирають: *«Кто с мечем пришел на нашу землю, тот от меча и погибнет»...*

Можливо М.Радкевич перебільшує, але він висказав наболівше, бо в першому кварталі 2022 року, сотні тисяч

Українців шукали прихисток від російських гопників деінде. Нам потрібно бути прямолінійними та чесними, світ не ставиться до людської раси однаково. Деякі люди «рівніші» (або кривіші) за інших. І коли ми говоримо про це, нам боляче за таку несправедливість. Але із глечика в глечик можна перелити тільки те, що в ньому було. Це дуже важко сприйняти, і тому більшість намагається боротись.

Московський рашизм та знак «Z» - це вірусний, фашистський символ російського вторгнення до України 2022 року. За однією з версій, піар-блок Міністерства оборони РФ на чолі з Андрієм Ільницьким разом із пропагандистським каналом RT та його редактором Маргаритою Симоньян. Критики російської влади символ «Z» неодноразово називали «новою свастикою» Москви. Саме так слід ідентифікувати московський політичний режим, що здійснив військову агресію проти України (2014 та 2022 р) і запровадив на її території злочинну систему геноциду. Рашизм з нацизмом та фашизмом єднають тоталітарні методи організації внутрішнього державного життя та агресивну експансію проти інших народів. Головна різниця між рашизмом, нацизмом та фашизмом лежить в ідеологічній сфері. Кожна ідеологія, як система ідей, має світоглядне ядро, в купі складають одну ціль.

Хто б і щоб там не казав, але культурно відстала, варварська Московщина, завжди історично здійснювала агресивну експансію щодо інших країн, які в культурному розвитку стояли значно вище за неї. Сьогоднішня ідеологія рашизму (Z) базується на цьому історичному досвіді Московщини. А тому ядром ідеології рашизму (Z) є консервування культурної відсталості і руйнування розвинутих цивілізацій. Символ «Z» – це знак, який має широкий контекст і може бути легко репродукованим. Наприклад, колір або геометрична фігура – зірка або хрест. Будь-який християнин, що бачить хрест, розуміє, що йдеться про страту Ісуса та його Воскресіння. Такі символи вкорінені в історії.

Московіти можуть їх витягувати з минулого та наділяти новим змістом. Так зробив Гітлер зі свастикою – це був його особистий проект, таке собі гарне «колесо як сонечко», послідовно перетворене на символ нацизму. В результаті ця геометрична фігура виявилася навіки запламованою новим гітлерівським змістом.

Історія «Z» почалася під час концентрації російських військ на українському кордоні та підготовки до вторгнення. Соцмережами і блогами розлетілися фотографії військової техніки з цим знаком. Трохи пізніше з'ясувалося, «Z» – це звичайний рашиZм. У 2022 році одна літера «Z» захопила і «наZифікувала» Росію. Це дуже по-російськи: половину свастики зламали, половину загубили. Верховна Рада України в першому читанні ухвалила закон, який визнає літери «Z», «V» забороненою символікою.

«Z» - як символ підтримки російської агресії заборонили в деяких федеральних землях Німеччини і в Латвії. У Молдові запровадили штрафи за георгіївську стрічку та символи війни «Z» і «V». Окремі компанії, наприклад Samsung, прибрали цю літеру із назви своїх моделей. Знак «Z» на російській техніці (на початку війни) означав лише її приналежність до військового округу. Але вже за тиждень кремлівські пропагандисти перетворили цю літеру на символ війни проти *«бандерівців, нациків і українських шайтанів»*. Після цього Росією прокотилася хвиля флеш-мобів, організованих московською владою. Російську мову збагатили слова-мутанти: «За мир», «За правду», «За ПацаноV», «Заканчиваем войну», «KyZбасс», «Забайкалье» тощо. А в Якутії цю літеру «Z» вибудували з оленів і поштампували знаком «Z» яйця місцевої птахофабрики.

У кривому дзеркалі кремлівської пропаганди ніхто не переймається тим, що головний символ «денацифікації та демілітаризації» України нагадує рунічний знак «Вольфсангель» (вовчий гак). У нацистській Німеччині він був обраний тактичним знаком кількох дивізій СС та Верм-

ахту, зокрема 4-ої поліцейської моторизованої дивізії, що воювала під Псковом і Ленінградом. Вся символіка нацистської Німеччини відображала ідеологію нацизму і слугувала єднанню людей навколо цієї ідеології та виражала ненависть до всіх, хто не відповідав уявленням нацистів про те, хто є «повноцінною людиною». Тому символіка нацистської Німеччини прямо пов'язана із нацистською ідеологією та злочинами проти людства.

Є символи ненависті, які використовують особи, які скоюють злочини на ґрунті ненависті, щоб позначити свій зв'язок з правоекстремістською або націоналістичною ідеологією. Наприклад, кельтський хрест - один із найрозповсюдженіших символів в ультраправих графіті. Найвідоміший цифровий символ білих неонацистів «14\88» це комбінація із двох чисел, де «14» - це скорочення популярного слогана «14 слів»: «We must secure the existence of our people and a future for white children». («Ми маємо забезпечити існування нашого народу та майбутнє для білих дітей»). «88» це число позначає дві латинські літери «Н», ця літера є восьмою за рахунком в алфавіті. В числі зашифроване у пізнаване партійне привітання «Heil Hitler!» («Хайль, Гітлер!»).

В 2020 році в Інтернеті стартував флеш-моб, де російські представники покоління зумерів-гопників, що народилися з 1997-го до 2016 року, робили собі татуювання у формі стилізованої літери «Z». Після чого їх звинуватили у використанні нацистської символіки. В кіно і літературі «Z» асоціюється з авантюристом і розбійником Зорро, а також з ходячими мерцями – зомбі. Радянський пропагандист Б. Єфімов використовував знак «вовчий гак - Z» для позначення українських націоналістів. Сьогодні московські рашисти обрали його символом «денацифікації» України.

Розглянемо символи та знаки ненависті, що інколи використовуються особами, які скоюють злочини на ґрунті ненависті, щоб позначити свій зв'язок з правоекстремістською або націоналістичною ідеологією. Більшість символів, які зараз є символами ненависті, первісно такими не були, а виражали інші змісти. Наприклад, свастика символізувала в різних культурах сонце, вогонь, вдачу, успіх; череп – смерть, небезпеку, кістки Адама. Деякі символи первісно були літерами, наприклад, руни, або взагалі значками без особливого змісту, наприклад, вольфсангель про який ми вже згадували.

Після такого привласнення та перетворення символ починав тісно асоціюватися спочатку із конкретною організацією або рухом, потім – з певними ідеями, отримуючи власне буття і відриваючись від свого первісного значення. Так символ перетворювався на символ ненависті. Частина символів безпосередньо створюється для певних ультраправих організацій та рухів і не має історичного підґрунтя, наприклад, «Гуд найт, лефт сайд». Але такі символи виражають ультраправі ідеї і також є символами ненависті. Є символи, які виражають загрозу та презирство у формі, яка зрозуміла без пояснень, наприклад, малюнок шибениці з фігуркою людини з темною шкірою.

Для нас важливі саме сучасні значення, змісти та смисли, які передаються символом. Зрозуміти їх можна з контексту використання. У контексті історичної реконструкції руна «одал - 𐌺» доречна, але поза таким контекстом необхідно задуматись, який смисл намагається передати людина, яка малює цю руну на будинку? «Одал - 𐌺» це 24-та руна давніх германців, розповсюджена головним чином у Скандинавії та на Британських островах зі значенням «майно», «земля» та «спадщина»). Щоб визначити, чи є конкретний символ ворожим, необхідно дати відповідь на питання «Який зміст, ідею, значення хоче передати людина або організація, яка використовує цей символ»?

Автори книги подивилися на символ війни «Z» крізь призму науки про знаки та заглянули в Інтернет. 20 лютого 2022 якісь божевільні виклали у Telegram-каналі «Призраки Новоросії» - логотипи з різними варіаціями цієї літери «Z». Люди дивувалися: чому «Z»? Може, це взагалі не «Z», а щось інше? Росіяни відповіли: «От якщо ми вторгнемся в Україну, тоді й зрозумієте». Тобто це знак, який матиме сенс, якщо здійсниться певна дія – війна в Україні. Все спалахнуло, як пожежа, коли літери «Z» та «V» підхопили російські ЗМІ. Візуальний зв'язок зі свастикою очевидний. «Z» міститься в словах «naZi» та «naZism». Росіянам не соромно, що вони зв'язані з фашистським націоналізмом. І в той же час все дуже по-російськи – половину цієї свастики зламали, половину загубили. З погляду сенсів – суцільний абсурд.

Давайте разом заглянемо до науки семіотики, яка вивчає знаки і знакові процеси та досліджує способи передачі інформації, що все це означає? В семіотиці знак «Z» - це просто символ, щось подібне ми бачимо в українській культурі: червона калина, вишита сорочка, писанка, танець «гопак», бандура козака та інше. Але московіти вклали в «Z» зовсім протилежний ворожий зміст. У 2022 році «Z» це страшна трагедія, жохливий російський злочин та абсолютна зміна сенсів. Ніхто з нас ніколи не був свідком чогось подібного. Старше покоління бачило Другу світову війну, але навіть тоді такого не було.

Коли англійці та американці в період Другої світової війни завдавали ударів по німецьких містах, це були варварські бомбардування. Але там була присутня певна чесність. То була війна проти фашизму німецького народу, який його підтримував і цього ніхто не приховував. Це були удари помсти. Вони були варварськими, але могли бути виправдані в очах мешканців тих зруйнованих німцями мирних поселень. Тоді ніхто не казав, що нацисти бомблять себе самі: «Бо вони наЗикі».

Після Другої світової війни в нашій частині світу, ми відучилися від демонстративного порушення правил війни, які здавалися непорушними, а також від того, щоб силою зброї нав'язуються нові правила переоблаштування світу. Одна справа – «шаманські танці з бубнами» навколо «миролюбного народу Донбасу та російської весни». Інша – рашиський наступ по всіх фронтах в Україні і обвинувачення жертв обстрілів українців у тому, що вони самі себе обстрілюють. (Мабуть це придумали в якійсь психіатричній лікарні).

Те, що зараз відбувається в Україні 2022, найкраще описують книги американця Макса Брукса «Посібник з виживання серед зомбі» (2003) і «Світова війна Z» (2006). Мозок російських зомбі – не схильний до зовнішніх впливів. Давайте умовно уявимо для себе – мозок Зомбі. В загальному сенсі, мозок зомбі – це зламаний комп'ютер, що запрограмований на виконання однієї-єдиної операції. Виконання цієї операції не можна ні призупинити, ні змінити, ні скасувати. Запис нових даних також неможливий. Розширення функціоналу також. І доки не вичерпається джерело живлення, такий комп'ютер буде повторювати одну у ту операцію знову і знову.

Вчені дослідили мозок різних зомбованих людей, до теперішнього часу вони були не схильні до зовнішніх впливів. Спроби впливу, починаючи від хімічної дії і завершуючи хірургічним втручанням та електромагнітним опроміненням, показали негативний результат. Поведінкова терапія та інші подібні спроби вишколити зомбі як живих мерців, або як зграю тварин - також провалилися. Повторимо: алгоритм поведінки зомбі не змінюється. Теж саме повторюється в історії розвитку від Московського князівства – до Російської федерації і їхніх народів. Будь-яку війну із зомбі неможливо виграти наодинці. Тільки командні дії показали себе єдиною успішною стратегією з ними.

Никто не знає наперед,
Кого и с кем судьба сведёт:
Кто будет друг, кто будет враг,
А кто знакомый, просто так...
Кто осчастливит, кто предаст,
кто отберёт, кто всё отдаст.
Кто пожалеет дел и слов,
А кто разделит хлеб и *кров.*

Сучасні зомбі – це хворі люди, які перестали розмовляти. Їхні голосові зв'язки зберегли спроможність до промови, їхній мозок – ні. Схоже, всі їхні здібності до мовного спілкування обмежені глибоким стогіном. Цей стогін зомбі видають, коли виявили здобичі. Звук

залишається незмінним до моменту фізичного контакту. Тон і гучність змінюються лише у момент безпосереднього нападу. Відомі випадки, коли люди, що перебували в надійно захищених і добре укріплених будинках, вбивали один одного або божеволіли лише через безперервне виття зомбі.

Перебуваючи в сховищі, тримайтеся в групі. Але під час руху місцевістю, захопленою зомбі, – все робіть навпаки. Чим численніша група знаходиться на місцевості, тим вищий ризик бути виявленим. Як вижити, коли попали в середовище зомбі? Постійно тримайте при собі та регулярно використовуйте беруші – затички для вух. Невимовне виття безлічі зомбі переслідуватиме вас протягом усього періоду облоги, стаючи смертельно небезпечною формою психологічного впливу.

Пам'ятайте, будь-який уряд (і український теж) – це група людей так само наляканих, недалекоглядних, зарозумілих, обмежених і некомпетентних, як і інші живі організми. Чому ви думаєте, що вони повинні виявитися більш готовими розпізнати загрозу і вжити заходів проти нападу ходячих кровожерливих трупів, на прикладі московських зомбі, коли більша частина людства до цього не здатна? Жителі Західної Європи, з низьким рівнем насильницьких злочинів, зараз більш вразливі перед ходячими зомбі...

МАРКЕРИ ВІЙНИ

Війна – це час карколомних змін, творення несподіваного в режимі реального часу. Відома письменниця та нобелівська лауреатка Світлана Алексієвич назвала війну Росії проти України гіршою, ніж Друга світова. Путін – гірший за Сталіна, бо у нього немає жодної людської ідеї. Це розпад імперії, імперської свідомості, месіанства, що збіглося з комуністичним відчуттям влади над світом. Погрози Путіна ядерною зброєю – це божевільні слова, але світ не може залежати від однієї божевільної людини.

Останнім часом нас не покидає сильне почуття гіркоти і тривоги за майбутнє, коли бачиш, як Україна за 30 років стала країною з одними з найвищих показників смертності і бідності в Європі, яка прірва відділяє багатих від бідних. Як збільшується еміграція і кількість трудових мігрантів, як все жорстокішим стає суспільство в цілому, і як люди не довіряють один одному. За 30 увійшли в життя три покоління, які сформувалися вже після 1991 року. Ці хлопчики і дівчатка набагато більш відверті і розкуті. Вони в більшості своїй українські патріоти, для них СРСР – вже давня історія.

Виросло сильне громадянське суспільство, яке тричі масово повстало проти несправедливості і свавілля держави в 2004, 2013–2014 та 2022 роках. У 2014 році виник чудовий феномен і маркер війни волонтерство, коли 80% українців підтримували армію, нездатну тоді до оборони, поранених і хворих людей, переселенців, а 20% це робили постійно на протязі 8 років. Зараз кожний другий українець готовий пожертвувати останню копійку заради нашої Вітчизни, а інші стали на захист України. Творчий потенціал українського суспільства величезний, не дивлячись на загрози нашій незалежності сьогодні.

Керівництво Росії, підтримуване імперськими амбіціями більшості росіян, ніяк не хоче змиритися з відходом України до ЄС і НАТО, з нашими євроатлантичними прагненнями і постійно не дає нам мирно жити і розвиватися, погрожуючи ескалацією збройного конфлікту. Перемогти авторитарну і патерналістську Росію в цьому поєдинку може тільки дійсно вільна і демократична Україна за підтримки країн Заходу.

Наприкінці лютого 2022 року, в результаті агресії Росії, відбувся різкий перелом в ідеологічних поглядах українського суспільства щодо будь-яких людських маркерів пов'язаних із країною агресором. Відбулася «декомунізація» та «дерусифікація» суспільної думки. Усе «радянське» часто тепер сприймається як російське (або московське), а відповідне – вороже. Головна причина – використання російською пропагандою у війні проти України радянських символів та спекуляцій на «спільному» історичному минулому, «менший брат», Новоросія, «братні народи» тощо.

Відбулося зміщення акценту боротьби українського народу під час війни 2022 з прорадянського на проукраїнський. Якщо у 2008 році 74% опитаних вважали, що українські солдати та офіцери у складі радянської армії воювали за «радянську батьківщину», а 13% – за звільнення України і лише 3% – за звільнення Європи, то у 2022 році тих, хто вважає, що українці воювали за свою землю стало 44%, за «радянську батьківщину» – 39%, за звільнення Європи – 7%. До речі, лише 3% старшого покоління вважають, що вони воювали за Сталіна.

Українці позитивно ставляться до своїх воїнів, які в різний час і у різних арміях захищали рідну землю від ворогів. Абсолютна більшість (96%) позитивно ставляться до воїнів сучасної української армії. Цікаво, що оцінюючи сучасну україно-російську війну, три чверті (75%) респондентів вважають, що українські солдати та офіцери захи-

щають сьогодні як народ України, так і народи Європи. Натомість відношення до пропаганди колишніх керівників РФ в останні тридцять років стало переважно негативним, і особливо різко погіршало після 2014 р. За останні 5-8 років ставлення в Україні до Леніна погіршилося вдвічі, до Сталіна – втричі.

Абсолютна більшість (89%) опитаних підтримують визнання дій російських військ в Україні геноцидом українського народу. 76% – виступають за заборону використання символів «Z» та «V». Понад 65% підтримують перейменування вулиць в Україні, що містять російські, або ж радянські назви. Сьогодні 92% опитаних вважають себе українцями за національністю і лише 5% – росіянами, а 3% – відносять себе до інших етносів. Вже під час війни 2022 різко погіршилося ставлення до росіян, які проживають в Криму та ДНР/ЛНР. Українською рідною мовою вважають 80% опитаних, російською – 16%, іншу мову – 3%. Ось такі соціальні маркери були на початку 2022 року.

До речі, маркерами можуть стати зовсім несподівані слова, речі, іграшки тощо. Наприклад, відома фраза «Русский корабль иди три буквы», або «Доброго вечора, ми з України» та інші. Відповідно до останнього маркера, зазначаємо наступне, 29 жовтня 2021, коли про скупчення російських військ поблизу кордону з Україною тільки починалося, 2 саунд-продюсери з Кременчука Артем Ткаченко та Максим Мокренко, випустили трек «Доброго вечора, ми з України». Трек швидко став популярним.

Фраза «Доброго вечора, ми з України» почала підіймати дух українців з перших днів війни і стала маркером, означення приналежності до нації, яка веде боротьбу з рашизмом. Її використовують журналісти на телебаченні, як дружнє вітання між собою, знімають патріотичне відео з військовими, створюють меми та кліпи. Артем Ткаченко щасливий, що музика підтримує бойовий дух українців.

Часто маркери і символи поєднуються. Візьмемо прапор якої держави, в першу чергу це символ, а вже потім маркер. Для прикладу, розглянемо російський біло-синьо-червоний триколон - загальнодержавний прапор, який був затверджений у 1896 р. на самому початку царювання Миколи-II. Вся епоха останнього імператора минула під ним - до повного краху імперії зла в лютому 1917 року. У подальшому біло-синьо-червоний прапор став символом Тимчасового уряду, який теж потерпів крах. Навесні 1918 р. більшовики змінили прапор Росії на червоний колір Радянського Союзу. Але старий прапор триколон не канув у Лету - його використав Чехословацький корпус, заколот якого в травні 1918 р і розпочав у Росії великомасштабну громадянську війну, і одного дня фактично розвалило Росію. Далі колір прапора використовував адмірал Колчак, який проголосив себе «Верховним правителем Росії». Згодом Колчак разом із своїм триколоном пішов у небуття. Нове життя біло-синьо-червоний прапор сучасної «моксанії» отримав під час Другої світової війни. У листопаді 1941 року на окупованій території районів Курської та Орловської областей із центром у м. Локоть (нині Брянської обл.) німці з росіянами створили так звану «Локотську республіку» з органами «місцевого самоврядування», а зазначений триколон оголосили «державним символом». Влітку 1944 р. представників так званої «Локотської республіки» перетворили на 129-ту бригаду СС і направили (росіян) на придушення Варшавського повстання, де 5 серпня 1944 р. (за даними самих німців), вони знищили 15 тисяч людей. (Радянські тогочасні орки, проявили свої садистські вади). Далі їх перекинули до Німеччини на військовий полігон Мюнзінген, де саме з них і розпочалося формування 1-ї дивізії РВА, тієї самої «Руської визвольної армії» генерала Власова. Після особистої

зустрічі з главою СС Гімmlером, російський генерал Власов отримав дозвіл на сформування РВА, який мав біло-синьо-червоний прапор. Пройшли роки і прямокутне полотнище з трьох рівновеликих горизонтальних смуг: білої, синьої та червоної - став державним прапором Російської Федерації. Можна сміливо стверджувати, що над Кремлем висить біло-синьо-червоний прапор зрадників та вбивць народів світу. Під цим прапором Росія повторить історію існування його попередників – піде в небуття. Росія старанно замовчує факти, продукуючи міфи. Замовчується і те, що понад мільйон росіян воювали на боці Німеччини проти власної держави.

Привласнити перемогу над нацизмом Росія активно і вперто намагається вже декілька років. Зокрема В. Путін публічно заявив, що перемога була можлива і без українців (чим обурих не лише Україну, а й увесь світ). Тоді низка українських істориків відповіла російському президенту мовою фактів, згадавши зокрема про сотні полководців і воєначальників із українським походженням – серед них Семен Тимошенко, Михайло Кирпонос, Андрій Єременко, Радіон Малиновський, Іван Черняхівський, Павло Рибалко, Кирило Москаленко, Дмитро Лелюшенко, Олексій Берест, Кузьма Дерев'янко та інші.

Зазначимо, що битви Другої світової війни на українських землях тривали 1225 днів і ночей. Проводилось 9 оборонних і 29 наступальних операцій. За роки війни учасникам бойових дій було вручено 7 мільйонів орденів і медалей, із них 2,5 мільйони отримали уродженці України. 2072 воїни з України стали Героями Радянського Союзу, а це 18,2% від загальної їх чисельності. Не треба маніпулювати пам'яттю про війну як засобом легітимізації московського режиму. Свого часу це було при сталінському режимі, який від міфу Великої Жовтневої соціалістичної революції (1917) перейшов до міфу Великої вітчизняної

війни (1941-1945). Сьогодні ми бачимо, що в Росії замість цінностей перспективного розвитку, знову експлуатується імперські міфи зла. На противагу Росії, європейська концепція пам'яті робить акцент на людській складовій історії, а не лише на геополітиці й військових діях: «Ми добре знаємо ціну війни, тому плакаємо мир».

Наступна модель маркеру - пам'ять під гаслом «Ніколи знову», спочатку відносився до кожного, хто боровся з нацизмом у Другій світовій війні, яка тривала з 1939 по 1945 роки. (У 2022 році цей маркер повернувся знову).

Перемога у війні 1939-1945 років не приписується якомусь конкретному народові чи державі, вона стала можливою завдяки зусиллям антигітлерівської коаліції - Об'єднаних Націй. Війна - це мільйони маленьких і великих людських бід, які тривали роками. «Ніколи знову» – гасло, яке історики і громадськість започаткували для відзначення 8 травня 2021 року. Проте дуже швидко з'ясувалося, що «ніколи знову» стало можливим в 2022 році, адже зі зміною поколінь, населення Росії «не повернулося з тієї війни», на рівні генетичної пам'яті, більшість її громадян й досі переконана, що їхня «священна війна» триває, і якщо їхні «діди воювали» у 1941-1945 роках, то вони повинні воювати теж. З ким завгодно: з Грузією, Молдовою, Сирією, Україною і т.д. З «фашизмом», з «укропами», «гейропами», але не з нацизмом.

Деякі із маркерів були привласнені різними державами: російськими, радянськими, нацистськими та різними расистськими рухами. Тож гасло маркер «Ніколи знову» в Україні змінили на «Пам'ятаємо, перемагаємо». Війна – це надзвичайний спектр життєвих перипетій. Це не тільки героїзм. Насамперед це кров, жертви, це зрада і ганьба, про ці події ми говоримо з вами. Кому як не нам важливо згадати про всі російсько-українські війни, хоча б для того, щоб зупинити нинішню 2022 і сказати «ніколи знову». Давайте з таким гаслом спробуємо жити по новому.

Усім відома радянська пісня «Священная война» виникла в Україні на Кіровоградщині в Олександрії. Мало хто знає, що музичною основою для її створення стала українська народна пісня «Повстань, народе мій» часів Української Народної Республіки. Як свідчать історичні джерела та спогади сучасників, цю пісню першими заспівали козаки Олександрійської (або Степової) повстанської дивізії Дієвої Армії Української Народної Республіки, яка згодом перетворилася на Першу Олександрійську повстанську армію. Її командиром був отаман Кость Степовий (Блакитний 1898-1921), справжнє прізвище якого Костянтин Юрійович Пестушко. Він був уродженцем села Ганнівки Петрівського району (з липня 2020 р Олександрійського району Кіровоградської області).

Для того, щоб визначити, чи є конкретний символ або маркер показниками порядності або ненависті, аморальності, тероризму та смерті, необхідно дати відповідь на питання: «Який зміст, ідею, значення хоче передати людина або організація, яка використовує той чи інший символ чи маркер». Як ми вже казали, більшість символів і маркерів, які зараз виражають ненависть, первісно такими не були, а виражали інші змісти. Аморальні люди втілили в них дух ненависті та смерті.

Для прикладу візьмемо Російську Федерацію. Згідно з Конституцією Росії, державними маркерами-символами є: прапор – герб - гімн. Про державний біло-синьо-червоний прапор Росії ми вже писали. 22 серпня 1991 він став національним прапором РРФСР, а потім РФ.

Державний герб царської Росії, а пізніше РФ являє собою двоголового орла, який започаткував своє існування у 1472 році після одруження великого князя Івана-III з Софією Палеолог, племінницею останнього візантійського

імператора Костянтина-XI. Пройшли роки, Росію змінив Радянський Союз, який через 70 років розвалився, далі наступила епоха Російської Федерації. 30 листопада 1993 року президентським декретом РФ, царський двоглавий орел був поставлений державним гербом РФ. Тепер про гімн, в основу сучасного гімну РФ покладена мелодія гімну колишнього Радянського Союзу. Не хочуть росіяни відриватися від свого негативного і агресивного минулого. Їхня генетична пам'ять колишньої орди, тримає росіян на короткому ланцюгу.

Російський маркер - георгіївська стрічка. Починаючи з весни 2014 року форму росіян та бойовиків фейкових республік ДНР/ЛНР на сході України прикрашають чорно-помаранчеві «георгіївські стрічки». Найбільш обізнані в історії люди з іронією називають їх «колорадським» маркером і запевняють, що цей атрибут не має нічого спільного зі справжньою «георгіївською стрічкою» часів царської Росії, оскільки кольорова гама останньої не відповідає вимогам, і жодного стосунку до Другої світової війни ця стрічка не має. Тоді як ця стрічка з'явилася в роки Другої світової війни? Не секрет, що для підняття солдатського духу, було ухвалено рішення, нагородження військовими орденами вояків СРСР - схожими на царські зразки.

Георгіївська стрічка - це давній військовий символ російської імперії, знищенням якої у 1917 р так пишалися більшовики. Відомо, що 1769 р Катерина-II заснувала «орден Святого Георгія», елементом якого була георгіївська стрічка чорно-жовтого кольору. Нагороду давали за військові подвиги, вірну службу імперії в армії та флоті. Зрозуміло, що комуністичні лідери аж ніяк не могли б дозволити собі нагороджувати таким символом радянських солдатів. А влада Російської Федерації повертає своїм воякам царські маркери.

Саме тоді й з'явилася схожа «георгіївська стрічка» - як елемент ордена Слави та медалі «За перемогу над Німеччиною». Але вона мала певні відмінності від царської «георгіївської стрічки»: радянська була чорно-помаранчевою і називали її «гвардійською», а не «георгіївською». Це вже в Російській Федерації – все перекрутили. До речі, «георгіївська стрічка» була важливим військовим символом у РВА. Зрадників-власівців, як і за царської Росії, нагороджували орденом Святого Георгія, за успіхи в боях проти ворогів Третього рейху, тобто проти Радянської армії.

Ось такий символічний зв'язок має «георгіївська стрічка» між російською, сталінською та тепер путінською імперіями зла. Виходить, це імперський маркер-символ рашиської Москви. Сучасна путінська пропаганда нещодавно назвала стрічку «георгіївською» та впровадила її в ідеологію «руського світу». Тому, надягаючи цю стрічку і називаючи її «георгіївською», посіпаки Путіна, де-факто вшановують царську армію, гітлерівських власівців, когось ще, але ніяк не своїх предків, котрі билися на полях Другої світової війни.

Про рашиські маркери знаків «V» і «Z» як аналоги німецької свастики, ми вже розповідали. Ви їх бачите на білбордах у центрах російських міст, на адміністративних будівлях Росії, музеях, автобусах та на одязі, а ще у макіяжі та навіть манікюрі. До речі, позначка «V» має схожу історію - гітлерівські нацисти використали це маркування на транспорті під час своєї західної воєнної кампанії. А путінські рашисти використовують її у війні з Україною 2022 р, ось вам ще один спільний маркер фашистів – рашистів.

...Не убивай - есть аксиома.

Не укради ни у кого.

Не возжелай жены и дома,

Что у соседа твоего.

*Вы ж лезете в другие страны,
Несёте смерть и «русский мир».
А русский мир - это тираны,
Кто что бы нам не говорил.*

*Осталась грязною Россия-
Страна рабов, а не господ.
Кто виноват что вы такие?
С моралью гопников народ! (А. Дементьев).*

Російська молодіжна «Юна армія» (Юнармія) діє як аналог гітлерівського «Гітлер'югенда». У березні 1922 р. в Німеччині була створена молодіжна нацистська воєнізована організація «Гітлер'югенд». У 1923 році, за 4 роки після заснування нацистської партії, за пропозицією Гітлера було започатковано молодіжну секцію при НСДАП, яка після серії перейменувань у 1926 р. отримала назву «Гітлер'югенд» (або гітлерівська молодь). Членство в ній було обов'язковим для юнаків арійського походження віком від 13 до 18 років. До 1933 року кількість членів «Гітлер'югенда» сягнула 300 тис. осіб, до кінця 1934 р вона налічувала 3,5 мільйона осіб.

У січні 1943 р. в Німеччині було запроваджено обов'язкову службу молоді допризовного віку. Як правило, це були школярі старших класів, яких залучали до служби в зенітно-артилерійських частинах. Вони вважалися такими, що виконують «молодіжну службу» і фактично служать Вермахту. У лютому 1943 р. Третій рейх своїм наказом створив 12-ту танкову дивізію СС - «Гітлер'югенд». Призовниками стали хлопці 1926 року народження. Упродовж вересня 1943-го до лав німецької армії було призвано 16 тисяч 17-річних членів цієї організації.

Влітку 1944 р. в дивізії СС-«Гітлер'югенд» відбулося «бойове хрещення» в Нормандії. Там з'єднання втратило близько 60% особового складу. Після цього підрозділ передислокували до Фалезу, де бойові втрати становили

80% особового складу, було знищено більшу частину бойової техніки, озброєння та спорядження. Але Гітлер на цьому не зупинився, цю дивізію поспіхом наповнили молодшими за віком «гітлер'югендами», та знову відправили на фронт. 8 травня 1945 р. залишки військової частини СС-«Гітлер'югенд» з єдиним вцілілим танком здалися 7-й американській армії. З понад 20 тисяч особового складу дивізії, станом на 1943 р. живими, на кінець Другої світової війни лишилися 455 солдатів та офіцерів. Майже 15 тисяч, 17-річних членів цієї організації було знищено по прихоті однієї людини – Гітлера. Путін в останній період своєї каденції пішов дорогою Гітлера.

В Росії (2016 р) - створили та офіційно зареєстрували «Юнармію», подобу німецького «Гітлер'югенда». Мета створення - «виховання у молоді високої громадсько-соціальної активності, патріотизму, відданості ідеям інтернаціоналізму, протидії ідеології екстремізму» тощо. Зазначається, що учасниками згаданого руху можуть стати діти, яким виповнилося 8 років. У травні 2018-го кількість учасників організації сягнула 230 тис., у 2019 р. - до 300 тис. осіб. До «Юнарії», окрім територій РФ, увійшли діти і з окупованого Криму, Вірменії, Таджикистану та Абхазії. Російська «Юнарія», як свого часу й «Гітлер'югенд» може стати постачальницею «гарматного м'яса» для війни в Україні. Таку долю готує Путін молоді РФ...

У міру того, як війна російської навали в Україну затягується, у наше життя дедалі виразніше влазять негативні маркери, що перекладають вину за з'валтування на жертву ґвалтівника: «Вона сама винна», «Не треба було носити коротку спідницю», «Не треба було пізно ввечері ходити на дискотеки», «Не треба було зловживати косметикою» тощо. Йде перекладання вини за збройну агресію на жертв агресора. Лейтмотив усіх цих заяв схожий: «жертви Кремля самі винні у своїх бідах». Скоро Москва звинуватить Київ в своїх чергових міфах, або фейках.

СИМВОЛІКА - ВІДЧУТТЯ ЕПОХИ

Як відомо, кожна суверенна одиниця на мапі світу мусить мати щонайменше три ознаки державності: прапор, герб і гімн. Україна має всі три, але з двома з них трапляються деякі колізії на рівні суспільної акцептації. Пам'ятаємо, що ми нащадки Київської Русі, тому наша армія боронить державу, мова – боронить серце, а віра – боронить душу. У кожній медалі є дві сторони, шанувальники феншуа не

втомлюються наполягати на тому, що в символіці вони знаються краще. І як приклад, приводять український прапор як символ, за феншуєм він неправильно зазначений.

Коли перевернути офіційно затверджений синьо-жовтий стяг догори дригом, то наше життя різко налагодиться: зникне корупція, зчезнуть олігархи, закінчиться війна, український прапор знову замайорить над Севастополем, припиняться рейдерські захоплення підприємств, українські судді стануть взірцем добропорядності, помре дурна ідея будувати гідрокасад на Дністрі, відновляться знищені ліси відновляться на карпатських схилах і т. д.

Іншу частину суспільства дуже нервує слово «вмерла» в українському гімні (у славені Чубинського). На їхню думку, щоби всі згадані вище чудеса здійснилися, досить це слово викинути з тексту гімну. Тож великий загін поетів – піснярів, від Павличка до Скрипки – вже написали кожен по власному варіантові славеню (гімн).

На щастя, подібний активізм не торкнувся українського гербу. Дизайн Тризуба є такий геніальний і лаконічний (кожна дитина може відтворити його без проблем), що вічно стурбованим особам вчіпитися нема за що. В цілому світі ніяка нація, ніяка держава не має подібного гербу. Цей герб своїм видом наскрізь модерний, кращий за візантійських левів та орлів, що так вже переїлися в геральдиці, – писала про Тризуб херсонська газета «Дні-

про» 18 квітня в далекому 1918 році.

Тим часом Росія вкравши в нас усе в історії, символіці, культурі, поезії тощо, що було пов'язано з київською великокняжою спадщиною та іменем «Русь», зазіхнули на український герб – тризуб. Від такої крадіжки нас врятувало лише те, що в Росії ті, хто міг таке зробити (прихильники самодержавства), не мали причин відмовлятися від свого царського двоголового орла, а ті, хто хотів зробити український тризуб гербом Росії після 1917 року не мали можливостей, а коли в 1936 році їм випала така нагода, нехватило достатньої спритності.

У XIX ст жив у Росії Олексій Костянтинович Толстой – популярний тоді письменник українського походження, правнук гетьмана Кирила Розумовського, людина, яка піклувалася долею Тараса Шевченка. Він мав дуже оригінальні – як для тих часів погляди на сучасне й минуле Росії: не сприймав символів створених, ані царем Петром-I з німецькою допомогою бюрократичної Російської імперії, ані допетровського Московського царства, вбачаючи в ньому спадкоємця Золотої Орди (передусім це стосувалося часів правління коронованого садиста Івана-IV Грозного). Тож поет - українофіл

Олексій Толстой шукав для Росії альтернативних історичних ідеалів і знаходив їх лише у «Київській Русі».

Було внесено пропозицію, на фоні кольорів російського прапора (білий-синій-червоний) встановити український тризуб (див. мал). У 1936 році пролунало рішення: «встановити емблемою Росії тризубець, перший символ Руської держави, знак великого князя Володимира Святого, на національному трьохбарвному тлі прапора». Та щось в тогочасній Росії – не заладилось. Наприкінці травня 1942 року українському письменникові Аркадієві Люб-

ченкові в Харкові потрапила до рук брошура російського Народно-трудового союзу (НТС) з українським тризубом на першій сторінці. За словами Любченка, «зміст брошури закликав до єдності всі народи колишньої Росії. Одне слово – «*єдина і невіділяема*», почала подавати свій провокаційний голос, щоб збивати з пантелику місцевих недоуків, німців та взагалі різних чужинців». Але чому знову Росія «витягла на світ божий український тризуб»?

У червні 1917-го року було утворено перший уряд модерної України та Генеральний секретаріат, якому потрібна була гербова печатка. І за порадою директора Київського міського музею Миколи Біляшівського, на цій печатці з'явився княжий Тризуб, династичний знак Володимира Великого. (Ось, хто, виявляється, був батьком «геніальної ідеї» поставити на російський прапор триколор – український тризуб). А 6 січня 1918 року в обігу з'явилася перша українська банкнота (номіналом 100 карбованців) – із зображенням Тризуба, розроблена художником Георгієм Нарбутом. 27 січня 1918 р. Центральна Рада ухвалила закон про флот Української народної республіки (УНР), в якому фігурував військово-морський прапор із Тризубом. 22 березня 1918 року Мала Рада УНР остаточно затвердила великий і малий державні герби на основі Тризуба – у варіанті, розробленому відомим художником Василем Кричевським. Пізніші, історія остаточно закріпила Тризуб за Україною, а за Росією – двоголового орла в його імперській іпостасі.

Сучасний дослідник Вахтанг Кіпіані пише: «Маю у своїй колекції кілька подібних зразків російських спроб «приватизувати» український тризуб, зробити його своїм і через нього як через пуповину, зв'язатись з спадщиною Київської Русі. Була така цікава емігрантська антикомуніс-

тична організація Народно-трудовий союз (НТС) яка прощтовхувала ідею встановлення українського тризуба на російський прапор-триколор. Вони були готові замість Москви, визнати Київ столицею «майбутньої Росії», аби не розділяти «єдиний народ». Отже, російські тогочасні «демократи» перший раз хотіли привласнити український тризуб зразу після українських визвольних змагань (1917-1921), у 1936 році вони повторно вчинили спробу зробити тризуб, гербом Радянського Союзу, але запізно, бо всі знали, що тризуб є українським гербом.

Розглядаючи окремо символіки України і Росії, дивуючись різниці в їхньому змістовному наповненні. Так історично склалося, що буквально кілька років тому Збройні Сили України мали багато спільних елементів військової символіки з Російською Федерацією. Якщо порівняємо, наприклад, базові Бойові прапори ЗС України та РФ, то зможемо знайти багато спільних рис. Вирішили з 2017 р українське військо повинно отримати нові однострій та символіку, які будуть віддзеркалювати власні мілітарні традиції. Це і знаки розрізнення військових звань, знаки на кашкеті, беретні знаки й кокарди, емблеми приналежності до родів і видів військ, нарукавні та нагрудні знаки, нагороди та багато іншого. Особливу увагу варто звернути на геральдичні комплекси для військових частин, що мають почесні найменування. Нині такий комплекс складається з великого, середнього та малого гербів військової частини, Почесного прапора, нарукавного знака, катильйону та пам'ятної монети (коїну). Всі ці елементи сьогодні формують образ українського війська.

В чому полягає відмінність Бойовий від Почесного прапорів в ЗСУ. Бойовий прапор після сформування військової частини вручається їй від імені Президента України представником, призначеним Міністром оборони України. Він закріплюється за військовою частиною на весь час незалежно від зміни її найменування й номера. А

Почесний стяг є колективною відзнакою військової частини за видатні заслуги під час захисту незалежності України у ході ведення бойових дій. Почесний прапор є одним з головних елементів брендування українського війська. Зовнішній вигляд Почесного прапора військової частини залежить від її почесної назви й урахування територіальних особливостей та історичної мілітарної традиції.

Почесний прапор розробляють згідно з вимогами вексилології: враховуючи особливості тієї чи іншої військової частини, її історії, традиції, пов'язані з почесним найменуванням тощо. Усе це слід об'єднати в єдину композицію й виконати в єдиному художньому та технічному стилі. Найдовшим і найважчим був процес створення Почесного прапора 93-ї бригади «Холодний Яр». Разом з небайдужими науковцями, істориками та експертами, працювали понад 8 місяців. Було дуже важко придумати, як зобразити історичну місцевість – Холодний Яр.

Холодний Яр - історична місцевість в Україні, розташована на півдні Черкаської та півночі Кіровоградської областей. На малюнку один з найвідоміших символів української воїнської звитяги Холодний Яр, впродовж тривалого часу. Зокрема під час Другої світової війни у Дніпропетровську (нині Дніпро) діяло з'єднання Української повстанської армії (УПА) під назвою «Холодний Яр», яке входило у

Південний краєвий провід ОУН з центром в Дніпропетровську. Найактивніше підпілля ОУН у ті часи діяло в Дніпропетровську, Кривому Розі, Нікополі, Дніпродзержинську (нині Кам'янське), Новомосковському районі тощо. В рамках оновлення бригадної символіки, змінено гімн військового з'єднання. Слова написав боєць пресслужби 93 ОМБр молодший сержант Влад «Змій» Сорд, а фронтмен Сергій Василюк – музику...

Узагалі розроблення військової символіки та однострою - питання актуальне для будь-якої держави. Тож у багатьох країнах створені цілі інститути, департаменти чи управління геральдики, які їх розробляють. В Україні цим питанням займається лише один відділ. Але сподіваємось, що в майбутньому структуру дещо розширять, бо історія державності України є складною, тісно пов'язаною з утворенням і розвитком ЗСУ, часом суперечливою, проте завжди спрямованою на здобуття незалежності та свободи. Саме тому нове обличчя ЗСУ створюється з найкращих, найгероїчніших сторінок української історії.

Для прикладу, у жовтні 2016 р, в Росії стурбувалися новою емблемою Головного управління розвідки (ГУР) Міноборони України, на якій сова пронизує мечем територію Росії. Територія РФ єдина виділена на карті сірим кольором (на мал). Фоном для емблеми слугують кольори українського прапора і напис «Україна – понад усе» та латинська назва «Sapiens dominabitur astris» («Мудрий буде панувати над зірками»). Як це так кричать в Москві, укри посміли «пронизати мечем непереможну Росію», а віце-спікер російської Держдуми Ірина Ярова заявила, що є підстави вимагати пояснення з приводу нової емблеми військової розвідки. «Атрибутика військової розвідки України - прямий доказ державного екстремізму і націоналізму. Вважаю, що є підстави вимагати пояснення та правової оцінки», - сказала Ярова.

Віце-прем'єр міністр РФ Дмитро Rogozin назвав емблему військової розвідки України – «дебільною». Офіційний представник МЗС РФ - Марія Захарова також прокоментувала нову емблему у властивому їй пихатому стилі: «Судячи з нової емблеми української військової розвідки, на якій зображена сова, яка пронизує територію Росії мечем, в Україні до всіх бід додалася ще одна – орнітологіч-

на. Мабуть, коли відлетіли всі беркути, довелося взятися за зброю совам», - написала вона у своєму Фейсбуці. А активний учасник «Антимайдану», публіцист Ілля Білоус закликав завдати ракетного удару по Україні: «Зараз добре було на засідання їхньої розвідки надіслати «Калібр». Ми будемо практикувати захист Росії на дальніх підступах», - написав він у Твіттері.

У свою чергу російський політолог Григорій Трофимчук назвав зміну емблеми української розвідки символічною. «Я б не сміявся над новою емблемою ГУР армії України, у звичному для росіян розслабленому стилі. Сова пробиває мечем карту абсолютно конкретної країни - Росії. Це серйозна інновація в геральдиці, яка, зазвичай, стоїть на абстрактних образах і символах. Москві послали однозначний сигнал: з нею будуть воювати до тих пір, поки не впаде ворог. Це вам не кріп на шевроні, з якого так весело все починалося», - написав він у Facebook.

Користувачі соціальних мереж, взяли за приклад, символ української та російської розвідки і залишилися у захваті від порівняння. Девіз: російська розвідка *«Вище нас лише зірки»*; українська розвідка *«Мудрий пануватиме над зірками»*. Помітно, що у такий не зовсім офіційний спосіб українські розвідники відповіли росіянам та поставили їх на місце. Далі, символ: російська розвідка – кажан; українська розвідка – сова. Іронія такого вибору символу полягає у тому, що сова завжди їсть кажанів.

Відносно недавно з'явився мобільний додаток «Довідник однострою Збройних Сил України», його створив в ініціативному порядку Юрій Кучеренко з метою інформування про зміни в однострої української армії. Додаток створений на основі наказу № 606 від 20.11.2017 р «Про затвердження Правил носіння військової форми одягу та знаків розрізнення військовослужбовців та ліцеїстів військових ліцеїв» і містить витяги зазначеного наказу. Крім того, є також додаток «Джура», автор ідеї та дизайну, сол-

дат 5-ї хвили мобілізації, графічний дизайнер зі Львова - Лук'ян Турецький. Разом з тим Управління інформаційних технологій ЗСУ розробляє додаток, що має в доступній формі інформувати військовослужбовців про порядок носіння військової форми одягу й символіки ЗСУ. Наші солдати повинні мати відмінності від рашиської армії. Україна – не Росія, мова йде не лише про відому книжку Леоніда Кучми.

За військовими злочинами у Бучі, Ірпені, Гостомелі та інших українських містах стоїть кожен російський солдат, який перетнув кордон з Україною після 24 лютого 2022. Проте накази на вбивства, мародерство та зґвалтування приходять до них згори – з Генштабу Росії, начальником якого є генерал Валерій Герасимов. Герасимов закінчив Суворовське військове училище, Казанське вище танкове командне училище та дві військові академії: бронетанкових військ та Генштабу збройних сил Російської Федерації. Пройшовши всі вищі офіцерські курси, Герасимов повинен знати, що стріляти у мирних – це злочин. Але офіцерська честь для нього - пустота.

Сьогодні весь світ спостерігає за антигуманними злочинами імперії зла №3 та посягання росіян на здобутки інших держав: історії, національних символів, відомих на весь світ письменників і художників, винаходів, техніки та товарів, національної кухні тощо. Саме страшне – злочини проти мирних громадян України. Війна має свої закони та звичаї. Проте Росія порушує майже кожне міжнародне гуманітарне право (МГП), що діють під час воєнних дій та поширюються на сторони конфлікту. Основна їхня функція - обмеження сторін, що воюють, що їм можна, а що заборонено робити. Тож 1949-го прийняли 4 Женевські конвенції, як основу міжнародного гуманітарного права.

ПРАВО НА СЛОВО

Жили-були, пили і крали
В Москві паркетні генерали.
Хоч мали гори і поля,
Їх муляла чужа земля!
Зібрались крадії в погонах
Полізити за чужі кордони,
А цар їх на ім'я Пуйлан
Придумав дуже хитрий план:

«Щоб захопить чужий город,
Скажу, що всі – один народ.
А раз ми всі одна сім'я,
То вами править буду я!»

За рідні села і міста
Народ боротися повстав.
Чужинців били і стріляли,
Та ними ж землю удобряли.

Яка мораль у цій історії?
Немає щастя в території!
Щасливі тільки ті народи
Які за правду і свободу!

Хтось змушує людей займатися безглуздою роботою та переводити двічі на рік стрілки годинника. Хтось міняє шило на мило, змінюючи назву «міліція» на «поліція» не міняючи суті, а хтось «творить» таке, що соромно писати в книгах. Правда іноді зустрічаються справи, які виконуються чітко та з користю для людей.

Зараз ми поговоримо про закони та звичаї війни, у світі це називається «міжнародне гуманітарне право» (МГП). І чому це право не виконуються в повномасштабній війні 2022 (Росії проти України). Закони та звичаї – це дуже старий термін, він простий для розуміння. Ці закони та звичаї регулюють поведінку сторін під час збройних конфліктів. Обмежують насильство, забороняють певні методи і зброю, щоб метою було не винищення всього

живого, а лише військове ослаблення супротивника. Також ці правила захищають жертв війни й окремі верстви людей. Міжнародне гуманітарне право (МГП) стосується винятково збройних конфліктів – як міжнародних, так і внутрішніх. Воно не працює в мирні часи, під час заворушень чи інших «неспокійностей» всередині країн.

Звідки взялися закони війни? Ще за Середньовіччя гуманітарні питання війни почали порушувати в окремих договорах між командуючими армій. Вирішальною стала жорстока битва під Сольферіно в ході австро-італо-французької війни у 19-му сторіччі. Тоді підприємець Жан-Анрі Дюнан ініціював створення організації для допомоги пораненим – Червоний Хрест. Його зусилля також призвели до скликання міжнародної конференції та підписання у 1864-му Женевської конвенції про поліпшення долі поранених та хворих. Вона стала першим міжнародним договором, що закріплював закони війни.

Протягом 19-21-го століть були підписані ще десятки документів, які в цілому й складають міжнародне гуманітарне право. До Першої світової війни це були переважно «Гаазькі конвенції», що стосувались зброї та методів ведення війни. Цей перший напрямок назвали «правом Гааги». Другий напрям – «право Женеви», покликане захистити осіб, які не беруть участь або вже відійшли від бойових дій. Мова про цивільних, поранених, військовополонених. Ці норми були закріплені кількома Женевськими конвенціями, основна з яких 1949 року з'явилася як наслідок трагічного досвіду Другої світової війни. Наприкінці 20-го сторіччя межа між «правом Гааги» і «правом Женеви» почала стиратись.

Кого стосуються закони війни та хто їх має виконувати? Міжнародне гуманітарне право (МГП) діє для всіх сторін збройних конфліктів – як ворогуючих країн, так і недержавних збройних груп. Навіть якщо хтось із супротивників не визнає стану війни.

До 24 лютого 2022 люди жили в певному інформ-просторі, де їм казали, що армія РФ дуже могутня: «друга у світі». Всім намагалися нав'язати думку про те, яка вона технологічна. Пригадайте паради із російською супертехнікою, яка блищить. Тих солдат, які марширували на Червоній площі. Війна в Україні 2022 показала зворотну сторону цієї медалі. Коли пішли перші російські втрати вояків, а в аеропорту Гостомеля в полон до українських спецпризначенців потрапили розхвалені: СОБР, Росгвардія, ОМОН та інші орки, стало зрозуміло, що російська велика армія – показуха...

МГП базується на «принципі рівноправності»: для нього не має значення характер конфлікту, його причини та позиція кожної зі сторін. Держава, яка обороняється або бореться з бойовиками всередині країни, несе таку ж відповідальність за дотримання гуманітарного права, як і агресор або самі ж бойовики. Не можна виправдовувати свої дії і жорстокістю конфлікту.

А сама війна – законна? Міжнародне гуманітарне право нічого про це не говорить. Воно починає діяти з початком конфлікту і сприймає війну відсторонено від мотивів. Однак загалом у іншому міжнародному праві (зверніть увагу на відсутність слова – гуманітарність), існує поняття «право на війну» або «право проти війни». В його основі – заборона застосовувати силу та погрози силою, з окремими винятками. Це закріплено в Статуті ООН. Застосування сили допускається як самооборона – індивідуальна або колективна – у випадку збройного нападу.

Другий виняток – це рішення Ради безпеки ООН. У разі, якщо хтось порушує мир, або існує загроза такого порушення, Радбез може вирішити, до яких заходів вдаватись. Це може бути як переривання економічних і дипломатичних відносин, так і операції з військовими силами.

Кому і що дозволено робити на війні? Право «законно» застосовувати силу отримують комбатанти (особи, які входять до складу збройних сил країн), окрім медиків і духовенства. Усі бійці, якщо вони опиняються під владою супротивника, отримують статус військовополонених із додатковими гарантіями, про які мова піде нижче. «Законні» учасники війни мають так званий «імунітет комбатантів» – захист від переслідування за участь у бойових діях. Однак якщо дії армійців порушують міжнародне гуманітарне право, то їх можна судити за воєнні злочини.

Важливо, що цей імунітет мають обидві сторони конфлікту. Це правило поширюється лише на міжнародні війни, оскільки надавати гарантії, наприклад, терористам, ніхто не хоче. У випадку внутрішніх конфліктів сторони мають дотримуватись принаймні базових норм. Партизани отримують такі ж привілеї, як комбатанти, якщо відкрито носять зброю, позначають себе якимсь знаком, що видно здалеку, дотримуються законів і звичаїв війни і мають відповідального командувача.

Медики і духовники мають особливий статус – їх не можна атакувати. Але і стріляти їм, відповідно, заборонено. Взяти до рук зброю вони можуть лише для самозахисту або захисту довіреного майна. І в такому випадку вважаються комбатантами. Журналісти, які працюють в гарячих точках, і офіційно не прив'язані до війська, вважаються цивільними. Вони не мають брати участь у боях.

Цивільним у виключному випадку можна братись за зброю, але лише на не окупованій території. Тоді, коли супротивник наближається, а населення не встигло організуватись у регулярну армію. Бійці такого спротиву також мають поважати закони і звичаї війни і відкрито носити зброю. В інших випадках участь мирних мешканців у війні сама по собі не є порушенням. Однак через це люди втрачають захист як цивільні і при цьому не отримують гарантій комбатантів.

Росіянам на період дії війни 2022 давали газети «Красная Звезда» де Путін заявляв: «Мы будем сражаться за право быть и оставаться Россией». А хто вам в цьому забороняє? Все, як в кращі часи Радянського Союзу: відкрив і прочитав, і знаєш за що ж ти вмираєш. Різниця між українцями і росіянами величезна. В Україні просто не може бути лідера, який скаже, що треба захопити сусідню мирну державу. Наприклад Молдову, але українці спитають свого президента: «Чим вони нам заважають»? У нас в країні також немає народу і людей, які б піднялися та пішли виконувати такий злочинний наказ. Ми не повинні дивитися на війну та звірства ворога крізь рожеві окуляри. Зло має бути покараним.

Як мають бути захищені цивільні? Один із головних принципів законів і звичаїв війни – розрізнення цивільних і військових. Це стосується як людей, так і об'єктів. Об'єктами атак можуть бути комбатанти і військові цілі. Ними вважають ті, що «роблять ефективний внесок у військові дії» та напади на які «надають явну військову перевагу». Під цю категорію можуть підпадати й об'єкти, що використовуються мирним населенням, наприклад, інфраструктура: дороги, мости, залізниці. Якщо відповідають критеріям про «ефективний внесок» і «надання переваги», то можуть вважатись військовими.

Якщо ж є сумніви щодо того, чи об'єкт використовується армією, його потрібно сприймати за цивільний. Тому, наприклад, вигадки росіян про те, що пологовий будинок у Маріуполі використовувався військовими, не виправдовують їхньої нищівної атаки на лікарню.

Коли шкода для цивільних може бути супутньою, то необхідно зважати, як вона співвідноситься з воєнною перевагою. І відмовлятись від нападу, якщо він завдасть надмірних, у порівнянні з успіхами, втрат для цивільних.

Є цікава примітка: - На окупованій території загарбник несе відповідальність за їжу та медикаменти для населення. Окупант має постачати їх, якщо запасів недостатньо, та сприяти гумконвоям супротивника. При цьому роздавати допомогу потрібно під контролем тієї держави, чії громадяни живуть на цій території, або нейтральної сторони, Червоного Хреста тощо. Забороняється проводити залякування, терор і репресії, брати цивільних у заручники, використовувати як «живі щити», грабувати та знищувати їхнє майно.

Безумовно, поза законами війни також є тортури, тілесні покарання, калічення, медичні та наукові дослідження над людьми та будь-яке інше брутальне поводження або зґвалтування. Жінок, яких не те що не можна ґвалтувати і примушувати до проституції, їх необхідно захищати від цього. Вагітні, породіллі та годувальниці мають пріоритет при отриманні допомоги, як і діти. Слід звернути увагу, евакуація цивільних з гарячих точок має бути одним із важливих питань для сторін конфлікту. Однак заборонено примусово переселяти людей на територію держави-окупанта, окрім як у випадках виняткової небезпеки.

Росія умисно не дотримується таких правил, вона проводить переселення людей регулярно: як з Криму, так і з ОРДЛО, а в період повномасштабної війни 2022 – з усіх окупованих територій. Не можна евакуювати за кордон дітей, хіба що теж у виключних умовах і з письмовим дозволом батьків або опікунів. Потрібно піклуватися, щоб діти до 15-ти років не були розлучені з сім'ями. І загалом сприяти об'єднанню родин і обміну інформацією між родичами, зокрема передачі персональної кореспонденції.

Не можна примушувати цивільних служити у військах держави-окупанта або брати участь у війні. При цьому залучати до робіт повнолітніх людей можна, навіть якщо це є необхідним для потреб армії. Забороняється примусом отримувати від цивільних будь-яку інформацію.

Крім перелічених вище правил щодо цивільних осіб, є ще низка заборонених методів. Закони та звичаї війни наголошують на особливому захисті низки споруд. Не можна атакувати:

- історичні пам'ятки, твори мистецтва, культові місця які є культурною або духовною спадщиною;

- об'єкти, необхідні для виживання населення, як-то запаси їжі та води, посіви, худоба;

- греблі, дамби, атомні електростанції тощо, тобто споруди, ураження яких призведе до небезпечних явищ чи витоку небезпечних речовин;

- цивільні лікарні, пологові лікарні тощо.

Забороненими є невинні напади, тобто ті, що не спрямовані на конкретну військову ціль і які несуть по собі необмежені наслідки. Не можна вдаватися до методів, які наносять шкоду природному середовищу. Заборонено створювати голод серед цивільних. Не допускається віроломство, коли сторона викликає довіру супротивника і вдає, ніби має право на захист. Наприклад: прикидатись цивільними, симулювати капітуляцію чи намір вести перемовини, використовуючи емблеми Червоного Хреста чи ООН тощо. При цьому воєнні хитрощі дозволені. Як от маскування, пастки та дезінформація - ні. Не можна нападати на поранених, хворих і полонених. Злочинним є принцип, наказ і навіть погрози не залишати нікого в живих.

Яку зброю не можна застосовувати? Наскрізний принцип законів і звичаїв війни – уникати фізичних страждань і більшої шкоди, ніж потрібна для ослаблення противника. Тому не можна застосовувати зброю масового ураження і таку, що завдає надмірних страждань. Під заборону підпадають: - протипіхотні міни; касетні боеприпаси – бомби, снаряди, ракети тощо, які вивільняють велику кількість дрібних розривних суббоеприпасів. Зброя, що наносить ушкодження осколками, які не виявляються в людському

тілі за допомогою рентгенівських променів; лазерна, хімічна та біологічна зброя; ядерна зброя – прямої заборони на неї зараз немає, та її використання може суперечити принципам законів і звичаїв війни, що вже підтверджував у своєму висновку Міжнародний суд.

Деякі засоби не заборонені повністю, але їх можна використовувати обмежено, зокрема за жодних умов не в районах, де перебувають цивільні. Це стосується: мін та мін-пасток й інших приладів з дистанційним керуванням; запалювальної зброї (як-то фосфорні боєприпаси) тощо.

Як потрібно поводитися з полоненими? Сторони війни зобов'язані якнайшвидше розшукувати та підбирати поранених і загиблих. Як уже йшлося вище, статус військовополонених отримують не всі, а ті, хто мав право братись за зброю. З ними потрібно поводитись гуманно, поважаючи право на життя, політичні, релігійні та інші переконання. Будь-які дії, які призводять до смерті полоненого або створюють загрозу їхньому життю, вважаються серйозним порушенням. Захоплених ворогів за жодних обставин не можна піддавати тортурам, жорстокому або принизливому поводженню, тілесним покаранням. Ба більше, конвенція каже, що їх слід захищати від насильства, залякування і цікавості публіки.

Держава має забезпечувати ворожих полонених їжею, водою, одягом і медичною допомогою. А також надавати право обмінюватися новинами з родичами, приймати душ, дотримуватись гігієни і прати свій одяг. Полонений має повідомити своє прізвище, ім'я та військове звання, дату народження та армійський номер або схожу інформацію. Не можна примусом отримувати від них якісь дані. Особисті речі мають залишатись при арміях, за винятком озброєння.

Можна використовувати працю військовополонених, однак на невоєнних і безпечних роботах. Треба враховувати їхнє військове звання, бо офіцери не працюють.

Росія роками культивувала серед свого населення колективну ненависть до України. Відчуття заздрості до названого «молодшого брата», який наважився стати незалежним, піти вперед і переплюнути в розвитку «старшого» (Росію), а отже йому треба помститися. На цьому хворому бажанні помсти й базується сучасний російський рашизм. Російська армія проявляє таку нелюдську жорстокість в окупованих українських містах та селищах, тому що вони отримали вказівки зверху. Кремлівська влада їм це дозволила робити в Україні. Заради цього вони сюди прийшли. Колективна злопам'ятність дійсно працює - понад 80% росіян підтримують дії Путіна в Україні та вірять, що українців варто «денацифікувати». Тим часом Дмитрій Медведєв в одній із українофобських заяв назвав українську ідентичність «фейком» і наголосив, що мета Росії - «побудувати відкриту Євразію від Лісабону до Владивостока». Росія більше не приховує, що хоче знищити Україну як державу, забрати її історію і на цьому вони не зупиняться. Після України - будуть інші держави.

Що таке воєнні злочини, геноцид і злочини проти людяності? Після закінчення війни полонених треба звільнити та повернути на батьківщину. Судити армійців можна за воєнні злочини, але не за сам факт участі у бойових діях. Відповідальність за всі умови утримання полонених несе держава. Оскільки ворог потрапляє не в полон конкретної частини, а держави. Держава, яка воює, несе відповідальність за те, щоб її представники дотримувалися законів і звичаїв війни. Але це не знімає й особистої відповідальності з людей. Порушення міжнародного гуманітарного права (МГП) є воєнним злочином, одним із найтяжчих порушень в принципі. Просимо не плутати цей термін із військовими злочинами, що позначає порушення

армійцями порядку служби. Перелік воєнних злочинів доволі широкий. Узагальнено це: - напад на цивільне населення; вбивство, тортури, нелюдське поводження та нанесення серйозних тілесних ушкоджень тим, хто має бути захищеним, тобто пораненим, полоненим, цивільним; застосування забороненої зброї, або методів війни; пограбування; депортація і незаконне переміщення людей; використання захисних знаків (як-то емблеми Червоного Хреста) не за призначенням; віроломне вбивство або поранення супротивника; взяття заручників; заява, що пощади не буде.

Крім того, міжнародне право визначає ще кілька найтяжчих злочинів поряд із воєнними: геноцид – дії з метою знищити будь-яку національну, етнічну, расову чи релігійну групу як таку; злочини проти людяності, масове винищення, поневолення, депортація цивільних; агресія.

Хто і як може карати за злочини на війні? Відповідальність за переслідування порушників лежить насамперед на самих державах. В українському Кримінальному кодексі є відповідні статті: - порушення законів і звичаїв війни – від 8 років тюрми до довічного; планування і розв'язування агресивної війни – від 7 до 15 років ув'язнення; геноцид – від 10 років до довічної в'язниці; також окремо є статті про насильство над населенням у районі бойових дій, погане поводження з військовополоненими, мародерство тощо.

Для найтяжчих випадків, які стосуються міжнародної спільноти і коли держава не може або не хоче розслідувати злочини самостійно, існує Міжнародний кримінальний суд (МКС), який ще називають «судом Гааги». Ніхто, незалежно від висоти посади, не має імунітету перед МКС. Статус глави держави, уряду, члена парламенту тощо не є підставою для пом'якшення вироку. Строку давності у злочинів, які може розглядати МКС, не існує. Серед покарань, які може призначити цей суд: позбав-

лення волі максимум на 30 років або по життєве ув'язнення за виключно тяжкі діяння. Додатковим може бути штраф або конфіскація майна.

МКС був заснований у 1998-му році. Його роботу регулює окремий документ «Римський статут». Україна є серед його учасників, однак досі не ратифікувала цей договір. Це позбавляє Київ деяких прав, як-то пропонувати свого суддю. Однак у 2014-му році Верховна Рада визнала дію «суду Гааги» на території України. Існує також ще одна інстанція – Міжнародний суд ООН, також розташований у Гаазі. Він розглядає суперечки між державами і зокрема позов України проти Росії за агресію. 16 березня 2022 року цей суд наказав Москві припинити війну, але вона проігнорувала, (тим гірше для неї).

Попередниками Міжнародного кримінального суду були спеціальні трибунали. «Нюрнберзький» і «Токійський» були створені після Другої світової війни для покарання керівників гітлерівської Німеччини та японських воєнних злочинців. Перший тривав трохи більше року, другий – 2,5 р. У 1993-1994 роках Рада Безпеки ООН створила ще два трибунали для конкретних випадків. Перший, стосовно колишньої Югославії, працював до 2017 р, розглядав справи проти 161-ї людини і 90 засудив. Серед підсудних був колишній президент Югославії Слободан Мілошевич, а також інші посадовці та генерали, яких визнали винними у геноциді та воєнних злочинах.

Міжнародний кримінальний трибунал щодо Руанди існував до 2015 року. Він не лише засудив за геноцид до довічного строку колишнього прем'єра цієї держави, а й до 30-35 років ув'язнення – керівників пропагандистських радіо та газет. Злочинців відправляли не лише під між-

народні, а й під національні суди. Так, один із керівників голокосту, німецький підполковник Адольф Айхман переховувався до 1960-го року, коли нарешті був спійманий ізраїльськими спецслужбами, вивезений до Ізраїлю і там засуджений до страти.

Наразі у суді в Нідерландах триває заочний процес над бойовиками, які в 2014-му році збили над Донбасом цивільний літак рейсу «МН-17». В Україні за воєнні злочини на Донбасі були також заочно засуджені підконтрольні Росії бійці: до 10 і 10,5 років ув'язнення. Міжнародний кримінальний суд веде розслідування щодо злочинів на війні в Україні, що триває з 2014 року. Після повномасштабного вторгнення прокурор МКС також відкрив справу по військовим злочинам у російсько-українській війні 2022.

Російська війна злочинна сама по собі. Окрім того, прийшовши на українську землю, армії Путіна порушили незліченну кількість законів війни. Залишити це без наслідків буде ганьбою всього цивілізованого світу. Таким чином він розпишеться у власній слабкості. Тому суд над російськими воєнними злочинцями – питання часу. Москва про свої втрати у війні проти України останнім часом не повідомляє. 25 березня 2022 лише вдруге від початку масштабного вторгнення російська сторона оприлюднила дані про втрати російських військ, зменшивши їх у 10-20 разів. 7 квітня 2022 речник президента Росії В.Путіна - Дмитро Пєсков в інтерв'ю «Sky News» визнав, що російські війська зазнали «значних втрат» в Україні. Британська розвідка днями виступила із заявою про те, що Росія втратила третину сухопутних бойових сил, які відрядила для вторгнення в Україну 24 лютого 2022. Йдеться про втрати не тільки вбитими, а й пораненими, а також про виведену з ладу військову техніку...

Представники Російської православної церкви в Україні (РПЦвУ) вимагають скликати міжнародний церковний трибунал проти патріарха Російської православної церкви (РПЦ) Кирила, який ховається в Москві. Про це йдеться у повідомленні протоієрея РПЦвУ Андрій Пінчука. В історії Церкви вже був прецедент звернення до суду Східних патріархів. 1666 року саме вони засудили патріарха Московського Никона, позбавивши його патріаршества й єпископського сану. Никона залишили простим ченцем та відправили на каяття до монастиря.

Тому коли патріарх Кирило відверто підтримує загарбницьку війну РФ проти України, священики РПЦвУ вирішили звернутися до Собору предстоятелів древніх Східних Церков із позовом проти патріарха Кирила. Його звинувачують у тому, що проповідує доктрину «руського світу», яка не відповідає православному вченню та має бути засуджена як єресь того, хто скоїв моральні злочини, благословивши війну проти України та повністю підтримав агресивні дії російсько-терористичних військ на території України. «Ми сподіваємося, що Собор предстоятелів древніх Східних Церков розгляне наше звернення та винесе своє справедливе рішення», - переконаний протоієрей.

Священики УПЦ (МП) зібрали більше 500 підписів за міжнародний церковний трибунал над патріархом РПЦ Кирилом. Своє звернення вони перекладуть на грецьку мову і подадуть на розгляд до Собору предстоятелів Константинопольської, Олександрійської, Антіохійської, Єрусалимської та Кіпрської церков, якому підсудний московський патріарх Кирило. Собор спершу прийме звернення до розгляду, а потім ухвалить рішення про призначення засідання, текст англійською мовою подадуть до предстоятелів інших православних церков для ознайомлення. Один екземпляр направлять патріарху Кирилу «для розуміння того, що він накоїв в Україні й у чому його звинувачує українське духовенство».

ГЕНОЦИД – ЯК ВІСЬ ЗЛА

Термін «вісь зла», вперше використав колишній президент США Джордж Вокер Буш у 2002 році. Батько терміна «геноцид» Рафал Лемкін у статті «Радянський геноцид в Україні» писав, що геноцид в Україні є найтривалішим в історії людства. У 2022 році вже декілька країн, зокрема, парламент Естонії, Латвії та Канадська палата громад визнали злочини російських військових в Україні геноцидом. Це може допомогти у переслідуванні воєнних злочинців у майбутньому. Опоненти кажуть: - Яка різниця, визнають злочини росіян геноцидом чи не визнають? Різниця величезна. Геноцид – це найтяжчий злочин за міжнародним правом. Його називають «the crime of crimes» (злочин – злочинів), тому він має досі високі стандарти доведення.

З точки зору юриспруденції правовий механізм вважається закінченим, коли є норма, яка встановлює якусь заборону. Наприклад, заборону вчинити геноцид. Якщо цю норму порушено, то в правовому механізмі має бути задіяний елемент примусу – притягнення до відповідальності тих, хто цю норму порушив. Якщо цього не відбувається, то це стане для інших свідченням, що її можна порушувати й надалі.

Оскільки злочини проти людяності не мають терміну давності, то історичний суд над людьми, які організували геноцид, або голодомор 1932-1933 років може відбутись і через 100 років. І раптом росіяни (в котрий раз), у 2022 р. все перевертають догори дригом. На початку березня 2022 р. Путін заявив: «Місяць назад я прийняв рішення про проведення військової операції в Україні. Її ціль захист людей, які протягом 8 років піддаються знуцанням в ДНР/ЛНР та інших територіях, геноциду зі сторони київського режиму», маючи на увазі східні території України.

Після Другої світової війни, світ казав «ніколи знову» нацистському злу, агресії та геноциду. Але на початку XXI ст, в Європі з'явився двійник зла – Росія. Вона використовує зазначені гасла, як зброю. Своєю брехливою заявою про геноцид росіян в Україні, Росія хоче виправдати свою агресію проти мирного населення, цим вона оскверняє Конвенцію про засудження геноциду. Довести те, чого не було (геноцид в Україні проти росіян), Росія не зможе. Та й доводити у 2022 році було нікому, російські представники на своє слухання у Гаазі не з'явилися.

Представник України в Міжнародному суді ООН у Гаазі наголосив: «Той факт, що місця представників Росії порожні в залі суду – дуже красномовний знак. Зараз вони не в залі засідань, бо ведуть агресивну війну проти моєї країни. Ось так Росія вирішує конфлікти, вона твердить, що воює, аби зупинити геноцид в Україні. Але це брехня».

Як людські істоти (російські орки) могли зробити таке знування над мирними українцями на початку XXI ст. та навіть ще гостріше, як і чому одна нація (російська), знищувала іншу націю (українську), про це поговоримо у розділі «геноцид – як вісь зла». В одному з перших есеїв 1945 р, письменниця Ганна Арендт написала, що «проблема зла стане фундаментальним питанням повоєнного інтелектуального життя в Європі - так само, як після Першої світової війни фундаментальною проблемою стала смерть». Від 1945 до 2022 пройшло біля 70 років, вона виявилась правою. Попередні геноциди інших народів, залишали вельми поширене знання про брутальність та злочини небаченого розмаху. Тож ми пропонуємо (на прикладі), як карали винних осіб у масових вбивствах та геноциді боснійців у Сребрениці 1992-1995 років понад 8 000 боснійських мусульман та вигнання ще 30 000 мирних жителів підрозділами ВРС під командуванням генерала Ратко Младича. До цього був причетний колишній президент Сербської республіки - Радован Караджич.

Один професор фізико-математичного факультету на Кіровоградщині написав на дошці велику цифру 1 і подивившись на студентів, пояснив: - Це ваша людяність: «Найнеобхідніша в житті якість». Потім поруч із цифрою 1 написав 0 і сказав: - А це ваші здобутки, які з людяністю збільшують вас у 10 разів. Додав ще один 0 – це ваш досвід; далі за 0 почав додавати інші 0 - обережність, потім - вихованість, кохання тощо. Кожен доданий 0 - в 10 разів покращував людину. Раптом професор стер цифру 1, що стояла на початку низки цифр. На дошці залишилися нікчемні нулі, що нічого не значили: «Нуль і в Африці 0». Професор сказав: - Якщо у вас не буде першої цифри - людяності, решта нічого не варте. Все це можете віднести до росіян та війни Росії проти України у 2014-2022 роках.

Тож не дивно, що масові вбивства мирних мешканців Бучі та інших містечок на Київщині часто порівнюють із геноцидом у Сребрениці. Трагедія, що сталася в цьому боснійському місті майже 30 років тому, вважається найбільшим масовим вбивством мирного населення в Європі після Другої світової війни. Чому світ не зміг запобігти цьому жахливому злочину? Як це зло було покаране? Ці питання виникають сьогодні вже не тільки в експертів-міжнародників, а й у простих громадян України...

Що ми знаємо про геноцид на Балканах? Сребрениця – стародавнє поселення, відоме з часів Древнього Риму, один з найбільших срібних рудників на Балканах. На початок 1990-х тут жили переважно боснійці (або, як ще кажуть: «бошняки» чи мусульмани). Але для сербів район навколо Сребрениці був стратегічно важливий, бо він розташований біля кордону між Боснією та Сербією (в подальшому БіГ). Від початку війни в БіГ - Сребрениця постійно зазнавала нападів боснійських сербів, але всто-

яла, хоча й опинилася в облозі. Місто стало притулком для боснійців усього регіону, які рятувалися від терору з боку армії Сербської республіки.

В середині квітня 1993 року Рада Безпеки ООН проголосила Сребреницю зоною під захистом ООН. Невдовзі до регіону прибув перший контингент «UNPROFOR» (Сили захисту ООН, United Nations Protection Forces) – миротворчих сил, що діяли на теренах БіГ та сусідньої Хорватії від самого початку військового конфлікту в колишній Югославії. Миротворців було кілька сотень, це число в різні періоди відрізнялося, бо провести ротацію було вкрай важко – бойові дії в Боснії не припинялися, Сребрениця залишалася в облозі.

Сили боснійських сербів – армія (військо) Сербської республіки розпочали наступ на Сребреницю 6 липня 1995 року. Контингент миротворців з Нідерландів «Dutchbat» становив 600 осіб, озброєних стрілецькою зброєю.

НАТО з мандатом ООН мало право завдавати ударів з повітря, але через погану видимість операцію довелося призупинити. Продовжити авіаудари не вдалося, бо сербські війська погрожували вбити миротворців, яких вони утримували в заручниках, та заявляли, що почнуть обстріли бази ООН поблизу Сребрениці й прилеглих територій, де знайшли прихисток десятки тисяч мирних жителів з усього регіону.

11 липня 1995 командувач армії Сербської республіки генерал Ратко Младич увійшов у Сребреницю зі своїми солдатами і заявив перед натовпом журналістів: «Ми віддаємо це місто сербському народу..., настав час помститися туркам у цьому регіоні». Почалися вбивства боснійців-мусульман. З відкритих та верифікованих джерел можна дізнатися багато страшних подробиць про цей день. Ось одне з них.

Пізно вранці 12 липня 1995 року свідок побачив у Поточарах 20-30 мертвих людських тіл, звалених в купу за

допомогою тракторів. Далі свідок розповів, що за будівлею одного з місцевих заводів бачив, як сербські солдати розстріляли понад сотню боснійських чоловіків, а потім завантажили їхні тіла на вантажівку і кудись повезли. Другий свідок бачив як людей хапали на вулицях навколо бази ООН і кудись вивозили. Хтось повернувся, а хтось ні. Третій свідок розповів, що тієї ночі забрали трьох братів, один з яких був ще дитиною, а інші – підлітками. Коли їхня мати пішла шукати синів, то знайшла їх зарізаними.

Четвертий свідок - фельдшер нідерландського батальйону, тієї ж ночі зіткнувся з двома сербськими солдатами, які зґвалтували молоду жінку: «Ми побачили двох сербських солдатів, один з яких наставив зброю на жінку, а другий, знявши штани, лежав на ній і ґвалтував. Та жіночка лежала на якомусь матраці вся в крові, солдат теж був у крові. У молодій жінки були синці на ногах, і кров текла по її ногах...». Протягом ночі та рано вранці 12 липня 1995 серед боснійців поширювалися різні історії про зґвалтування та вбивства. В таборі біженців панував страх. Миротворці почали евакуацію людей в інші регіони.

На другий день сербські військові почали відокремлювати чоловіків від інших біженців, в тому числі підлітків та літніх людей. 13 липня 1995 року почалися масові страсти. Чоловіків спочатку відвозили до порожніх шкіл чи складів - допитували. Після кількох годин їх вантажили в автобуси чи вантажівки, відвозили в інше місце і там страчували. Людям зав'язували очі, руки за спиною, іноді знімали взуття. Тих, хто вижив після перших автоматних черг, вбивали контрольним пострілом з пістолетів.

Член 10-го диверсійного загону армії Сербської республіки Дражен Ердемович пізніше згадував у своїх свідченнях перед Гаазьким трибуналом: «Людям перед нами наказали повернутися до нас спиною. Після того як вони відвернулися від нас, ми їм стріляли в спину. Нам офіцери наказали стріляти. Всі постраждалі, крім одного, були в

цивільному і що характерно – не чинили спротиву, за винятком однієї особи, яка намагалася втекти, але й його вбили.

Інтернету в 1995 році не було, і страшні новини про Сребреницю вперше з'явилися у світових медіа в серпні 1995 р. ЗМІ тоді підкреслювали, що масове вбивство боснійців сталося після того, як сербські війська зайняли так звну «зону під захистом ООН», і що миротворці не змогли запобігти цьому.

Вже згаданий Дражен Ердємович першим визнав себе винним в участі у масових стратах боснійців після падіння мусульманського анклаву Сребрениця. Його засудили, але потім звільнили за співпрацю зі слідством. Свідчення Ердємовича були ключовими для засудження політичного і військового керівництва боснійських сербів, і саме за геноцид. Масове вбивство мусульман у Сребрениці як геноцид офіційно визнав спочатку Міжнародний трибунал щодо колишньої Югославії в Гаазі (МТКЮ), а згодом і Міжнародний кримінальний суд ООН.

Перші обвинувальні вироки були винесені МТКЮ у 2001 році. Спочатку до 46, а потім до 35 років позбавлення волі – засудили генерала Радислава Крстича, який разом з генералом Ратко Младичем очолив атаку на Сребреницю. Ратко Младич, який обіймав посаду начальника Головного штабу армії Сербської республіки з 1992 до 1996 року, у 2017 році отримав довічне ув'язнення. Були засудженні й інші особи за вбивства у Сребрениці: воєначальники, політичні лідери тощо, як приклад, президент Союзної Республіки Югославія Слободан Мілошевич, помер від серцевого нападу в гаазькій в'язниці ще до винесення вироку. Трохи пізніше, у 2016 році Гаазький трибунал засудив до довічного тюремного ув'язнення за геноцид у Сребрениці колишнього президента Сербської республіки Радована Караджича. Історія, про яку не варто забувати російським рашистам.

На 20-ту річницю трагедії, у липні 2015 року, Рада Безпеки ООН збиралася оголосити масове вбивство боснійців у Сребрениці геноцидом, але не змогла прийняти відповідну резолюцію, оскільки Росія використала право вето при голосуванні за проект, поданий Великою Британією. Постійний представник Російської Федерації при ООН – Віталій Чуркін назвав запропонований текст резолюції «неконструктивним, конфронтаційним та політично мотивованим, він містить значні перекоси, внаслідок яких вина за минуле покладається на один народ».

Десять членів РБ ООН проголосували за, РФ проти, Ангола, Венесуела, Китай та Нігерія – утрималися. У 2017 в місті Східне Сараєво (Сербська республіка) відкрили пам'ятник Чуркіну. «Спасибо за русское нет», – написано на монументі російською мовою. Втім, подальшого визнання світом злочину у Сребрениці не зупинено. У 2019 році Верховний суд Нідерландів визнав часткову відповідальність держави за вбивство у Сребрениці боснійських мусульман (близько 350 людей), що у середині липня 1995 року перебували на базі ООН. Згідно з рішенням суду, Нідерланди на 10% відповідальні за скоєний злочин, оскільки вони не запобігли деяким вбивствам.

На сьогодні вже достеменно відомо, що у липні 1995 року після захоплення міста Сребрениця у зоні безпеки ООН армією боснійських сербів було вбито понад 8 тис. боснійців-мусульман. Вже знайдено, ідентифіковано та поховано на кладовищі Меморіального центру жертв геноциду в Поточарі останки понад 6600 жертв. Але досі близько 1000 чоловіків і хлопчиків все ще вважаються такими, що зникли безвісти. У 2009 р Європейський парламент встановив «Днем пам'яті» геноциду в Сребрениці.

Цікаво як прореагувала Росія? В 2021 році міністр оборони Росії Сергій Шойгу заявив, що свого часу йому «пощастило працювати і взаємодіяти» з лідерами боснійських сербів Радованом Караджичем і генералом Ратко Младичем, чим від дуже пишається. Навряд чи хтось із потенційних воєнних російський злочинців уявляє себе на лаві підсудних. Кожний думає: «Росія своїх не видає». Багато з них навіть можуть не знати такого терміна, як «воєнні злочини», але вбивства, катування, зґвалтування є тяжкими злочинами в будь-якому національному кримінальному законодавстві. Просто в міжнародному праві вони ще й обтяжені контекстом збройного конфлікту, за якого вважаються серйозними порушеннями правил ведення війни.

Не варто забувати, що росіяни вчиняли воєнні злочини ще з 2014 року, коли, власне і почалася в Україні збройна агресія РФ. Відтоді і в 2022 році розслідувалося понад 30 тисяч справ щодо злочинів з боку окупантів. А за три місяці після 24 лютого 2022 вже відкрито понад 15,2 тисячі нових кримінальних проваджень, 96% з яких – саме за порушення законів та звичаїв ведення війни. За даними Офісу генерального прокурора України (в перші три місяці війни), російські орки щодня вчиняли в Україні по 200-300 воєнних злочинів. По ним тривають розслідування в Міжнародному кримінальному суді (МКС), Міжнародному суді ООН, Європейському суді з прав людини тощо. Утім, у системі міжнародної кримінальної юстиції є також альтернативний механізм. Його назва – *універсальна юрисдикція*. Це спрощує покарання злочинців і розвантажує українську систему правосуддя. До речі, розслідування великої кількості воєнних злочинів в Україні та притягнення до відповідальності такої кількості злочинців є викликом для міжнародного правосуддя та національної правоохоронної системи та судів. Майже всі злочинці розраховують, що до них руки правосуддя, точно не дійдуть.

Універсальна юрисдикція – це ще один ефективний інструмент боротьби з подібною безкарністю. Його ключова суть: інші країни можуть розслідувати міжнародні злочини незалежно від того, де вони були вчинені та яке громадянство чи країну проживання мають постраждалі або імовірні злочинці, зважаючи на те, що такі злочини є надзвичайно серйозною загрозою для світової безпеки. Є й інший, вужчий підхід до застосування універсальної юрисдикції: кримінальне переслідування в іншій країні розпочинається, якщо міжнародний злочин імовірно скоїв громадянин цієї країни; якщо злочин скоєний проти громадянина цієї країни; або якщо ймовірний підозрюваний перебуває на території цієї країни.

Скажімо, у разі винесення ордера на арешт в одній країні обвинувачений може переховуватися в іншій – але й вона має його переслідувати за уніфікованими правилами і не повинна стати «тихою гаванню» для злочинців і їхніх активів. Це дозволяє покладатися у міжнародному правосудді не лише на МКС, де справи слухають багато років. Національна система правосуддя у кожному разі є швидшою.

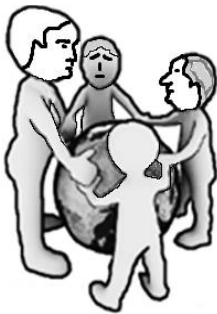
Наразі близько 150 країн світу запровадили механізм універсальної юрисдикції, тобто *«імплементували у національне законодавство норми міжнародного кримінального і гуманітарного права, зокрема Женевські конвенції, для притягнення до відповідальності за злочини»*. При цьому, воєнні злочини і злочини проти людяності та геноцид не мають строків давності, а тому розслідування може бути відкрито в будь-який час. Історія знає багато прикладів використання кримінальної універсальної юрисдикції. Наприклад, британські суди, використовуючи національне та міжнародне законодавство, встановили, що чилійський диктатор Августо Піночет порушив права людини через катування. Видали ордер на його арешт, виданий іспанським судом, диктатор був затриманий...

Російську армію поповнює переважно та частина населення, для якої армія – єдиний доступний соціальний ліфт. Вихідці з нижчих верств суспільства. Уродженці депресивних рубцівських та залізногірських, бурятської та тувинської глибинки. Ті, хто передав себе в розпорядження збройних сил РФ через брак кращого варіанту. Ті, хто все своє життя були «нічим». Завдяки вторгненню в Україну вони отримали шанс стати «всім» відповідно легендарного комуністичного «Інтернаціоналу».

На окупованій території вчорашнє «ніщо» зі зброєю в руках перетворюється на могутнього володаря чий-хось доль. Чужі будинки, чужі тіла, чужі життя опиняються у розпорядженні недавнього соціального аутсайдера. Це поганий солдат, зате ідеальний каратель та мародер. Він упиватиметься отриманою владою та зганятиме на беззбройних та беззахисних людей власні свої комплекси. Він грабуватиме з жадібністю голодуючого, який потрапив до гастрономічної крамниці. Він битиме, ґвалтуватиме і вбиватиме не лише за наказом згори, а й з особистої ініціативи, з азартом та задоволенням. Бо може подібного – не буде ніколи.

Звідси – дріб'язкове мародерство, яке доходить до збору чужих трусів, прокладок, шампунів, ложок та виделок. Звідси – ірраціональна жорстокість та витончене знущання над жертвами. Звідси – виражена класова ненависть до українського громадянського населення, що має не менше, а то й більше значення, ніж ненависть на національному ґрунті. Не дивно, що ще на початку квітня 2022 виявилася подібність між картинами звільненої Бучі, Ірпеня, Гостомеля – і замальовками часів більшовицької революції 1917 року. В.Ленін «... ми повинні вицеркнути з пам'яті людей Україну, (єдину наслідницю слов'ян), використовуючи самі варварські засоби, так ми забезпечимо безпеку азійської Росії»...

КРАЩЕ ПІЗНО, АНІЖ НІКОЛИ

Коротко розглянувши ознаки, маркери, символи, закони та правила ведення війни, ми вирішили написати декілька позитивних слів на дії В.Зеленського, як президента України. Після повномасштабного наступу Росії на Україну 24 лютого 2022 року президент Зеленський кардинально змінив свою позицію: він називає

РФ ворогом, заявляє, що поступки Путіну неможливі, а на ракетні удари по житловим будинкам реагує більш ніж емоційно: «Подонки смердючі, у мене інших немає слів».

Озираючись у минуле президентської каденції, експерти кажуть: поведінка Зеленського у перші дні і навіть години війни, несподівано змінилася на користь України. Ніхто не чекав, що Україна вистоїть: ані вороги, ані партнери; їй відводили 72 години. За цей час вся влада, на чолі із Зеленським, могла б виїхати або до Львова, або до Варшави, чи Кракова, Лондона. І там вже функціонувати як президент та уряд у екзилі. Тим часом у Києві керування державою було б втрачено, а окупанти увійшли б до центра України, як на курорт.

В перші три дні війни 2022, в урядовому кварталі Києва, а також Брюсселі та Вашингтоні складалося враження, що російський наступ не утримати. І його мета очевидна: елітні війська армії РФ, зокрема, кілька літаків псковських десантників, повинні були захопити урядовий квартал у Києві, а потім або знищити українську владу, або схилити її до співпраці. Пропозиції про евакуацію надходили Зеленському з усіх боків, але він відхилив...

І саме в ці дні вияснилось: «Хто є хто». Частина брехливих «патріотів» та радників президента із команди «ЗЕ» втекли, криси почали покидати корабель першими, а Зеленський проявив мужність. Він залишився у Києві навіть розуміючи, що його можуть фізично ліквідувати.

Згодом офіс президента повідомив, що Зеленський відвідав на передовій позиції українських вояків та побував в найгарячіших місцях. У таких вилазках на фронт експерти бачать багато користі для народу і воїнів ЗСУ.

Мирним українцям, президент Зеленський наголошував, що українська держава буде шукати і карати винних російських військових. - Є наша внутрішня справа до цих злочинців, які катували наших людей. Ми починаємо збирати інформацію і будемо шукати цих людей. Є люди, які дуже хочуть знайти цих злочинців. Якщо міжнародне законодавство не буде нам у цьому допомагати, то це зробить український закон, - заявив Зеленський. «Гнів надихає. Але в мене гнів не з Бучі. Це трагедія, так і є, але деякі речі я бачив з першого дня війни, просто не міг зрозуміти, як так можна. Щоденне накопичення гніву. Але це надихає. Головне, щоб ти у гніві не робив якісь висновки і якісь кроки, бо від тебе залежить багато речей і багато людей. Ти не можеш дозволити собі витратити час на результати твого гніву. Але гнів і ненависть надихають. Нехай пробачать мені віруючі люди, зараз я живу з цими відчуттями.

Президент України, за Конституцією, відповідає за військові питання та міжнародну політику. Тож Зеленський зосередився на зовнішньополітичному напрямі: «І знову зіграло його акторське минуле». У 2022 році Зеленський отримав найбільшу аудиторію, яку можна уявити - весь світ. Цього разу тексти його виступів були не просто написані блискуче, а й вимовлені від щирого серця. Зеленський переконав не політиків усього світу, їх не можна переконати, вони дбають про свою політичну вигоду, а суспільства різних країн: «Ми розуміємо, що навіть якщо ми підпишемо найпотужнішу угоду з РФ, ми розуміємо, що за 2 роки Росія може зібрати нову армію і повернутися. Просто це розуміють й інші, і якщо ми з вами приймаємо це як дійство, то відповідним чином і будемо діяти». Суспільство дуже часто є мудрішим за своїх правителів...

Британська газета «The Guardian» з'ясувала, що автором переважної більшості промов президента Зеленського від початку війни 2022 р. в Україні є 38-річний Дмитро Литвин. Раніше він працював журналістом на сайті видання «Лівий берег», а тепер співпрацює з головою ОП Андрієм Єрмаком. До змісту промов Зеленського, які готує Дмитро Литвин, дослухаються світові лідери та люди їхніх країн. За вчинками та словами українського президента перші місяці війни уважно стежили на всіх континентах, а редакції світових медіа називали його прізвисьце серед найвпливовіших людей на планеті. За версією «Times», «таємничий» Дмитро Литвин у 2022 році став найвпливовішою людиною року.

Зеленський запитує: «Чому українському народу так довго твердили, що він все одно має залишатися у «сірій зоні» між Євросоюзом та Росією. Чому? Якщо Росія цинічно порушує буквально всі ключові документи міжнародного права, то чому досі є ті, хто вагається, чи блокувати якісь відносини з такою державою»? Частим аргументом проти вступу України, а також Грузії та Молдови до ЄС є те, що всі три країни не повністю контролюють свої території. Тож допоможіть їх звільнити від російських орків.

Український президент, вміючи працювати з масами, пішов до народів різних країн і створив ту критичну масу людей, які тиснули вже на європейські та американські еліти. Як приклад, коли 72% американців підтримують ідею надання Україні зброї - це великий результат, який президентська адміністрація не може ігнорувати. Україні врешті-решт вдалося сформувати антипутінську коаліцію. Статус вище зазначених трьох країн (України, Грузії та Молдови), як потенційних або навіть реальних кандидатів у ЄС змінить міжнародні відносини у Східній Європі. Цьогорічна «сіра зона» безпеки між Заходом, з одного боку, і

Росією, а також її сателітами Білоруссю та Вірменією, з іншого, стане менш сірою. Цю істину життя вже доводять люди різних країн. Ми не хотіли війни, хоча Росія напала на Україну ще у 2014 році. Україна у 2022 році веде війну за свою незалежність. Вона народна і тому справедлива.

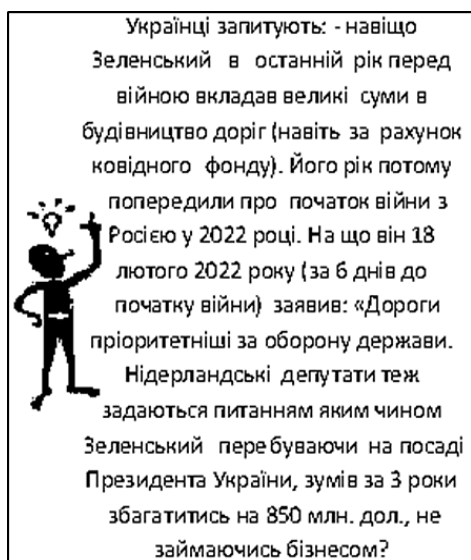
Давайте разом подивимось як змінився політик Зеленський за перший місяць війни 2022 року. У ці найважчі для української незалежності останні 30+ днів, Зеленський опинився в епіцентрі таких епохальних політичних трансформацій, що їх поки складно якось окреслити. Тим паче, що ніхто достеменно не знає, якою буде фінальна сцена цієї війни для України. Уловлюючи суть трансформації, пережитої самим В.Зеленським в очах світу, експерти пишуть: «Нарешті в Америці є президент, якого всі люблять, та який має захмарний рейтинг підтримки. Це президент України – Зеленський», – пожартував днями відомий американський шоумен Білл Мар.

Кажучи більш серйозно, за якийсь місяць Зеленський перетворився з президента однієї з проблемних країн «Дикого Сходу» Європи - на світовий символ боротьби за свободу, демократію і західну цивілізацію. 24 лютого 2022 життя українців і їхнього президента розділилося на «ДО» і «ПІСЛЯ». По суті, за один місяць В.Зеленський екстрено закінчив «президентську школу життя», після якої закиди його опонентів, на кшталт, «непатріотичний», «незрілий», «несерйозний» тощо, стали неактуальними.

Президент Зеленський підписав указ про персональні санкції проти президента В. Путіна, глави МЗС Росії - Лаврова, міністра внутрішніх справ РФ - Колокольцева, міністра оборони РФ Шойгу та інших російських офіційних осіб. Загалом РНБО запроваджено санкцій проти 35 російських посадовців та 236 російських вишів та вищих навчальних закладів з їхніми керівниками .

До 24 лютого 2022 р. Зеленський разом зі своїм оточенням (команда «ЗЕ») хвилювалися здебільшого через рейтинги, «велике будівництво», спроби захопити контроль над медіа чи державними каналами. Ну, і ще «воювали» з Рінатом Ахметовим та іншими олігархами. Справи політичні у В.Зеленського йшли все гірше. Після невдалого арешту П.Порошенка і публікації скандального відео з О.Трухіним, політичні справи Зеленського «пішли під укіс». У цей же час відбувалася надривна «сакралізація» образу президента Зеленського, Банкова в Києві закрилася від зовнішнього світу, її обивателі стали розробляти стратегії на наступні президентські й парламентські вибори. Команда «ЗЕ» працювала на збереження впливу, власних капіталів та особисту безпеку.

Буквально за один день всі ці проблеми й зусилля втратили будь-який сенс. Війна внесла корективи. Путін перевернув весь політичний ландшафт України. Сам того не усвідомлюючи, своїми руками він ліквідував усі проросійські настрої в усіх куточках України. Російськомовним українцям стає соромно розмовляти мовою окупанта. 83% людей виступають за те, щоб українська мова за-

лишалася єдиною державною мовою. Ще в січні 2022 р. Зеленському не довіряли близько 50% українців, і все йшло до подальшого спаду. Тепер, після першого місяця війни, коли Зеленський прийняв бій і не здав Київ і навіть не виїхав із столиці, яку росіяни планували оточити й узя-

ти штурмом, його дії як президента вже підтримувало біля 90% українців. Цим Зеленський посунув на електоральну периферію свого головного опонента Петра Порошенка.

Можливо, це звучить дещо цинічно, але за перші місяці війни, Зеленський добився саме того, про що мріяв у довоєнний час - тотальну народну підтримку, ледь не абсолютну владу над усіма гілками влади, і навіть легальний контроль над ЗМІ. Війна в Україні 2022 «подарувала» Зеленському унікальний шанс, якого не отримував жодний інший президент України. Це «вікно» для проведення швидких змін, коли можна не звертати уваги на опозицію та реально не зважати на думки олігархів, більшість з яких втекли з країни.

Зеленський знову почав «вчитись» керувати країною в «темні часи» та освоювати шляхи співпраці з лідерами інших країн. Пам'ятаєте, одним із ключових закидів Зеленському після його перемоги на виборах була повна відсутність у нього досвіду міжнародної дипломатичної роботи. Критики Зеленського, особливо із табору його попередника Порошенка, прогнозували швидкий крах нового президента на міжнародній арені, а як наслідок – потенційний розвал самою ж Україною міжнародної антипутінської коаліції. І, за великим рахунком, перші два роки президентства Зеленського були повільним, стагнаційним просуванням десь саме у такому напрямку: стосунки із Росією не вдавалися, а багато хто на Заході (особливо у США), намагались триматись від України осторонь. Очевидно, що така настороженість виникла не на порожньому місці: їй передували скандал із імпічментом Дональда Трампа та українська історія сина Байдена – Хантера.

Тим часом путінський режим досить системно і успішно працював над розвалом єдності антиросійської коаліції, принаймні у Євросоюзі він мав одразу кількох прихованих партнерів. Якби Кремль вів свою неpubлічну роботу й далі, то продовження санкцій ЄС проти Росії ста-

вало б усе складнішим і врешті неможливим. Але Путін вирішив піти ва-банк і напав на Україну. В цей день для країн Заходу єдність, швидкість реакції та підтримка України стали основоположною умовою виживання. Останнє, щоправда, у європейських столицях Парижа та Берліна сприймали швидше у площині риторичній, а не військовій. Як зізнався якимось посол України в Німеччині А. Мельник, міністр фінансів ФРН прямо на початку російської агресії сказав, що військова допомога для Києва зараз, мовляв, не на часі, бо через кілька годин ніякої незалежної України вже не буде на карті.

Український президент в критичний для країни і себе момент, може вперше в нашій новітній історії, довірився не західним чи московським прогнозам, а аргументам власної армії, розвідки і спецслужб. Він теж пішов ва-банк, як Путін, але з тією різницею, що ставка Зеленського виявилась виграною. Російські війська зайшли на українську територію, але ні через три, ні через п'ять, ні навіть через місяць Україна нікуди не поділась. Вона була, є - і буде. Саме через переконаність у цій тезі західні лідери були такі здивовані, щоб не казати шоковані.

В експрес-режимі українська армія показала, що вона не афганська – вона не буде втікати від ворога, їй можна і треба допомагати. Особливо це відчули в європейських столицях, коли Зеленський, який буквально за кілька днів став «суперзіркою» світової політики, перейшов до дуже несподіваної тактики. Поки українська армія готувалась до контратак проти росіян, Зеленський почав контратакувати світовий істеблішмент. Він перестав просити вступу в Євросоюз, а просто взяв і подав туди заявку, вимагаючи прийняти Україну в ЄС за прискореною процедурою (попробуйте відказати).

Далі, Зеленський є президентом позаблокової країни, розгорнув загальносвітову кампанію за закриття українського неба силами НАТО. Мабуть в той час, еліти у

Вашингтоні і в Берліні впадали в холодний піт від самої думки, що натовські винищувачі будуть збивати російські бомбардувальники в небі над Україною. Але Зеленський говорив не стільки з ними, скільки з їхніми виборцями і суспільствами загалом, як другий Черчилль.

Своїми он-лайн промовами в парламентах і перед багатотисячними натовпами на площах найбільших міст Європи, Зеленський робить щось таке, що було недоступне жодному із його попередників. Він не переконує європейських політиків зробити все для України, він переконує в цьому європейські народи, які тих політиків обирають. І ці промови, цей витончений сплав сили, зворушливості і часом розпачу, поступово досягають своєї цілі. Поки той же Байден категорично був проти закриття неба, 70% його співгромадян вже підтримували ідею Зеленського. По суті, Зеленський перейшов від розмов зі світовими лідерами, до нав'язуванню Заходу неминучості швидкої інтеграції України. Як всередині країни, так і в зовнішній політиці, Зеленський на повну використовує ситуацію і власну популярність. Він ставить партнерів у позицію, коли допомагати йому набагато вигідніше, ніж з ним конкурувати. Хай навіть це буде і трохи дорожче. Західні лідери не захочуть бути в опозиції проти свого народу.

Є лише єдина засторога, яку хотілося б зробити для лідера «великого народу великої країни» (маючи на увазі Зеленського і Україну). Найкраще її проілюструє доля усе того британського прем'єра Вінстона Черчилля. В часи Другої світової його політична популярність та авторитет так само були непохитні. Але природа цієї популярності була воєнна, Черчилль асоціювався із опором та боротьбою за перемогу у війні. Як тільки війна минула, спала і його хвиля воєнної популярності. Після падіння Берліна у травні 1945 року рейтинг Черчилля був 83%. І це не завадило йому і його партії з тріском програти перші ж вибори уже за кілька тижнів після війни в 1945 р.

Щоб провести свою програму трансформації Британії в мирний час, Вінстону Черчиллю довелося чекати ще п'ять років, щоб повернутись до влади. В Україні розбитої російськими «Калібрами» та «Іскандерами» стільки часу може й не бути. Тож президенту Зеленському доведеться бути готовим до «зміни настрою власного лекторату», дуже швидко і пакетно впроваджувати системні зміни вже сьогодні і зараз, поки таке «вікно можливостей» взагалі залишатиметься відкритим.

До кінця війни особисто до президента Зеленського питань не буде. Наразі навіть українська опозиція показово мовчить. Усі розуміють, доки триває активна фаза війни, Росія намагається робити все, щоб знищити Україну: на фронті, на дипломатичному та внутрішньому рівні. Російсько-українська війна виявилася не спринтерською дистанцією, а стаєрською, виснажливою доріжкою. Але Україна захистить свою свободу у цій війні. Український народ переможе російських загарбників, які прийшли, щоб знищити життя у нашій країні

Якщо хтось на Банковій, після трьох місяців війни уже вважають себе переможцями, автори нашої книги кажуть: «Рано святкуєте». Зовнішній ворог, хоч і значно ослаблений, але все ще досить сильний, а внутрішні опоненти і приховані вороги, хоч мовчать, але вже піднімають голову. Українські недоробки 2022 року помітні на Заході. Там уже натякають, мовляв, підтримка залежить не лише від партнерів, а й від дій України: все має відбуватися заради перемоги, а не власної кишені. Тобто до питання про подолання корупції в Україні рано чи пізно доведеться повернутися. Також Зеленський продовжує обіцяти притягти Росію до відповідальності за її злочини.

Зеленський не лише обіцяє відновити Україну після війни, а й намагається залучити до цього міжнародне співтовариство: «Ми відбудуємо Україну разом з Європою та всім світом».

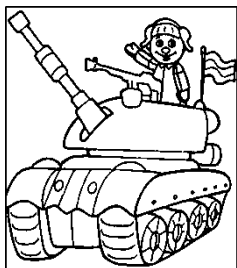
За повідомленням Уповноваженої Верховної Ради України з прав людини Людмили Денісової за три місяці війни, до РФ примусово вивезено понад 1 млн українських громадян та більше 300 тис. дітей. Це діти-сироти, і ті котрі мають батьків. За її словами, примусову депортацію зазнають ті громадяни України, які пройшли «фільтрацію» у «фільтраційних таборах», створених РФ на тимчасово окупованих територіях 28 квітня 2022 Росія визнала, що примусово з України вивезла понад мільйон українців та 180 тис. дітей для обміну. Станом на 21 травня близько 660 дітей загинули або зазнали травм внаслідок обстрілів військ РФ. В Україні запустили чат-бот для пошуку зниклих під час війни дітей. Ми маємо докази, що примусова депортація готувалася заздалегідь. Є факти, що підтверджують: Росія мала директиви для своїх округів: скільки і куди привезуть українців для «вирівнювання демографічних перекосів». За інформацією Мінсоцполітики України, Мінпросвіти РФ готує проекти нормативних актів, які дозволять передавати дітей-громадян України, примусово вивезених з тимчасово окупованих територій, до бездітних сімей російських громадян.

В Російській Федерації зараз йде демографічна криза та глибоке порушення відтворення населення, що призводить до багатьох демографічних, соціальних та економічних проблем. Станом на 2020 рік в РФ тільки 10% складають люди європейської зовнішності, більше 50% - це азіати, 20% - китаїці, 20% - інші народи. З 1925 по 2000 рік сумарний коефіцієнт народжуваності в Росії знизився з 6,80 до 1,21 дитини в розрахунку на одну жінку, необхідно мати 2,2 дитини, що малоймовірно. Скоро слов'ян в Росії прийдеться шукати «днем з ліхтарем». Демографічна ситуація в Росії 2015-2020 років стала на заваді глобальним амбіціям В.Путіна у 2022 р.

П'ята глава

Незламні духом

НАВІЩО ЛЮДИ ВОЮЮТЬ?

Якось наша співвітчизниця Олена Степова сказала: Я чогось думала, що на війні найстрашніше - це вибухи, постріли, бій. Виявилось - ні. Найстрашніше на війні - це сама війна. У неї багато гострих граней, як краї сколеного граніту. Вони ріжуть швидко, не завжди помітно, але завжди дуже глибоко і боляче. У неї багато гострих кігтів, якими вона рве свої жертви. Війна - вона різна, але вона завжди залишає шрами на душі, на серці, на долі, на містах і селах, на землі, на людях, на Україні.

Війна - це не завжди зброя або кулі які можуть вбити. Війна не завжди - поле бою. Якщо вона починає вити своє гніздо у твоїй країні, вона робить це вдумливо, заздалегідь готуючи собі місце й так само - армію обслуговуючого персоналу, логістику тощо. Набирає солдатів смерті і смертників, армію зради і зрадників, роздає пакети байдужості і медалі жорстокості, ставить болючі розтяжки з тяганини і наживи. Війна в тилу, це там, де процвітає зрада, байдужість, дурість і паніка. Ненависть, корупція і недбалість - це теж грані війни. І вони теж ріжуть по-живому.

На війні швидко втомлюєшся боятися. Хоча боїшся, але якось через утому. Занадто багато доводиться боятися: виття сирен, вибухів снарядів, смерті, ран, втрат тощо. Боїшся за рідних, за дітей, за солдатів, що пробиваються до твого міста чи села, боїшся, що зрадники і вбивці втечуть від відповідальності, боїшся малознайомих людей, а знайомих, які вже показали своє зрадливе обличчя, боїшся ще більше. На війні навіть заграва вночі – це страх. Розумієш, це не захід сонця, це грається війна на багатті з будинків твоїх сусідів. Страху так багато, що ти втомлюєшся його нести, ти просто йдеш втомлено, крізь війну, згорбивши плечі і постарівши, й іноді навіть не розумієш, чому ллються сльози, адже тихо і не стріляють, а ти пла-

чеш, когось жалієш і не знаєш – кого. Подивись навкруги, війна це безногий сусід, який повернувся з фронту і залишився нікому не потрібним, але він дбайливо зберігає в шафі свій військовий камуфляж; перетягнуту різнокольорову пачку листівок з чужими ідеями, ілюзіями і надіями.

Війна - це друг, якого ти знаєш тільки з Інтернету й ніколи не бачила раніше, але молишся за нього, тому що з ним давно немає зв'язку. Війна - це сльози від надій і любові, яку тобі дарують незнайомі люди, молячись за тебе і твоє місто або село. Війна - це коли тобі важливо мовчки доторкнутись до екрану телефону, бо зв'язку немає і тобі страшно, що обірветься і ця нитка. А торкаючись екрану, ти відчуваєш тисячі гарячих рук, очей, душ, сердець, які тримають тебе у вірі і надії.

Війна - це коли тобі не важливо, чи є в тебе манікюр, чи помита голова, у чому ти одягнений, чи є в тебе робота, бо у тебе інші пріоритети, це вода, світло, зв'язок, тепло, глибокий і міцний підвал. Війна - це коли твій сусід (або незнайомець), якого ти вважав самодостатнім егоїстом, виявляється турботливим і близьким; який кидає все, щоб захвати тебе, тому що в цю хвилину ти близька йому людина, з якою ділите шматок хліба. А той, на кого надіялась – виявився зрадником і здав тебе рашистам.

Війна - це коли молода мама з півторарічним малюком не виїжджає із зони війни тільки тому, що вона єдиний зв'язковий в цьому районі. Вона не може бути «корабельним щуром», бо має відповідальність перед іншими. Війна - це коли твій друг каже тобі: «Я йду воювати за нашу свободу», але згодом бачиш його в таборі російських орків, і розумієш підлість його душі.

Коли починається війна, то вона б'є скрізь, веде свої бої в ділянці душі, серця, твого будинку, твоєї землі. Навіть ромашкове поле (або поле пшениці) з мінами - це теж війна. Найстрашніше на війні - це степ з мінами і тиша.

Коли закінчується бій, зі степу ще довго звучать моторошні крики смертельно пораниених, які раз у раз обриває одиночний постріл постраждалого або ворожа автоматна черга. Часто ти не знаєш, хто кричить - свої чи чужі. Для тебе - це люди, які кричать, прощаючись із життям, залишаючи за собою на пам'ять відлуння пострілу, що обриває крик. Він б'є тебе по серцю і ти падаєш на колінах і закриваєш вуха, давлячись своїм власним криком, бо тобі не можна лякати навколишніх дітей.

А коли закінчується бій, до тебе не приходять довго-очікувана тиша, бо степ звинить. Під величезним висхідним небом, під заколисуючий стрекіт цвіркунів, в осідаючому серпанку пилу і диму, мерехтячи по степу, як зірки, дзвонять невідомі телефони полеглих солдат. Це живі намагаються додзвонитися мертвим. Війни не буває мало, її завжди багато. Шалено багато. І страшніше від війни – може бути тільки війна. Хай буде проклятий той, хто розв'яже війни і сіє горе людям. Як такий нелюд може дивитись в очі своїм батькам і дітям, що вони відчують, як до них ставляться в суспільстві? З цього приводу Олена Степова попросила надрукувати вірш-казку «Свиня та собака» С. Боклана (нехай читачі потішаються):

Колись в Росії, десь під Брянськом
В колгоспі з назвою «Радянський»
На краю самої клоаки
На ланцюгу жив-був собака
Весь чорний, вуха жовте
Господар звав його «Пішов ти»
Пес жив, бо вити було гріх
Їв тільки те, що вкрасти міг

В колгоспі тім які розваги?
Щодня господар смочє брагу, хропє в дворі.
І якось пес насцяв на нього,
Бувало сексуально «мав» його у ногу.
Бувало «мав» і у лице, але розмова не про це

На речі час свій має вплив,
ланцюг одного разу згнів
Біжи, тікай, для пса свобода...

Пес побіг у хлів навпроти

Там у хліві у стилі «НЮ»

Узрів в кутку наш пес свиню

У грудях почастішав стук

Цицьок в свині – аж 14 штук

Ми тут пропустимо частину,

Ну, пес зробив свині дитину

І згодом у хліві, де так «воня»

З'явилося дивне свино-цуценя

Такий гібрид на божу злість

В гімні він спить, в гімні він їсть

Найгірше взявши з мами й тата

Він виріс в російського солдата

Засунув рило в БТР,

в Ізюм приїхав і помер.

Мораль: коли свиню їб... собака

То є кому ходить в атаку.

Ну а коли навпаки (наоборот),

То є російський мовчазний народ.

Звідки спалах насильства в світі і яку роль в цьому відіграє Росія? Якою бачить війну Росії і України решта світу? І чому сучасні війни, включаючи конфлікт в Україні, тривають так довго? Чому світ вповзає в «тиху Третю світову війну»? Незадовго після нападу Росії на Україну в 2022 році «Роскомнагляд» видав указ, який заборонив кваліфікувати події в Україні як «війну» чи «вторгнення», а ЗМІ та окремим особам дозволено посилатися лише на інформацію з офіційних російських державних джерел. Хоча держава не промовила слово «цензура», люди усвідомлювали її фактичне запровадження. Згідно з новим адміністративним та кримінальним законом від 5.03.2022, в Росії було оголошено сотні вироків у зв'язку з «дискре-

дитацією збройних сил Російської Федерації». Від початку війни росіян затримували та штрафували за вихід у громадські місця із табличкою «Не вбивай» чи за читання поезії російського поета-символіста Олександра Блока тощо. З цензурою неминуче приходить самоцензура. Російський «YouTube канал 1420», який регулярно публікує відео з опитуваннями росіян щодо актуальних питань, нещодавно опублікував статистику відмов людей від участі в опитуванні: «Народ відмовляється говорити на теми війни і критики уряду».

Люди воювали впродовж усієї своєї історії. При тому, що будь-яка війна згубна, вона приносить більше руйнувань і страждань, ніж вигоди, але люди продовжували вести війни й виправдовувати їх. Важко пояснити громадянам, навіщо податки, які вони платять для організації життя країни та забезпечення соціальних програм, ідуть на фінансування бойових дій. Тому уряди воюючих сторін вдаються до різних маніпуляцій.

Кількість і масштаб воєн поступово зменшуються. Сучасна історія показує: у світі, як і раніше, існують окремі регіони, де військові конфлікти виникають частіше, ніж в інших місцях. На думку фахівців, цьому сприяють три чинники. По-перше, висока народжуваність, по-друге, низький рівень життя і, по-третє, слабо розвинена система державних інститутів, без якої неможливо підтримувати у країні стійку владу. Відомі випадки, коли антиурядовим силам, повстанцям тощо вдавалось встановити військову диктатуру, але такі випадки вкрай рідкісні. Помітно, що після Другої світової війни великі держави фактично відмовилися від прямих зіткнень між собою і звернулися до політичних ігор та ведення війн на територіях інших країн або підтримують недержавних суб'єктів: повстанські рухи, революційні групи, терористичні організації тощо. Війна в її класичному розумінні, це збройне протистояння двох держав. Ці держави можуть відрізнятися розміром території

та чисельністю населення, і найчастіше вони ворогували, щоб захопити чужу територію й ресурси. Та іноді війни починали з абсолютно безглузвих причин. Наприклад, після того, як команда однієї країни програла іншій у футбол (липень 1969-го між Сальвадором і Гондурасом), виник збройний конфлікт, який коштував понад 2 тисяч життів та поховав інтеграційний проект «Спільного ринку в Центральній Америці». В подальшому покладатися на слова стало неможливо - домовленості між країнами часто порушувались. Ставлення до ведення війн значно змінилося лише в ХХ ст. завдяки появі ядерної зброї, настільки руйнівної, що будь-яка сторона, яка використала б цю зброю, неминуче завдала б шкоди як противнику, так і собі.

Істотна частина зіткнень у ХХІ столітті відбувається всередині держав, наприклад коли урядові сили борються з реальними чи удаваними повстанцями, опозицією. Проте деякі конфлікти так розростаються, що в їхнє гаряче пекло починають долучатися закордонні сили й інші держави. Зазвичай у цьому випадку всі учасники конфлікту стикаються з негативними наслідками. Зокрема з напливом утікачів-біженців чи катастрофічним коливанням цін на енергоресурси.

Багато технологій, які використовуємо у повсякденні, спершу були військовими проектами. У майбутньому (у військовій сфері) продовжать розроблення роботів і дронів: розумні машини зможуть вистежувати й точно визначати ціль та аналізувати його наслідки. Подібна техніка ставатиме менш витратною економічно. Приміром, виробництво дрона нині обходиться в кількадесят разів дешевше, ніж винищувача. Фахівці передбачають: зміниться склад професійної армії: місце людей поступово займуть дешеві й прості у використанні машини. А через те, що для повноцінної роботи дронів знадобиться серйозна інфраструктура, зокрема супутники, то у країн, які відстають технологічно, не буде змоги виробляти подібні прис-

трої. Тож, найімовірніше, війни майбутнього стануть надто асиметричними, розвинені країни зможуть вести їх за допомогою машин, а воюватимуть ці машини проти живих людей. Нині головна мета боротьби держав - економічне панування, можливість домінувати у сфері виробництва та торгівлі. І все потужнішими і, на жаль, звичними інструментами таких воєн стануть санкції, митні обмеження, торгові блокади тощо. Усі хочуть жити безпечно. Більшість усвідомила вигоди благополучного життя й не хоче їх втрачати.

Ми живемо в час, коли великі геополітичні гравці діють силою факту. Росія також діє силою факту, як приклад, вона напала на Україну. Всі засудили Росію в 2014 р, а потім вона встрягла у війну в Сирії, пізніше в Лівію, а в 2022 р. – знову в Україну. Росія почала вдавати себе геополітичним гравцем, і починає говорити як США або Китай: - це її зона геополітичних інтересів. Зараз Росія хоче управляти всіма прикордонними державами: економікою, політикою, придушувати будь-яке демократичне життя. Методи такої війни, автори нашої книги називають «війною четвертого покоління», де не військові чинники, економічні, політичні, інформаційні, або релігійні чинники беруть зверхність. Це світоглядна війна, метою якої є не завоювати країну, а підірвати життєздатність цієї країни (мова йде про Україну). В Україні не було збройних конфліктів, або громадянської війни в середині країни.

Ті війни, які зараз ведуться (або велись), як режимні повномасштабні – Лівія, Сирія, Афганістан – це громадянські війни. Там є потужні зовнішні елементи (інтервенції), коли уряди інтервентів контролюють навіть центральний уряд, як це в Афганістані. Але нема ніде «фази оголошення», що 2 країни оголошують в стадії війни. Росія після трьох місяців війни й досі не оголосила що вона «увійшла у фазу війни з Україною». Чому Путін не оголосив «війну» Україні, назвав її «спецоперація», чого він боїться? Чи

повинна була Україна «офіційно оголосити війну» Росії?

Росія проводить грубу маніпуляцію, веде війну з Україною без всяких оголошень, при цьому можна чути від одіозних російських політиків, псевдоекспертів або запродавців: «Україна веде бойові дії незаконно, бо не оголошувала Росії війну». Подібне, час від часу виринали в інформаційному просторі з весни 2014 року, коли Росія вперше напала на Україну, загарбала Крим та розпочала військові дії на території Донецької та Луганської областей. Тодішній українській владі (Турчинову, а потім Порошенку) закидали претензії щодо «не оголошення повномасштабної та легітимної війни з Росією».

24.02.2022 президент України В. Зеленський звернувся до українців із заявою, що Росія почала війну. Того самого дня в Україні Верховна Рада запровадила військовий стан, розірвала дипломатичні відносини з Росією. Проте деякі «експерти», переважно з Росії, почали озвучувати думку, що в Україні не війна, а «спецоперація» тому з точки зору міжнародного права, Росія її (війну) офіційно не оголошувала. З юридичної точки зору саме запровадження воєнного стану - це питання внутрішнє, а оголошення війни - зовнішнє. Однак міжнародне право зосереджене не на словах чи заявах, а на діях. Те, що відбувається в Україні 2022 (з точки зору міжнародного права), є війною і порушенням суверенітету України. Росія із 2014 року маскувала свої бойові дії під вислів: «народ Донбасу повстав проти київської хунти». В сучасному світі війна 2022 визнається війною по факту й для цього не потрібно підписувати окремих документів. З точки зору термінології ООН, логіка якої зосереджена на діях, те, що робить Росія, підпадає під визначення війни та міжнародної агресії. Відповідно, Україна, згідно зі статуту ООН, має повне право захищати свою територію, незалежність і суверенітет усіма доступними методами. Війна в Україні визвольна, справедлива - за збереження суверенітету країни.

В Євросоюзі 2022 заявляють, що вони не воюють з Росією, але російсько-українська війна сама прийшла на їхні території. Подивіться на людей, які приїхали з України, війна тут, поруч. Бо навіть якщо ця війна не є ще Третьою світовою, її наслідки – глобальні. Тому Євросоюз повинен допомагати Україні ще сильніше, маємо надавати їй ще більше військової, фінансової, гуманітарної, політичної та моральної підтримки. А коли Україна каже, що хоче вступити до Євросоюзу, ЄС повинна рішуче й урочисто сказати «так» і подякувати. Бо насправді Україна вже є почесним членом Союзу, адже пролитою кров'ю своїх людей захищає не тільки свою територію, а й свободи ЄС. Адже вторгнення Росії в Україну – це ознака того, що ЄС у 2014 році помилилася. Якби ЄС прийняла Україну до НАТО після 2014 року, коли вона взяла курс на Захід під час Євромайдану, то на неї Росія не напала.

Якби ЄС в ті часи більш жорстко відреагувала на російську агресію проти Грузії, анексію Криму та війну на Донбасі, якби ЄС не відвернулася, коли в Алеппо під російськими бомбардуваннями загинула 21 тисяча мирних жителів, В.Путін вів би себе по іншому. Відповідальність ЄС за це – величезна. Вони прокинулися пізно: «Краще пізно, аніж ніколи». Зараз ЄС доставляє зброю в Україну, і уперше у своїй історії фінансує це постачання. Це їхній обов'язок і наш інтерес, тому що перемога Росії в Україні мала б катастрофічні наслідки як для української безпеки, так і для впливу в усьому світі.

Сьогодні саме російська блокада українських портів на Чорному морі чинить тиск на світ, не даючи Україні експортувати свою пшеницю. Москва шантажує світ голодом та ядерною зброєю. Зараз до політиків ЄС приходить розуміння нових реалій. Ще одна ознака того, що часи змінюються: Данія приєдналася до спільної європейської оборонної політики. Небажання принизити Росію не повинно призводити до приниження України.

СТОКГОЛЬМСЬКИЙ СИНДРОМ

Так заявив (2022) головнокомандуючий ЗСУ Валерій Залужний на фото. Український письменник Б. Бітнер (псевдонім Ян Валетов) за 2 тижні до війни в Україні 2022 р. написав: - Велика частина можновладців і депутатів при владі іржала, як дикі коні, коли Порох (Порошенко) вимагав зібрати РНБО через загрозу повно-

масштабної війни. І це на фоні того, що усі газети світу і усі влади світу (крім української і російської влади) говорили про можливий початок війни у перші місяці 2022 р.

Найбільше вражає те, що більшість людей не роблять ніяких висновків і приєднуються до російських таборів, які їм брехали: «ніякої війни не буде, - то все фейки». Цікавим є той факт, що наші депутати та лідери при владі які закликали: «не панікувати», тепер точно знають: «В Україні йде повномасштабна війна», а вибачитись перед народом – не хватає сміливості. Нам цікаво, чому ці люди підтримують брехунів і шкідників, і чому вони продовжують сміятися від можливого застосування Росією ядерної зброї? Чому вони готові заключити похабний мир з РФ?

Після першого місяця російсько-української війни 2022 року з'ясувалося, що хтось у середині нашої України навмисне зупиняє рух держави до НАТО і Євросоюзу. Ми переконані, що кожен українець має отримати відповідь – хто ця людина (або група людей), бо в червні 2022 р наша країна має отримати статус кандидата в члени Європейського Союзу, і план дій щодо членства в НАТО. Зовсім незрозуміло, чому в Україні відключили українські телеканали від цифрового мовлення (з введенням військового

стану) та заговорили про проблеми зі свободою слова. Наразі кажуть, що національна єдність дає тріщину. Та сама єдність, яка була одним із найважливіших аргументів у нашій комунікації із союзниками. Яка створювала громадську думку, таку важливу для продовження підтримки України у війні проти РФ. Коли війна з Росією продовжується з новою силою. В Кремлі знову заговорили про нові плани захоплення Києва та знищення Української держави. Кому в такій ситуації вигідно підривати репутацію України та єдність наших патріотів?

Раніше згаданий Борис Бітнер казав про себе: - Я український націоналіст, по російські – нацист. Якщо по змісту моєї крові, то українська – 35%, російська - 20%, єврейська – 20%, польська – 10%, валлійська – 10% і трохи інуїтської – 5%. Тоді, який же я нацист? І чому від мене та таких, як я, росіяни вирішили рятувати народ України. На слово націоналіст я погоджуюсь тому, що вважаю свою Україну окремою від Росії державою, а не частиною РФ чи СРСР, а свій народ – окремим народом та політичною нацією, сформованою з людей різних національностей, об'єднаних спільними поглядами та любов'ю до своєї країни.

Чому саме такий погляд у Кремлі вважають нацистським та русофобським? Вам дивно? Ви інакше уявляли собі нацизм? Бітнер теж. Але зараз час офіційних історій! Ніхто не сперечається з тим, що «хвіст більшовицької комети терору» огорнув Україну на початку XXI століття. У 2022 році російськомовні - тероризують російськомовних, як і 100 років тому. Якось ми почули проникливі фрази, що громадянська війна від 1917 року ще не закінчилася. Вбивство мирних українців для залякування, ядерний шантаж РФ – показують, що ідеї більшовицького терору живі та правлять в рашиській Росією й на початку XXI ст.

Правда більшовицький експеримент, розпочатий у 1917 році, закінчився провалом 1991 р. Тепер нові чекісти

хочуть ще раз спробувати у 2022 р. Знову відкинуто християнську мораль. Росіяни перетворились на покірну масу, працює «стокгольмський синдром». Почалася Друга холодна війна, російський тероризм знову кидає виклик усьому світові.

Стокгольмський синдром - психологічний невідомий захисний стан, який характеризується прив'язаністю жертви до кривдника. У процесі захоплення, викрадення або застосування насильства, жертви починають співчувати своїм загарбникам, виправдовувати їх дії і навіть отожднювати себе з ними, переймаючи їхні ідеї. Стокгольмський синдром є нормальною реакцією людини на психотравмуючу подію. Він не включений в жодну міжнародну систему класифікації психіатричних захворювань.

Вражає і те, наскільки у Кремлі не поважають російських людей і вважають, що можуть заткнути всім рота. Це очевидний прорахунок Путіна і його команди. Вони, між іншим, не вгадали нічого нового із часів Другої світової війни. Російські солдати - це абсолютно схиблені люди, деградовані, у них там є ознаки вживання наркоти та спеціальних лікарських засобів. На місцях тимчасового перебування російських орків, позалишалися таблетки, пляшечки та певні хімічні речовини. Абсолютно дикі люди. Щоб їх довести до такого стану, на це потрібен не один день. Ми думаємо, що Путін і його команда працювала над тим, щоб провести «отрицательную селекцию» і відібрати найогидніших людей, щоб потім направити їх в Україну.

Може, це нам весь час щастить, що із сотні українських людей, з якими ми спілкувалися у період війни 2022, лише 2-3 людини були деморалізовані страхом. Страх це нормальна фізіологічна реакція людського організму. Не-

має людей, які б ніколи і нічого не боялися. Але, якщо страх виникає постійно у певних місцях чи ситуаціях, викликає серйозні життєві труднощі і заважає пристосуватись до життя, це може бути фобією. Можливо наші фрази звучать як пропаганда, чи набір штампів, що надихають до боротьби, але і українська тероборона, і ЗСУ, і просто громадяни (як дорослі, та і діти), вони вірять в нашу перемогу і знають, що повинні відстоювати свій будинок, свій район, боротись за своє місто, за державу. Емоційне піднесення української нації на початку 2022 року справді вражає.

У кожен історичний період в Росії повинен мав бути певний зовнішній ворог, який своїми інтригами руйнує єдність російського народу. Цілком природно, що історія Росії переписувалась не з точки зору фактів, а з точки зору бажаних інтерпретацій. Наприклад, русифікація української нації – це для команди Путіна шлях посилення впливу в Україні. У першій половині ХХІ століття існував лінгвоцид української мови - цілеспрямовані заборони та утиски української мови з метою її знищення і асиміляції в Україні під владами: Речі Посполитої, Імперії Габсбургів, Російської імперії, Румунії, СРСР та російської військової окупації. Приблизно 80 років тому, товариш Сталін вважав себе великим мовознавцем і противником «українізації».

1926 – лист Сталіна «Товаришу Кагановичу та іншим членам ПБ ЦК КП(б)У» з санкцією на боротьбу проти «національного ухилу», початок переслідування діячів «українізації». І раптом у 1933 – телеграма Сталіна про припинення «українізації», але необхідно знищити більшість українських письменників. 1938 – постанова РНК СРСР і ЦК ВКП(б) «Про обов'язкове вивчення російської мови в школах національних республік й областей». 1947 – операція «Вісла»; розселення частини українців з етнічних українських земель «урозсип» між поляками у Західній Польщі для прискорення їхнього ополячення.

У світовій історії жодна мова не зазнавала такого страшного нищення і гонінь, як українська. Мабуть тому, що, згідно з історичними дослідженнями, український народ є одним із найдавніших народів світу і комусь це не вельми приємно визнавати. Ще у III ст. до н. е. римський історик Помпей Троз стверджував: «Скіфи (пращури сучасних українців) - це найстаріша нація світу». А батько історії Геродот писав: «Вони є мудріші від будь-якої нації на землі». Українська мова виникла дуже давно - не менше 5 тисяч років тому, ще за трипільських часів.

Якщо запитати у звичайної людини, чому Й. Сталін вирішив знищити українців, вона навряд чи скаже вам, що комуністичний вождь боявся України. Говоритимуть про прагнення загнати селян у колгоспи, забезпечити міста хлібом, отримати зерно та інше, тільки не страх Кремлівський вождів. Сталін знав, що більшість українців ніколи не підтримувала (і не підтримає) більшовиків: «Україна – це бомба, яка може вибухнути в любую хвилину». Сталіна переконує в цьому серія селянських повстань та різних видів Майданів. Поки він був живий і готовий до боротьби – більшовицький диктатор не міг бути впевненим у своїй владі над Україною, і у тому, що його імперія взагалі утримає владу. Якби Сталін якимось дивом опинився б серед нас на Майдані 2013-2014 років, він би зрозумів, що його страх перетворився «в крах більшовицької імперії». Саме цей страх перед українським народом був головним мотивом, який визначав дії президента Путіна і його команди у 2014-2022 роках.

Росіяни завжди воювали з мовами в Україні, бо строкатість України – абсолютно природна річ для великої країни. За останні 300 років українська мова, спочатку була заборонена, а потім фактично знищена царатом і

комуністами. Тому потрібно захищати не російський язык, а українську мову. У книжці «Хроніка нищення української мови» Романа Сушко чітко доведено, що русифікація як України, так і всіх інших народів, узурпованих різними імперіями, не була самочинним, природнім процесом, як це намагаються сьогодні доводити, а цілеспрямованою державною політикою всіх російських режимів, починаючи з виходу московських правителів з—під залежності ординських ханів та закінчуючи нинішнім режимом Путіна.

Президент Путін – напівграмотний ГБіст вважає себе «великим істориком». Не дивуйтеся, але, на думку псевдо історика Путіна, українців (як нації) немає на світі, їх вигнали в Австрійському генштабі, а саму Україну створив Ленін. На думку Путіна, ті хто думає інакше – нацисти, їх треба денацифікувати. Бажано – ракетами «Калібром» або «Градами», щоб українці не об'єднувалися у справі збереження своїх цінностей. Тож нині Україна збирає плоди спільної українсько-російської історії...

В Україні довго діяв закон про мову, прийнятий у 1989 році. Його було розроблено ще за СРСР, завдяки цьому закону почалося українське відродження і шлях до незалежності, хоча й прийняла його тогочасна комуністична Верховна Рада. У 2012 році два проросійські депутати від «Партії регіонів»: Сергій Ківалов та Вадим Колесніченко (втік до Росії), змінили закон про мову. Вони провели т.зв. «Закон про регіональні мови». Відповідно до нього, кожен український регіон має право зробити мову регіону (або етнічної меншини) рівною державній мові на своїй території. Абсурд в тому, що коли, наприклад, в Закарпатті когось зупиняв поліцейський, він мав право розмовляти по-угорськи і робити вигляд, що не розуміє української. Але будь-які обмеження мов в країнах Європейського Союзу - виключені.

І ще, (на думку Путіна), нас треба демілітаризувати! Виявляється, українців недостатньо демілітаризували у 1990-х роках, коли ми віддали весь свій ядерний арсенал в обмін на фіктивні гарантії безпеки Росії, Великої Британії та США, порізали на кольоровий метал українські стратегічні бомбардувальники та ракети, забетонували шахти для балістичних носіїв тощо. І що зараз (2014-2022 роки) робить «гарант» того часу – Росія? Путіна турбує Україна, чи може «імперські» замашки Росії?

Росію та її божевільного президента Путіна дуже турбує український позаблоковий статус. Значить треба йти до ЕС і НАТО. За дивним збігом обставин це стало його турбувати після анексії одних наших територій (Крим) та окупації інших. І ось, щоб змусити нас визнати анексію Криму та окупацію частини Донбасу законними, росіяни вирішили зруйнувати демократію в Україні та посадити у Києві свою владу, перетворивши незалежну країну на свою маріонетку. Дивно, але росіяни всерйоз були переконані, що український народ постраждав від гніту бандерівців, тому зустріне їх квітами і хлібом-сіллю, а замість цього отримали велику відсіч згуртованої нації.

Путінська команда замислилась, як пояснити нації РФ, що російських солдат «вирізають як курчат» на півночі України, в російськомовному Харкові, і на півдні, в російськомовному Миколаєві, звичайні українці, які говорять різними мовами, але люблять свою спільну Вітчизну, об'єднавшись в одну велику націю. Є цікава пісня (1961) *«Хотят ли русские войны»*, як пояснити тисячам батькам убитих російських солдат у 2022 році, що їхній син вбитий в Україні за якісь надумані ідеї путінської команди і похований невідомо в якій могилі. При цьому синки тієї ж путінської команди: «бикують і жирують» за рахунок податків населення РФ. Російських солдат убивають зараз і будуть вбивати й далі, поки не заберуться геть з України, якщо в Росії цього не зрозуміли, - нам шкода російських матерів.

Ми звертаємо увагу на країни, які в різні часи зазнали поразки від Росії. Це Франція у 1812 році. Німеччина в 1945 році, саме вони мають страх перед Росією у своїй генетичній пам'яті. І тому в 2022 році більш інертні. Сьогоднішня Росія навпаки втратила весь страх і має нахабство загрожувати всьому світу ядерною зброєю: «Ми ніколи не були переможені». Брехня, були переможені і багато разів, а в 2022 році отримуєте по пиці від ЗС України. Для того щоб позбавити Росію імперських амбіцій, послабити її і усунути від ядерної кнопки достатньо лише один раз: «зламати Росії хребет». Війна розв'язана Росією проти України - це єдиний і, ймовірно, останній шанс для всього світу зупинити світового ядерного диктатора (при підтримці країн Заходу).

Європа робить простий висновок: або світова спільнота руками українського народу за допомогою зброї країн ЄС та НАТО зносить режим імперської Росії і розчленовує її на безпечні для людства республіки (країни), чи Росія слідом за Україною в найближчому майбутньому руйнує та топить у крові Європу. При цьому США та НАТО стануть на бік Європи, людських жертв і матеріальних ресурсів збільшиться в рази. Вибір за США, НАТО та іншими країнами, які співпрацюють з Росією. Часу на довгі роздуми - нема. На 31 день війни нам дуже хочеться, щоб до 4 листопада 2022 (день Народної єдності) на Росію повністю обрушується голод, злидні, зміна влади, поділ на окремі республіки (або країни).

Кажуть, що у *«ботексного імператора Путіна виникли підозри»*, що 5 мільярдів доларів, виділених ним на підривному діяльності в Україні за останні 5 років, були освоєні його командою на інші цілі: яхти, дорогі авто, закордонні маєтки, розкішне життя тощо. Дивно, чого з цього приводу мовчить сам «імператор Путін»? Чого мовчать російські народи? Здавалося б, населення мало щось запідозрити. Власне, що відбувається? Чому пригноблено

та люто пручаються своїм російським оркам - визволителям – українські народи. Чому не розуміють свого щастя? Чому головнокомандуючий ЗСУ Валерій Залужний звертається до українців: «Прокидайтесь міста, з нашою батьківщиною біда». Чому замість дарів та подяк російським солдатам у Росію пішли рашиські труни? Чому замість радісних натовпів українців, по узбіччям доріг в Україні стоять розбиті російські танки, що догорають? Чому непереможну російську армію (другу у світі) луплять «якісь» малороси так, що «дим стоїть стовпом».

Колись ця частина історії буде докладно описана в підручниках, як яскравий приклад Зомбування населення 140 мільйонної Росії, шляхом створення спотвореної реальності за допомогою ЗМІ. Московіти верещать: - Російська армія воює з НАТО та США на території України, це вони бомблять з літаків мирні українські міста. 100% хибні посилки, хибна інформація, маніпуляції, підробки: «маємо те, що маємо». Станом на момент написання цієї книги, ні НАТО, ні армії США в Україні немає, але для рашиської Росії: «це таємниця за сімома замками». Більша частина росіян кричать: «Ми наваляємо америкосам. Бійся нас НАТО»! Менша частина з гіркотою в голосі кажуть: «Боже, як соромно перед нашими предками. Пам'ять про них опоганена цією бійнею в Україні. Україно, просимо тебе - виживи і пробач. Боже, дай розуму нашому Путіну і його команді припинити цю злочинну війну в Україні».

В цей час їхній «ботексний вождь» Путін схвально киває головою з екрана TV, оточений різнобарвними рашистами, він розповідає росіянам про гуманну місію, яку виконують російські війська на українській землі. Жаль не можна пустити на задньому плані TV відео з тим, що вони творять насправді на українській землі.

Як ви розумієте, інформацію ззовні РФ для росіян закрито, у них своя реальність і все навпаки: війна в Україні – це мир російськомовним людям, зло для українців –

це добро для російських рашистів, а диктатура Путіна – це найкраща з форм правління у світі. Слухайте тільки Останкіно і Соловйова. Дивіться тільки Скабєєву! Ми всі боремося за правду, за протест – до 15 років тюрми! Типовий гітлерівський стиль! Якщо ми пишемо неправду, послухайте промови Гітлера періоду Другої світової війни. Порівняйте її з промовою Путіна-Путлера, на початку війни в Україні 2022 р. Скажемо цинічно: вони неймовірно схожі – і промови, і слова, але Гітлер виглядає трохи адекватніше і краще за Путіна-Путлера. Чим жахливіше брехня, тим охочіше вірять у неї люди. Слова інтелектуал та інтелігент стали в Росії лайливими.

В цей час в Україні ми швидко засвоїли одну штуку – чуєш свист, лягай, затуляй руками вуха і відкривай рота. Але між цими подіями у тебе ще немає рефлексорного зв'язку. Потрібен хтось, хто крикне «лягай»! Ті, хто зараз ховається в метро, – це переважно люди, яких «зламав» звук літаків і ракет. Усі, з ким ми говорили, згадують цей досвід зі страхом. Вони до останнього жили у своїх квартирах, своїх міст і сіл, ходили до бомбосховища, і весь час посилали прокляття Путіну і його команді. Поряд з ними – дісталось і російським народам, які йому потакають. Не пройдуть стороною, прокляття знедолених людей, які втратили своїх близьких.

З Україною воюють не воїни пітьми, а російські Зомбі. Безмозкі, примітивні, позбавлені емпатії та совісті істоти, керовані волею злого духу Росії - Путіним. Пригадайте, як у 2014 році історія розп'ятого хлопчика у трусиках здавалася нам абсурдом, а нині хлопчик у трусиках це пройдений етап. Це ж треба таке зробити з 140 млн людей РФ, щоб вони майже в єдиному пориві кидаються воювати з українським фашизмом на землях України, не помічаючи, що давно вже живуть у фашистській диктатурі РФ, якою править божевільний параноїк - Путін. Нахрапісті путіністи діють так само, як більшовики і комуністи.

Чи був-би мир з РФ, якби Путіну не потрібні були Україна, Грузія, Молдова, Литва, Латвія, Естонія, Польща і так далі за списком. Ні не був-би. Захоплення чужих земель – це умова існування імперій. Тим більше, що навколо РФ нових країн немає, значить треба повернутись до ще не забутих «старих», колись колонізованих територій, які в Кремлі й досі вважають своїми. Ми думаємо, що на ментальному рівні у більшості росіян існує напівсвідома установка, що поліпшити свій рівень життя можна тільки шляхом захоплення чужого майна.

Росія хоче викоринити нацизм у країні, яка обрала собі президентом наполовину єврея, вони звинувачують у русофобії Україну, де половина населення розмовляє російською, хоч і вважає себе українцями. Вони бомблять і нищать країну, в яку їздили на літо до бабусь та дідусів – і ні в кого з тих, хто натискає на гашетку зброї, не виникає сумнівів у тому, що вони роблять неправильно. Сумніви Зомбі не властиві. Вони повторюють будь-яку нісенітницю, про атомну, бактеріологічну, генетичну зброю, про бойові наркотики, про нацистські загони в Україні, які треба знищити.

Це ж як треба не любити свою країну (Росію), щоб свідомо перетворювати її на ізгоя. Жоден найжорстокіший і найсильніший ворог не зміг би завдати економіці країни-агресора РФ таких значних збитків, яких завдала вона сама собі. Навіть атомні бомбардування та окупація військами невідомого всім росіянам НАТО не дали б такого потужного та довготривалого ефекту, як розв'язана Путіним війна в Україні. Рівно через місяць, вже всім країнам світу було видно «Путін програє війну в Україні». Українці, як спартанці будуть битись до останнього. Все, що накопичила РФ в огрядні нафтових років, викинуто в прірву, заради божевільних ідей вождя Путіна.

Це не могло статися в нормальній країні, але в державі, де понад 300 років брехня була основним інструментом для влади, може статися все. Росія бреше завжди, всім і у всьому. Бреше своїм громадянам, бреше союзникам, бреше ворогам та друзям. І те, що договори з росіянами не стоять того паперу, на якому написані, давно вже ні в кого не викликає сумнівів. У цьому простежується настигнута, неважливо який у Росії буде лад, яка громадська формація, яке на дворі століття! Якщо Росія назвала когось братською країною, то настав час оголошувати мобілізацію. Якщо Росія когось ненавидить, то з ним варто укласти союз і вона буде чекати слушної години щоб напасти. Якщо Росія когось вихваляє, від неї варто триматися подалі.

Росії не потрібні ні причини, ні приводи, щоб нести смерть та руйнування в ту, чи іншу країну. Для цього їй досить просто бути Росією, яка живиться негативною енергетикою. У 1990-ті роки була надія, що Росія стане іншою після розвалу СРСР, але цього не сталося. Там залишились «батьки КДБ», які марили імперською величчю. Зеленський та сьогоднішні керівники України фізично молодші від Путіна. Вони формувалися, коли Україна вже здобула незалежність. Це перше покоління, народжене в СРСР, але живе в демократичній Україні, вони з дитинства росли на американських фільмах, з юності подорожували за кордоном тощо. Це покоління відкрите до світу. І це програмує відмінне світовідчуття «демократичних дітей» від «батьків і їхніх нащадків з КДБ». Реальність існування демократичної України виявилася надто нестерпною для РФ. Тому останні наважилися на війну з країною, де десятки мільйонів добре говорять російською мовою. Намагання загнати українців у рабство приречено на провал. Питання лише у часі та жертвах. Україна стане «крапкою», де зупиниться світова історія Росії, бо шовінізм росіян щодо українців, переріс у звичайний нацизм.

ДНІ МИНУЛОГО - МАЙБУТНЬОГО

У 2008 році «The Washington Times» (США), зазначила: «Наступна війна в Європі буде між Росією та Україною». Москва вступила на стежку війни проти України у 2014 році, а Європа отримала московську загрозу у 2022 році. Агресором виступив не А. Гітлер, а російський президент В.Путін. Під його п'ятою Росія перетворилася на бандитську державу гопників. Там ліквідували демократію, пишним кольором розцвіла корупція, убивають журналістів, кидають до в'язниць інакодумців, а правлячий режим контролює всі засоби масової інформації.

Москва з своїми кишнями, що розпухли від нафтодоларів, намагається відновити Велику російську імперію (ВРІ), і перетворилася на стратегічну загрозу сусідніх держав і країн Заходу. Путін – колишній апаратник із лав КДБ, назвав розпад Радянського Союзу «*найбільшою геополітичною катастрофою ХХ ст*». Така заява свідчить про його кровожерливість та моральну зіпсованість. СРСР був країною з найбільшою системою масових вбивств на планеті Земля. І розпад Радянського Союзу 1991 року не був катастрофою, навпаки: це була перемога для демократії і національного самовизначення країн, які вирвалися із кігтястих лап більшовизму. На руїнах СРСР постала незалежна Україна: «Жоден інший народ не страждав стільки під владою Москви, як українці». Якщо якась країна і заслужила право на національну державність, то це Україна – каже професор монреальського університету та провідний експерт з України Джеррі Келебей.

І він має рацію. Завойований з великими труднощами український суверенітет і демократія, обійшлися Києву величезною ціною. На жаль в Україні з початком 2022 р знову постала російська загроза, і цього разу агресорами виступили не марксисты-ленінці, а войовничі московські

рашисти. Москва вступила на стежку війни в Європі, коли задумала вторгнутись до Грузії, південної Осетії та Абхазії. Трохи «перепочивши», у 2014 р. Путін зробив намір розчленувати Україну. Цей російський диктатор з фашистськими замашками не приховував своєї зневаги до незалежності Києва. На квітневому саміті НАТО 2008 року він сказав президенту Бушу, що Україна це навіть і не держава, і що значну частину території їй «добровільно віддала» Росія. Далі Путін попередив, що якщо Україна наважиться вступити до НАТО, вона «припинить своє існування як держава». Таким чином, бухарестський натяк Путіна пішов у маси. Це ж як треба боятись Україну, щоб так перекручувати історію і брехати розмахом...

Україна – це держава з тисячолітньою історією, якої не було в Московії, а потім в Росії. Перша згадка слова «Україна» - це 1187 рік (Іпатіївський, Київський та Галицько-Волинський літописи). До речі, остання згадка слова «Україна» у Іпатіївському списку датується 1280 роком. До початку XII століття Велике Київське князівство на сході й північному сході слов'янської землі закінчувалося Чернігівською землею... Питання, як постала ростовсько-суздальська земля, яку в давнину називали, «Залешанська», пізніше «Московська» - завжди було в тумані, покрите одвічним мороком імперсько-російської облуди. Кремлю завжди хотілося починати свою історію не з якихось «сумнівних князювань», а з появи Москви і великих московських князів. Але сама Москва і Московія як князівство виникли в часи татаро-монгольського панування над суздальською землею, з веління хана Менгу-Тимура. Бо лише хан мав право подарувати землю й дозволяв створити поселення. Князь Данило (1261 р.н.) став першим удільним Московським князем орієнтовно в 1277 р. (або кінець XIII ст.).

Путін: «З українцями недопустимі ніякі розмови, бо офіційне визнання поняття «український народ», «Україна» і «українська нація» неминуче потягне за собою зменшення російського народу більш, як на третину, і відріже російські землі від Чорного моря. Кремлівська ксенофобна еліта зневажає Україну та Грузію з однієї простої причини - ці країни намагаються вирватися з авторитарних московських лещат. У відповідь Росія намагається дедалі білізувати ситуацію в Україні.

Але Україна не Грузія. Це велика і сильна у воєнному відношенні країна, яка добре пам'ятає про російське панування. Будь-яка спроба Москви розколоти її наштосхнеться на запеклий опір, це може спричинити кровопролитну війну між Росією та Україною, (що підтвердилось у 2022 р). У неї неминуче може втягнутись Польща та країни Балтії - всі вони члени НАТО. Войовничий націоналізм Путіна загрожує загальноєвропейською пожежею.

Битва за Україну це не лише випробування сили волі регіонального масштабу. Це зіткнення за майбутнє Європи та за роль Росії у цьому майбутньому. Ортодоксальні слов'янофіли, такі як Путін, мріють про «слов'янський союз» у складі Росії, Білорусії та України. Вони виступають за відродження більшовицького імперіалізму, який прагне встановити панування над країнами сусідами, утвердити свою сферу впливу у Східній Європі та на Балканах, а також підірвати владу та вплив Америки за межами Європи. Саме цим можна пояснити ту підтримку, яку Москва надавала Сербії на чолі зі Слободаном Мілошевичем, Іраку - Саддама Хусейна та Ірану - Махмуда Ахмадінежада.

Проте досягти цих планів Путіну заважає демократична та єдина Україна. Україна це стратегічний бастион, який протистоїть московській експансії, східний кріпосний вал західної цивілізації. Київ – це не просто якась «провінційна столиця Великої Росії», це наріжний камінь європей-

ського континенту. Саме тому Україна прагне увійти до складу НАТО та Європейського Союзу.

Саме тому Москва настільки відчайдушно намагається зірвати процес інтеграції України до євроатлантичного альянсу та ЄС. Путін готовий зробити все можливе, щоб не допустити цього. Він може навіть піти на те, щоб привести Європу до нового катастрофічного кровопролиття масового масштабу «Третьої світової війни». З другої сторони, Заходу сьогодні вкрай необхідна здатність Альянсу грати активну роль, формуючи міцне безпекове середовище, а не реагуючи на кризи, як це відбулося з агресією РФ проти Грузії та України.

Ініціатива трансатлантичної безпеки Атлантичної ради у 2022 році звернулася до чотирьох колишніх генеральних секретарів НАТО: Андерса Фога Расмуссена, лорда Джорджа Робертсона, Яапа де Хоопа Схеффера та Хав'єра Солани – з проханням дати свої поради Заходу щодо виходу із глобальної кризи, що виникла внаслідок широкомасштабного вторгнення Росії в Україну 2022 р.

1). «Українці мають волю до боротьби, ми маємо їм надати, чим воювати. Вони воюють за всіх нас, за свободу і демократію», – сказав колишній прем'єр-міністр Данії Андерс Фог Расмуссен, генеральний секретар НАТО з 2009 по 2014 роки.

2). Його підтримав попередник на посаді генсека НАТО Джордж Робертсон, який обіймав цю посаду з 1999 по 2004 р. Він сказав, що поставки зброї потрібно пришвидшити, так само потрібно більше уваги приділити тому, щоб українці її якнайшвидше опанували, а також важливо дати зрозуміти президенту Путіну, що «НАТО – це не той Альянс, який програє». Гадаю, росіянам потрібно знати, що П'ята стаття (статуту НАТО) – означає, що напад на одну з країн НАТО є нападом на всіх. І цей потужний сигнал має дійти до тієї малої групи московських рашистів, яка наразі оточує президента Путіна – сказав Робертсон.

3). Яап де Хооп Схеффер, який очолював НАТО з 2004 по 2009 рік, наголосив на тому, що НАТО має говорити «одним голосом» та тісно співпрацювати з Європейським Союзом з політичних питань, зокрема з питання санкцій. Схеффер також наголосив, що лише українці мають вирішувати, що вони вважатимуть перемогою у своїй війні проти Росії.

4). Іспанський політик Хав'єр Солана, який був Генеральним секретарем НАТО з грудня 1995 по жовтень 1999 року, додав, що «вперше в історії відбуваються поставки зброї в такому обсязі до країни, яка не є членом НАТО, але ми маємо це зробити як найшвидше». При цьому він відзначив, що «дуже складно постачати зброю до країни, яка є у стані війни», і має «лише один вхідний пункт – кордон з Польщею». Також Солана наголосив, що Альянс не має боятися показати «поразку Путіна у війні 2022». Потрібно показати, що якщо Путін почав війну для того, щоб зупинити Україну від вступу до НАТО, то зараз є дві країни, які вступають до НАТО найближчим часом – це Швеція та Фінляндія. І їхній вступ збільшить спільний кордон НАТО і Росії на 1,5 тис кілометрів», – наголосив Солана.

Саміт НАТО в Мадриді відбудеться 29 і 30 червня 2022. За словами сьогоденішнього генсека НАТО Єнса Столтенберга, до іспанської столиці мають прибути 30 голів держав-членів Альянсу, чотири запрошені країни Азійсько-Тихоокеанського регіону (Австралія, Нова Зеландія, Японія та Південна Корея), представники чотирьох країн ЄС, що не входять до НАТО, а також глави Європейської ради та Європейської комісії. Загалом, у ньому візьмуть участь від 40 до 50 іноземних делегацій на рівні глав держав або урядів. Запрошення отримав і президент України В.Зеленський, хоча питання про те, чи він приїде до Іспанії, чи звернеться до учасників саміту дистанційно, поки залишається відкритим. Настав час виправляти помилки Альянсу. Саміт НАТО у Мадриді має бути істо-

ричним з трьох причин. Перша – Фінляндія, друга – Швеція, а третя це – Україна. Ми маємо зламати побоювання окремих країн – членів НАТО щодо роздратування Путіна. Бо дві складові рецепту, як можна перемогти Путіна – це не боятися Путіна і не вірити йому.

Після того, як Росія, постійний член Ради безпеки ООН із правом вето, в 2014 році вдерлася до України – вона зруйнувала всю повоєнну систему безпеки. І іншої ефектвної моделі, крім НАТО, не існує. А коли прем'єр-міністр Великої Британії - Джонсон каже, що треба створити новий союз: Велика Британія, Україна, Польща, балтійські країни..., він мав на увазі економічні питання. НАТО зі своєї сторони, має навчитися на агресії Росії проти України, діяти більш ефективно. Путін сподівався на те, що Україна вибухне зсередини. Українці не дали йому жодного шансу.

Пам'ятаєте, Путін казав, що він напав на Україну у 2022, бо є загроза наближення НАТО до Росії? Вибачте, будь ласка, в 2014 році, коли він напав, Україна була нейтральною державою. Взагалі мова не йшла про наше майбутнє членство в НАТО. Коли зараз Швеція та Фінляндія вступають в НАТО 2022 року, то кордон Росії і НАТО значно збільшиться, відстань від Фінляндії до Москви значно коротша, ніж відстань до Німеччини, Франції чи Іспанії. Путін стулив пельку і нічого не коментує: «Мовчить немов наївся собачих какашок».

Про що зараз говорити з Путіним, коли він відмовляє українцям в праві на життя. Коли російські варвари на БТР відкривають вогонь проти автобуса на якому чітко зазначено «Діти», і всередині знаходяться тільки мами і їхні діти. Ці люди не становлять жодної небезпеки для Росії, або інші вбиті мирні жителі українських поселень, по

тій причині, що вони є українцями. Про який компроміс може йти мова, він хоче нас вбити, а ми хочемо жити. Ми хочемо жити в українській державі, щоб українська тисячолітня держава існувала, а він відмовляє нам в праві на власну державу, каже, що вона була створена Леніним. І України, як держави – не існує у світі. Хіба він вперше це заявив? Ні, хіба 2007 році в його заяві не було цього? Чи може в статті в 2013 року ми не чули подібних речей? А хіба зараз, перед воєнною агресією 2022 року ми цього не чули? Ця людина має всі ознаки божевілья. На сьогоднішній день, дивом є те, що українська нація разом з ЗСУ загнали його туди, де він має бути. Зупинили Путіна українські солдати, комбриги та комбати. А ще фантастичний український народ. Ми – це унікальна солідарність світу з Україною. Ми – це українці.

У нас вже немає ілюзій. Кожен на власні очі побачив, що таке «руській мір». Не той, який описують отруйні російські СМІ, Соловйов, Кисельов, Скабеева, а «руській мір», коли безневинних людей вбивають на порозі власного дому, коли забирають ваших чоловіків на окупованих територіях і відправляють гарматним м'ясом на війну. Без зброї, без нічого. Вони їх не вважають за людей. Щоб там не казали московські рашисти, Україна перемаже. Україна відновить свою територіальну цілісність. Путін буде за ґратами в Гаазі. Ми в це віримо, тому просимо, щоб і ви повірили в це.

А тим часом до кінця третього місяця війни в Україні світ бачить відсутність успіхів Росії. 19 травня 2022 президент В. Зеленський зазначав, що світ почав інакше дивитись на війну в Україні. Якщо на початку лютого місяця 2022 обговорювалася можливість вторгнення на українську територію військ РФ, а зараз навпаки, можливість вторгнення до Росії української армії після перемоги на своїй території. Українців вже не задовольнить мир на будь-яких умовах, але його ціна буде високою.

На початку травня 2022, виступаючи перед студентами французьких університетів, президент Зеленський заявив, що війна закінчиться, «коли ми повернемо своє». Він додав, що Україна хоче повернути *«свої території, з якими пов'язана українська історія»*. Фінальна стадія війни буде найскладнішою і найкривавішою... Зеленський заявив, що перемогу у війні з Росією Україна здобуде на полі бою, але кінець війни точно буде дипломатичний. Далі він додав, що є речі, які Україна не зможе завершити інакше, як за столом переговорів. «Ми хочемо повернути все, а Російська Федерація не хоче нічого віддати», - наголосив президент. Але Путін може закінчити війну *«у будь-який момент, підписавши капітуляцію»*.

Тим часом колишній президент і прем'єр РФ Дмитро Медведєв, який зараз є заступником голови російської Ради безпеки, 24 травня 2022 вибухнув хамською заявою в адрес України. Зокрема він заявив, що *«просто в ЄС її (Україну) бачити явно не хочуть»*. Все нам (Росії) досить біженців, яким вже здуру дали притулок. Хіба що польські правителі, які з'їхали з глузду, готові торгуватися на цю тему в обмін на західні області України. Та ще шалені прибалти товкмають про вступ України до ЄС для збільшення власної політичної ваги, ослабленої хронічною русофобською діареєю, - додає колишній російський топ-політик Д.Медведєв.

Далі він погрожував якоюсь «зміною сценарію воєнної операції», який Росія насправді вже кілька разів змінювала у бік скорочення своїх цілей через поразки завдані російським військам українською армією. Імовірно, маючи на увазі під «новим сценарієм» застосування зброї масового ураження, экс-президент Росії заявив, що від нього *«українську владу та вище військове командування не врятують навіть підземні бункери»*. Він забув приказку: *«Не хвались, ідучи на рать, хвались, ідучи з раті»*, (рос. мова: *хвались только когда сделаешь дело*).

ОСОБЛИВИЙ ПОГЛЯД

Окупаційні війська РФ місяцями обстрілюють житлові квартали і вбивають мирних людей України, це ознака слабкості агресора і те, що він починає програвати війну. Європейці повинні зрозуміти, по великому рахунку, не Путін є уособленням зла у світі. Уособленням зла є сама Росія. І чим швидше це дійде до всього світу, тим ліпше. Це важко усвідомити, оскільки ми багато говоримо про конкретну персону - Путіна. Буцім-то, сидить там у Кремлі геній зла, якого треба ліквідувати. Але це відповідає дійсності на 50%. Путін досить посередня людина в порівнянні із світовими лідерами. А от сама Росія і є джерелом зла і це інші 50%. Свого часу Рональд Рейган казав: - Радянський Союз - це імперія зла. Ми в своїй книжці розширили цю метафору і позначили: - Царська імперія зла № 1; Радянський Союз імперія зла № 2; Російська Федерація імперія зла № 3. Станом на 2022 рік - не метафора виявилась дуже актуальною, нині Росія – головна імперія зла на планеті Земля, а Володимир Путін «імператор зла», вірніше імператор злих людей. Крах Росії після нападу на Україну буде раптовим та катастрофічним. Чекати залишилось недовго.

Після 24.02.2022 року увесь світ побачив худих, голодних і замурзаних рашиських солдатів, які не розуміють, де опинилися, добувають їжу мародерством та займаються різними злочинними діями. Бачать своїх командирів, котрі просто не вміють керувати військами, не розуміють змісту логістики тощо. Бачать старі кинуті танки та гради, які стоять без палива, а важке озброєння без снарядів. через невмілу логістику. Про військове планування і здійснення військових перевезень як у натовській системі «J-4», себто, забезпечення й підтримки операцій на передовій, ми вже мовчимо. До речі, слово «логістика» відоме з часів Римської імперії, там харчі роздавали «логісти».

Перед вами вірш Ксюши Ангел, без назви. Ми умовно назвали його «Для чого помирають люди». Ксюша у вірші чередує українську і російську мову звертаючись до своєї однокласниці в Росії, бо її чоловік, як ненаситний орк, підло вночі 24.02. 2022 р, із зброєю в руках прийшов вбивати мирних українських людей на їхній землі.

Ну как, не жмут трусы Наташи с Бучи?

А лифчик Тани не ужель налез?

Ну да, твой муж и Джеки Чана круче,

Накрал тебе в Гостомеле колец!

А мій... своїх дітей давно не бачив,

Вже й не впізнала донечка його.

Бо в нього є лише одна задача:

Світ берегти від виродка твого.

Урод твой изнасиловал младенца,

Он тварь, и не имеет права жить!

Чудовище, что не имеет сердца,

И ты такая ж, что тут говорит!

А в нас дівча, згвалтоване й роздерте,

У нас земля просякнута слізьми

І кров'ю... Скільки ж бачила вже смерті...

Ну на, і ще мої труси візьми!

Чего тебе ещё, тварь, не хватало?

Ботиночек для сына на весну?

А знаешь, как оно их с ног снимало

Убитого мальчонки.... Не засну...

У нас хлоп'я принесло на могилку

До мами дві консерви.... Як болить...

Зробили ми лише одну помилку:

Ми намагались якось зрозуміть.

Ты плачешь горько: «Маки» закрывают,

И очередь большая в банкомат.

«Стиралки», унитаза не хватает...

Вы Украину превратили в ад...

У нас у Краматорську на вокзалі
Ракета в натовп влучила з людьми.
І люди помирають у підвалі
Від голоду і спраги між пітьми....
 Как тебе с этим на земле живётся?
 Как тебе спится? Маешься в тоске?
 Ты ждёшь его? А он к тебе вернётся
 Лишь грузом 200 в порванном кульке!

За два тижні повномасштабної війни в Україні, міф про непереможність російської армії повністю розсипався. Парадокси російсько-української війни 2022: - Друга за силою армія (Росія) просить у 3-ї за силою армії (Китай), надати військову допомогу у боротьбі з 22-ою за силою армією (Україна). А в цей час на території України йде 77-ма доба війни з московськими рашистами, російська армія орків продовжує вести активні бойові дії у Східній операційній зоні України з метою встановлення повного контролю над територією Донецької, Луганської, Херсонської областей та утримання сухопутного коридору між зазначеними територіями та окупованим Кримом.

Найбільша активність окупантів спостерігається на Слобожанському та Донецькому напрямках. На Волинському, Поліському та Сіверському напрямках обстановка залишатися без суттєвих змін. Як приклад, на Слобожанському напрямку армія РФ діє угрупованням, що складається з окремих підрозділів 6-ї загальновійськової армії Західного військового округу, 41-ї загальновійськової армії Центрального військового округу, берегових військ Балтійського та Північного флотів.

Окупанти зосереджують основні зусилля на недопущенні подальшого просування українських військ у напрямку державного кордону України, здійснюють ведення розвідки підрозділів Сил оборони на північ та північний-схід від міста Харків...

На Ізюмському напрямку угруповання зі складу окремих підрозділів 1-ї танкової армії та 20-ї загальновійськової армії Західного військового округу, 29-ї, 35-ї, 36-ї загальновійськових армій та 68-го армійського корпусу Східного військового округу та повітряно-десантних військ зосереджує основні зусилля на нанесенні вогневого ураження ЗСУ у визначеному районі.

На Донецькому напрямку угруповання окупаційних російських військ зосереджує основні зусилля на продовженні наступальних дій з метою взяття під повний контроль міста Рубіжне, захоплення населених пунктів Лиман та Северодонецьк. Не припиняє штурмових дій на Лиманському, Северодонецькому, Бахмутському, Авдіївському, Курахівському напрямках за підтримки підрозділів ствольної та реактивної артилерії.

В місті Маріуполь армія РФ блокує українські підрозділи у районі заводу «Азовсталь». За підтримки вогню артилерії та танків проводить штурмові дії. Наносить ракетно-бомбові удари. На Південнобузькому та Таврійському напрямках підрозділи Росії намагаються покращити своє тактичне положення.

На Миколаївському напрямку російські війська продовжують обстрілювати позиції захисників і захисниць України. На Криворізькому напрямку здійснювати обстріли підрозділів Збройних сил України із застосуванням артилерії. На Таврійському напрямку проводити демонстративні дії з метою сковування дій підрозділів Сил оборони України, вдосконалює інженерне обладнання своїх позицій, поповнює запаси. На Бессарабському напрямку обстановка в Придністровському регіоні Республіки Молдова залишається напруженою. Підрозділи оперативної групи російських військ продовжують перебувати у бойовій готовності, код – «повна».

Для придушення каналів радіозв'язку противник застосовує комплекси радіоелектронної боротьби. Противник

продовжує знищувати цивільну інфраструктуру України шляхом завдання ракетних-бомбових ударів та здійснюючи артилерійські обстріли населених пунктів та об'єктів інфраструктури. Постійні обстріли російськими військами не дозволяють провести повноцінну евакуацію цивільних та поранених осіб із зони бойових дій.

Про героїзм української нації та її окремих представників буде написано багато книжок. За два місяці війни Україна змінилася кардинальним чином, вона показала себе ефективною державою, яка вистояла і не розсипалась, на відміну від Афганістану, де влада просто зникла під тиском

талібів. На 77 день війни, Україна готова йти до повної перемоги над московськими орками. Зараз ніхто по домівках вже не розійдеться. Це буде дуже серйозний виклик для президента Зеленського і його команди, а також для наступних очільників держави. Люди, які пройдуть війну (а таких буде мільйони), вимагатимуть від української влади серйозних змін: починаючи від кадрової політики й закінчуючи фактичною відбудовою української економіки. Що стосується росіян, то вони вже почали змінюватись у зворотному напрямку, але заперечують.

Через місяць воєнних дій в Україні 2022, Путін і його команда почали нервувати, все заплановане розвалювалось, крушилось і «летіло собаці під хвіст». Стійкість народу України нагадала усьому світу, не сприймати свободу і демократію як даність, її треба здобувати і захищати. Ми всі хочемо миру. Якнайшвидше. Ми всі хочемо перемоги. І постійно є таке відчуття, що ще трохи, і ми здобудемо те, що належить саме нам, Україні, по праву. Але ще потрібні зусилля. Потрібне терпіння. Ще потрібно боротися. І працювати – кожному на своєму місці. Зокре-

ма, нашим представникам, нашій делегації на переговорах різних рівнів. Це складно, але важливо, тому що будь-яка війна завершується капітуляцією або угодою.

Російські окупанти й досі не мають успіхів в Україні. Хоча кидали в бій тисячі своїх людей. На півночі та сході, на півдні нашої держави. Ворог втратив техніку, ще сотні і тисячі солдатів... Дуже багато загиблих російських строковиків. Десятки офіцерів різних рівнів. Ми точно знаємо, що погляди людей світу зараз спрямовані саме на Україну. Тож кожен, хто з нами, отримає вдячність. Не тільки нашу, а й інших народів світу. Кожен, хто з нами, має шанс стати справжнім героєм. Допоможіть Україні словом і ділом, а ще зброєю та новими санкціями проти Росії. Україна чекає від небайдужих людей активної моральної позиції.

Розвідувальна спільнота США вважає, що Путін готується до затяжної війни з Україною. Про це заявила Конгресу директор національної розвідки Авріл Хейнс: - Цілі Путіна сягають далеко за межі Донбасу. Навіть якщо вони досягнуть успіху, ми не впевнені, що бойові дії на Донбасі фактично покладуть край війні. У найближчій перспективі Путін, за її словами, хоче захопити Донецьку та Луганську області, взяти під контроль місто Херсон та потенційно розширити сухопутний шлях у невизнане Придністров'я. Для досягнення Придністров'я Путіну потрібно буде провести повну мобілізацію всередині Росії, чого він досі не зробив.

На Одещині продовжується психологічний тиск на населення прикордонних з Придністров'ям районів щодо імовірної блокади регіону через припинення функціонування Дністровського мосту, по якому знов було застосовано ракетну атаку. А також через нагнітання обстановки через приведення збройних формувань Придністровського регіону Республіки Молдова та підрозділів оперативної групи російських військ у повну бойову готовність. Є загроза ракетних ударів з окупованого Криму...

На момент написання цієї книги, пройшло три місяці російсько-української війни, президенту Путіну не вдалося досягнути жодної з основних цілей у цій війні. При наданні бойового завдання на конкретні цілі, його військо відстає від виконання на 2-3 тижні. Візьмемо бої за «Азовсталь» в заблокованому Маріуполі, запеклі бої продовжуються, всередині заводу все ще залишаються героїчні українські воїни. Ми вдячні кожному нашому захиснику з інших бойових точок, з Маріуполя, Харкова, Сум, Чернігова, Житомира, Миколаєва та всіх інших міст, які хоче захопити імперське зло РФ. Ми вдячні усім, хто тримається й бореться за життя і мир.

Путін перетворив свій «День перемоги» (9 травня 2022) на «День ганьби». Із лідера міфічної наддержави, перетворився у передбачуваного вбивцю та звичайного нациста. Таких світ уже перемагав, і на виході з війни вони не здатні ні на що, крім самогубства. До речі, начальника генштабу Росії Герасимова, українська куля поранила у зад, і він швидко утік із України: «Бо спати стоячи він боїться». Тридцять тисяч солдатів поїхали додому «вантажем 200» у пакетах. Танки, гелікоптери та інша зброя залякування - сотнями пішли прахом: «Гниють і ржавіють в Україні».

Російський супер крейсер «Москва» не пережив зустрічі із українським «Нептуном», теж саме чекає і Кремль в Москві: «Дайте тільки час». Вилизана пропагандою «друга армія світу» росіян осоромлена і чекає на суд Божий (або український), якщо пощастить. Російські агенти впливу «руського міру» в Україні тікали городами по кропиві як най далі. Путінський кум Медведчук томиться в українській в'язниці, як простий смерд, з якого «злетів лоск». Росіяни спішно тікають з Криму. Жителі Донбасу які зустрічали «руській мір» - жебракують і рвуться назад в

Україну. Російським яхтам - по всьому світі гарантовані довічні якорі у закритих юрисдикціях. Діти Кабаєвої і Путіна тепер будуть жити в страху за своє життя. Ми не знаємо як поведуть себе батьки вбитих українських дітей, серед них можуть бути «народні месники», яким вже немає чого втрачати...

Єдине, до чого звелось довге правління Путіна в Росії (з 1999 р), замість завоювання поваги - грандіозна демонстрація «бидло-держави», яка як була в масі своїй голодна і дика так і залишилося. Путін закінчить своє існування на прикладі Гітлера, або Муссоліні, якого разом з дружиною - повісили.

Нормальна людина, одержуючи державний ресурс, створює добробут в країні, а не знищує. Нормальна країна, при нормальному президенті, будує майбутнє та дивиться вперед, а він не зміг провести в віддалених поселеннях Росії, хоча б водогін чи каналізацію. Тому орки, потрапляючи на українську територію, часто дико дивились на унітази, не знаючи для чого вони потрібні.

Путін у гонитві за поверненням червоного прапора більшовиків, георгіївської стрічки та гімну зниклого Радянського Союзу (які нікому не потрібні), занастив сотні тисяч життів росіян. Він особисто доклав 23 роки свого управління, на розвал РФ, повторюючи помилки колишнього Радянського Союзу. Тож не дивно, що Путін 9

травня 2022 року, у своїй доповіді переплутав події періоду Другої світової війни 1941-1945, з війною в Україні 2022 року. Є думка: - Сучасна війна в Україні розпочалася при намаганні перерозподілу великого бізнесу у світі. Всі інші пояснення - для народів світу. Історія людства являє різними війнами...

Можливо автори нашої книги мають упереджені погляди на окремі дії (та бездіяльність) деяких представників української влади і керівників ЗСУ відповідно перших місяців війни в Україні. Ви скажете, що на період війни, критика української влади недоречна, або не на часі, треба єднатись. Не будемо сперечатись і давайте послухаємо читачів. Перед нами викладені на папері думки Дмитра Вовнянка («Калинчука») під назвою «Брехня про підготовку». Він зазначив: - Знаєте, я вже втомився обурюватися подібними заявами Зеленського, Данілова, Арестовича та подібних. Я просто напишу те, що думаю про це. По-перше, коли «зелені» говорять що вони нібито готувалися до війни 2022 - вони брешуть. Я все ж таки публічна особа і до 24 лютого 2022 я регулярно відвідував телеєфіри, де постійно спілкувався з різними людьми при владі, в тому числі з депутатами «Слуг народу». Так от, несли вони всі тоді одне й те саме: «Війни не буде, а всі попередження НАТО - то намагання зламати нашу економіку, що бурно розвивається, і примусити нас до Мінських угод з Росією». Записів з подібними заявами в телеєфірі - хоч залийся. Генерал Марченко підтвердив, на 25 лютого 2022 в Миколаєві не було ані взаємодії між військовими, СБУ, поліцією та місцевою владою, ані планів оборони, ані побудованих оборонних споруд.

Думаю, мені заперечать командири підготовчими заходами ЗСУ напередодні вторгнення, такими як рекогносцировка місцевості. Відповім, за це дякувати треба не владі, а головному командуючому В.Залужному. Все, що робилося в перші дні війни, робилося якраз в межах його повноважень. Але не більше - на жаль.

По-друге, коли влада говорить, що побудова оборонних споруд нічого б не дала на зазначених ділянках фронту, вона бреше. Оборонні споруди армія могла побудувати і замаскувати ще до війни - в межах військових навчань. ЗСУ окопуються і обороняються з 2014 року, якщо

хто забув. Споруди помітили б росіяни? Відповідаю, є таке чудове місто Авдіївка, де система оборони постійно будується і вдосконалюється з 2014 р., ворог чудово знає розташування наших позицій і постійно завдає по них ударів. За три місяці війни ворог не зміг зайти в міську забудову. Бо там була добра оборона, «а не велике будівництво доріг».

Ще приклад. За який час росіяни пройшли відстань від кордону до Харкова? За кілька годин. А скільки часу ЗСУ вибивають ворога назад? Три місяці. А чому? А тому що російські окупанти закопуються в землю і обороняються. Чому ми дозволи московським рашистам так легко подолати відстань від кордону – до Харкова? Бо не було оборонних споруд, (як немає і витрачених грошей на «велике будівництво доріг»).

Треба розуміти, якби були оборонні споруди біля кордону і на річці Тетерів, то не було б такої катастрофи ані Бучі, ані Ірпені. Ворога зустрічали б на обладнаних позиціях, а не в міській забудові, як це сталося насправді. Але команда «ЗЕ» до війни не готувалися. Тому Буча, Ірпінь та Бородянка - в руїнах та згарищах. Разом з Мелітополем, Сумами, Черніговом, тощо.

По-третє, коли влада говорить, що підготовка до війни завдала б удару по економіці країни - вона бреше. Президентське «велике будівництво», ось що шкодило будівництву захисних споруд. Президентські дороги цікавили владу значно більше за безпеку України. Польща наразі не має реальної загрози війни, але до війни вона готується. Бо ефемерні втрати через підготовку до війни, то ніщо порівняно зі збитками, які зазнали Харків, Чернігів, Херсон, Миколаїв, Запоріжжя, тощо.

Влада наразі має сотні тисяч людей, які поховали родичів та пережили окупацію. Людей, яким до кінця життя доведеться водити до психіатрів своїх доньок і синів, погвалтованих та покатованих окупантами. Всі ці люди

питають - як все це могло статися? Вас (владу) попереджали, чому ви виявились такими твердолобими? Хто із української влади понесе відповідальність за покаліченні і знищенні життя українців? Чи ви думаєте все списати на війну і божевільного Путіна? Можливо Путін і його команда мають підозри, що до свого психічного стану, але як тоді кваліфікувати дії і бездіяльність Зеленського і його команду «ЗЕ»? Зараз влада Зеленського намагається всім довести, що зустрічати ворога в міській забудові в умовах війни – краще, ніж у полі. Поряд постає друге питання, чому мирне населення і їхні діти опинилися в пазурях російських окупантів? Зараз українська влада проводить психологічний вплив на людей, які не постраждали від рашистів, їх більше ніж тих, хто пережив окупацію. Влада намагається впливати на ту частину населення, яка ворога реально не бачила з однією ціллю: «закопихати пильність. Ми (влада) зробили все що могли».

Влада намагається заколисувати і людей які пережили окупацію і знущання загарбників, таких українців менше. Цій меншості обіцяють «золоті гори», ви тільки потерпіть до закінчення війни з Росією і дочекайтесь рішення міжнародних судів на вашу користь. Єднайтесь, бо разом ми сила. Потерпіть, бо зараз не на часі.

Всім «єднюкам» і «неначасникам» повідомляємо, що для нас всі вони автоматично дорівнюють «ЗЕботам». З усіма витікаючими наслідками, колюча правда виколола очі команді «ЗЕ» і вони незаконно виключили в кабельному ефірі - телеканали «Прямий», «5-й» та «Еспресо». Мовляв вони працювали на Путіна. Так любую критику української влади можна втиснути в путінське лекало і не маючи аргументів для свого виправдання – закрити СМІ. Зеленський чудово розуміє важливість медійного ресурсу в політиці. Сьогодні команді «ЗЕ» буде зберігати телемарафон «Єдині новини» на якомога довший час, щоб через нього впливати на свідомість українців.

16 лютого 2022 президент Зеленський оголосив «Днем єднання», відповідно до чергового попередження західних розвідок. По суті, того дня великі телеканали України об'єдналися з ініціативи влади заради демонстрації єдності та задля заспокоєння людей. Нічим особливим ті ефіри не запам'яталися, однак механіка співпраці була протестована.

25 лютого 2022 марафон під назвою «Єдині новини» створювався на базі каналу «Рада», до якого приєдналися «ICTV», «1+1», «Інтер». Згодом до марафону долучилися «Україна» та «Суспільне». Якби такого об'єднання не сталося, в ОПУ розглядали можливість транслювання на всіх телеканалах ефіру «Ради». Річ у тому, що закон про воєнний стан дозволяє владі використовувати ЗМІ для військових потреб. Кирило Тимошенко обговорював з Матяшем (людина К.Тимошенка, неформально менеджери канал «Рада»), що, напевно, доведеться «Раду» включити повсюди. Але потім Кирилу подзвонив Ткаченко і сказав, що є така пропозиція від каналів, розповідає один із впливових депутатів «Слуги народу».

Наразі ефірний слот для медіагруп щоденно складає по шість годин на кожен. Окрім цього, кожен із каналів по черзі має готувати підсумковий випуск новин, який транслюють щоденно з 20 до 21 години. Хто ж стоїть за наймасштабнішою телетрансляцією в історії сучасної України? Міністр культури та інформаційної політики Олександр Ткаченко; від каналу «Рада» - Владислав Матяш та Кирило Тимошенко; гендиректор «1+1 media» Ярослав Пахольчук; гендиректор «StarLight Media» Олександр Богуцький; голова правління «НСТУ» Микола Чернотицький; гендиректор холдингу «Медіа Група Україна» Євгеній Бондаренко; директор ТОВ «Національні інформаційні системи» (виготовляє інформаційні продукти для «Інтера») - Назім Бедиров та гендиректор «Inter media group» Ганна Безлюдна. Раніше до них входила О. Герасим'юк.

Звісно, зараз згуртованість та інформаційна безпека надзвичайно важливі. У єдиному телемарафоні немає цензури у чистому вигляді. За даними УП, на самому початку між гендиректорами та владою було домовлено, що на ефірах бажано включати якомога менше політиків та обов'язково уникати проросійських експертів.

Немає якоїсь установленної заборони по спікерах. Є самоцензура, як і в кожного зараз, що щось краще не показувати, бо може нашкодити. Міністр культури О.Ткаченко був би не Ткаченком, якби він не намагався тягнути ковдру на себе, тому, звичайно, він якісь побажання передає типу: «Менше показуйте Арестовича, менше Кіма, бо їх забагато». Перед виходом захисників «Азовсталі» з заводу, попросили телеканали менше висвітлювати цю тему, щоб збавити градус у суспільстві. Так само, кілька місяців тому лунали прохання, щоб в ефірах менше з'являвся секретар РНБО Олексій Данілов, який робить гучні заяви про війну з Росією, не погодивши їх з ОПУ.

Дуже влучно сказав один із власників каналів, що входить у «Єдині новини»: - А нащо мені дивитися телик? Я і так знаю, що там скажуть. Крім «Єдиних новин» у держави є ще додатковий інструмент за кордоном – це російськомовний телеканал «Freedom». Він був створений навесні на базі каналу іномовлення UATV. За аналогією з телемарафоном, у роботі «Freedom» беруть участь медіагрупи «StarLight Media», «Інтер», «1+1» та «Україна», які поділили ефірні слоти. Аудиторія телеканалу – російськомовні глядачі по всьому світу.

За потреби влада зможе використати майданчик іномовлення для комунікації з українцями за кордоном задля політичних цілей. Можливо, звучить цинічно, але війна подарувала Зеленському та його оточенню те, про що вони раніше і мріяти не могли – контроль над найбільшими телеканалами країни. І цей контроль залишатиметься у них щонайменше до кінця війни.

ВІЙНА НА ВИЖИВАННЯ

Розмови про вирішальну битву за Донбас почалися майже одразу після звільнення Сумщини, Чернігівщини, Київщини та околиць столиці від російських орків у 2022 році. Утім, про початок посправжньому гарячої фази боїв за Донбас експерти заговорили в

останні тижні травня 2022. На момент написання книги, жорсткі бої точаться по всьому периметру Луганської та Донецької областей. Найгарячіше зараз під Авдіївкою, Бахмутом, Северодонецьком та Лисичанськом.

Щоб показати реальну картину того, що відбувається в гарячих точках на сході України, працюють експерти і наші колеги. Одним із обізнаних із військових справ експертом ми вважаємо Юрія Бутусова. Зараз він разом із українськими воїнами перебуває в Лисичанську. У місті немає електрики, води, нормального продовольчого забезпечення, зв'язку та Інтернету. Через перебої зі зв'язком, звуки прильотів артилерії та стрілкових боїв розмова весь час переривається і виходить «рваною». Однак про своє бачення ситуації на гарячих напрямках, проблеми армії та складність ухвалення політичних рішень Бутусов розповідає без прикрас.

Юрій ніколи не був «зручним для влади або для журналістів», що нерідко виливалось у публічні конфлікти, приклад, пресконференція президента В. Зеленського де Бутусов виказував своє бачення подій на фронті. Його оцінки часто не подобаються і політикам рангом по нижче. На кшталт депутатки від партії «Слуги народу», члена комітету з оборони, безпеки та розвідки Верховної Ради Мар'яни Безуглої, яка зажадала, щоб Служба безпеки України відкрила щодо Бутусова справу через інформацію, яку він поширює СМІ, бо це йде в розріз з її думками.

Україна – це колиска кривавих земель, які потужно описав історик з Єльського університету Тімоті Снайдер. Вона розташована між стількома конкуруючими імперіями (Російською, Австро-Угорською, Радянською, рашиською РФ) та конкуруючими націоналізмами (польським, румунським, угорським та російським), Україна є місцем, де могутні європейські держави параноїдально побоюються повстання, а тому є найжорстокішими, і де постійні розриви порядку призводять до юридичних «чорних дір», у яких неможливі злочини миттєво стають нормою того часу.

Незважаючи, що Ю.Бутусову «офіційно» заборонили їздити на передову, він сказав: «А хто мені може заборонити захищати Вітчизну»? Він український журналіст, головний редактор інтернет-порталу «Цензор.нет», оглядач газети «Дзеркало тижня» та військовий експерт. За словами Бутусова, 27 травня 2022 йдуть обстріли в прифронтових містах на Сході України. Буквально 15 хвилин тому він виїжджав у місто, де в приватному секторі загинуло двоє мирних мешканців. Вони сиділи за столом, вечеряли, і прямо біля них розірвався артилерійський снаряд 120 мм. На жаль, двоє чоловіків загинули, двоє поранених, їхні життя зараз рятують лікарі.

– Багато людей залишається в Лисичанську і Сєверодонецьку. Три дні тому, на прохання знайомих Бутусов вивозив жінку з маленькою дівчинкою з села Метьюлкіне під Сєверодонецьком. Він був вражений, що в селі, яке знаходиться на передовій, де постійно йдуть масовані обстріли, залишається чимало місцевих мешканців. На питання: «Чому ви навіть не ховаєтеся в сховищах»? Кажуть: «Ми вже пожили, нам байдуже, ми звідси не поїдемо, хто нас візьме в іншому місці»? І таких людей є дуже багато – які не знають, куди виїжджати. Вони зали-

шаються у своїх будинках. Світла нема, зв'язку нема, а для них всіх питання – куди поїхати – не стоїть.

У своєму селі: «І рідні стіни допомагають», там у них є своє якесь власне житло, свій побут, і вони живуть таким природнім життям серед бойових дій. Їх нічого вже не лякає – це люди, які звиклися з постійною загрозою їхньому життю. І вони з цим живуть, з горем у серці.

В розмову втрутився командир батальйону «Свобода» (прізвище не називаємо), який розповідав, що росіяни фактично нічого не лишили від Рубіжного. Вони можуть піти на тактику тотального знищення в Лисичанську та Сєверодонецьку, бо їхні війська зазнали значних втрат, саме тому вони звузили коло наступу. Зараз вони не можуть продовжувати наступальні операції, не маючи достатніх резервів. Але рашисти використовує свою перевагу в маневреності. Вони звузились на певних ділянках фронту, а наші ЗСУ тримають весь фронт, і нам всюди потрібні боєздатні частини. Це дозволяє противнику створювати чисельну перевагу на окремих ділянках, проводити ротацию, замінювати виснажені підрозділи свіжими й масовано застосовувати всі можливі засоби артилерії та авіації.

За три місяці свого вторгнення в Україну, Росія не змогла досягти жодної стратегічної цілі. Про це йдеться у свіжому розвідувальному огляді Міноборони Британії. Там констатували, що російським військам не вдалося досягти своїх початкових цілей із захоплення Києва та українських центрів влади. До відбиття наступальних операцій Росії призвели стійкий український опір та нездатність забезпечити аеродром Гостомеля у перші 24 години війни. Після провалу початкового плану через помилкові припущення при плануванні та погане тактичне виконання, Росія адаптувала свій оперативний план, зосередивши увагу на Донбасі. Росія зараз досягає так-

тичного успіху на Донбасі, російські сили створили та зберегли імпульс і нині, схоже, володіють ініціативою над українським опором, йдеться у закордонному зведенні. Для досягнення стратегічних цілей, Росії потрібні постійні величезні інвестиції людської сили, обладнання та значний час

Ю.Бутусов припускає, що ЗСУ на окремих ділянках фронту будуть відходити на «раніше підготовлені позиції» в силу різних чинників. До цього може долучитись політика, вона завжди була на війні. І, звичайно, що коли в нас хтось ухвалює рішення про відхід, це сприймається дуже негативно, бо в нас не люблять тих, хто приносить погані новини. Так склалося в Україні. Але часто ситуації складаються проти ЗСУ, наприклад, відсутність відповідальності, необ'єктивна оцінка обстановки призвели до тяжких наслідків, таких, як в Маріуполі. Там ситуація була зрозуміла з самого початку, але необхідні рішення не були ухвалені через... навіть важко підібрати порівняння, але це явно не військові причини, це типова політика...

В такій ситуації Бутусов вважає, слово відступ – не є зрадою. (Щоб наративного відступу ніхто не лякався). Слід наголосити, що подібна боязнь окремих слів (відступ) і принесення поганих новин, можуть створити в Україні багато проблем. Не будемо деталізувати, для прикладу назвемо - Маріуполь і всі зрозуміють. Подібна ситуація відбулася у Попасній, коли утримування позиції на окремій ділянці фронту не мало тактичної необхідності. І знову втрутилась політика...

На війні ніколи не можна сидючи на передовій, давати оцінку якимось явищам у повному обсязі, про які ти не знаєш. Потрібно враховувати шляхи постачання і комунікації, без яких ефективно ведення будь-яких дій неможливе. Якщо є сили – ти утримуєш позицію. Якщо їх немає і ситуація є загрозливою, то, звичайно потрібно відходити.

На жаль, у нас багато ситуацій, коли професійні дії військових під час відступу не отримують належної оцінки.

Бутусову задали питання: - Скажи, будь ласка, скільки військових ЗСУ може опинитися в оточенні в Сєвєродонецьку за найгіршого розвитку подій? – Зараз ми не можемо казати про те, що ворогу цього оточення вдасться досягнути. Тому вести розрахунок, скільки вони зможуть взяти наших бійців в оточення - передчасно. Ми тут для того, щоб цього уникнути взагалі. Тут дуже багато професійних і відданих військових людей, які роблять все належне, що тільки можуть, і набагато більше, ніж від них вимагають будь-які посадові інструкції. Тому зараз будемо говорити не про оточення, а про ті загрози і злочини, які роблять рашисти на Донбасі – це буде більш коректно.

Більшість злочинів, таких як нацистські, комуністичні, екологічні, гуманітарні, геноцид тощо, – стосуються не лише України, а відбуваються в усьому світі. Однак у той час, як десь ці злочини можуть відбутися непомітно, в Україні вони зіштовхуються з низкою правових, академічних, культурних та медіа-інституцій, що змушують нас усіх сприймати їх серйозно та шукати рішення для цих ситуацій. І це саме те, що відбувається сьогодні в Україні. Можливо, частково через свою близькість до Західної Європи, Україна – це місце, де глобальні катастрофи стають виразнішими та потрапляють у центр уваги.

Нам потрібно передусім робити основу в нашій війні, де основну увагу приділяти боєздатності наших військ та успішній тактиці, яка дозволить ефективно знищувати ворога. У нас є всі підстави довіряти багатьом військовим керівникам різних рівнів ЗСУ. А відповідно найближчих планів російських військових, важко загадувати, тож ймовірно в найближчі дні противник буде намагатися продов-

жувати атаки в районі Бахмута, щоб захопити місто і район Бахмут-Соледар. Бутусов вважає, що зараз це буде напрямок основних зусиль противника, і російський наступ в цьому районі буде тривалий. Вони будуть намагатися вибити Бахмут-Соледар і діяти з боку Ямполья, щоб спробувати форсувати Сіверський Донець на тому напрямку й завдати удар по Бахмуту. Основне завдання противника це не просто територія, а нанесення уражень нашим кадровим бойовим частинам, які несуть основне бойове навантаження на цій ділянці фронту.

Метою Путіна завжди було і є - позбавити людей права визначати, хто вони є, їхнє майбутнє та їхнє значення. Він хоче тримати під контролем не лише тих, хто живий, а й саму реальність. А ще він хоче зруйнувати всі залишки гуманітарного права та закони прав людини, тому що безкарність – це справжня негативна сила орків. Щоб протистояти путінській Росії, ми повинні розповідати не лише історії людей, поранених і вбитих війною, але й історії культури та повсякденного життя, які Путін намагається знищити. Ми повинні пов'язувати злочини Путіна в Україні з подібними в Сирії, Чечні і по всьому світу, включаючи злочини, вчинені іншими урядами.

Нещодавно ми бачили, як наші ЗСУ розбили росіян в районі Білогорівки при форсуванні Сіверського Донця. Чи може це стати для них уроком? Мабуть російські орки будуть пробувати в інших місцях перетнути Сіверський Донець, і ці спроби не останні. Противник продовжує вести боротьбу, він змінив тактику і намагається робити висновки зі своїх численних поразок. Вони розуміють, що їм ні в якому разі не можна дати ЗСУ час (або оперативну паузу), щоб перегрупуватися. Треба відмітити, що проти-

вник втомлений. Рашисти понесли великі втрати, боєздатність російських військ, особливо піхоти, бронетанкових підрозділів, зменшується, вони вже не так нахабно атакують великими колонами і великими силами.

Російське військове керівництво весь час міняється, і ті що прийшли – більш розумніші і зухвалі. Вони виявляють недоліки керівництва української армії на цьому етапі війни. Ми їх не будемо озвучувати, але зазначимо: «проблеми в нас є». Зараз головна проблема та сама, яка була і раніше до війни – це оборонне планування. Щоб чогось досягати в сфері протистояння двох держав, особливо коли наш ворог – одна з найозброєніших країн світу (навіть зброєю старого зразка), - потрібне чітке планування. Україна не можемо бути такою, як Росія. Ми маємо чіткіше виставляти пріоритети і розуміти: «Війна – це інтелектуальна справа».

Сучасне (2022) вторгнення Росії в Україну має означати нове розуміння того, як і чому демократи мають діяти спільно, швидко та безжально, щоб конкурувати з агресивними діями Росії, чи іншої подібної держави. Диктатури, безсумнівно, сформують власні мережі, і це може призвести до нового типу взаємного стримування і шансу на стабільність. Україна – це місце у Європі, де невидиме стає явним, де згадують пригнічених, де жажіття віднаходить сенс. Заради європейської і української свободи, ми вкотре мусимо переосмислювати європейські цінності, закони, політику та оборону. Ця війна – не просто проблема двох держав, яку можна локалізувати в контексті Росія - Україна. Існує ще більш скоординована мережа інших диктатур та м'яких авторитарних режимів, які вважають, що 21-е століття належить їм і тому «ми будемо робити що заманеться».

В Україні зараз виникли питання з нашими західними партнерами, які нам дають зброю по ленд-лізу. Ми надали їм величезний список, що нам потрібно. Але в жодній країні світу немає на складах того, що необхідне нам, тож західні країни домовляються між собою про поставки, а на цю бюрократію необхідний час. Такого часу в українській армії немає. Потрібно розуміння, що ми можемо, що ми прагнемо, потрібне бачення на перспективу, на пів року-рік, що буде далі, і під цю перспективу, під діючі критичні моменти потрібно подавати наші заявки. Все одразу отримати по ленд-лізу не можна.

Сучасна зброя вимагає досконалих фахівців. Нам потрібні підготовлені люди, яких не можна готувати наспіх, нам потрібні свої вправні фахівці. Це частина оборонного планування, на це теж потрібний час. Всі фахівці мають бути з найбільшим досвідом, всі кращі солдати мають отримати кращу зброю. І українське військове керівництво повинно шукати кращих солдатів, кращу зброю, а не заповнювати необхідні вакансії просто ким не-будь. Необмеженого ресурсу навіть у Росії немає. Він обмежений. Тож українське керівництво повинно берегти кожну людину, бо вона має велику цінність. Це дуже важливо.

Потрібно розуміти, що уважне ставлення до людей, використання людського ресурсу за призначенням – так само важливо, навіть більше важливо, ніж використання зброї: «Зброєю керують люди». Приходить в ЗСУ нове, слабо підготовлене поповнення, вони нічого не здатні зробити, вони відчують себе жертвами. При такому відношенні до війни, вони і є жертвами. Інша проблема в тому, що крім новачки, які зробили себе жертвами, вони можуть зробити своїх товаришів жертвами. Страх, шок, відмова виконувати завдання, необережне поведіння зі зброєю тощо. Ось чому необхідно приділити більш присікпливу увагу до підготовки військових фахівців. Тож ЗСУ бракує не тільки зброї, а й військових фахівців.

Промови Путіна та дії Росії під час війни в Україні були спрямовані на багато глибші цілі, ніж звичайне вбивство та знущання мирного населення. Путін дав чітко зрозуміти всім: він не вважає Україну справжньою країною, а кожен українець, який поділяє думку незалежності України та її самобутньої культури – в його розумінні «нацист», який знаходиться під контролем американців, тому їх (українців) потрібно знищити. Путін і його радники навмисно переписують історію України, людей, їхні життя і право на самовизначення. Насильно вивезених українських дітей вивчатимуть на інших фактах, де правда буде зображена перекрученою. У ній Росія буде «визволителем». У 2022 році Москва навіть організувала свій «новий Нюрнберг» (процес), щоб покарати військовополонених українців за начебто воєнні злочини, абсолютно ігноруючи власні. Таке масове пере впорядкування, навмисне знищення пам'яті та історії держави Україна виходить далеко за межі простих військових злочинів.

Країни Заходу нам в кінці кінців дадуть всю необхідну зброю, але за цей період загине кілька десятків тисяч українців. А ще Україні дадуть гроші. Але ми повинні розуміти, який буде той народ, який залишиться після війни відбудовувати Україну. Тож сьогодні і зараз ми повинні навчитись перемагати ворога з мінімальними втратами і не допустити критичного руйнування нашої країни. І саме для того ми маємо швидко робити зміни, а не чекати, що воно колись саме владнається. В цій жорстокій війні нічого саме не владнається. Потрібно починати сьогодні, щоб бути готовими хоча б через три місяці. Бо війна буде довша, ми думаємо набагато довша. Головне, що нам потрібно сьогодні – це якісні, професійні військові кадри, їхнє збереження, їхнє посилення і максимальна ефектив-

ність застосування. Якщо сучасне озброєння буде надаватися недостатньо підготовленим людям, його ефективності ми не побачимо.

Немає такої «дивозброї», яку ми даємо людині, яка далека від тактики, від техніки, і вона починає перемагати. Такого не буває. Треба давати зброю тільки тим, хто вміє. І таких людей не так багато. Саме тому втрати наші настільки чутливі. Вони дійсно значні. Але це не завжди залежить виключно від наявності зброї. Передусім це залежить від інтелекту, від волі керівників та волі начальників і від тієї військової доктрини, яку ми застосовуємо.

Людей на фронті дуже часто дивує, коли інформаційний простір переповнений такими життєрадісними і життєстверджуючими наративами й новинами, що десь у нас на фронті вже все добре, все стабілізувалося, йде «мирне життя». А в реальності – постійно рвуться ворожі снаряди. Військові не можуть в новинах оголосити і 5% того, що відбувається насправді, того, що стосується самого ходу бойових дій. На війні – як на війні, по всьому фронті йде дуже жорстока боротьба з дуже потужним противником, який докладає усіх зусиль, щоб знищити наші боєздатні з'єднання, деморалізувати наше суспільство і примусити українське суспільство до капітуляції.

Ви маєте розуміти, що будь-яка смуга, яка проведена на карті бойових дій, яку ми розглядаємо, там немає спокою, нема тиші. І на багатьох десятках кілометрів цієї смуги ідуть дуже жорстокі бої, із застосуванням найсучасніших засобів ураження, дуже потужних. Противник вже розуміє, що політичне керівництво під тиском українського народу ніколи не дасть назад, не буде ніяких сепаратних перемовин, Українці будуть битись до останньої людини. Зеленський сказав, що кожен день на фронті гине до ста воїнів ЗСУ. Бувають дні, коли гине більше, а ще йдуть сотні поранених. Це дуже жорстока війна з дуже великими втратами. І ця війна йде на знищення України.

СПРИНТОВИЙ ЗАБІГ ВІЙНИ «Z» ЗАКІНЧИВСЯ

В Україні всі з нетерпінням чекають на завершення війни і поразку путінської Росії. Ми думаємо, що в серпні 2022 року Росія точно усвідомить, що прогала війну в Україні. Щоправда, цей момент не можна буде вважати завершенням війни, а лише початком цього процесу. Автори книги поцікавились, а що думають різні за статусом люди з приводу закінчення спринтового забігу війни «Z» в Україні. Їхні думки ми виклали на сторінках книги для ознайомлення і критичних зауважень читачів, тому, що читач завжди правий.

Топ-менеджери та власники бізнесу вважають, що війна в Україні не закінчиться 2022 року. Вона буде продовжуватись до наступної осені, а на відновлення економіки країни знадобиться 3-5 р. Ось думка комерційного директора «Сінево» Миколи Скавронського: «Моя песимістична точка зору полягає в тому, що війна триватиме 12 місяців і більше. До кінця літа 2022 війну буде локалізовано на сході та південному сході України. І фактично ми отримаємо те саме, що було у 2014–2015 роках. Але у значно більшому масштабі».

Президент Франції Еммануель Макрон впевнений, що війна проти України точно закінчиться поразкою РФ. Під час останнього виступу, який транслювало французьке телебачення, він висловив сподівання, що вже до кінця 2022 року Україна здобуде перемогу. «Росія не може і не повинна вигравати. Наша підтримка України та наші санкції проти Росії триватимуть стільки, скільки потрібно, і з необхідною інтенсивністю - найближчі тижні та місяці», - зазначив Макрон. Далі президент Франції зазначив, що наразі зрозуміло лише одне: мета Росії в цій війні - зменшення території України. Тому Франція продовжить

санкції, щоб прискорити повну перемогу України.

Нагадаємо, напередодні президент України Зеленський на саміті «G7» заявив, що хоче завершити розв'язану Росією війну до кінця 2022 року. Секретар РНБО України О.Данілов нагадав Кремлю (заступнику голови Радбезу Росії Д.Медведеву), що Крим - українська територія. За словами Медведєва, повернення Криму, без згоди Росії можуть призвести до Третьої світової війни. Голова ГУР Міноборони України К.Буданов заявив: - У серпні 2022 р. Україна повернеться до кордонів 1991 року і ми не розглядаємо жодних інших сценаріїв. До кінця 2022 року активні бойові дії знизяться практично до нуля. Ми скоро відновимо контроль над своїми територіями...

Громадський активіст і колишній командир взводу батальйону «Айдар» Євген Дикий також висловив свої думки про спринтовий забіг війни «Z». На його думку наріла серйозна розмова про раніше озвучені речі і події. Вже декілька разів Євген стикався із абсолютно передбачуваними реакціями у різних людей на одні і ті ж події. Візьмемо за приклад, коли у березні 2022 почали прилітати російські ракети до Львова, почув купу зойків різної тональності на тему: «А де було ППО»? , або «Пропало *«всьо»*», ППО у нас нема!» Коли орки бомбили Київ та методично зносили з карти світу Харків та Маріуполь, то була одна історія, а от коли вдарили по Львову, знявся крик: «Де наші ЗСУ»? І кричали не корінні жителі Львова, а «панаєхавшие», певно вони лише зараз усвідомили що в межах України від війни не заховатись, але сподівались, що Львів бомбити не будуть.

Другий приклад стосується «звільнення Херсона», «котел для орків за Ірпенем» тощо. Питання абсолютно правомірні, події ще не почались, а окремі «диванні експерти», заради лайків анонсують як ніби вже завершений факт. Плутають плани з реальністю, можливо ці плани українське командування ніколи не задіють на всі 100%

(або змінять), в кращому разі реалізуються частково, а інколи можуть і зовсім зірватись через контр-дії ворога, у якого є свої плани на ці ж території. Такі анонси майбутніх перемог ЗСУ «створюють ефект завищених очікувань» а при зіткненні із суворою воєнною реальністю, призводить до розпачу та зневіри в наші ЗСУ. Зверніть увагу, що така зневіра з'являється не в солдат ЗСУ, які виносять на собі головний тягар бойових дій, а в мирних людей та «диванних експертів», які й досі уявляють собі війну по телевізійній картинці.

Є одна дивна порада, колись наші діди вчили своїх онуків: «Найкращий спосіб позбутися ворога - скрізь говорити про нього лише добре. Йому це перекажуть, і ви зламали його дух... Він, як і раніше, воюватиме проти вас, але без особливої заппадливості та завзятості, бо підсвідомо він уже перестав вас ненавидіти. Він переможений, навіть не знаючи про свою поразку». Можливо це спірне питання, бо багато людей в оточенні президента РФ хворі через завищення амбіцій, або зайві амбіції, нерозуміння і неповагу до міжнародного права та просту неповагу до життя людей.

Третій приклад, всякі ліки мають свою побічну дію. І чим сильніші ліки, тим ця «побочка» серйозніша. Телевізійний Арестович став фантастично ефективним протишокним препаратом для далекої від війни телеаудиторії. Він геніально заспокоює в першу чергу бабські істерики, (незалежно від статі та гендеру істеричок, правда серед них часто буває мужиків в штанах більше, ніж жінок в спідницях), «покинутих» Винником постбальзаківських вовчиць та інших подібних особистостей. Дивина в тому, що до персональної аудиторії Арестовича додався «колективний TV-арестович» із єдиного телемарафону,

різних прес-офіцерів ЗСУ, ГШ, ГУР, блогерів-приколістів, фотожаберів тощо.

Протишокова терапія Арестовича на даному етапі працює ідеально, і їй на початку війни не було жодної альтернативи. Пройшло небагато часу і наразі ми починаємо вигрібати цілком очікувану та неминучу побічну дію від дії надпотужного антистресу. Широка публіка, далека від реалій фронту, отримала не лише заряд позитиву та оптимізму, але і викривлену картинку реальності та надмірні очікування. А особливістю помилкової картинки TV є те, що рано чи пізно вона вступає у суперечність із воєнною реальністю.

Публіка починає потроху усвідомлювати, що «війна надовго», що наші переможні реляції варто ділити на якісь коефіцієнти. Нехай українські коефіцієнти не порівнюванні із орківськими, а навіть за мірками демократичних країн є цілком скромними, більш-менш наближеними до реалій – але вони все одно є, і це неминучий закон військової пропаганди, який веде до викривленої реальності. Приходить усвідомлення неприємних фактів – і того що ми також несемо немалі втрати (добре хоч поки що не обговорюємо їх у деталях).

Що російські ракети, хай і морально застарілі, але ж зовсім ще не закінчились на складах рашистів, і досить часто цілком точно влучають у цілі, і надалі із кожних трьох штук, одна влучатиме в ціль. Що попри величезні втрати, ворог продовжує наступати на окремих ділянках фронту, наші контрнаступи їх зупиняють. На більшості ж напрямків фронту обидві сторони закопуються у землю та починається довга і марудна позиційна війна.

Вкрай необхідно, щоб TV-картинки показували приклади героїзму солдат ЗСУ і ганебну поведінку російської армії, що рашитський бліцкриг війни «Z» видихається. Але треба обходити стороною питання, що ЗСУ теж видихаються і потребують заміни і нової зброї. Питання бліцкригу

ЗСУ треба подавати в позитивній тональності, щоб «прибрати» хибне уявлення у мирного населення про нескінченність диво героїзму ЗСУ від вживання надмірної дози «колективного TV-арестовича». Нам непотрібні думки на кшталт: «за пару тижнів, граючись доб'ємо рашиську орду та переможцями поїдемо смажити шашлики на травневі вихідні». Бо це може привести зневіру і розпач, а від них один крок до психологічного зламу та криків про «мир на будь-яких умовах». Саме цього очікує від нас московська орда, і саме до такого сценарію вона найкраще готова.

За три місяці ведення війни в Україні, все йде абсолютно нормально, наскільки слово «нормально» можна застосувати до війни з Росією. Ви не надіялись, що дика генетично-історична пам'ять московської орди в сучасних умовах буде діяти по іншому. Для тих людей, хто хоч трохи розуміється на війні з московськими орками, не відбувається нічого непередбачуваного та тим більше нічого сумного та катастрофічного. Навіть 500 років історії не викоринило дикий ординський дух із пам'яті московитів.

Орки не закінчилися за місяць «утилізації в Україні» вони продовжують вперто повзти вперед? Вони хочуть здолати українців своєю чисельністю: «*ціна перемоги (людське життя), для них – пустий звук*». Подібну тактику росіяни застосовували і під час Другої світової війни. Українцям треба пам'ятати, що ми воюємо з другою по чисельності, хай і «лайнною за якістю», армією світу? Їх незміряно багато в порівнянні з Україною, це очевидний факт. Ми і так поки що є чемпіонами світу по «*швидкості переробки російського лайна*», але всякі переробні потужності також мають свої межі продуктивності, нереально за три місяці війни утилізувати весь «людський шлак Росії», який вони ростили та збирали у «дику орду» - десятиліттями. Ми просимо читачів надати відповідь: «Чому війна в Україні 2022 така жорстока, цинічна і дикунська»? Звідкіля у російській нації стільки ненависті до мирної України?

На нашу думку, це не війна двох держав (Росії і України) і не війна двох народів. Це війна європейської цивілізації і дикого середньовічного варварства. Надаємо п'ять ознак: 1). Переважна більшість російського суспільства підтримує цю війну. Тобто під-

тримує масове вбивство цивільного населення; 2). Більшість російського суспільства, згідно з опитуваннями, готова до економічної кризи та поневірянь заради того, щоб знищити Україну і завоювати її землю; 3). Мародерство - характерна риса російських вояк. Вони вигрібають з наших домівок навіть хатнє майно; 4). Жорстоке ставлення до людей і тварин; 5). Російська варварська армія тисне кількістю і силою. Натомість українська армія - інтелектуальна. Двобій цивілізації і варварства - складний, але ми точно переможемо цю дику орду.

Нам кажуть: «У орків ніяк не закінчуються ракети». Так, вони наразі використовують всі запаси колишнього СРСР, накопичені за роки підготовки до Третьої світової війни. Ці ракети старі і росіяни не здатні виробляти їм на заміну нові, тож запас скоро закінчиться. Тих ракет хватить ще на декілька місяців, цей факт слід розуміти, що далі у Росії скоро настануть проблеми. Далі: не всі ракети орків збиває українська ППО, частина цілком влучно знаходить свої цілі? Ви повинні зрозуміти, що в реальному світі жодна система ППО не перехоплює 100% цілей, навіть легендарний «Залізний купол». Ми ж воюємо не міфічним куполом, а радянським антикваріатом, що дістався від колишнього СРСР. Чому за 30 років незалежності, Україна не збудувала нову сучасну армію? Спасибі що нам допомагають з озброєнням Західні держави.

Не треба нарікати на ЗСУ, добре що українські воїни згуртовані і за три місяці війни наша ППО взагалі існує і регулярно приземляє ворожі літаки та перехоплює бодай

частину ракет – це вже величезне досягнення наших ЗСУ, слід щодня їм дякувати за те, що у нас досі не Грозний та не Алеппо. І готуватись до того що по мірі закінчення наших старих запасів зенітних ракет, перехоплювати будемо ще менший відсоток ворожих ракет ніж сьогодні, при умові, що Західні держави відмовлять в допомозі Україні. Можливо, нам ще доведеться воювати і в умовах дефіциту пального, і з пробілами у асортименті боєкомплекту, і інколи відмовлятись від того чи іншого плану через брак необхідної техніки. Це – реальна війна з жорсткими реаліями, а не комп'ютерна гра.

Орки засвоїли низку уроків з перших трьох місяців війни та почали цілеспрямовано нищити не лише українські аеродроми, а і нафтобази, склади, заводи з ремонту бронетехніки та зброї. Вони знаходять розташування наших підрозділів навіть за межами відомих раніше військових частин? А хто казав що вони зовсім дебільні та геть не здатні адаптуватись до реалій сьогоднішньої війни? Звісно ж, вони перейшли до плану «Б» як тільки зрозуміли що їм не світить захопити всю українську інфраструктуру цілою. Тепер у них настанова не на трофеї, а на знекровлення нас, а для цього в першу чергу потрібно щоб ми лишились без пального для транспорту, без боєприпасів та без можливості поновлювати пошкоджену техніку.

Докорінної реформи Ради Безпеки очікувати найближчим часом (2022 р) неможливо. Давайте ми запитаємо в українських критиків, що таке ООН? Давайте акцентуємо мирне населення України на виступі президента Зеленського з трибуни Генеральної Асамблеї 23 вересня 2021 року, де він дослівно сказав, що, коли ми критикуємо ООН, ми маємо пам'ятати, що ООН – це не будівля, ООН – це ми! Це країни-члени, лідери країн-членів. Тому, коли ми кажемо, що ООН щось не зробило, це одно

значно дорівнює словам «лідери країн світу не зробили...». Тому що не Секретаріат ООН визначає, що має робити структура. Не оці 39 поверхів штаб-квартири, а столиці країн світу, які дають інструкції.

Відповіді на запитання лежать не на 38-му поверсі, де сидить генеральний секретар ООН. Відповіді лежать на всіх інших вулицях, де розташовані офіси президентів і глав урядів країн-членів ООН, або міністерства закордонних справ. ООН – це не самостійний об'єкт, коли ми критикуємо, давайте подивимося, а чи навіть серед наших партнерів все гаразд, коли йдеться мова про їхні дії в ООН? В ООН існує дуже серйозний поділ країн на групи не лише, коли мова йде про демократію. А й коли мова йде про те, яким чином мають вирішуватися економічні, соціальні питання доступу країн третього світу до благ, які розподіляються по лінії ООН.

ООН – це найбільший у світі менеджер фінансових ресурсів. ООН є структурою, через яку пропускаються мільярдні суми на розвиток, допомогу, проектну діяльність. У нас є надія на те, що ООН все ж може реформуватися в 2022 р, хоч розуміємо, докорінної реформи Ради Безпеки очікувати найближчим часом неможливо.

Як ми раніше зазначили, в Україні йде війна європейської цивілізації і дикого середньовічного варварства. Навіть отаку не кіношну, жорстоку та важку війну все одно хтось завжди виграє, і наразі це практично з гарантією буде Україна. Якщо не посиплемось і не зламаємось психологічно від того, що у нас «раптом щось не вийшло», що орків більше (10:1), або щось інше. Не легко воювати і перемагати з мінімальними жертвами другу армію у світі: «Воюють не числом, а умінням». І не дивуйтесь шановні земляки, що попри реляції про повну деморалізацію ворога російські орки «чомусь» масово не тікають, не здаються в полон в таких кількостях, як ми б вважали за правильне,

а вперто продовжують свій реальний наступ. Отримують «по пиці» і знову лізуть і лізуть.

А на що ви сподівались, шановні земляки? Рішення про московські наступи приймають не перелякані орки у окопі, а дехто у бункерах на Уралі і в Москві. Путінська команда розуміє, якщо в Україні їх очікує поразка, то ніякі бункера їх не спасуть: «З планети Земля, немає куди тікати». І більше ніж 20-річна побудова «путінської диктатури накриється мідним тазом», а враховуючи особливості політики орків - це дорівнює їхньому фізичному кінцю. Це розуміємо і ми, і Пуйло, тож ціна питання надзвичайно висока. Замість швидкої блискучої перемоги, котрої не відбулось, окупаційній армії поставлено завдання задати нас у будь-який час та за будь-яку ціну. Завдання для російського армійського контингенту цілком суїцидальне, але воно поставлене, і як завжди армія буде виконувати доти, поки: 1) - помре; 2) – збунтується; 3) – капітулює. Для простих орків у окопах поки що далеко не зрозумілі навіть 5% тої інформації та тих установок, якими оперує їхнє командування. Натомість покарання за їхнє невиконання в рашистів цілком очевидні, тож очікувати на швидке «прозріння» та масове розкаяння окупантів було б дуже наївно. Запам'ятайте, ми воюємо із дуже сильним (хай і переважно за рахунок чисельності), абсолютно безжальним та аморальним, не дуже мудрим, але і геть не дебільним, а на рівні командного складу рашистів, добре мотивованим ворогом. Такого ворога можна і треба перемогти, у нас немає іншого вибору. Ми надто добре розуміємо ціну нашої поразки у цій війні, де ворог ставить метою ліквідацію нашої країни та нації. Нас влаштовує лише перемога, і мир на наших умовах – такий, який назавжди унеможливить наступні спроби московитів виконати програму нашого знищення. Спринтовий забіг війни «Z» остаточно завершився перемогою України. Попереду на нас чекає Вітчизняна війна в нашій державі.

В Росії більше 100 років триває негативний відбір людських душ і там залишаються найбільш криваві й безпринципні пристосуванці. Можливо ми маємо справу з агресивними ідіотами низьких інтелектуальних якостей. Ці люди можуть гарно виглядати, вдягатися в дорогі костюми, мати високі посади. Але як тільки починають говорити: «Все стає на свої місця», ознаки імбецила (розумово обмежена людина, дурень) видають на 100%. Особливо їхній рівень було видно на засідання Ради національної безпеки й оборони Росії перед війною з Україною 2022, коли виступав голова федеральної служби безпеки РФ - Микола Патрушев. Повна підозра щодо імбецильності в середній стадії олігофренії, де виголошувались нескладні фрази із загальним словниковим запасом в 200-300 слів. Рівень і ступінь тяжкості фізичних відхилень у осіб, які страждають імбецильністю, істотно вище, ніж у дебілів.

За словами українського публіциста В. Портникова: - Протистояння з Москвою закінчиться зі смертю президента країни-агресора В.Путіна. Усе, що говорить Путін і його підлеглі, всі ці псевдоісторичні тези, намагання пояснити, чому напали на Україну - це фейки для внутрішнього та зовнішнього слухача. Там немає фактів, зачіпки з правди, за які можна було б вхопитися. Приблизно так було в сталінські часи - людину просто заарештовували й оголошували агентом американської, британської чи японської розвідки. Ніяких доказів, бо вони не мали значення.

Сталін перед смертю готувався до ядерної війни з Америкою, про що недавно дізналися з секретних архівів. Приводом мали стати звинувачення американців, що вони з вікон свого посольства в Москві готували удар по Кремлю. Тож не дивно, що у СРСР та Росії понад 100 років триває негативна селекція і Путін останні 23 р відбирав собі людей такого ж рівня, як сам. Більшість росіян, які воюють, беруть основну інформацію з пропаганди РФ по телебаченню з відповідними наслідками.

МОВЧАННЯ ВБИВАЄ

З перших днів російсько-української війни 2022, з одного боку Україну можна розглядати як країну, яка захищає себе. Власну незалежність. Власну ідентичність та власний суверенітет та територіальну цілісність. З іншого боку, Україна виглядає як країна, яка захищає в Європі глобальні світові цінності. Свободу вибору, демократичні засади, міжнародне право тощо. І поряд знаходяться російські рашисти, які всі наші цінності – зневажають. Ми будемо їм відповідати *«тією самою палицею, але іншим кінцем»*. Наш український народ теж неоднорідний, одні з нас хочуть бачити ідеальну Україну - класичною національною державою. Для інших пріоритетнішим було вбудовування України у глобальний ліберальний світопорядок.

Одні ставлять в основу право нації на самовизначення. Інші віддають перевагу - правам людини. Одні сприймають євроінтеграцію як інструмент розриву з імперією зла, бо зовсім інші, дикі народи. Другі розглядають прощання з імперією зла як необхідну умову євроінтеграції. Одні зачитувалися книжками Володимира В'ятровича, іншим подобався Ярослав Грицак, треті – книжок зовсім не читають. Після 24 лютого 2022 всі табори українського суспільства опинилися в одному човні або навіть в одному окопі. І тоді кожен із цих таборів отримав нові доводи на користь власної позиції.

Від початку російсько-української війни 2022, в риторичі головних політиків світу закріпився наратив про те, що російське вторгнення в Україну – це «війна путіна». Що треба відділити «простих росіян» від воєнних злочинців путінської команди. Правда, ніхто не пояснює, як в цю смислову конструкцію вписуються факти воєнних злочинів, які вчиняють в Україні ці самі «прості росіяни». Вся

політична картинка, яка була до війни Росії з Україною, обнулилась. Стріляє не Путін, а «прості росіяни», або скажемо так: «Путін стріляє руками «простих росіян».

Російське вторгнення в Україну змушує дорожити всім тим, що намагається знищити ворог: українською самобутністю, культурою, історією, мовою. Разом з американськими «Джавелінами», британськими РСЗВ, італійськими та норвезькими гаубицями, в наше життя прийшла воістину військова романтика, ми напишемо «мушкетерська романтика», коли один українець бореться за всіх, а всі - заступаються за одного.

Воюючи Україна захищає те, що дорого західному світу, а західна допомога робить український опір можливим проти сильнішого ворога. В українській колективній пам'яті мабуть закріплять уявлення про те, що з 2022 року Україна захищала виключно себе (свою країну), але не загальні принципи та Європейські цінності. Бо формула «один за всіх» працює лише у зв'язці з формулою «всі за одного». Можливо колись в інший час, ЄС і НАТО реально стануть на захист України «всі за одного».

Для України випробовування війною 2022, на жаль, уже стало реальністю. Станом на 25 травня 2022 прямі збитки через зруйновану інфраструктуру склали понад \$105,5 млрд. Загальні втрати економіки, понесені в ході війни, сягають \$564 – 600 млрд. Прямі втрати українських компаній – понад \$11,3 млрд, і вже пошкоджено чи зруйновано щонайменше 227 підприємств, заводів та фабрик.

Військовий експерт, шотландський професор Філіпс О'Брайєн вважає, що українці показали військові чудеса, при застарілому озброєнні, відбиваючи атаки сильнішої та численнішої російської армії та її авіації. Рашиська повіт-

ряна міць мала стати однією з найбільших переваг Росії над Україною. Очікувалося, що російська авіація з майже 4000 бойових літаків і великим досвідом бомбардувань цілей у Сирії, Грузії та Чечні - відіграє життєво важливу роль у вторгненні в Україну, дозволить російській армії зануритися вглиб України, захопити Київ і знищити українську армію. Але більш ніж через два місяці після початку війни, стало видно, що ВПС Путіна з великими потугами борються за панування в українському небі. Пройде небагато часу і українська армія на рівних буде битись з ВПС Росії і це докорінно змінити перебіг війни.

Авіація потенційно має вирішальне значення в будь-якій війні, але її важко ефективно використати. Вона залежить від безлічі технологій, що вимагають висококваліфікованого персоналу, здатного швидко створити авіадекантну військову екосистему. Це бортові станції радіолокації для забезпечення управління і контролю, винищувачі для захисту й охорони неба, заправні літаки та літаки з радіоелектронної боротьби для придушення оборони противника, а також ряд збирачів розвідданих і штурмовиків для виявлення та знищення сил противника. У такого роду комбінованих операціях беруть участь сотні літаків і тисячі людей з чітко поставленими задачами та логістикою. За правильним управлінням, ці операції дозволяють збройним силам домінувати в небі, значно полегшуючи життя наземним чи військово-морським силам внизу.

На біду росіян, нещодавня модернізація російських ВПС хоч і призначалася для того, щоб дозволити їм проводити сучасні комбіновані операції в небі, була переважно демонстративною. Росіяни витрачали гроші й сили на корупцію, тому їхні ВПС на порядок неефективні проти ВПС країн ЄС і НАТО. Авторитарна російська клептократія не довіряє своїм молодшим і середнім офіцерам і тому не може допустити творчого, гнучкого ухвалення рішень в повітрі, на яке спираються військово-повітряні сили НАТО.

«Росія ніколи повною мірою не оцінювала використання військово-повітряних сил, крім підтримки сухопутних військ. В результаті, за всі свої війни, росіяни ніколи не замислювались над зміною пріоритетів», каже генерал ВПС США у відставці Девід Дептула. Замість того, щоб контролювати небо, ВПС Росії переважно надавали повітряну підтримку наземним військам або бомбили українські міста. Все це означало, що коли почалося вторгнення, російська авіація була не в змозі вести добре продуману складну кампанію. У цьому вони наслідували традиційну тактику континентальної держави, що віддає перевагу сухопутним військам.

Українці об'єднали низку своїх повітряних і протиповітряних засобів, щоб поставити в глухий кут набагато більші російські ВПС. Почавши з дешевих переносних зенітно-ракетних комплексів, українці змогли обмежити російську авіацію кількома східними й південними районами, значно обмеживши свободу маневру Росії. Додавання значно потужніших і далекобійних ракетних систем «С-300» зі Словаччини робить росіян ще вразливішими. Загроза «С-300» змушує окремі російські літаки, яким зазвичай бракує дозаправлення, засобів радіоелектронної боротьби й командно-адміністративної підтримки, летіти низько до землі, щоб не потрапити під атаки. А це робить їх уразливішими для українських переносних зенітно-ракетних комплексів.

Україна не може збити кожен російський літак, але може цілитися в них де завгодно, що змушує їх поводитися більш оборонно та знижує їхню ефективність. Здатність України боротися за свій повітряний простір не лише забезпечила захист її власних сил, а й дозволяла час від часу переходити до наступу. На початку війни українці змогли використати безпілотники Bayraktar турецького виробництва для атаки деяких важливих цілей та різні види безпілотників для виявлення та знищення російських

ракет класу «земля-повітря». Як приклад, потоплення російського флагмана Чорноморського флоту «Москва», яке приголомшило весь світ, сталося завдяки спритному подвійному удару українських ЗСУ. Це винахідливе використання авіації показує, що в українців може бути навіть складніше розуміння повітряних операцій, ніж у багатьох військових країн НАТО. Найближчі тижні покажуть, чи здатні росіяни вчитися на своїх помилках і краще використовувати свою величезну чисельну перевагу в авіації. Українці водночас незабаром побачать, як їхні наступальні повітряні сили можливості зростуть. Українці отримують ще досконаліші системи, зокрема нові безпілотники «Switchblade» та «Phoenix Ghost», які мають можливість певний час зависати над позиціями противника, перш ніж знищити техніку.

Путін наказав російським ЗМІ після 9 травня 2022 розповідати про російсько-українську війну, як про збройне протистояння РФ з усіма країнами Європейського союзу та НАТО. Щоб змінити уявлення росіян про військову «непереможність» та підготувати суспільство до можливої поразки від України. На думку кремлівських політтехнологів, це применшить ганьбу від програти більш могутньому противнику, ніж маленькій Україні. 10 травня керівники кремлівських телеканалів та ЗМІ, перейшли до нової інформаційної політики. Російські пропагандисти «промиватимуть мізки» росіянам ідеями про необхідність об'єднання заради власного виживання та сліпої довіри до політики кремлівського диктатора Путіна.

За що українці почали ненавидіти росіян? Якось у березні 2022 року Артем Ляшенко сказав: - Я думав ненавидіти росіян сильніше вже неможливо. Але ви (росіяни) підняли нашу ненависть на якийсь позамежний рівень.

Вони копнули такі глибини... Розбудили вікові поклади історії та генетичної пам'яті. Розлупили «ядро стримування» і звідти ринула вогненна лава «свобода чи смерть». Артем Ляшенко мав рацію, величезна маса українців, через три дні після повномасштабної війни Росії з Україною (2022) сказала: - Ми ненавидимо вас. Кожного, хто прийшов зі зроєю на українську землю. Ми посилаємо «на ...» усіх, хто намагається втхати нам якісь промінчики «руського міра». На даний момент нам доступні дві опції: страх окремих громадян перед численною перевагою рашистів та ненависть усієї України проти російського народу.

Ми стали ненавидіти вас, всього за один день війни. Ви прийшли підло, вночі на нашу землю! Ви вкрали у наших батьків старість, а в дітей - дитинство. Ви вкрали у нас весну 2022. Вона прийшла, а ми її не помітили. Але в нас буде ще багато інших весен, а ви вже потонули у віковій темряві. Ми постаріли на десять років, але стали мудрішими на сто життів. І всі ці сто життів ми ненавидимо вас. За наших сивих батьків, які мали б час на відпочинок, а замість цього йдуть у тероборону

За дітей, які розливають коктейлі Молотова та народжуються під бомбами. За кожного загиблого українці. За кожне українське місто. За кожне вирване з корінням дерево. За зруйнований пологовий будинок чи дитячий садок і школу. Ми все відбудуємо. Наші жінки й зараз продовжують народжувати воїнів, а ваші жінки – гарматне м'ясо. Росіяни, тікайте з України, бо ми посіємо хліб на ваших кістках.

Ви казали, що немає такої країни, як Україна. Але саме Україна випалює вам зараз клеймо на лобі, як худобі на сраці. Саме в нашу українську землю ми поховаємо вашу московську імперську велич. І саме українським чорноземом присипаємо вашу іржаву зброю з буквою «Z». Самі тихі українці забули про смиренність і готові гризти вам горлянки та ламати ваші рашиські хребти.

Чому мільйони людей РФ, втративши у м'ясо-рубці державного терору третю частину своїх людей, обрали президентом чекіста Путіна. Не може жертва обирати ката. Отримавши довіру жертв, кат Путін почав рубати голови всім під-ряд. Джина терору було випущено з пляшки зла. Якщо жертва поважає ката, вона легко займе його місце і без роздумів піде виконувати будь-який наказ. Для такої людини тиран – ідеал. Радянський монстр пішов у свій останній бій в Україні. Наше «амінь» - щоб ви здохли.

Ви казали, що ми не є нацією, що нас немає. Але зараз кожен українець у будь-якій точці світу почув «поклик крові». Ці невідомі ниточки, судини і нейрони передали «код нації», перетворивши всіх нас на добре налагоджений механізм, мурашник, де кожен мурашок тягне свою маленьку частинку. І з цих малесеньких частинок ми викладемо вам похоронний курган і напишемо на ньому «не х@й вам щастить»! А потім наша ненависть мутує. Вона переросте у щось гидко-гидливе. І ми передамо це почуття усьому світу як естафету.

Росіянка Людмила Улицька пише: «Відповідальність за те, що відбувається сьогодні в Україні, розділяють окремі росіяни, сучасники цих драматичних подій, які не зуміли їх передбачити і зупинити цю війну. Мої російські друзі та однодумці розуміють що сьогоднішня Україна – фронт захисту європейської цивілізації. Нам соромно, що наша держава поводить як гопник, що зарвався». Автори книги кажуть: «І в той час коли вам буде соромно сказати звідки ви, ми будемо гордо говорити. Пам'ятаєте країну, яка напередодні Другої світової війни розбила більшовицьких кацапів, це були фіни. Змогли фіни, зможемо і ми зупинити російських орків і іншу московську наволоч Отож пам'ятайте, ми з України»!

З перехоплених розмов між солдатами армії РФ і їхньою ріднею та колегами, а також з репортажів із вулиць міст РФ видно глибину морального падіння російського суспільства. Хоча суспільством ми б це не назвали, бо саме воно породило Путіна. Нам не принципово, яке прізвище чергового московського царя Путін, чи Пуйлох...ло. Соціологія показує, що більшість росіян підтримують війну в Україні, а ще вони підтримують геноцид української нації. Вони привели Путін до влади і схвалили попередні злочини. Вони стали тепличним середовищем для зростання вірусу рашизму, імперського реваншизму, дикості та архаїзму.

Отож теза окремих лідерів Західних держав, що «не треба змушувати населення РФ страждати через санкції», не має нічого спільного з елементарним гуманізмом. Для одних це прикриття для заробляння брудних грошей. Для інших – перекладання відповідальності. Для третіх інформаційна операція з пом'якшення санкційного тиску, щоб вони (росіяни) й далі здійснювали геноцид в Україні. Чи забули ті (окремі) лідери Західних держав, що сотні тисяч російських військових, які беруть участь у війні проти України, виконують злочинні накази проти мирних жителів. Бомбардують мирні міста, вбивають дітей, ґвалтують жінок та мародерять. Бо відчують свою безкарність. Ми думаємо, що не забули. Тоді чому лунають такі заклики?

Емпіричний факт російсько-української війни полягає в тому, що це не війна Путіна, а війна всіх росіян. Або принаймні переважної більшості. Справдилося давнє пророцтво: російські рашисти назвали себе антифашистами, начепили на себе подібність фашистко-гітлерівської свастики «Z» і полізли, як зомбі, займатися братовбивством до України. 24.02.2022 року – маски були скинуті, під ними виявились звичайні чудовиська – російські орки. Трагедія в Україні 2022 - показний наслідок того, що РФ вірна своїй загарбницькій генетиці. Подібна Росія закінчиться там, де

вона отримує по пиці. Поразка для РФ стане історичним приниженням, за яке з часом вони спробують помститися Україні. І буде нова війна. Рано чи пізно. Ми не можемо дозволити світові та собі знехтувати реальною оцінкою ситуації, поки жива Росія: «Нова війна завжди буде маячити на горизонті».

Дехто з європейських політиків домовилися до того, що не можна допустити можливого розвалу РФ. Але сьогодні це не їм вирішувати. Західні держави і розвалу СРСР не хотіли 1991 р, але історію подібно воді в річці назад не розвернеш. Щоправда, це вже зовсім інша історія. Тільки не кажіть, що це фантазія. До речі, Шольцу з Німеччини мабуть не розповідали, що на кожній двадцятій машині в Росії є наклейка «На Берлін». Європейські політики та військові аналітики боялися російську армію як другу армію у світі. Але у війні 2022 поки є єдина реальність: «Страждає Україна, а не Росія». Тому що, як мінімум, росіянам є де жити та не треба підсакувати від сирен.

Росіяни справді вірять у те, що російська армія прийшла звільняти українців від гніту націоналізму. Що ми 8 р. чекали, що хтось прийде і врятує нас. Правда в тому, що нас, якщо треба рятувати, то тільки від рашиської Росії. Бо не один Путін спрямовує ракети на наші будинки. Не один Путін розстрілює колони цивільних. Не один Путін керує винищувачами в небі. А безліч рашиських солдатів, які усвідомлено чинять геноцид проти українського народу, розстрілюючи людей впритул з танків. Росіян не лякає війна, яка йде в Україні, зовсім інше буде їхнє відношення, коли почнуть бомбити їхні міста і села: «Кров – за кров».

Росіяни не є стороною, що постраждала, бо не хочуть усвідомити масштаб трагедії в Україні. Вони намагаються від неї відмахнутися. При цьому щиро дивуються, чому їх ненавидять у всьому світі. Прикидаються дурниками: «Ми нікому жодного зла не робили, ми маленькі люди» і нічого не вирішуємо»...

«Маленькі люди», нічого не вирішуємо» - типовий «синдром жертви». Плюс Закон Годвіна: тільки замість Гітлера чи Голокосту - росіяни, вичерпавши всі аргументи, починають скаржитися на приниження та геноцид росіян. Не українців, а росіян: «знову все перекручено». Тому нас бісить коли ставлять на один щабель Україну і Росію, вважають одним цілим чи намагаються помирити. Читач повинен зрозуміти, що цей «синдром жертви» – неусвідомлена спроба примазатися до українського горя. Чому світ дозволяє собі бути залежним від такої істоти як Путін?

Росіяни бояться зробити крок убік, бо їм бідним доведеться сидіти в автозаку чи у відділку поліції. А тим часом українці зупиняють російські танки голірuch на українській землі. Росіяни бояться отримати удар поліцейським кийком, а українським солдатам і цивільним людям у цей час в гарячих точках, снаряди відривають руки й ноги. Росіяни бояться щось змінити, бо ніколи в житті не робили жодних змін, крім здобутку грошей і перестановки меблів у своїй квартирі. А ще парадоксально, наскільки вони захоплені ідеєю наслідків свого гіпотетичного бунту в своїх містах: «А як не вийде, то що тоді»? У Росії кожен думає лише про свою, а не про спільну свободу. Саме тому не варто отаких росіян жаліти. Їхній світ поневолений нерівністю та страхом. Іншого нема. Ті, хто вважають, що вони в безпеці, можуть запитати в нас, в українців, як швидко випаровується це відчуття після першої ракети, вибуху вибуху та спалаху на горизонті.

Дуже багато разів Путін називав «Україну побічним ефектом історії, який з'явився через помилку радянської влади після 1917 р. Погрожував нам денацифікацією, знищенням всього, що пов'язане з українською культурою» тощо. Ми раніше вже торкалися цієї теми і замість того, щоб впасти на коліна, українська нація об'єдналася, відкинувши всі розбіжності перед спільним ворогом. Тремти ворожий рашист: «Ми з України»!

Шоста глава

**Не пробачимо,
незабудемо.**

ПРО ЛЮБОВ ДО ВІТЧИЗНИ

Чи замислювались ви над питанням: «Як люди люблять свою Батьківщину»? Американський патріот просто любить свій народ і свою батьківщину (не президента і не урядовців). Українці – свою країну та Вітчизну, не владу і не Верховну Раду. Росіяни люблять будь яку владу. Колись любили

владу Сталіна, зараз владу Путіна. При цьому їздять на закордонних авто Ауді та БМВ, носять Армані та Найк, залипають в АйФоні та Самсунгі, і ненавидять усіх тих, хто це все створив. (Нижче рос. мова).

А что бы сказал Высоцкий,
Если б сейчас воскрес?
«Ведёте себя по-скотски,
Мне стыдно за вас с небес»!
Куда подевалась Совесть?
Куда улетучилась Честь?
Осталась одна лишь Помесь -
Предательство плюс Лечь...

Одного разу ізраїльський поет Валерій Цацкіс написав «Прощання 2022». «Здрастуйте, шановні друзі. Сьогодні я буду прощатимуся з усіма своїми російськими ідеалами, з дитинством і юністю. Я прощатимуся з радянською піонерією, з добрими і веселими фільмами, на яких я виріс, з моїм улюбленим святом «Днем Перемоги», яке я більше ніколи не святкуватиму, тому що мій дід і батько пройшли всю Другу світову війну, звільняючи Європу від фашизму, але з'ясовується, вони не перемогли фашизм. Хоч Росія стверджує протилежне. Фашизм, який більше ніколи не мав існувати на землі, розцвів новими фарбами і де? В Росії, яка боролася з ним. І я як син свого батька, і онук свого діда більше не зможу дивитися на георгіївські стрічки, складені в букву «Z», дивитися на парад техніки другої армії світу, яка загрожує людству знищенням.

Я прощаюся з благородним розвідником Штірліцем, із «17-ти миттєвостями весни», я прощаюся з коханим Гоцманом із «Ліквідації», я прощаюся з усім, що колись цінував. Для мене Росія померла у 2022 році...

Кожна війна має символи, дати, числа, міста, події. У Другій світовій війні такими були Бабин Яр, Хатинь, Освенцім, Сталінград тощо.

У війні, яку Росія розв'язала у 2022 проти України, такими дуже страшними подіями стали зруйновані міста Маріуполь, Буча, Херсон та інші! Я думаю, що з часом відкриються ще більш криваві злочини російських солдатів-орків, але це вже увійде в літопис зруйнованих українських міст і сіл.

Я взагалі рідко дивлюсь телевізор, іноді футбол. Так ось пару днів тому я увімкнув телевізор і поки перемикав на пульті кнопки потрапив на канал «Культура». Там показували старий запис концерту дитячого хору Попова. На сцені стояли симпатичні діти, а у залі сиділи дуже милі добрі, веселі, глядачі. І раптом мене обпекла думка, що це ті самі люди, які тепер (2022 р) у кількості 80% підтримують мракобісний путінський режим, які вимагають убивства та знищення ні в чому не винних українських людей. Я більше ніколи не дивитимусь нічого з того, що було частиною мого російського життя, тому що той нелюд-путін, направив в Україну свого вояку-орка для вбивства та зґвалтування маленької дівчинки. Він одночасно зґвалтував, розтерзав і розстріляв мою Душу!

Я прощаюся з улюбленою мною Москвою, бо я більше не поїду дивитися на красу вулиць та проспектів, не піду у Великий театр, бо на місці гарного архітектурного фасаду я бачу розбомблений Маріупольський театр, бо з кожного арбатського дворика виглядають закатовані та розстріляні мертві тіла українців.

Я прощаюся з улюбленим Санкт-Петербургом, який асоціювався у наших нащадків, не як одне з найкрасиві-

ших міст Росії. Але Санкт-Петербург є містом, в якому народився найголовніший лиходій 21 ст. - Путін. Місто, в якому розквітнув наймахровіший фашизм сучасності - рашизм. Я прощаюся з усім, що мені було дорого.

Як я житиму далі, ще не знаю. І взагалі я не знаю, чи настане це «далі». Я в розгубленості. Мені дуже часто здається, що я сплю, що це страшний сон, що ось прокинусь і буде все як раніше. Мабуть більше не буде як раніше. Дороги назад немає. І що ж робити далі? На що спертися в майбутньому. І тут мене осяяло. Я зі старого життя візьму з собою Володимира Висоцького. Я чомусь певен, що він би дав точну оцінку тому, що відбувається у 2022 році. Висоцький був провидцем. Прочитайте маленький уривок із його вірша, написаного 1965 року.

По випаленій рівнині

За метром метр

Йдуть Україною

Солдати гурту «Центр»...

А перед нами все цвіте

За нами все горить.

Не треба думати! - з нами той,

Хто все за нас вирішить...

Я прощаюся з усім добрим і поганим із старого свого життя. Я вірю і знаю, що після всього жаху та кошмару, Україну відбудують і вона буде ще кращою, правда загублені життя не повернеш. І в Росії все колись стане на свої місця. Тільки це буде зовсім інша історія і вже без мене...

И от увиденного кровь застыла в жилах,

А сердце... стало биться все быстрее:

Увидел очень ясно, как всё было,

Как яму рыл себе старик еврей.

Себе, своей семье, своим соседям,

Своим друзьям, народу своему,

Спокойно рыл, хоть был он очень бледен -

Спокойствия сего я не пойму...

Вторгнувшись в Україну, заздрісні та безпринципні росіяни, посягнули на українське майбутнє, на свідомих людей. Ця клята війна забирає найкращих: активіста Романа Ратушного, актора Пашу Лі, боксера Олега Прудкого, фотокореспондента Максима Левіна, а ще найкращих: сантехніка, таксиста, слюсаря та простого роботягу з нашого села. Список прізвищ українців, які гинуть зі зброєю та без неї в мирних містах - поповнюється. Російські орки продовжують вбивати тих, хто міг би сьогодні (або завтра) зробити нашу Україну майже бездоганною країною.

Ті, що йдуть на фронт не заради зарплат, обіцяних «бойових» та пільг – такі люди для обивателя РФ незбагненні, бо вони свідомі за покликом серця. Росіянам таких людей не збагнути, для них «свідомі люди» - це немов лайка. Занурившись у своє боягузтво, вони не розуміють, як можна йти проти диктатури та репресивної системи власної держави. Людська риса «свідомість», яку цінують у всьому нормальному світі, діяла на носіїв «великої російської культури» як червона ганчірка на бика. І вони прийшли до власного висновку, «свідомих людей» треба знищувати, бо це майбутні «бандерівські нацисти».

Не будемо сперечатись з російськими дурнями. Ця війна справді забирає найкращих українців. Але в нескінченному потоці епітафій не можна забувати про дуже важливе. Найкращі – не лише ті гідні герої, яких оплакують соцмережі та про яких повідомляють національні медіа. Найкращі – це ми всі без винятку. Включно з сотнями й тисячами бійців, про яких згадують хіба що регіональні ЗМІ з невеликою аудиторією.

Капелан 30-ої бригади Сергій Дмитрієв так охарактеризував сучасного українського воїна: «Потрібно чесно сказати, що бійці бувають різні. Але в цілому більшість, навіть прості солдати – освічені люди, навіть освіченіші за багатьох, хто не був на війні і вдає із себе «військово-диванних експертів». Сучасний український воїн – патріот,

вмотивований до захисту інших. Він не нашкодить людині, це – безкомпромісний і принциповий захисник. Наше сучасне військо України складається з менеджерів і барберів, художників і баристів, бізнесменів і айтивців. Їх порівнюють з історичними козаками, але ми знаємо, що сучасне козацтво – це таксист і слюсар, сантехнік і шахтар, а ще простий роботяга з села, про яких нам нічого не відомо. Яких немає в наших «instagram» та «facebook». Це ті самі свідомі люди, які стояли пліч-о-пліч на Майдані 2014, але ніколи не зараховували себе до «креативного класу».

Після 24.02.2022 стало зрозуміло, що «українська еліта» це не наш президент, не депутати ВР, не міністри й навіть не Ахметов, чи Коломойський. Не прокурори чи суддя Чаус із своїми подібними колегами, не Лобода і Поплавський. Тоді хто? Простий український народ разом з народною армією України. Справжній цвіт нації – наші воїни, незалежно від їхнього статусу та мирні українці незалежно від достатку, статі, сексуальних уподобань, кольору шкіри та релігійних переконань. Ми найшли еліту України, після 24.02.2022 – це ми з вами і більше на цю тему не сперечаємось: «Війна все розставила по своїх місцях і покаже хто є хто».

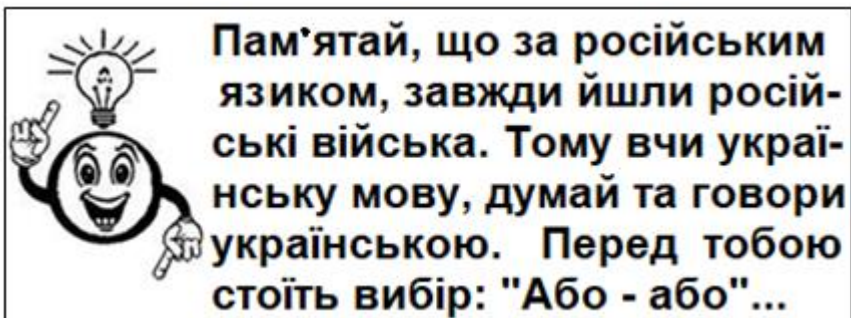
З такими людьми у старої «еліти» шансів на їхнє безхмарне майбутнє в Україні вже немає: «Любов до Вітчизни проявляють на ділі, а не на пустих словах». Любов до рідної землі є не просто закономірним явищем, а й зрозумілим природним потягом духовних сил людини, її моральним обов'язком. Любов до Вітчизни недвозначно прославлена у Святому Писанні, але любов до рідного народу та до його спадщини не може перевершувати любов до Бога та до ближнього. Соромно є не любити свою землю, народ, мову, культуру та історію... Поряд є фальшива любов, якщо хтось вигукує: «Слава Україні!» – але не готовий нічим жертвувати для її добра і слави. Бо як можемо ми вважатися патріотами України, якщо чини-

різне безчинство на її святій землі? Як можемо ми зватися українцями поряд із тими, хто віддали і віддають за Україну своє життя, якщо ми навіть нездатні змінити своє щоденне життя на її добро і славу? Ну як можемо ми зватися свідомими українцями, якщо Україна і її народ не існує для нас як цінність, а існують зате лише власні меркантильні інтереси?

Військовий експерт Олег Жданов звернув увагу, що очільник Головного управління розвідки Міністерства оборони України Кирило Буданов вже не вперше повторює свій прогноз про терміни закінчення війни. Це є трохи дивним. Він розповів, що Росія не може активно воювати на виснаження, вона може лише вести активні бойові дії протягом кількох місяців. Переломний момент у війні може настати вже від початку серпня 2022. Тож цілком можливо, що до кінця 2022 року активна фаза війни завершиться і настане «затяжна фаза». Ми скажемо так: «Завтра настане день, коли світло почне розганяти темряву».

Страшним самообманом є думати, що українська влада винна у тому, що ми були такі деморалізовані. Також неправдою є твердження, що ми й далі мусимо жити так, як жили раніше, бо інакше не виживемо. Лукавою наївністю є перекладання відповідальності на інших: «Тільки дурень покладає провину на іншого, а мудрий – шукає її в собі». Якщо інші винні у тому, що діється в Україні, то тоді де були ми? Значить – це наша провина, байдужість і фальшивий патріотизм. Будьмо чесні самі з собою. Якщо любимо Вітчизну, то любимо її правдивою і довершеною любов'ю. Якщо ж ми любимо лише себе і свої інтереси, будьмо готові зняти з себе вишиванку, прибрати національну символіку з свого автомобіля, забути патріотичні гасла та перестати називати себе українцями.

**Пам'ятай, що за російським
язиком, завжди йшли росій-
ські війська. Тому вчи украї-
нську мову, думай та говори
українською. Перед тобою
стоїть вибір: "Або - або"...**

Раніше ми не замислювалися над сутністю поняття
«любов до Вітчизни», над своєю національною свідомі-
стю, над глибиною свого патріотизму до Батьківщини:

І буде мир..., і вишні зацвітуть

У рідному моєму краї.

Лелеки добру звістку принесуть:

«Кінець війні, ми ворога здолали».

І на світанку вмиється Земля

Ранковою холодною росою.

І буде чути пісню солов'я,

А не ревіння літаків над головою.

Підніме очі закривавлений Ірпінь,

Йому плече підставить сива Буча.

А Бородянка і Гостомель-побратим

Порушать тишу стогоном болючим.

Демидів враз прокинеться від сну,

Від болю ран ворожих окупантів.

На повні груди крикне: «Я живу!!!

Я витримав оцих потвор-мутантів».

Козаровичі, пошматовані вогнем,

Потоптані, знесилені і босі.

Тавровані ординським тим мечем

Піднімуть хвилю в морі стоголоссям.

І Димер, Катюжанка, і Синяк

Сплюндровані поганською рукою ката

Без сліз, бо їх давно уже нема

З колін устануть, бо прийшла розплата.

Почує це Іванків - сивий дід.
Вони його живого розпинали,
Він навіть не стогнав, він гордо переніс.
Його тортури дикі не зламали.
Чоло насупить древній наш Лютіж
Поранений, обстріляний, побитий.
Тримав він оборону, як справжній захисник,
Сміливістю своїх людей прикритий.
А Вишгород, наш славний волонтер!
І день, і ніч збирає поміч всім нужденним.
Ви очі бачили, отих святих людей,
У них вогонь добра горить священний.
Засяє сонцем Вишгородський край.
Підніметься з руїн моя країна,
Бо мужності такої світ не знав.
По силі духу ти одна така єдина.
Повернемось до мирного життя,
Запахнуть чорнобривці й рута-м'ята.
І мама заспіває «Котика-котка»,
І принесе «від зайчика» гостинця тато.

Ліна Костенко 2022 р.

Зараз війна перейшла у фазу, коли ми в активному захисті, але населення України навпаки вимагає від ЗСУ результатів по знищенні орди. Хочеться перемоги, хочеться, щоб не гинули люди. Це основні бажання. Будь-яку задачу можна виконати, але треба набратись терпіння. Росії потрібно, щоб ми жили гірше, ніж вони для того, щоб Путіну не казали: «Дивіться, в українців вийшло, вони живуть гарно і процвітають після революції 2014. Давайте і в Росії зробимо теж саме». Тому їхня ціль – знищення народу й економіки України та підняття рейтингу Путіна.

Настрої на фронті дуже різні, там ніхто не любить росіян. Навіть під окупацією ніхто з наших співвітчизників не погоджується на кооперацію з росіянами, правда: «В сім'ї не без урода», окремі колаборанти завжди будуть в

любому суспільстві. Зараз проходить час перевірки, чи це насправді остаточна межа між добром і злом, між любов'ю і зрадою, між життям і смертю. Люди більше бояться того, чого не розуміють. Ви скажете, якщо немає планів, то немає і бажання. Давайте так, спочатку перемога, а потім плани. Секретар СНБО - Данілов повідомив, що на сьогодні бойовий та військовий досвід отримують близько мільйона громадян, а Україна прискореними темпами переозброюється за стандартами НАТО.

Тож як ви бачите, про патріотизм судять не по словах, а по справах людини. Любов до Батьківщини є виявом гордості за свою рідну землю, за її матеріальні й духовні надбання. Це готовність захищати інтереси насамперед країни, а не власні. Ми розплодили велику кількість антипатріотів і за це платимо величезну ціну - у цій війні гине цвіт нашої нації. Росія по-звірячому руйнує українські міста, щоб використати Україну як плацдарм для наступу на інші держави, пригадайте війну Росії у Чечні та Сирії. Там окупанти так само безжально знищували все своєю артилерією та авіацією і тільки потім просувались вперед. Водночас окупанти дуже бояться вуличних боїв та прямих зіткнень у містах. А все тому, що у них вони переважно програють всі бої. Російська армія вже втратила більше сто тисяч своїх вояків вбитими і пораненими, а приватні військові компанії - до 12 тисяч.

Сьогодні (2022) прості українці не почуваються у безпеці, але у них є мета – побудувати суспільство, протилежне російському. Як не дивно, але саме Москва показала більшості українцям, наскільки вони люблять свою Вітчизну, і як з руїн відродилися ЗСУ. Зараз на території України йде війна на виживання і роблять це ЗСУ за рахунок застарілого озброєння. Наші воїни з нетерпінням чекають нового постачання зброї за натовськими зразками: «Краща зброя – більші можливості для придушення російської агресії». Ми налаштовані на перемогу!

УКРАЇНСЬКИЙ БЕРМУДСЬКИЙ ТРИКУТНИК

В український глибинці є декілька сухопутних «бермудських трикутників». Один із них зветься Бугайським і розташований на місці хутора Мала Бугайка на Сумщині. Місце оповите містичними історіями. За свідченнями очевидців, саме там фіксували факти зупинки та приш-

видшення часу, а ще траплялись галюцинації та видіння. Але наша розмова піде про другий український бермудський трикутник на Херсонщині за назвою Чорнобаївка. До 24-го лютого 2022 року назва цього села з мешканцями біля 11 тис. жителів на півдні України за десять кілометрів від Херсона була відома хіба що місцевим жителям та археологам – дослідникам курганів доби бронзи та скіфського часу.

Сьогодні на запит «Чорнобаївка», Інтернет видає пів мільйона посилань, а російські офіційні джерела за весь час війни згадали Чорнобаївку лише один раз, щоб повідомити: населений пункт «взято під російський контроль». Але це не відповідає дійсності, бо якщо орки надвечір заходять до Чорнобаївки, то на ранок їх там вже немає. В Україні саму назву «Чорнобаївка» – як український бермудський трикутник згадують постійно. Цей топонім став символом опору російській агресії та недолугості військового командування рашистів. Ми хочемо, щоб для ворога в Україні, всі населенні пункти стали Чорнобаївками, незважаючи на те, що сьогодні в інформаційному просторі існує тільки три Чорнобаївки.

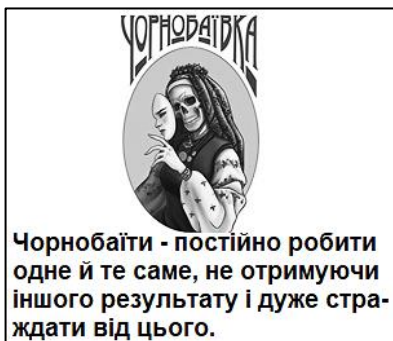
Для авторів нашої книги, мирна Чорнобаївка запам'яталась запахом степу. Цвітучим літом, де вітер носить куряву, оту розпечену перегріту землю. А ще херсонські кавуни. Царина кавунів і помідорів. Селяни вирощували

помідорів по 40 сортів. Таких ніде в світі немає, як там, у Чорнобаївці. Настільки ароматних, соковитих, справжніх... І ще – запах базилику. Базилік з давньогрецької означає «царська трава», має величезну палітру запахів. Саме так, палітру, бо кожний різновид базилику має свій неповторний аромат. По запаху базилік розділяється на види, які мають гвоздичний, гвоздично-перцевий, перцевий, лимонний, карамельний, анісовий, м'ятно-перцевий, ментоловий і ванільний аромат. За кольором листя базилік можна розділити на зелений і фіолетовий. Базилік може зашкодити чи оздоровити організм людини – це все дуже індивідуально, залежить від тих чи інших захворювань, а також яку кількість зелені ви споживаєте.

Війна все змінила, одні хати зруйновані, в інших вибиті вікна, люди практично живуть у підвалах. Усі бої вони шкірою відчувають тілом, навіть якби були зовсім глухими. Люди в тяжкому психологічному стані, але разом із тим кажуть: «Куди нам їхати, скрізь в Україні таке». Відчувають нестачу багатьох речей, харчів, готівки. Тримаяться. Недавно посадили картоплю, цибулю та часник...

Тож маємо першу Чорнобаївку – у фольклорі. Другу – в історичних джерелах і легендах, а третя Чорнобаївка – реальна, сьогоdnішня. Всі три Чорнобаївки переплітаються між собою і важко в народному переказі відділити «зерна від половини», бо всі Чорнобаївки створили міфічний український бермудський трикутник, легенди і перекази де безслідно зникають російські солдати з своїми генералами, літаками та гвинтокрилами.

Відповідно до першої фольклорної Чорнобаївки, то в міфології цієї війни село посіло місце поряд з українським «київським льотчиком-привидом», що відправив «за маршрутом російського військового корабля» - десятки російських літаків. Або української жінки, що збила ворожий дрон банкою консервованих помідорів. Не забувайте наших циган-ромів, які вкрали російський танк та інше.

Чорнобаїти - постійно робити одне й те саме, не отримуючи іншого результату і дуже страждати від цього.

Пізніше в українській історії будуть розповідати, як ЗСУ станом на 2 квітня 2022 року 14 разів знищували російських орків і їхню техніку на військовому аеродромі в районі Чорнобаївки. І цих розповідях обов'язково будуть всі необхідні фольклорні елементи: переможне добро, покаране зло,

кмітливість одних і ідіотизм інших. Росіяни лізуть до Чорнобаївки як «мухи на ...», таке враження, що їхня ціль: «Побачити Чорнобаївку і померти».

Сліди другої Чорнобаївки ми знаходимо в історичних джерелах та легендах. Тут також чимало цікавого. У сучасної людини із словом «готи» і «готика» можуть виникнути різні асоціації. Це і похмурі герої голлівудських «блокбастерів», і страшні описи старовинних замків та покинутих кладовищ в «готичних» романах. Звідкіля прийшли готи на українські землі і чому їх пов'язують з Чорнобаївкою?

На початку нашої ери «готи» мігрували з Південної Балтики до України, в межиріччя Дунаю і Дніпра створили перше готське «королівство Оюм». Готи поділялися на 2 великих угруповання: «західних готів» (вестготи) і «східних готів» (остготи). Брала участь у Першому Нікейському Соборі. Історія готів загадкова, багато її епізодів можна лише реконструювати на основі лаконічних писемних та археологічних джерел. Дослідники виявили паралелі між готською і слов'янською мовами, намагаються встановити реальність існування на Півдні сучасної України «держави Ерманаріха» (король Германріх), про них писав історик Йордан. Саме цей король об'єднав готів і народи Причорномор'я: скіфів, сарматів, грецьких і римських колоністів, даків і предків слов'ян. Деякі історики допускають, що «держава Ерманаріха» могла бути попередницею Київ-

вської Русі. Доведено, що у III ст. на місці сучасної Чорнобаївки стояло поселення готів-землеробів. Готів відрізняли за високий зріст, блакитні очі, русяве і рудувате волосся. Свої генетичні ознаки вони передали сучасним жителям Чорнобаївки.

Наприкінці IV ст. готи були змушені відступити з району майбутньої Чорнобаївки (375 р) під ударами завоювників зі Сходу – гунів. Після смерті короля Германріха частина готів разом з гунами дійшла до Західної Європи. Пізніше вестготи і остготи спільно завоювали Іспанію, Італію і Південну Францію, а в VIII ст. «розчинилися» серед інших народів.

Гуни - загальна назва союзу кочових племен епохи Великого переселення народів II-VII ст. Вперше про гунів повідомив видатний географ та математик Клавдій Птолемей, який жив у середині II ст. у своїй «Географії». Гуни тоді займали південь Правобережної України. Центр гунської держави розташовувався біля Дніпра, пригадайте вождя гунів Аттилу, який в 445 р. став одноосібним правителем гунської держави і при ньому гуни набули найвищої потужності.

У 1779 р. за наказом Катерини-II православне населення Криму (серед якого були греки, вірмени та нащадки готів і гунів) переселили в Приазов'я. Переселенців очолив митрополит Готський (або Готфейський) - Ігнатій. В козацький період існувала легенда про козака Чорнобая та його побратима Гусака, які заснували під Херсоном два хутори – Чорнобаївський та Гусаківський, які згодом стали одним селом. За легендою Чорнобай та Гусак відчайдушно воювали проти польських та турецьких завоювників.

1782 році вийшов указ Катерини-II про відведення Херсону 40 000 десятин землі. Цариця обдарувала запо-

різького козака Петра Чорнобая невеликим земельним наділом поблизу Херсона, в районі Вірьовчиної балки, який пізніше назвали Чорнобаївкою. Росла Чорнобаївка повільно, у 1859 році село налічувало 60 дворів, в яких проживало 239 чоловік. Основним заробітком чорнобаївців було добування вапняку в кар'єрі Вірьовчиної балки. Перша школа відкрилася наприкінці ХІХ ст. на Гусакових хуторах, її відвідувало 26 хлопчиків та 6 дівчаток.

Настав 1917 рік, протягом трьох років (до 1920 р) в Чорнобаївці було безвладдя, тут побували: більшовики, УНР, англійські, французькі, грецькі війська, а ще війська отамана Григор'єва, денікінці і знову більшовики. У 1920 році створено Чорнобаївський комітет незаможних селян, у 1930 р перетворено у сільгоспартіль «Червоний Маяк». 18 серпня 1941 року німецькі війська зайняли Чорнобаївку. Були встановлені високі податки на власність селян. 14 березня 1944 року Чорнобаївку звільнили від фашистської окупації. У 1963 році місцевий колгосп очолив Дмитро Моторний, який пізніше став двічі Герєм Соціалістичної Праці. Основний напрямок діяльності Чорнобаївки - вирощування зернових, бобових і олійних культур, а ще розвивалась народна творчість, відроджувались народні традиції, звичаї та обряди. Відшукували історичні легенди та складали нові меми про Чорнобаївку.

У селі була своя пекарня і там пекли величезні паляниці. Двокілограмові - круглі. Це одна з візитівок Чорнобаївки, вони неймовірно пахучі і їх так надовго вистачало. Саме ці паляниці рятували місцеве населення від голодних перехідних 1990-х років. В Чорнобаївці 2022 року хліб випікають переважно вдома, на вулиці «по чорному». Сусіди, сходячись, зносять до спільного столу, що мають. Намагаються щось разом готувати. Селом пересуваються лише в разі крайньої потреби, від садиби – до садиби. Увечері – за жодних обставин не виходили з укриття, щоб не потрапити під кулі російських орків.

МИД РФ просит НАТО закрыть небо над Чернобаевкой.

«...уже 70001 россиян подписали петицию о закрытии неба над Чернобаевкой, объясняя это тем, что невыносимо смотреть как там погибают русские солдаты и уничтожается русская техника...»

Тепер декілька слів про життя сучасної (третьої) Чорнобаївки, яку весь час намагається окупувати російські рашисти – як стратегічний об'єкт, бо вони там хочуть облаштувати російський аеродром. Там склався дивний вузол, що без нього літакам і вертольотам просто немає де сісти. У 2022 році навіть українські військові ввели поняття «Синдром Чорнобаївки».

Цим синдромом, на їх думку, страждають не тільки російські солдати і генерали, а й усі окупанти без винятку. До речі, ми вже після 12-тої атаки не рахуємо, скільки разів росіяни штурмують Чорнобаївку. 20 березня 2022 президент Володимир Зеленський зауважив, що «українська Чорнобаївка увійде в історію воєн. Це місце, де російські військові і їхні командири показали себе повністю такими якими вони є – бездарними, здатними просто здати своїх людей на забій. Більше 10 разів наші військові знищували окупантів під Чорнобаївкою. А вони все одно лізуть туди».

Про третю Чорнобаївку пишуть і говорять менше, ніж про дві попередні. Її жителі ховаються від вибухів у підвалах своїх будинків. Від обстрілів ЗСУ, російська військова техніка перетворюється на металобрухт. Їх б'ють, нищать а вони лізуть і лізуть. Російські пропагандисти нещодавно говорили, що Чорнобаївка знаходиться в трикутнику між Ірпенем, Гостомелем і Бучею. Дивно. Вони навіть не знають, де знаходиться це село на мапі. Мемів про Чорнобаївку вже настільки багато, що всі ми можемо не згадати одразу. Інші автори будуть додавати. А вас просимо поспішити у цей нелегкий час.

Українські військові люблять послухати історії земель, які вони зараз боронять. Готи на Дніпрі стали легендою в прямому сенсі. Війна готів з гунами склала основу скандинавських саг «Про старі часи», зокрема саги «Про Хервьор та Хейдрека», яка у свою чергу послуговувалася одним із джерел для Джона Рональда Руела Толкіна у створенні «Володаря перснів». У сазі розповідається про місце поховання вождя Ангантиора (сучасна Чорнобаївка) та чарівні обладунки воїна на ньому. Саме на могилі батька, його дочка діва-войовниця Хер-ер отримала «чарівний меч Тюрфінг», викуваний гномами для конунга Гардаріки на ім'я Сіргламі. А далі про бій гунів з готами у Пониззях Дніпра, про сина Хервера - Хейдрека, який правив у Рейдготланді – державі на Дніпрі та захованих скарбах. І таким чином ми виходимо з вами на легендарні війни сил добра: людей, ельфів, гномів та гобітів з силами зла: орками та гоблінами. А сьогодні спостерігаємо у Чорнобаївці сучасну їх версію та перебуваємо в очікуванні неминучої перемоги над Мордором і його військом». Хто не читав «Володаря перснів», то дуже радимо, як і всі інші твори Толкіна. Він не дарма був забороненим в СРСР, а історичні орки дуже схожі на нинішніх росіян: жорстокі, дезорганізовані і дикі.

За даними перепису населення 2001 р. у селі проживали 9275 осіб, майже 92% спілкувались українською мовою. З початку незалежності в 1991 р. й до сьогодні село жило мирним життям, поки 24 лютого 2022 р. жителі не почули – звуки війни. Як би там не було, й скільки легенд не складали про Чорнобаївку, але там страждають звичайні жителі, які стали заручниками російсько-української війни. Маємо впевненість, що все у жителів села, як й у всіх українців, буде добре, і ця жахлива війна незабаром закінчиться перемогою ЗСУ.

Звісно, рано чи пізно керівництву України довелося пролити світло на «феномен Чорнобаївки», куди росіян тягне як «бджіл на мед». З самого початку війни 2022 р. росіяни кинулися накопичувати величезне угруповання з Криму на півдні України (в районі Чорнобаївки), щоб далі просуватися на Херсон, Миколаїв та Одесу. Ось тільки не врахували, що там дуже вузькі проходи, тому окупанти можуть просуватися лише «капілярним шляхом». Паралельно вони намагаються накопичувати вертолітне угруповання на аеродромі в Чорнобаївці.

Вертоліт тільки у кіно може сідати, де хочеш і літати, де хочеш. Потрібна вертолітна топографічна прив'язка й аеродромне забезпечення, тому російські орки змушені обирати собі підходящий аеродром. І у Чорнобаївці вони почали грати у «п'ятнашки», намагаються пересуватися по всій прилеглий території, щоб не стояти в одному місці, але сам аеродром постійно атакується, бо він конче потрібний росіянам. Там склався «міфічний вузол», і на цей вузол прилітають і ще будуть прилітати рашисти.

Як ми писали вище – обласний центр Херсон розташований всього лише в 10 кілометрах від Чорнобаївки. Далі, всього в 45 кілометрах від Чорнобаївки розташований «Чорноморський біосферний заповідник» – на самому березі моря. В 50 кілометрах від Чорнобаївки розташовані знамениті «Олешківські піски», найбільша пустеля в Європі, а в 145 кілометрах – унікальний біосферний заповідник «Асканія-Нова», де можна побачити різних тварин і птахів в дикій природі. А ще не слід забувати, що від Чорнобаївки і до моря не так вже далеко – трохи більше 100 км. до Залізного Порту, Лазурного та Скадовська. Хтозна – може і Чорнобаївка стане потужним «місцем сили» на мапі Європи. Коли Україна нарешті здобуде перемогу у війні та вижене російських окупантів зі своєї землі, на українській туристичній мапі з'явиться чимало гідних уваги локацій. Легенди та меми про Чорнобаївку варті такої уваги.

СТІЙКІСТЬ У БУРЕМНІ ЧАСИ

Скільки разів клята Московія у своїй історії напала на Україну? Виявляється війна Росії проти України 2022 року вже 25-та за історичним рахунком. Попередні 24 рази московські орки (після чергової війни) били себе в груди і запевняли нас (українців) в своїй «братній дружбі та любові». І ми знаючи про московську підлість, вірили і надіялись на їхню порядність. Українську мову забороняли 134 рази! Чому? Відповідь на це питання ми попросимо надати наших читачів. До речі: територія Київської Русі становила: в XI ст. 800 000 кв.км; - XII ст. 1 300 000 кв. км; на початку XXI ст. тільки 603 548 кв. км. Русь – була одним із європейських центрів освіти. Саме Києво Могилянська академія стала колыскою російської освіти. Ними були засновані школи та семінарії майже у всіх містах Росії: Москві, Петербурзі, Смоленську, Ростові, Тобольську, Іркутську, Холмогорах, Твері, Білгороді, Суздалі, Вятці, Вологді, Коломні, Рязані, Пскові, Великому Устюзі, Астрахані, Костромі, Володимирі на Клязьмі тощо. Вчителями у цих школах були випускники Київської академії...

У першій половині 2022 року, Україна як держава й українці як суспільство, докладають зусиль, щоб вистояти у цій війні і віддати щирю шану героям, які поклали своє життя за волю і соборність країни. Щоб пам'ять про них була живою, ми згадаємо всіх поіменно, розповімо історії їхнього життя, назвемо на їхню честь вулиці та встановимо пам'ятні знаки. Тому що усвідомлюємо, завдячуємо їм, ми сьогодні маємо можливість жити у своїй державі. Момент гідного всеохопного пошанування ще попереду, після остаточної перемоги над російським агресором. А зараз чуємо: «Там бій гримить, там гине наша воля, там треба рук і зброї і плечей. А що там буде, смерть чи перемога... Ой, ллються сльози материнські, ллються!»

Йде черговий тиждень Великої Вітчизняної війни в Україні 2022. І кожного дня із повідомлень єдиного інформаційного телевізійного мовлення, ми оперативно дізнаємося про неймовірну звитягу і сміливість українських захисників у Києві і Харкові, Херсоні і Миколаєві, Маріуполі і Бучі, Охтирці і Конотопі, Бердянську та інших містах. Це воістину небачений героїзм, який проявляють українці захищаючи Вітчизну. Це і героїчні військові Збройних сил, і героїчна Територіальна оборона, і героїчні партизани та вражаючи уяву - героїчні мешканці східних та південних українських теренів, де безжальний ворог на очах світу чинить відкритий геноцид проти мирних українців: «Не пробачимо, не забудемо. Смерть російським окупантам».

Перша доба протистояння російським агресорам 2022 р. позначена багатьма прикладами неймовірної хоробрості військовослужбовців Збройних сил України. ЗМІ зібрали найяскравіші випадки, які згодом обов'язково стануть частиною героїчного літопису. Правда деякі із них – російським язиком. Ми пам'ятаємо, що мова фактично визначає не тільки героїв, але й батьківщину. Але коли війська окупантів намагаються вести обстріли зі ствольної артилерії і реактивних систем залпового вогню багатьох районів України, ми чуємо прокльони на адресу Путіна і його команди на багатьох мовах світу.

Близько 11:30 годин 24 лютого 2022 до українського острова Зміїний (скеля у Чорному морі у 120 км від Одеси), підійшло два російських військових кораблі: крейсер «Москва» та патрульний корвет «Василь Биков». Росіяни оголосили по радіо вимогу до бійців «Ізмаїльського прикордонного загону», що були розміщені на острові: вимкнути засоби зв'язку, вишикуватися та скласти зброю. Українці відмовилися. За деякий час з крейсера звернулися до прикордонників повторно. Цей радіо діалог став історичним. Мовою оригіналу: *«Я русский военный корабль. Предлагаю сложить оружие и сдаться во избежание*

кровапролития и неоправданных жертв. В противном случае по вам будет нанесен бомбово-штурмовой удар. Как поняли, прием?» запитали окупанти. Українці відповіли русским языком: *«Русский корабль, иди на..й»*.

Після цього острів обстріляли з корабельної зброї та з повітря. На Зміїному не залишилося жодної вцілілої будівлі, інформувало командування ВМС ЗСУ. Навіть у таких умовах прикордонники тримали оборону. Проте о 22:05 год. стало відомо про втрату зв'язку з українськими вояками та про захоплення Зміїного військами агресора. 13 прикордонників загинули. У ніч на 25 лютого 2022 президент Зеленський оголосив, що полеглі захисники острова отримають звання Героїв України посмертно.

Вранці 24 лютого 2022 передова колона танків РФ підійшла до північної околиці Харкова, машини зупинилися на окружній дорозі. Жодного опору на шляху від кордону України до Харкова, російська колона не зустріла. Де були українські ЗМІ, ми ще вив'ясняємо. На в'їзді до Харкова, несподівано для російських танкістів, вони потрапили під вогонь українських оборонців. Випадкові автомобілісти на трасі стали свідками знищення бронемашин російських окупантів. Чотири танки РФ було спалено. Це, по суті, був перший серйозний успіх українського війська під час нинішньої війни. Заслуга у цьому успіху належить зовсім юним бійцям, строковикам Національної гвардії України, які ще не вивчали тактики загальновійськового бою і є 18-річними хлопцями, це вони підбили 4 танки Збройних сил РФ. Це був подвиг за воєнними мірками.

Херсонський напрямок. 24 лютого 2022, колони російської бронетехніки вдерлися на територію Херсонської області з боку окупованого Криму. Щоб загальмувати просування ворога, командування окремого батальйону морської піхоти вирішило підірвати автомобільний міст у Генічеську. Виконати цю задачу визвався інженер окремого

батальйону матрос Віталій Скакун (на фото). Міст було заміновано, але відійти звідти він не встиг. За словами побратимів Віталій вийшов на зв'язок, та повідомив про те, що підриває міст разом з собою: «Слава Україні». Одразу ж пролунав вибух. Наш побратим загинув, - повідомили у Генеральному штабі ЗСУ. Героїчний вчинок морпіха дозволив підрозділу передислокуватись та організувати оборону. Трохи пізніше Віталія

Скакуна посмертно представили до державної нагороди. Людина це не тільки тіло, це в першу чергу дух. Коли тіло сильніше за дух, тоді людина доживає свої роки без цілі. Коли дух сильніший за тіло, то він сміється над тілом, саме тоді людина живе і творить як символ ще багато років. Безсмертя треба заслужити.

9-го травня 2022-го року погляди світу були прикуті до святкування Дня перемоги на Червоній площі у Москві. Невисокий, сутулий, можливо смертельно хворий диктатор Росії – Путін (а може його черговий двійник) стояв на трибуні та зачитував із аркуша свою промову про «важливість миру», поки його льотчики-артилеристи та танкісти-ракетники продовжували занурювати сусідню Україну в жахиття війни. Без перебільшення всі світові видання вслухались у слова його промови, з острахом чекаючи: «оголошення війни Україні», «загальна мобілізація Росії», «ядерний удар по країнах Заходу» тощо...

Маріупольський напрямок. А тим часом за тисячу кілометрів на південь від Москви, у Маріуполі, загони російської армії після невдалого ранкового штурму не менш пильно вдивлялись у зовсім іншу картину, вони боялись воїнів «Азовсталі», як «чорт – ладану». Військовослужбовець ЗСУ, волонтер «Азову» на псевдо «Монгол» висловився: - Хлопці виконали свій обов'язок і

не зламались, не вірте московським ЗМІ. Хочу, щоб усі зрозуміли: жодних домовленостей з Росією немає. Не можна вірити тому, що кажуть російські медіа. Це все гра ФСБ й російських спецслужб, щоб розділяти українське суспільство, щоб ми сварилися між собою.

Приводом цієї розмови послугував день, коли на територію взятого в облогу заводу «Азовсталь», який Росія щодня от уже кілька тижнів без зупинок бомбардувала і штурмувала, під'їхало кілька броньованих машин із маркуванням армії РФ. Із території заводу «Азовсталь» їм назустріч вийшли окремі командири українських підрозділів «Азов», які обороняли цей останній клаптик не окупованого Маріуполя, сіли в авто і виїхали з міста в бік російського штабу.

За кілька годин після цього автомобілі повернулись на «Азовсталь», командир маріупольського гарнізону «Редис» та інші парламентарі перебігли з машин РФ у поруйновані корпуси заводу – і війна почалася знову. Ніби нічого й не відбулося. Насправді за ці кілька годин без обстрілів сталася дуже важлива річ – українська та російська делегації за участі самих оборонців Маріуполя домовились про вихід військових із кривавого місива, на яке Росія перетворила «Азовсталь».

Тема захисту Маріуполя – одна з найбільш емоційно важких на цій війні. Як і одна з найбільш невисвітлених. Цей текст не дасть відповіді на питання, які накопичилися навколо теми Маріуполя та «Азовсталі». З цього приводу будуть написані книги інших авторів, і нам залишається набратись терпіння. Неможливо говорити про героїзм воїнів ЗСУ і не згадати насамперед захисників Маріуполя, які тримали оборону в облозі протягом 86 днів.

Без додаткових боєприпасів, достатньої кількості їжі, води та медикаментів українські військові зробили те, про що й не мріяли голлівудські режисери колись зняти у кіно. Лише після майже трьохмісячної оборони захисники отри-

мали наказ зберегти життя та здоров'я особового складу, після чого їх евакуювали. Наразі герої України знаходяться у полоні, а операція з їх визволення ще триває.

Після розвалу СРСР у 1990 році Україна була третьою у світі державою з ядерного потенціалу, армії та темпів зростання економіки. І в той же час першою економічною державою у Європі. Населення було 52 мільйони. Шість недолугих українських президентів та купка сторонніх олігархів – інородців, масонів та шпигунів іноземних розвідок, повністю розграбували та підкосили Україну. Знищили підприємства та ядерну зброю, майже ліквідували українську армію. І викосили населення із 52 млн. людей на початку 1990-х років, залишилось на початку 2022 року біля 30 млн. людей. Україна єдина за всю історію планети Земля - країна, яка з індустріальної та космічної держави, перетворилася на відсталу сільськогосподарську. З квітучої – на вимираючу! За історію планети Земля подібних ганебних антологій не було, якщо не враховувати занепад Київської Русі (попередниці України).

У великої трагедії під назвою «Блокада Маріуполя» є два головні розділи: «Чонгар» та «Волноваха». Причин блокади було дві. Перша – це незбагнений прорив росіян із Криму, який ніхто не зупинив. Як так сталося і чому, це окрема тема для розслідування. Уявіть собі картину, російські військові колони з Криму, без бою (немов на параді), їдуть по українських теренах в бік Маріуполя і зупинились тоді, коли у орків закінчилось пальне в баках їхніх танків. Рашистів підвела логістика, а то вони «заїхали б чорт знаючи куди». Що було б, навіть страшно уявити.

Друга річ, після якої облога Маріуполя стала неминучою – це втрата Волновахи (останній укріплений район

перед Маріуполем на півночі). Після важких боїв, коли росіяни стерли це місто з лиця землі, наші вояки мусили звідти відійти. А інших опорних точок у нас там не було, на яких можна було б зупинити оточення Маріуполя. Критичність кримського прориву, полягала у тому, що таке стрімке просування ворога змусило оточені українські війська залишити свої роками укріплювані позиції, та переміститись у ще не пристосоване для війни місто.

Якщо би всі міста, починаючи з Генічеська, Мелітополя та Бердянська, так само стійко тримали оборону й давали бій противнику, тоді би він точно не дійшов за 4 дні з Криму до Маріуполя. Ось чому вояки ЗСУ опинилися в оточенні, – пояснював ситуацію командир «Азова» Денис Прокопенко. В межах Маріуполя, де без підготовки й злагодження одночасно сконцентрувалось одразу кілька бойових підрозділів ЗСУ: полк «Азов», прикордонники, національні гвардійці, звичайні поліцейські та СБУшники, головною проблемою стала відсутність єдиного командного центру.

Кожен силовий підрозділ на першому етапі блокади отримував накази по власній вертикалі з Києва, що призводило до певної дезорганізації та не найефективнішого використання доступних ресурсів. Цю нескоординованість компенсували надзусиллями та героїзмом окремих воїнів ЗСУ. Але вона забирала головне – час, життя оборонців і боєприпаси. Щоб зрозуміти, що насправді відбулося в Маріуполі, треба почути правдиву історію кожного окремого роду сил ЗСУ, які боронили місто. Принаймні для того, щоб більше не повторювати таких помилок. Маріупольську тему війни продовжимо у розділі «Маріупольська екстракція».

Повітряний месник – як привид Києва. Український льотчик упродовж перших днів війни 2022 знищив шість літаків Воєнно-космічних сил Росії, зокрема розпіарений винищувач Су-35. Прізвища пілота не називають, утім, у

соцмережах його вже охрестили «привидом Києва». Йдеться про такі збиті літаки окупантів: 2 шт. Су-35; 1 шт. Су-27; 1 шт. МіГ-29; та 2 шт. Су-25. Коли цей льотчик героїчно загинув в бою з московськими орками, особистий склад 40-ї бригади тактичної авіації Повітряних Сил України, які захищали небо столиці, в честь його пам'яті створили збірний образ пілотів України і назвали «привид Києва».

Білогорівська переправа. Невелике селище у Луганській області до війни було відоме хіба що крейдарним кар'єром (назва Білогорівка походить від кольору схилів). Нині воно є символом тактики ЗСУ та недбалості російського командування. Саме в районі Білогорівки ВС РФ мали намір форсувати «Сіверський Донець», щоб перерізати трасу Бахмут - Лисичанськ, яка має важливе значення для постачань українських Сил оборони. У травні 2022 селище та його околиці постійно бомбардували орки. Загибло 60 мирних мешканців, які ховалися у підвалі школи, в яку влучила бомба.

А коли росіяни розпочали переправу з північного берега річки «Сіверський Донець» на південний. Частина колони з російським десантом рушила понтонним мостом, після чого українські артилеристи завдали удару. Танки й БМП росіян опинилися у воді. Російські машини, які ще не доїхали до мосту, стали квапливо розвертатися, щоб утікти, але чимало з них застрягли у болотяній місцевості. Тоді їх атакувала українська авіація. З'ясувалося, що орки за лічені хвилини втратив щонайменше 73 одиниці бронетехніки. Кількість загиблих і поранених росіян сягає 485 осіб, підраховали в Інституті вивчення війни.

Гостомельський аеропорт. Міжнародний вантажний аеропорт Антонов, що в 25 кілометрах від Києва, став однією з перших цілей загарбників. План Росії полягав у захопленні летовища десантом і утриманні його до того, як там приземляться великі транспортні літаки Іл-76 із

основними силами орків, що мали штурмувати українську столицю. Зранку 24 лютого 2022 штурмові вертольоти, які вилетіли з Білорусі, обстріляли аеропорт ракетами. Згодом там висадилося до 300 російських десантників, які розпочали бій із національними гвардійцями.

Упродовж наступних трьох днів летовище переходило з рук у руки. Під час одного з авіанальотів було знищено ангар, в якому стояв найбільший у світі український літак Ан-225 «Мрія». Врешті ЗСУ умисно знищили злітну смугу аеропорту, разом із великою кількістю техніки та персоналом, що готувався до прийому нової порції російських спецпризначенців. Ворогам вдалося закріпитися на летовищі, проте приймати важкі Іл-76 там було вже неможливо. Це суттєво послабило позиції окупантів, які на початку війни відводили оборонцям Києва не більше 3 діб.

25 лютого 2022 на Київщині 33-річний танкіст з Волині Олександр Лук'янович разом з екіпажем знищив до 30 одиниць ворожої техніки. Бій тривав понад 2 години. Ворожі сили переважали, та до такого опору, схоже, вони готовими не були. Коли ворог вже відступав під натиском наших військ, налетіла ворожа авіація. Від прямого влучання в танк Олександр загинув. Олександр Лук'янович народився 20 лютого 1989 року в с. Поступель Ратнівського району на Волині. Роками працював електриком на залізниці, але 2021 року вирішив піти у військо і став солдатом-танкістом 14-ї окремої механізованої бригади ЗСУ. Був одружений, виховував двох дітей. 2 березня 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Олександрові присвоєно звання «Герой України» з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Віталій Вікторович Кучерявий народився 7 серпня 1989 року в с. Водяне Шполянського району Черкаської області. Закінчив Національну академію Державної при-

кордонної служби України ім. Б. Хмельницького. Віталій був начальником відділу КПВВ «Щастя» Луганського прикордонного загону. У ході війни в Україні загін під командуванням Віталія Кучерявого вступив у бій 24 лютого 2022 року. Тривалий час підрозділ успішно відбивав атаки ворога. Десятки одиниць знищеної ворожої техніки, взяті в полон вороги, відбиті атаки та врятовані життя побратимів - так проявив себе 32-річний полковник Віталій Кучерявий та очолюваний ним прикордонний підрозділ.

13 березня 2022 близько 6-ї ранку В.Кучерявий загинув під час бою від артилерійського снаряда. 10 березня, за три дні до загибелі, був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня. А вже 17 квітня 2022 за здійснення особистих героїчних вчинків, відвагу і самовідданість, виявлені під час виконання завдань з охорони та оборони державного кордону, указом Президента України полковникові Віталію Кучерявому посмертно присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка».

Кирило Верес прийшов на російсько-українську війну від самого початку з 2014. Він один з тих, хто навесні 2015 затримував російських військових ГРУ Олександрова та Єрофєєва. Їхнє затримання стало прямим доказом безпосередньої участі російських військових у війні проти України. Після затримання російських диверсантів Кирило збирався у відпустку, але отримав поранення, тож пообіцяв помститися ворогу. Він пішов служити в 54 бригаду і там створив «групу К-2», яка не просто нищить ворога, а й знімає це на відео під музику. Нині майор Кирило Верес очолює один з підрозділів окремої механізованої бригади імені Івана Мазепи.

Військова справа для Кирила — це родинна історія. Його прадід Микола Володимирович воював під час Першої світової війни, а загинув у Другу світову в 1943 році, і похований у братській могилі на Київщині. Дід лейтенант, пройшов Другу світову війну від 1941, був командиром

паркового взводу. За вміле керівництво підлеглими, відвагу, мужність та професіоналізм у боях 4 квітня 2022 р Кирилу Вересу присвоєно звання «Герой України» з врученням ордена «Золота Зірка».

Командир механізованого взводу окремого мотопіхотного батальйону Владислав Українець загинув у перший день повномасштабного вторгнення російської армії 24 лютого 2022. На Херсонщині під час прориву на «Антонівському мосту» молодий лейтенант ціною власного життя прикрив відхід побратимів. Владислав Українець народився 5 грудня 1999 року у Хмільнику Вінницької області. Кадровий військовий, він закінчив Кам'янець-Подільський ліцей з посиленою військово-фізичною підготовкою та Національну академію Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного у 2020-му. Після випуску служив командиром механізованого взводу у 59-й окремій мотопіхотній бригаді імені Якова Гандзюка. Брав участь у бойових діях на сході України.

За пів року до вторгнення, у серпні 2021-го, Владислав одружився. А кілька місяців тому вони з дружиною дізналися, що чекають дитину. 2 березня 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Владиславу Українцю присвоєно звання «Герой України» з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Територіальна оборона. Склад, мета і завдання національного територіального спротиву. Територіальна оборона України це система загальнодержавних, воєнних і спеціальних заходів, що здійснюються у мирний час та в особливий період з метою протидії воєнним загрозам, а також для надання допомоги у захисті населення, територій, навколишнього природного середовища та майна. Відповідно до Закону України «Про оборону України», територіальну оборону на всій території України органі-

зовує Генеральний штаб Збройних Сил України, а на території областей – обласні державні адміністрації (в межах своїх повноважень). Метою національного спротиву є підвищення обороноздатності держави, надання обороні України всеохоплюючого характеру, сприяння забезпеченню готовності громадян України до національного спротиву. Завданнями територіальної оборони є 12 основних пунктів, які не є темою нашої книги. Територіальна оборона складається з військової, цивільної та військово-цивільної складових...

Українці з людською стійкістю. У жахіттях війни, яку зараз переживає Україна, добре проявляється наша людяність. Ризикуючи власними життями, українці рятують інших і країну загалом. На своєму місці кожному під силу робити добрі справи. Коротка добірка наших історій про вчинки людей, які зворушують і надихають.

1). Сукня для маскувальної сітки від зв'язкової УПА. Любов Піддубій (дівоче прізвище Погонюк) із 14 років була зв'язковою УПА, мала псевдо «Сумна». У 1944 р. її батька і старшого брата вбили радянські військові. Саму Любов, її молодшу сестру і маму збиралися вислати до Сибіру, але жінкам вдалося втекти. У 1945 р. Любов таки арештували - вона відбувала заслання на Воркуті. Там пошила собі зелену сукню, яку берегла всі роки..

Зараз Любові 91 рік. Стежачи за тим, як розгортається сучасна війна, не могла лишатися осторонь. Взяла одну з найдорожчих своїх речей, ту саму зелену сукню і віднесла її волонтерам. На вбранні пришили записку із проханням сплести з плаття маскувальну сітку для українських воїнів й побажанням, аби вона берегла їх від ворогів. Утім, сукню ніхто не став красти, її волонтери передали до музею.

2). Пенсії і заощадження для ЗСУ. На Буковині 82-річний мешканець Новодністровська - Микола Шевчук перерахував на підтримку ЗСУ 10 тисяч доларів та 100

тисяч гривень із власних накопичень. Про це у фейсбуці повідомила міська голова Наталія Цимбалюк. «Що таке війна, наше старше покоління знає краще, як ми ... бо в їхньому житті це друга кривава війна. Шевчук Микола з міста Новодністровськ, віддав всі заощадження, які чоловік збирав упродовж життя. Як підтвердження свого вчинку, чоловік приніс до міської ради відповідні квитанції проведених перерахунків.

2.1). Марія Микитівна, 94-річна мешканка Прилук, теж переказала більшу частину своєї пенсії на потреби Збройних Сил України. При пенсії у 4 тис. гривень бабуся Марія віддала 3 тисячі: «На останню тисячу якимось проживу». Для Марії Микитівни це вже друга війна, яку вона переживає. Під час Другої світової війни їй було 12 років, вона пам'ятає як німці били їх та грабували. Тепер вона порівнює нацистів з російськими окупантами.

3). Дрон військовим від 6-річного хлопчика із Сум. В Сумській області 6-річний хлопчик передав ЗСУ свій подарунок на день народження - квадрокоптер. Хлопчик, що живе у місті Кролевець, довго сам мріяв про дрон, а коли отримав його від тата, запропонував передати свій подарунок для їхніх потреб: «Їм потрібніше», - сказав хлопчик.

Всі вище зазначені, гордість і краса України. Саме завдяки їм – Україна ніколи не буде скорена чужинцями. Завершуючи короткі історії, скажемо відверто: є порядні і чесні люди, а є приبلуди і люди-чудовиська. Є люди, які борються за свободу Держави і власну гідність, за світле майбутнє своїх дітей, і є аморальні люди, уражені комплексом меншовартості і хабарництва, вони завжди готові підкоритися будь-якому поневолювачу: «чого изволите». Вони нагадують щурів, які поховалися по норах, очікуючи, хто кого переможе. Створюють провокаційні фейки, і при нагоді першими тікають з корабля, в смерть переляканими щурами, з печерною люттю та аморальними вчинками, забувши про свій фальшивий патріотизм.

МАРІУПОЛЬСЬКА ЕКСТРАКЦІЯ

Настав час розповісти про проведення мариупольської екстракції (розділення і виведення). Екстракція по українськи, це коли за домовленістю двох протидорчих сторін, тобто України та Росії, третя країна

забирає з поля битви військовослужбовців, у цьому випадку наших захисників заводу «Азовсталь». Третя країна не просто забирає їх, а лікує і гарантує, що вони до кінця війни не потраплять до України. Тобто вони будуть перебувати на території третьої країни і не вступають у збройну боротьбу Росії з Україною

Екстракція буває дружньою - коли їй піддаються люди згодні на неї (у таких випадках мова зазвичай йде про бійців, взятих у полон або оточених ворогом) і ворожою - коли екстракції піддаються не згодні воїни. Тоді їх переміщують примусово з можливістю вирішення різноманітних питань пов'язаних з цими людьми. Прикладом останньої є захоплення та транспортування до Ізраїлю для суду - нацистського військового злочинця Адольфа Ейхмана ізраїльськими агентами Моссада (11 травня 1960 року).

Війна в Україні набирала обертів, концентрація ворожих військ і зброї навколо Маріуполя 2022 стала настільки критичною, що українські сили, з важкими боями за кожен будинок мусили поступово відступати на найбільш вигідні позиції. Такою позицією, з безліччю ходів і перепон, з масою сховищ і капітальних захисних споруд став сумнозвісний завод «Азовсталь». Коли окремі підрозділи ЗСУ зайшли на завод, то побачили там кілька тисяч цивільних з навколишніх територій. Ці люди з перших днів війни ходили у сховища заводу ховатись від російських бомб і обстрілів. Командири підрозділів ЗСУ зрозуміли: «Необхідна термінова деблокада Маріуполя», але вона була можли-

вою на перших етапах війни. З кожним днем деблокада ставала все менш реальною. Рашисти довели місто до гуманітарної не те що кризи, а повної катастрофи. Люди знаходяться без світла, газу, опалення, їжі, води, зв'язку та Інтернету.

Якби в перші тижні знайшлися достатні сили на про-рив до «Азовсталі», звільнити людей можна було б, втри-мати Маріуполь – навряд, але визволити своїх можна. Час спрацював проти ЗСУ і населення міста. Правда одна спроба деблокади була не лише спланована, а й втілена у життя. Як вдалося з'ясувати авторам книги, після кількох тижнів кривавої блокади Маріуполя під загальним коман-дуванням ГУРу, з району Гуляйполя - в бік Маріуполя вирушила група ЗСУ, яка мала прорватись у місто. У складі цього підрозділу була частина ГУРівців, частина військових із ЗСУ, частина бійців «Азову», включно з ліде-ром «Національного корпусу» Андрієм Білецьким.

Для деблокади, керівництво ЗСУ планувало надати їм танків і бронемашин більше 80 одиниць. Але коли при-йшлося до діла, то зібрали всього кілька танків, БМП і БТРів – всього біля 20 штук. Невзираючи на таку малу підтримку, група для деблокади висунулась в бік Маріупо-ля, (назвемо її першою групою). Пройшла якісь 10-15 км, і нашттовхнулась на шалений вогонь російських орків й му-сила відступити. Для успішної деблокади, на підтримку першої української групи, з другої сторони (від заводу «Азовсталь»), повинна була виступити друга група марі-упольського гарнізону. Але друга група не виступила, причина в наступній події.

Деблокада була зірвана 36-тою бригадою морської піхоти ЗСУ, дії якої не піддаються ніякому логічному пояс-ненню... Спочатку один батальйон 36-тої бригади раптово здався в полон російським оркам, це було 4 квітня 2022. В результаті чого інші солдати ЗСУ втратили єдиний шлях сполучення між «Азовом» та 36-ою бригадою. Потім нес-

подівано (можливо з відчаю) командир 36-ої бригади прийняв рішення, нікого не попередивши, просто піти на прорив у неузгодженому напрямку і тим самим втратив багато воїнів вбитими і пораненими. Напризволяще було кинуто багато мирних людей, і вони просто потрапили в полон разом з залишками 36-ої бригади. Вірніше морпіхи 36-ої бригади здались рашистам разом з своїми танками, із РСЗВ, із боеприпасами тощо... Цим дуже послабили сили оборони «Азовсталі». Можна було б ще довго триматись із таким ресурсом, якби не страх і відчай.

Морпіхів 36-ої бригади теж можна зрозуміти. Жити під щоденними рашиськими обстрілами, які ніколи не припиняються, з мінімумом їжі-води та обіцянками вищого керівництва України про допомогу «в найближчі дні», яка так і не надійшла... На такі випробування не всі здатні, чисто психологічно. Важко навіть уявити, наскільки це страшна реальність. Як би там не було, рішення командира морпіхів Баранюка мало дуже негативні стратегічні наслідки для решти оборонців «Азовсталі». У захисників «Азовсталі» лишався тільки один варіант – самостійний прорив із Маріуполя. Хоча і він варіантом не був.

Шансів на успіх було обмаль, однак інших варіантів виходу не було. Йти на прорив можуть тільки боездатні бійці: ні цивільних, ні поранених, ні тим паче раніше вбитих виносити в такій операції не можна. Кинути своїх навіть мертвими і тим паче живих побратимів командири не могли собі дозволити. Просто не могли. Час працював проти воїнів ЗСУ. Захисники Маріуполя заблоковані російськими військами на території заводу «Азовсталь» вже близько двох місяців. Серед них більше 600 поранених. Про бійців «Азова» та їхню оборону Маріуполя ми вже писали, тож не будемо повторюватись.

Переговори про якийсь варіант порятунку маріупольського гарнізону, який би не передбачав бойових дій, почалися ледь не одразу після повної блокади міста.

Найбільш рання спроба України витягнути своїх із Маріуполя, датується 29 березня 2022. Того дня, після очного етапу мирних переговорів у Стамбулі член української делегації міністр оборони Олексій Резніков мав зустріч із турецьким президентом Реджепом Тайїпом Ердоганом. Предмет тих перемовин можна окреслити досить екзотичним словом екстракція, про яке до подій у Маріуполі в Україні знали хіба любителі історії та збройних конфліктів.

Ми вище розповідали про загальну екстракція – як форма військової евакуації, коли війська зі зайнятих ворогом територій вивозять у безпечну зону. Тож Україна просила Туреччину вивезти своїми кораблями з Маріуполя поранених і цілих українських військових на свою територію. Частину – на лікування, частину – на довгу «реабілітацію», аж до кінця війни. Путін, як розповідають в українській делегації, спершу поставився до такої ідеї серйозно і з готовністю, але потім, із незрозумілих поки причин, навідріз відмовився і перейшов до своєї формули «цивільні виходять, військові – здаються».

Пропозиція Туреччини не раз виникала в публічній площині. До втілення турецького плану теж намагались долучитись європейські лідери, які ще розмовляли з Путіним. На початку травня 2022 р подібну ініціативу висунув президент Швейцарії. Вони, як нейтральна країна, де була підписана Женевська конвенція (про гуманне ставлення під час війни), готові були гарантувати лікування поранених і те, що здорові бійці більше не потраплять на поле бою, поки війна триватиме в Україні. Але Путін і цю пропозицію не хотів чути.

Список тих, з ким тільки президент Зеленський, не рахуючи інших людей і організацій, намагався знайти дипломатичне рішення для захисників Маріуполя, включав без перебільшення всіх світових топлідерів: від президента США - до Папи Римського. Проте навіть коли весь світ просив Путіна не більше і не менше – просто

бути людиною, він залишався незрушним: «цивільні виходять, військові – здаються». Причиною цьому може бути не відсутність емпатії в Путіна, а ширша гра, в якій він робив ходи, пересуваючи тіла як фігури по дошці «Азовсталі». Ситуація із заводом була в широкому розумінні психологічною пасткою. Її можна порівняти з прикладом, коли один снайпер може покласти цілий підрозділ вояків? Він мусить поранити когось і чекати, поки його прийдуть рятувати. А тоді підстрелити і того, хто рятує, і кожного наступного, хто кинеється на допомогу. За декілька днів можна знищити весь підрозділ.

З «Азовсталлю» була така сама історія. З кожним днем росіяни збільшували число поранених бійців і через медіа провокували владу в Україні йти їх рятувати. Щоб заманити ще більші сили ЗСУ до «Азовсталі» і знищити, або змусити керівництво ЗСУ зняти ударні групи з іншого фронту і йти на деблокаду «Азовсталі». Саме у такий спосіб і час, любі українські групи прориву, були зарані приречені на знищення, переважаючими силами російських орків (20:1).

Поки політичні верхи шукали глобальне рішення, захисники «Азовсталі» мали інші, більш приземлені потреби. Щоб дочекатись домовленостей, їм треба було як мінімум чимось воювати і лікувати поранених, необхідно зброя і ліки. І тут море зіграло з містом злий жарт. Маріуполь – це місто-порт, ледь не на половину оточене морем. І те, що раніше було воротами у світ, тепер стало тюремною водяною стіною – постачати бодай щось у місто морем Україна на період війни не могла. Як не могла цього зробити і по суші, захопленій російськими військами. Залишався єдиний варіант – небо (вертольотні поставки). У повітрі над Маріуполем панували російські винищувачі та бомбардувальники, але це був єдиний шлях, яким можна було спробувати дістатися до захисників «Азовсталі».

За словами мера Маріуполя Вадима Бойченка, за період війни російські загарбники викрали з Маріуполя і вивезли до Росії близько 40 тисяч мирних жителів. Ще тисячі мирних жителів були по-звірячому вбиті орками. Порахувати жертви поки що неможливо, проте ні в кого не залишається сумнівів щодо їх критичної кількості. Ми сподіваємось на деблокаду. Знаємо, що політики та військові роблять усе можливе для цього. Віримо, що Україна має рішення виходу з цієї ситуації.

За поставки підкріплення і забезпечення в Маріуполь відповідало Головне управління розвідки МОУ, тож вони використовували армійські вертольоти Мі-8. За словами керівника ГУРу Кирила Буданова, до захисників із допомогою літали 16 військових гелікоптерів Мі-8, а одного разу вони привезли на завод «Азовсталь» підкріплення - 72 бійця полку «Азов». Загалом відбулося 7 таких вертольотних місій. Вночі, на дуже малих висотах, військові гелікоптери Мі-8 завозили до вищезазначеного заводу їжу і воду, медикаменти і боєкомплекти, але їх весь час нехватало. Літати на такій вертушці – це дуже важка історія, гелікоптер летить прямо над землею 3-5 м. Ну, майже як машиною їдеш по вулиці. Тільки швидкість у гелікоптера в рази вища, ви просто несетесь на шаленій швидкості на критично малій висоті. І раптом – лінія електропередач. Пілот миттєво набирає висоту, пролітає над ЛЕП і зразу скидає висоту. Така траєкторія польоту буквою «П» на величезній швидкості - екстремальна. Не прилаштована людина можна «виплювати власні кишки».

На п'ятому польоті вперше групу українських гелікоптерів засікли рашисти, коли вони повертались із Маріуполя, і один вертоліт збили. Далі російські орки почали чатувати наші гелікоптери вдень і вночі, ЗСУ понесли втрати. На сьомому заході, так само на зворотному шляху, один

гелікоптер загорівся і впав на окупованій росіянами території. Тоді з Дніпра підняли інший вертоліт ЗСУ, рятувальний, щоб забрати тих, хто вижив. Але його уже чекала російська засідка, і з рашиських ПЗРК цей вертоліт збили. Навіть зараз там і тепер лежать два збитих українських гелікоптера: «як в кіно – один біля одного». Російські пропагандисти з великим захватом описували події навколо Маріуполя, перебільшуючи російські здобутки.

Останній, сьомий політ українських гелікоптерів із групи забезпеченням Маріуполя відбувся, деś на межі квітня-травня 2022 року, за 20 днів до виходу більшої частини захисників з «Азовсталі». Менша частина вояків ЗСУ залишилась для подальшої боротьби з орками. Вони вірили, що здача в полон однозначно для них означатиме смерть. Керівництво ЗСУ з Києва не могли їх умовити, і в подальшому воїни ЗСУ перебували в дуже скрутному становищі. Побоювання оборонців цілком можна зрозуміти, адже не один раз з'являлись повідомлення про смерть українських бійців, яких фіксували живими в російському полоні. Найбільш відома історія з бійцем «Азова» на ім'я Дан, який потрапив у полон до рашистів, а вранці 30 квітня 2022 його мати отримала фото свого мертвого сина.

Нормальній людині завжди було складно зазирнути в голову росіянам і зрозуміти, що там коїться. Але ми думаємо, що той міжнародний тиск і контекст, в якому ситуація з «Азовсталлю» сприймалась, змусила їх зрозуміти, що росіяни можуть увійти в свідомість кількох поколінь людей світу, як чисті фашисти. З своєї сторони, президент Зеленський чітко сказав, що ми вийдемо з будь-яких переговорів, якщо захисників Маріуполя знищать. Спочатку Росія готова була всіх маріупольських полонених випустити, навіть намагався приїхати особисто глава російської ФСБ – Бортніков, щоб бути гарантом маріупольської екстракції. За початковою домовленістю поранені маріупольці мали одразу їхати у госпіталь Енергодару, а всіх остан-

ніх полених планували обміняти на росіян.

Пізніше росіяни в односторонньому порядку змінили маріупольські домовленості. Російське ФСБ відсторонили і тема Маріуполя перейшла до російського Головного розвідуправління Генерального штабу і їхніх підтримувачів в особі ГУР МОУ. Останні отримали справи від української віце-прем'єрки Ірини Верещук, на яку скаржились самі бійці «Азова». Тим часом українські розвідники шукали інших шляхів виходу людей з «Азовсталі». Український ГУР отримав розвіддані, що є «невелике вікно можливостей», щоб витягнути людей. Через внутрішні суперечки між російськими службами була можливість саме в ті кілька днів вийти з «Азовсталі». І ми нею скористались, – пояснює один із співрозмовників в розвідувальних колах ЗСУ, бо далі відкладати вихід людей із «Азовсталі» було фізично неможливо.

В останні дні перед виходом щоденно гинуло до 30 людей, кількість поранених була ще вищою. На «Азовсталі» склалась критична ситуація з водою, захисникам доводилось пити технічну воду, часто з батареї опалення. І навіть її було по 1 склянці в день на кількох людей. Найкритичніша ситуація склалася із медичним забезпеченням. Відсутність антибіотиків, свіжого повітря і стерильних інструментів призводила до гнійних інфекцій навіть через незначні поранення. Ситуація на самому заводі, як розповідають наші переговорники, які туди заходили під час перемовин, була дуже моторошна. Щоб ви розуміли рівень проблем, наприклад, щодня слід було оперувати десятки людей, після кількох днів у бинтах які не мінялись заводились черв'яки «опариші», – розповідає співрозмовник, знайомий із ходом переговорів по «Азовсталі». Але вояки ЗСУ готові були стояти до останнього, зброя у них ще була, правда не хватало набоїв. Тому історія із захистом «Азовсталі» могла б ще довго тривати – додає він.

На початку травня 2022 року почалися перші етапи

звільнення оточених вояків ЗСУ на «Азовсталі», спочатку росіяни погодилися випустити цивільних людей, які пережили тижневі жакливі бомбардування, потім передумали і почали цивільних направляти в глиб Росії. Паралельно українські рятувальні групи забирали всіх мертвих із «Азовсталі», бо не хотіли їх лишати російським оркам. Далі почався вихід бійців ЗСУ з території «Азовсталі». Перед виходом, бійці здали зброю своїм офіцерам, вони тиснули їм руки і подякували за службу. Вибачились за те, що не перемогли рашистів на цій ділянці фронту, і тільки тоді наші бійці йшли до росіян здаватись в полон.

Народ України думав, що до українських військово-полонених будуть застосовані норми Женевської конвенції, нададуть доступ міжнародних організацій тощо. Але в черговий раз росіяни проявили свою рашиську сутність. Морпіхи, як і раніше сидять в колоніях, куди нікого не пускають. Що там з ними відбувається, і скільки їх залишилось, страшно навіть уявити. На відміну від полонених морпихів ЗСУ (про яких ніхто нічого не знає), інші бійці ЗСУ які вийшли з «Азовсталі», здані по списку і завірені російським генералом, – пояснює джерело в ГУРі. Тож вони перебувають у Оленівці (СІЗО в СМТ під Донецьком). Там знаходиться 2449 бійців ЗСУ.

Загалом же домовленості з росіянами, всі українські бійці мають залишитись живі, ніяких тортур, до них примінять окреме компактне утримання, а тих хто вийшов із «Азовсталі» - підготують для обміну. Рядові й офіцери ЗСУ, зможуть жити разом, хоч за звичаєм їх мали інтернувати окремо. Свої лікарі ЗСУ, що теж знаходяться в полоні, зможуть оглядати бійців ЗСУ. Вони всі будуть разом. Це немов «Острів надій», але ми знаємо, що саме це СІЗО переповнено і багатьох ресурсів не вистачає, їжа та вода потребують покращення. Наразі ми хочемо щоб «Червоний Хрест»: - не крутив хвостом, а більше займався своїми зв'язками...

НЕЗЛАМНА НАЦІЯ

Правда про війну в Україні 2022 – це як великий скляний посуд, його важко нести, бо є ймовірність розбити і в той же час треба берегти. Тож порівнявши правду про війну із склом, ми стали на небезпечну доріжку. Все нам сказане, ми не можемо перевірити на поліграфі (детекторі брехні). Та навіть і там на кожні 80% правди, обов'язково буде 20% брехні. А ще успіх залежатиме від трьох чинників: досвідченого поліграфолога, який має бути обізнаним у справі не менше, ніж оперативники, (виїжджати на місце події, ретельно вивчити матеріали справи тощо); самої апаратури обстеження, тобто поліграфа); а також стану здоров'я самого обстежуваного. Щоб не казали, правду про війну в Україні 2022 без броду і вальєриани слухати і читати не можна. Є речі, які неможна пробачити, послухаємо окремих людей мовою оригіналу.

♦ Початок квітня 2022, дівчина Катерина, їй 16 років, вона з Маріуполя, має братика, йому 5 років. Ділі її слова:

Знаєте, то чувство, когда больно? Я когда-то влюбилась в мальчика, а он в меня нет, и я думала, что это больно. А оказалось, что больно видеть, как твоя мама умирает у тебя на глазах. А братик все к ней подходит и говорит: «Мамочка, не спи, ты замерзнешь». И мы уже никогда не найдем и не попадем на ее могилу. Она так и осталась лежать мертвая там, в сыром и темном подвале.

♦ Как-то наш сосед по подвалу дядя Коля словил голубя, это был, наверное, пятый или шестой день, и мы его зажарили и ели. А потом нас всех тошнило и рвало.

♦ Наша мама держалась до последнего, но за три дня до нашей эвакуации она умерла. Я сказала брату, что она крепко спит и ее не стоит будить. Но, кажется, он все понял: «мама умерла». Понял еще тогда, когда умерла

наша соседка по подвалу, а мы не могли ее вынести, и она начала «пахнуть». А потом стало тихо, и дядя Коля ее вынес на улицу, а сам подорвался на растяжке. Мама очень плакала. После смерти папы дядя Коля был для нас самым близким человеком.

♦ Господи, трупы так воняют. Они там были везде. Я брату закрыла глаза маминым шарфиком, чтобы он этого не видел. Пока мы бежали с подвала меня несколько раз чуть не стошнило.

♦ Я не верю больше в Бога. Если бы Он был, мы бы так не страдали. Моя мама никогда, слышите, никогда не делала ничего плохого. Она даже оставила дядю Колю на ночь в другой комнате, пока они не поженились. Она ходила в храм и исповедовалась часто. И я. Дядя Коля

даже курить бросил, чтобы мама не нервничала, что это грех. А ваш Бог взял и убрал ее. Мне там батюшка что-то говорил, что мама будет нести служение Богу на небе, только лучше бы она несла служение тут на земле...

♦ Я ненавижу Россию, несмотря на то, что мой родной дядя (брат мамы) живет там. Знаете что он мне сказал по телефону? «Кто это? Катя? Какая еще Катя? Девочка, я вас не знаю. Какая война, какая Украина, какая Катя»? А потом написал с другого номера: «Катенька, не пиши мне. Для меня и моей семьи это опасно. А вашу маму уже не вернуть». Я ненавижу их! Это же была его

родная сестра! Как так можно жить?

♦ Задумчиво..., знаете, я думаю, что я вернусь в Мариуполь и буду жить на том же месте. И буду каждый раз, в один и тот же день спускаться в подвал нового дома и класть цветы на то место где умерла мама.

♦ А еще страшно, когда дети плачут, а нельзя потому что услышат расшиты. Эти уроды находили людей в подвалах и убивали. Те, кто выжил, говорили, что русские военные могли изнасиловать женщин и детей, и даже стариков, а в каком-то экстазе - даже трупы...

♦ Я жить больше не хочу. Зачем этот Путин нас «спасал»? Кому это надо? Мы хорошо жили, даже машину купили. Дядя Коля обещал меня научить ее водить, но расшиты - сожгли. И квартиры нет, ее тоже сожгли. Я умереть хочу, я не могу так жить. Катерина розплакалась і не змогла більше нічого сказати. До нашої розмови долучились інші люди: «У кожного був свій біль». Доросла жінка віком біля 45 років на ім'я Марина продовжила розмову:

♦ Моему сыну раздробило и оторвало руку выше локтя, а ведь ему всего 23 года. У самой контузия, голова в ранах. В руке осколок. За что они так с нами?

♦ Вчера у одного из детей в бомбоубежище был день рождения. Праздновали всем убежищем. Его мама достала спрятанный НЗ и раздала «гостям» по половинке конфеты.

♦ Через забор возле подвала кто-то бросил буханку хлеба и пачку овсянки. Растянули на неделю. Размоченным хлебом кормили двухлетнего ребенка. Безостановочно читали «Отче наш».

♦ Вышли с подвала, нас подобрала проезжающая машина, в нее набилось 8 человек, места большой собаке не хватило. Ее оставили на улице, и всю дорогу хозяин (большой крепкий мужик) плакал как малое дитя.

♦ На улице возле пожилого мужчины остановилась машина. В ней сидели русские люди в штатском. Спро-

сили дорогу. Тот розказав, а вони пристрелили его, як собаку. Недалеко на дорозі стояло двоє растеряних дітей. Их отцю осколком снесло голову. Дівочка широко відкривала рот, але не видавала ні звуку. Мальчик, будучи в шоці, намагався приставити голову к тілу отця».

Ми стрімко інтегруємося з Євросоюзом, а Росію стрімко обрізають всі держави світу. Ця гонка не може закінчитися для Росії успіхом за жодних обставин. Можливості, коли вона могла вийти з війни без ускладнень – закінчитися. Вони були до рішень «Великої сімки», вони були до кандидатства України в ЄС і були до саміту НАТО. Зараз Росія немов палаючий поїзд, що стрімко рухається до свого кінця, до прірви.

Надаємо вам уривок з листа одного із жителів Маріуполя. Невідомо, чи живий чоловік, який писав цей лист. І чи дійшов він до адресата...: «Діма, синку, у мене мало часу і дуже мало залишилось сил, тому поспішаю все розповісти. Як ми виживаємо? Я досі не можу повірити, що таке можливо в сучасному світі. Без продуктів харчування, зв'язку, без тепла, без світла і можливості приготувати їжу, без постійного даху над головою. Живемо по підвалах, зі стелі яких сиплеться штукатурка під час вибухів. Ми вночі вийшли за межі підвалу і перебіжками, під звуки пострілів і гучних розривів снарядів, збирали сніг, поки він був, щоб розтопити його у воду. Вона була з гірким смаком диму, змішаного із землею і пилом зруйнованого міста.

Ми в постійних пошуках продуктів біля зруйнованих продовольчих магазинів. Якщо знаходимо, хапаємо все, що попадає під руки. Бо в підвалах на нас чекають жінки і діти з очима затравлених звірів: голодні, знесилені, ледь живі. Діти вже не плачуть, лише дивляться з подякою,

якщо нам вдається принести їжу. Справжнє щастя і для них, і для нас - розмочити в гіркій воді кусень сухаря або сирі макарони. Діма, твоя мама загинула 9 березня 2022 року. Вона померла відразу. Померла швидко. Я поховав, (швидше зарив), у дворі дитячого садочка. Якщо знайдеш – перепоховай. Знизу цього листа намалюю схему. А потім наш будинок згорів. Наш рідний дім, з яким стільки пов'язано спогадів!

Важко дивитись на поранених, яких час від часу приносять до нас у підвал помирати, або на тих, які рясно зрошують кров'ю землю у дворі, переповзаючи подалі від стін будинків, або на посічених обломками снарядів, обгорілих, яким ніхто не може взяти паузу, перевести подих. Я дивуюсь, звідки в них стільки мужності?. Діма, я люблю тебе. Твій тато».

Ольга Кошеленко: - Застреленные собаки во дворах. Убитые женщины. У некоторых мертвых детей (!) связаны руки. Девочки до 10-ти лет с порванными влагалищами и вывернутым задним проходом. Ирпень, Буча, Дмитриевка и другие города... Что вы делаете русские изверги? Как с этим жить? Как это объяснить себе? Что сказать подрастающим детям?

Євгеній Спірін пише, на днях волонтерка Павленко (прізвище змінено) у себе на сторінці у Facebook оприлюднила моторошну історію про свою 29-річну подругу Любу (з етичних міркувань прізвище не вказуємо). Дівчина все життя прожила зі своєю мамою в Харкові. Останні три роки мама була лежачою. Коли почалася війна, Люба не змогла евакуюватись, бо ніхто не погоджувався допомогти вивезти маму.

«За декілька днів, коли в їхньому під'їзді вже була дірка, до них у квартиру залізли три людські гниди з аморальними проявами. Людьми я їх назвати не можу... Вони винесли їжу з квартири (яка була), двоє пішли, а один із них лишився. Вночі від почав ґвалтувати Любу з різними,

насильницькими проявами. У поліцію додзвонитись Любі було нереально, бо та людська гнида розбила телефон. Ця гнида ґвалтувала Любу більше тижня. А потім почав зізнаватись у великому коханні до неї та сказав, що хоче відправити її подалі від війни на Захід. Люба відмовилась, мовляв, мати хвора, вона її не покине. І тоді це лайно на очах у Люби пристрелило немічну стареньку...».

Чому західні лідери завзято намагаються зберегти те, чого немає, т. зв. «обличчя Путіна»? Що робити з країною, котра поводитьсь як терорист, який захопив ядерну зброю? Згідно з політичною стратегією «madman theory» (теорія безумства), Путін переконує всіх, що він божевільний і готовий на все. Росія хоче всіх затягнути у своє внутрішнє пекло. Складається відчуття, що стратегія Заходу у тому, щоб не дати Україні ні програти, ні перемогти у цій війні, оскільки те й інше пов'язане із «ризиками ескалації». Звідси й їхнє бажання «зберегти обличчя Путіна».

Російська армія відступила від Києва. Що ж ми побачили в тих місцях, де ще вчора стояли війська окупантів? Зруйновані будівлі? Цим нікого не здивуєш. Розбиту і кинуту техніку? Такого ми вже досить надивилися. Трупі російських солдатів? Інтернет теж забитий ними... Але поряд уздовж вулиці, через кожні 10-20 метрів - трупи чоловіків у цивільному одязі, у деяких за спиною зв'язані руки, (таке було у Бучі). Навколо голів вбитих цивільних українців намотаний їхній одяг. Усіх застрелено пострілами в голову. Трупів багато. Вони скрізь. У Бучі їх поки ще не порахували. Але в Ірпені вже порахували: близько 300 осіб. Це не фантазії. В Інтернеті вже викладено численні відео з місця подій.

Для прикладу повернемося у 1941 рік. Коли в червні

1941 року совети втекли зі Львова, то вони розстріляли всіх, хто був у в'язниці НКВС до цього моменту. І так вони робили у в'язницях по всій Україні - тікаючи, розстрілювали затриманих. Ну а як інакше? Вороги ж народу... Що їх, випускати, чи що?

Сталінські кати, взяли приклад з німецьких окупантів, вони знали, що якщо людині стріляти в голову, то буває дуже багато крові. До того ж із голови вилітають шматки черепа і мозку. І якщо розстрілювати доводиться багато, то хочеш не хочеш, а весь забруднишся кров'ю і людськими мізками. Дехто з російських катів одягав величезні краги і шкіряні фартухи, але руки і обличчя все рівно були в крові. Інші розстрілювали вдвох: один стріляв, а інший в цю мить давав жертві стусана, щоб вона впала: таким чином вдавалося уникнути потрапляння крові і мізків на одяг. Потім на цей мундир (одяг) російські рашисти вішали ордени і медалі за «важку ратну працю»...

Відтоді прогрес не стояв на місці. У 2022 році, російські рашисти в Україні почали обмотувати голову жертви яке-небудь ганчір'я і стріляти крізь нього, (можна її сорочку або куртку). Тоді кров не бризкає і шматки черепа й мозку залишаються в ганчірці, а одяг сучасного російського окупанта залишився чистим. Нічого не змінилося зі сталінських часів. Нічого! Це просто звірі. Вони вбивали людей просто так. Автори цієї книги не можуть зрозуміти: - Який сенс у цих вбивствах?

Це навіть не жорстокість - психопатичний угар, манікальне упивання насильством, вседозволеністю, кров'ю. Зґвалтовані жінки, загорнуті в килими й підпалені при дорогах, закатований чоловік скинутий у колодязь, тіла розстріляних людей зі зв'язаними руками, братські могили цивільних людей. Навіть награбовані ношені труси і золоті перстеники, взяті з мертвої жінки вкладаються в загарбницьку логіку російських рашистів - привезти своїй бабі трофей з України. Але щоб убивати і катувати беззбройного?

Не здобувати прихильність окупованих містечок, не намагатися встановити там свою владу, а одразу влаштувати сатанинський шабаш – масове вбивство.

Одні люди кричать, хтось просить не вбивати, хтось сходить під себе, хтось обпісявся, хтось голосить від болю, а поряд людина хрипить і синіє на твоїх очах. «Руській Ваня», як ти став монстром? Чи вчать цього у ваших військових училищах? Чи можна таким стати за один день, тиждень чи навіть місяць? Ні, потрібно десятки–сотні років. Чи зможе маніяк, який спробував крові – зупинитися сам? Ні, на таких людей потрібна зупиняюча сила.

Від фото з Бучі, Гостомеля, Ірпіня та інших містечок стигне кров у жилах. Тепер весь світ побачив, що таке справжній «руський мір» - масові розстріли, катування і зґвалтування, розграбовані будинки і братські могили, - і це все у XXI столітті в центрі Європи. Цей геноцид проти українського народу вчинили росіяни - спадкоємці та носії «великой русской культуры и языка». Шановні поцінувачі російської культури, кожного разу, як ви будете казати про «великих русских композиторов», ми вам будемо розповідати історії дітей з України, на очах яких у помирала їхні рідні. А потім із трупами мертвих батьків, діти були вимушені й далі ховатися від обстрілів у підвалах.

Кожного разу, як ви будете казати про «великий русский балет», ми вам розповімо історію молодої вчительки з Броварів, яку неодноразово ґвалтували на очах у її батьків. Про сотні інших зґвалтованих українських жінок. Про тіла зґвалтованих молодих дівчат, убитих і залишених роздягненими прямо на дорозі. Про мерзенні слова російських солдат: «будем тра...ть хохлушек во все дыры».

Кожного разу, коли ви будете казати про «великую русскую живопись и русский театр», ми вам розповімо про розстріляних у голову мирних українців, яким перед розстрілом зв'язували руки за спиною та закутували голову різним ганчір'ям. Про сотні трупів на вулицях Бучі, Ірпеня,

Гостомеля та інших міст. Про братські могили у дворах житлових кварталів та мирних мешканців донедавна затишних і безпечних міст. Уявіть собі такі ж братські могили у ХХІ столітті прямо серед ваших будинків у різних містах Росії. Про танки і БТРи «другої армії світу», навантажені по вінця награбованим майном в українських домівках. Крадені телефони і планшети, телевізори і пральні машини, килими і прикраси, пляшки з алкоголем і сковорідки, одяг і іграшки, взуття і навіть спідня білизна.

Кожного разу, як ви будете розповідати про «великое русское кино», ми вам покажемо фотографії жорстоко розстріляних людей і тварин в окупованих українських поселеннях. При цьому обов'язково покажемо труп вбитого і з'їденого російськими окупантами собаку породи алабай. Кожного разу, як ви будете розказувати про «великую русскую литературу», ми вам дамо послухати сотні перехоплених розмов російських солдатів з їхніми матерями і дружинами. Розмов, в яких крім матюків та посилення на три букви, нічого літературного нема. Текст їхніх розмов в процентному відношенні складається із 80% матюків і 20% простих слів, де все крутиться навколо наживи. Дружини російських солдат замовляють, що їм украсти в українських будинках. Якого коляру вони хочуть мати спідню білизну, скільки їм потрібно ложок і вилок, блендерів і міксерів. А ще дамо послухати розмови, де матері сміються, коли синочки розповідають, як і куди їхні російські вояки «трахкают хохлушек». І якщо із цих розмов викинути всі матюки, то від «великой русской литературы» у них лишиться хіба що 2 слова: «привет» і «пока».

Люди усього світу зрозуміли, більше нема ніякої «великой русской культуры, литературы, кино, живописи, музыки и балета». Є Росія, країна виродків, мародерів, ґвалтівників і убивць. Диких людей із викривленою свідомістю, яким немає місця в цивілізованому світі! Ми не забудемо! Україна не пробачить: «смерть за смерть».

ВІЙНА ЯК ЧИСТИЛИЩЕ

Зараз в світі багато говорять, що ми (Україна) знаходимось у відносно активній фазі війни вже восьмий рік від 2014, а в дуже активній, повномасштабній – декілька місяців (2022). Але насправді російсько-українське протистояння триває століттями, перефразовуємо деяких російських політиків зазначаємо: «За ве-

ликим рахунком, у світі немає ніякого російського народу, останні 300 років на цьому місці знаходиться велика купа гімна, в яку черговий вождь кидає пачку дріжджів для бродіння і сморіду. Спільнота яку зневажає весь світ, не може називатись народом».

Сьогодні весь світ дивиться на нас і каже: «Ми хочемо бути такими, як українці». Ми стали еталоном для всього світу й маємо тепер стати дороговказом для перебудови власної країни. Це наша відповідальність, зокрема перед тими, хто не вижив у нашій боротьбі. Ми маємо вийти на нові інституційні форми, запропонувати світу методи управління й командувань, які відповідатимуть цінностям ЄС. Одним із наших викликів після війни буде запровадження реального верховенства права.

Як приклад, сьогодні Україна є тим, чим були США наприкінці XVIII століття – фронтиром, далеким від умовних центрів європейської цивілізації, місцем ізгоїв. Саме на такій країні, після власної революції та війни за незалежність, появилася держава, інституції якої стали прикладом для розвитку решти західної цивілізації впродовж двох минулих століть. Вони перші створили республіканський уряд, модерну демократію. Вони перші оголосили, що «свобода – це наша релігія», як колись писалося на нашому згорілому будинку профспілок на Майдані. Але останнім часом вони трошки відійшли від тієї релігії, що не дивно, адже індустріальна доба, яку вони фактично роз-

почали, завершується. В постіндустріальному світі ми маємо підняти той смолоскип і стати новим прикладом свободи для світу. Війна 2022 – це момент переходу до нового суспільства. І в багатьох випадках потрібно погодитися: гріхи минулого мають залишитися в минулому.

Російський загарбник розказує матері, що його рота тікатиме з війни 2022 р. проти України. Просто почалась люта паніка, от і все: - У нашого генерала прізвисько «коливан», тварина. Нехороша людина. Жінка у відповідь запевняє своє «дитятко», що це в нього карма така. І він відпрацьовує «зраду батьківщини в минулому житті».

Зірки на погонах – не привід бути пихатим. 48-річний генерал Валерій Залужений керує Збройними силами України менше року, але західні ЗМІ його уже називають легендарною постаттю в історії України. Біографія Залужного говорить про те, що до найвищої посади у ЗСУ він йшов поступово і розуміє проблеми солдатів та молодших офіцерів. Попри те, що у 2017 році В.Залужний отримав звання генерала, він не поспішав переводитися на штабні посади і продовжував роботу на передовій. До повномасштабного вторгнення РФ його ім'я було відоме переважно лише фахівцям, а тепер саме В. Залужного називають тією людиною, завдяки якій росіянам й досі не вдалося виконати жоден з своїх амбіційних планів. 27 липня 2021 президент призначив В.Залужного головнокомандувачем ЗСУ. Він змінив на цій посаді Руслана Хомчака. Одразу після призначення Залужний заявив, що його пріоритетом є перехід ЗСУ від радянських стандартів - до стандартів НАТО. Росія щодня (2022) нищить мирне населення, вбиває українських дітей, спрямовує ракети по цивільних об'єктах, де немає нічого військового. Що це, як не відкритий терористичний акт? Нелюди. Росія – країна вбивця. Країна-терорист – каже В.Залужний.

Перший урок війни 2022. Росія не грає за правилами. Найважливішою ознакою гарячої фази цієї війни є нетерплячість і брутальна агресивність Росії, яка скинула всілякі маски. В минулому Росія тривалий час була регіональним лідером. Вона вимивала з інших країн колишнього СРСР – еліту, тоді було модно їздити на конференції в Москву, працювати там з надією поїздки в Брюссель, Варшаву чи Берлін. Прошли роки вже немає СРСР, але Росія продовжує вдавати із себе «супер державу». В один момент «теоретики і практики в Кремлі» вирішили перестати «заманювати» потрібних людей, і вдаватися до брутальної сили, як колись у старі часи. Але «як колись» не спрацювало, українцям все набридло і вони дали бій.

Тож тепер усе стало на свої місця. Речі називають своїми іменами, а нетерплячість Росії рве просто на частини усі зв'язки, зокрема культурні, які були між українським і російським суспільствами через сусідство кордонів та століття спільних речей. Зараз Україна не хоче мати нічого спільного з Росією. Зараз ми маємо покладатись виключно на себе. Росія витерла ноги не тільки об міжнародне право, а й об колективну систему безпеки в ЄС.

Нині (2022) польські чиновники кажуть: «Ми хоч увійшли до НАТО, але не знаємо, як вони встигнуть допомогти, якщо Росія попре на Польщу. Виходить, поки Україна не створить нової, розумної і ефективної системи безпеки, певний час (5-10 років), ми повинні надіятись на себе і свої ЗСУ. Можливо, на декількох нинішніх союзників. Це дуже страшна, але реалістична річ.

З першого дня війни 2022 українці згуртувалися навколо питомих національних цінностей: воля, самозарадність, згуртованість, взаємовиручка, самоорганізація, волонтерство, почуття гумору тощо. Водночас ми спостерігаємо речі, яких до цього не було

ніколи: 1) – це припинення політичних чвар, через які Україна не змогла втримати свою незалежність 100 р. тому; 2) – це зміна ставлення до держави за останні роки, за часи СРСР - вона була чужою, окупаційною. До неї завжди ставилися зі зневагою й острахом; 3)– зміна свідомості українців за останні 8 років, якби не було російського вторгнення 2014 р, оцих болючих втрат Криму, частини східних теренів України, то сьогодні ми б не були такими; 4) – єдність України й відсутність регіональних поділів та зменшення колаборантів. Під час війни усі вони залишилися в минулому; 5) – це фантастичний шквал гумору, який ми побачили з перших днів війни. Психологи скажуть, що це – ефект витіснення, аби пом'якшити стрес і травму. Плачемо і сміємось, коли людина сміється, то їй вже нічого втрачати. Той хто поніс власні втрати – закалився як сталь. Така людина найкращий воїн, її не можна купити, у неї всередині лють до ворога, вона не боїться смерті, бо сама її шукає. Російські рашисти бояться таких людей, як чорти свяченої води.

Урок 2. Про важливу роль держави. Очевидно, що раніше ми часто критикували свою державу, зокрема через травматичний досвід радянського часу, і не вважали її своєю. Але під час цієї війни ми чітко відчули: де є українська держава з усіма недоліками – там безпечно. Тільки-но пішла українська влада з окупованих територій, одразу почали зникати люди. Тих хто залишився, російські орки почалися ламати через коліно, і вони відчули, що за свою державу треба повоювати. За останні 30 років, українська держава немов «кривенька качечка», яку ніхто не лікує. Ми думаємо, що качечка – корисний птах, і ми її «вилікуємо». Ми вже починаємо відчувати, що вона не ворожа до людей, що є кому захистити: «Кривенька качечка потроху перетворюється на білого, сильного лебедя».

Україна має стати домом для всіх українців, навіть для громадян, які живуть в будь-якому куточку світу, але вважають себе українцями. Таких людей приблизно 20 мільйонів, це тако ж їхня країна. У них має бути право з легкістю отримати громадянство України. Всі вони мають бути залучені до розбудови нової України. Вінстону Черчиллю запропонували у воєнний час не фінансувати культурну сферу. Він поставив просте запитання: «Якщо не задля культури, то задля чого ми боремось»? Тож ми сьогодні боремось задля того, щоб бути українцями. Адже ми з вами знаходимось у важливому процесі – будівництві держави», який насправді розпочався ще багато років тому. Зараз ми знаходимось у процесі «знаходження себе і формування нової свідомості» на фронті Європи. Скоро ми станемо прикладом для розвитку європейської цивілізації.

Урок 3. Корупція має стати табу. За останні роки ми побачили багато нових проявів корупції, які здавалися неможливими. І це в окремих місцях продовжується. Як приклад, на українському кордоні, власні митники «розпа-трошили» гуманітарну допомогу для біженців. В іншому районі чиновники отримали подібну допомогу, але приховали її на складі, за надуманими причинами. В третьому районі люди скаржаться, що «гуманітарку» по декілька разів отримують якісь незнайомці, бо мають знайомих у районній владі. Ця війна показала: корупція в питаннях життя і смерті, викликає лише ненависть. У людей на руках багато зброї, розплата прийде несподівано. Ми не позаздримо тим, хто виявиться вплетаним у такі корупційні справи. Сьогоднішнє суспільство їх змете. Буде величезний запит на чесні руки. Після війни ми нарешті маємо зрозуміти, що українці – глобальна і порядна нація. І не страшно, що третина цієї нації розкидана по всьому світу.

Головнокомандувач ЗСУ Валерій Залужний під час розмови з головою об'єднаного комітету начальників штабів США генералом Марком Міллі, запевнив, що Україна не допустить потрапляння західної зброї до рук терористів, яка надходить в Україну. У НАТО впевнені, що Україна належним чином забезпечує збереженість та облік зброї, яку вона отримує від союзників для самооборони від російської агресії.

Урок 4. Чистота влади. У нас є багато питань до української влади. Росія проявила злочину агресію, і ніхто не ставить це питання під сумнів. Дипломатичні відносини з РФ ми розірвали негайно після початку повномасштабного нападу 2022 р, відповідно до статті 2 Віденської конвенції про консульські зносини 1963 року. Але ми будемо продовжувати захищати права та інтереси українців в Росії, у тому числі українських політичних в'язнів. Пройшло декілька місяців війни Росії з Україною, але кількість колаборантів в українській владі не зменшилось. У класичному розумінні термін «колабораціонізм» означає співпрацю громадянина держави з її ворогами на шкоду державі.

Свої мовчать, а закордонні представники «б'ють тривогу». Вікторія Спартц – перша представниця американського Конгресу, яка народилася в Україні, переїхала до США, там досягла найвищих висот у американській політиці – підняла питання про українських колаборантів. Минулого тижня вона звернулася до президента США Джо Байдена з проханням надати пояснення щодо контактів з главою Офісу президента України (Андрієм Єрмаком), а також перерахувала звинувачення на його адресу. Вікторія Спартц: «Багато людей стурбовані, що дуже близько до президента Зеленського є людина, з якою пов'язані якісь проблеми, є підозра щодо роботи Єрмака на користь Росії. І я вважаю, що вам потрібно ці проблеми вирішити.

Бо надані мною (В.Спартц) звинувачення на адресу Єрмака не з України, а з інших країн. І вони справді з'явилися не учора. Вони для нас є проблемними, а ми, як партнер, ставимо їх перед Україною.

Далі В.Спартц казала, що республіканці і демократи США дуже стурбовані: як і куди витрачаються гроші (допомога) платників податків народу США. Я вам скажу, що проблеми в Україні будуть великі, якщо Україна зараз не зможе з нами домовитися. Якщо Конгрес не відчує, що ми можемо довіряти Україні. Українці не розуміють, що у Конгресу є відповідальність робити нагляд «oversight» щодо того, куди та на що витрачають американські гроші. Нас для цього обирають наші виборці!

Що пов'язує між собою президента Зеленського і керівника офісу президента Єрмака? Стосунки Зеленського і Єрмака дуже давні, ми знаємо про них від 2004 року, коли Зеленський офіційно з'явився у Києві в якості директора на Інтері. І зразу біля нього виник Андрій Єрмак, немов «смотрящий». Мало хто знає, що Зеленський значну частину 1990-х, і більшу частину 2000-х років постійно прожив в Москві. Кажуть що саме з того періоду Зеленський мріяв поїхати до Ізраїлю, але йому цього не дозволив батько. Кажуть що зараз там живе його батько з матою. З Москви Зеленський постійно приїжджав на концерти і у службові відрядження до України. Так навіть було на піку слави «95-го кварталу» він лише прилітав з Москви - до Києва на концерти, і по закінченні - відлітав назад. Єрмак час від часу появлявся біля нього в якості «старшого бізнес партнера», замовника і джерела грошей та гонорарів. Попри це, поява Єрмака біля Зеленського (коли він став президентом України), виявилася для всіх сюрпризом. Єрмак замінив Богдана у офісі президента і став там «смотрящим».

З появою Єрмака, почалися всякі цікаві речі - руйнування українських телевишок, відключення «ворожих каналів» на українському TV, (канали Порошенка тощо) і багато чого іншого (не на користь України). Найгіршим з цього виявилось те, що президенту Зеленському у 2022 році нагадали що він «верховний командир» і попхали його «керувати» військами, фронтами, і ще багато чим, що не входить до його обов'язків та повноважень. У грудні 2021 року Тарас Чорновіл в телеінтерв'ю, дав дуже просте пояснення феномену зв'язку Єрмака-Зеленського. Він сказав, умовно уявіть, що «Єрмак полковник ФСБ - а Зеленський - майор тієї самої контори, який знаходиться у підпорядкуванні Єрмака»...

Правда це, чи тільки здогадки, ми не знаємо, але зауважимо, що проблема в Україні – не Єрмак. У вашій країні є проблеми у владі, які не вирішуються давно. І коли ми питаємо, чому вони не вирішуються, то більшість людей кажуть, що через Єрмака. Наша країна не готувалась до війни 2022, навіть сьогодні є окремі «зомбовані» українці, які поводяться так, ніби в Україні немає війни.

В.Спартц: «Коли проїжджаєш вашими містами, коли дивишся, як ваші міста готуються до атак – то бачиш, що багато де це не відбувається. Ви все чекаєте, що Захід буде робити за вас. Люди сидять у ресторанах, і не тільки у Києві, наче війни у вас вже нема, тому що війна пішла «кудись далеко на Схід». Для мене питання в тому, що якщо ми витрачаємо в Україні кошти американських платників податків, то ми повинні бути впевнені, що ці кошти йдуть до тих хлопців, які воюють у вас на фронті... Зараз нема системи, яка дозволяє нам це перевірити, але ця система повинна існувати. Ми витрачаємо мільярди доларів. В Україні були створені антикорупційні інституції, і нас турбує, коли ми бачимо, що ці інституції не працюють. Мені кажуть, що це через Єрмака і його людей...

Герой України Степан Хмара висловлює загальну думку незаангажованого українського суспільства щодо Зеленського. Він пише: Президентіві України Володимирі Зеленському від Героя України Степана Хмари. За президентства Порошенка, порохоботи репетували «не критикуйте Порошенка, бо Путін нападе». Нині ж використовуємо подібне гасло «критувати владу не на часі, бо це роз'єднує суспільство, і це може використати Путін». Нагадаю, що з кінця червня 2014 року і до закінчення каденції Порошенка, я гостро і послідовно критикував його і вважаю, що справедливо і заслужено.

Якби помічники нинішнього президента Зеленського підготували йому вибірку тих (моїх публікацій) – думаю, він би там знайшов чимало корисного для себе і менше робив би дурниць. А тепер я відверто поговорю з п. Зеленським. (Пане президент, не сприймайте звернення до Тебе на «ти», як неповагу, навпаки, з моєї сторони це прояв щирості і доброзичливості до Вас).

Володимире Олександровичу, вже давно на часі Тобі зрозуміти, що Ти президент України, а не «покровитель організованого злочинного угруповання», яке утворилося А.Єрмаком в офісі президента України. Підтвердження цьому - незаперечні факти на поверхні: Єрмак нахально призначив своїм заступником і куратором надзвичайно впливового сектору правоохоронних органів Татарова, активного члена антиукраїнського, антидержавного організованого злочинного угруповання «ОЗУ Януковича». Татаров організатор переслідувань учасників Революції Гідності 2014.

Внаслідок злочинної бездіяльності Порошенка, Татаров уник відповідальності за злочинну діяльність при Януковичу, і більше того, розгорнув бурхливу корупційну діяльність в Україні на користь Росії. Татаров тісно пов'язаний з іншим активним колаборантом

Портновим. Татаров у спілці з Портновим доклали чимало зусиль, аби паралізувати переслідування відомих колаборантів (наприклад, агента російських спецслужб Андрія Деркача, суддю Вовка і багато інших). А також, організовували фабрикування кримінальних переслідувань українських патріотів. Пізніше Татаров з Єрмаком паралізували роботу антикорупційних органів, зокрема через блокування призначеного, давно обраного(!) прокурора САП. Вони розвалили конкурс на посаду голови НАБУ. В ОП Єрмак створив справжнє кубло пройдисвітів і аферистів. Він, зловживаючи своїм наближенням до президента, привласнив не належні йому владні повноваження і намагається впливати на всі важливі функції державного механізму, в тому числі і оборонну сферу.

Саме ідея розмінування лінії розмежування на Донбасі ще задовго до широкомасштабної війни Росії проти України, призвела до багатьох жертв наших військових і цивільних. Це облегшило проникнення, на підконтрольні нам території, московських ДРГ, здійснювати диверсії орків, здійснювати мінування на нашій стороні, на яких потім гинули наші українські люди. Незважаючи на такий негативний досвід, Єрмак домогся прийняття рішення розмінування виходів з Криму, що призвело до тяжких наслідків: облегшило захоплення російськими військами значних територій півдня України, оточення Маріуполя і великих людських жертв.

Негативні імпульси Єрмака і його людей з ОП, перетворюють боротьбу з п'ятою колоною, колаборантами - в імітацію такої боротьби. В цьому контексті відчувається негативний вплив на український парламент. Наш парламент, ухвалюючи заборону проросійських партій і громадських організацій, повівся по-блюзнірськи. ВРУ нібито ухвалила політичне рішення про заборону відверто колаборантської, проросійської партії ОПЗЖ, але нардепи від неї залишилися в парламенті.

Що це, насмішка, зневажливий плювок в сторону українців?! Що заважало цих депутатів, як політичних діячів, членів антиукраїнської політичної організації, позбавити депутатських мандатів і керівний апарат цієї партії, від первинних організацій до самих верхів позбавити політичних прав. Наприклад, на 10 років: заборонити обиратися до всіх органів представницької влади і заборону працювати в системі освіти і виховання (заборона на професії, це до речі, європейський досвід, ФРН). Парламент не посмів заборонити (бо офіс президента (тобто Єрмак) був проти. Як таке може бути у нормальній державі, коли підривні чиновничі елементи, типу деркачів, портнових, мураєвих, наумових, можуть легко покидати територію України і уникати відповідальності, як, зрештою, і ті, що залишаються в державі? Або як може таке бути, коли наші партнери застосовують санкції проти найбільш наближеного до Путіна олігарха Абрамовича, якого називають «гаманцем Путіна», а пройдисвіт і авантюрист - голова парламентської фракції зелених в Україні - Арахамія звертається з листом до суду з пропозицією зняти з нього санкції! І нічого, тиша. Цей авантюрист як ні в чому небувало, й далі очолює фракцію.

Підсумовуючи написане, треба визнати боротьбу з п'ятою колоною Росії в Україні, незадовільною і саботування боротьби з корупцією. Все це загрожує національній безпеці і інтересам України. Така ситуація в Україні відома нашим партнерам і не сприяє зміцненню довіри до нашої держави. Так далі тривати не може, сховатися за формулою «не на часі». Президент України не може бути покровителем організованого злочинного угруповання Єрмака в ОП. Завдання президента України - служити тільки інтересам Українського народу. Для цього потрібно очистити своє оточення від всілякого сміття і шкідників... З повагою, Герой України - Степан Хмара.

Урок 5. Про справжніх жінок. Західні експерти звертають увагу на діяльність українських жінок в період війни. Україна в цілому і кожен українець окремо розуміють, що у вас дуже серйозна війна з Росією. Тож потрібна допомога армії, щоб люди, хто чим може, допомагали нашій армії та іншим людям, які воюють з московською наволочу. Кожен робить все можливе і допомагає, хто чим може (особливо українські жінки). Якщо ми об'єднаємось і вистоймо в перші місяці, ми переможемо російських рашистів.

Знаєте, що є у нашого народу, а нема в тих російських орків? Справжніх жінок! Не баб, які чогось в палаючу хату лізуть, або зупиняють коня на бігу... Наші жінки не такі дурні, щоб за кіньми по полю ганятись. Ще 2-3 місяці тому, одні планували робити кар'єру, другі няньчити діток, треті готувати якісь смаколики, або стояти в планці. У когось намічався пляжний сезон, і вони мріяли купити гарну весняну сукню. Але тут прийшло російське падло і всі плани порушило... За це вони з перших днів отримали по зубах.

І поки дружини і матері російських орків скиглять по втраченим синам і чоловікам, думаючи, як то вони будуть далі жити. Українські жінки розізлились і швидко згуртувались. Лють української жінки настільки сильна, що, здається, навіть на небесах зараз тихенько всі боги присіли і повдягали шапки на всякий випадок, щоб ненароком не дістати «по макітрі». Українська жінка не боїться стояти за спиною в свого воїна. Вона його підтримує і оберігає. Вона ліпить тонни вареників і відправляє на фронт, плете кілометри маскувальної сітки, возить допомогу і «гуманітарку», шукає бронешилети для ЗСУ, тягає мішки з піском на блокпости. За 24 години українська жінка може організувати 20 автомобільних автомашин з продуктами, а ще гарячі пиріжки і БТР!

Вона народжує в сирому смердючому підвалі прекрасних дітей, які з її молоком вбирають всю силу материнського духу. Від болю, вона публічно говорить матерні слова, які не мають знати її діти, але слова ті правдиві, сповнені люті і надихають на перемогу...

Вона кидає коктейль Молотова в російські танки, б'ється у всі двері різних чиновників, мерзне, не спить, посміхається і плаче, стає перед танком, затуляє собою Україну. Жінки похилого віку прикрашають котиками і квітами бомбосховища, щоб малим дітям було не так страшно. А коли закінчиться ця клята війна, українські жінки знімуть з себе цю лють, зроблять собі зачіску, і одягнуть найкращі сукні, щоб відсвяткувати нашу українську перемогу «зі сльозами на очах». Вони на забудуть і не пробачать російській наволочі завдану біль і страждання.

Кожен новий день цієї війни вбиває нас. Горе, з яким стикається український народ, вже не компенсує навіть смерть Путіна. Не існує такої сатисфакції, яка надолужить ці втрати. Але існують дії, які уповільнять ці втрати. Вони можуть замерти «лічильники смертей». Наразі Україна схожа на римський колізей, а світ зайняв найкращі місця на трибунах для споглядання за тим, як Путін намагається нас знищити. Ми станемо людьми, якщо виживемо, якщо переможе в цій війні отруйну тварину – Путіна. Скільки ще днів (або місяців) має протриматися наша країна, щоб заслужити «право на життя»? Якою ще має бути українська сміливість, щоб у світі припинили боятися придурка Путіна? Західні країни не можуть оголосити Росії війну, битва йтиме за їхні території, рівність, закони і життя їхніх людей, а ще це може спровокувати Третю світову війну. Ну то пригадайте, Другу світову війну спровокували саме такі дії, які ви вчиняєте зараз, щоб не спровокувати наступну Третю світову війну.

Після трьох місяців війни, в Україні понад 7 тисяч військових вважаються зниклими безвісти. Серед них - військовослужбовці ЗСУ, нацгвардійці, правоохоронці, співробітники СБУ, прикордонники тощо. Якщо ми говоримо про військових ЗСУ, то давайте розуміти, хто туди входить: окрім ЗСУ в українській армії є багато різних інституцій. Наприклад, полк «Азов» - це нацгвардія і там також є безвісти зниклі, але вони не входять в статистику ЗСУ (ми знаємо, що їх вивезли до Росії). Теж саме діється і по іншим структурним підрозділам.

Європейським лідерам здається, що якщо вони зроблять для цієї війни надто багато, це може дестабілізувати і їхні країни. Ну то пригадайте «Білу книгу», видану британцями замість «декларації Бальфура», яка напередодні Другої світової війни встановила квоти на повернення євреїв на свою землю, до 75 тисяч - за п'ять років, тим самим унеможливили порятунок від голокосту мільйонів людей в усій Європі. Ту «Білу книгу» прийняли, щоб не дестабілізувати ситуацію в регіоні через надмірну кількість переселенців.

Українська нація сьогодні помирає за ті цінності та права, які для громадян цивілізованого світу є природними, і цей світ вже встиг забути, як треба їх обороняти та відстоювати. Забув, як їх здобував раніше, якою ціною, з ким, і що найголовніше – для чого він (світ) воював. Сьогодні йде війна в Україні за демократичні цінності, які Росія хоче знищити. І зараз ми самотужки боронимо те, чим користуються всі країни світу. І якщо їх втратимо ми, то їх втратять і всі останні держави. І не обов'язково тому що путінські ракети полетять далі. Ви знаєте, те що погано тримається на ногах, при сильному поштовху «злітає» з місця і падає дотолу. У ці дні світ зрозумів, наскільки важливою є Україна, де йде боротьба між добром і злом. І

вони солідарні з українцями. Але солідарності недостатньо для того, щоб українці жили, а не вмирали.

Протягом десятиліть українці залишалися пасинками світової спільноти – і страждали від чужої байдужості до власного минулого та сьогодення. Хоча ХХ століття пройшло для України під знаком неймовірних історичних випробувань, для решти світу українська боротьба, кров та біль означали образливо мало. Українські страждання та подвиги у Другій світовій війні виявилися частково приватизовані Москвою, а частково дискредитовані через співпрацю національних активістів із Берліном. А потім настало ХХІ ст., прийшов переломний 2022 рік – і незалежній Україні дісталася вся та закордонна увага, яка була недоотримана нею у далекому та недавньому минулому.

У 2022 році демократія, права людини, повага до суверенітету і свобод важать не менше, ніж 70 років тому. Ці принципи є основоположними для архітектури Північноатлантичної безпеки, оскільки НАТО об'єднує не лише армії, але й нації. 24 лютого 2022 почався новий розділ в українській історії. Маємо нову історичну реальність, а нова реальність потребує нових слів і нових дій.

Урок 6. Українська вітчизняна війна. Ця війна 2022 р. для України стала вітчизняна, бо воює вся країна, від Львова до Харкова, від Чернігова до Києва і ми вже писали про це. Переназвання цієї війни у вітчизняну допоможе відчутти себе патріотами і тих наших російськомовних співвітчизників, які донедавна відмовлялися останню війну 1941-1945 років називати Другою світовою і святкували «День Перемоги» 9 травня - спитаємо. Якщо відкрита агресія Росії проти України та вчинення воєнних злочинів на українській території не є червоними лініями, то що на вашу думку, може ними бути? І друге, скажіть, чи бореться зараз вся українська нація проти російських рашистів? Тоді чому війна 2022 в Україні не може бути вітчизняною?

Це додасть нам наснаги боронити свою Вітчизну так

само, як наші діди і прадіди боронили свою Вітчизну 70-80 років тому. Родова пам'ять особливий інструмент, і вона мотивує більше, аніж офіційні заклики.

На нашу думку, сьогодні в Україні йде українська вітчизняна війна. Вчора вперше ці слова прозвучали у зверненні МВС до українців. Зрештою, немає значення, хто і коли сказав це вперше. Важливо, щоб ми почали вживати їх постійно і при всіх обставинах.

Урок 7. В Україні живе і діє, народ чи нація? Народ – це соціально-історична спільність людей, узята на будь-якому етапі етногенезу. Народ певної країни складається на основі одного або кількох автохтонних етносів, і щільно корелюється із поняттям «країна», у той час як поняття «населення» – із поняттям «територія». У нас є питання: до наших читачів: «Чи правомірно підводити під поняття «український народ» всю масу людей, які не є етнічними українцями, але проживають на теренах України?»

Нація - етносоціальна спільнота, об'єднана певною самоназвою, символами, географічним та етносоціальним походженням та історичною пам'яттю... Характерні риси нації: кордони, суверенність, ідеї, культура, мова, спільні біологічні й спадкові риси тощо. Кожна нація унікальна за своїм складом, характером та достоїнствами. Тож друге питання до наших читачів: «Чи повинна група людей в якій мірі усвідомлювати свою відмінність від інших груп, щоб бути класифікованою - як нація»?

На нашу думку, слова «народ» і «нація» відповідно до України вимагають змін. Раніше нас називали «український народ». Війна 2022 внесла корективи, ми більше не український народ – ми стали справжньою українською нацією. І це усвідомив весь світ. Правда слово «народ» нікуди не ділось, але народом ми називаємо й народонаселення Росії, а ще трудящі маси (разом з олігархами, які теж тяжко працюють над порятунком своїх капіталів), жовтороті юнці, яких послали як гарматне м'ясо вмирати на чужій землі, їхні батьки, котрі сподіваються, що їх і їхніх дітей «пронесе і не вб'є» в Україні. Виходить, що російський народ – це безмовна спільнота підданих, котрим плю-

ють в обличчя, а вони терплять і посміхаються, їх б'ють нагайками, а вони підставляють спину, їх давиш чоботом, а вони повзуть його цілувати. Як бачите термін «російський народ» - це жертви, закріплені на генетичному рівні. Українська нація більше 300 років жила під московським чоботом і не скорилася. Прийшов час змінити ці терміни.

Український доброволець Віктор Карпенко добре запам'ятав сморід «російського духу», підсмажених орків внаслідок підбиття їхньої техніки. Знаєте, це як в дитячих російських казочках, коли Баба-Яга заходить в будинок понюхала і каже: «Здесь русский дух, здесь Русью пахнет». Так от, Карпенко з товаришами стояли біля розірваної БМП-3 яка належала Московській десантній дивізії і від неї тхнуло тим самим «руським духом», тому що поряд лежали розірвані тіла молодих російських солдат, їхні рештки були навіть на деревах. І запах у цього сморіду - специфічний, схожий на мигдалевий пиріг. Після цього мигдаль Карпенко намагається не їсти. Далі він каже: «Привикаш, це наша робота. Ми вас просили, не приходьте на українські землі з мечем. Від меча і загинете».

Виходить, що українська нація – це те, що у нас є зараз в Україні. Це нове суспільство громадян, свідомих політичних прав та обов'язків. Котра чужого не хоче, але й свого не віддає. Не дозволяє вирішувати нічого «про нас - без нас». Котра любить Батьківщину, а не владу в ній. Якби ми у свій час правильно зрозуміли слова «Армія! Мова! Віра!», то, може й війни не було б. Те, що нам раніше твердили: «какая разница», просто зникло.

Сьогодні про воюючу Україну говорять у Лондоні та Вашингтоні, у Брюсселі та Мадриді, у Лугано (Швейцарія) та на німецькій авіабазі «Рамштайн». Україну відвідують президенти та глави урядів, про неї щодня пишуть світові

медіа. Воюючи Україну підтримують американці та європейці, Австралія та Японія, Колумбія та Нова Зеландія, Йорданія та Катар, Кенія та Туніс. Але за живий інтерес до себе, Україна сплачує страшну ціну – життям своїх захисників. Не їй першою довелося пройти такий шлях. 1939 році світ «відкрив» для себе Польщу та Фінляндію. 1950-го року Корею. У 1960-х роках – В'єтнам. У 1980-х роках – Афганістан. А тепер земляни «відкривають» для себе незалежну Україну, яка ще півроку тому залишалася для багатьох із них невідомим куточком планети.

Звикати до перебування України в центрі світу точно не варто. Є три сили, які грають проти України у 2022 р. Наш перший супротивник – втома інших держав. Та сама втома Заходу від українських проблем, яка вже давалася взнаки після 2014 р, і на яку зараз сподіваються в Москві. Для масової публіки російсько-українська війна поступово перетворюється на рутину, а драматичні новини з Києва стають звичною інформацією і втрачають гостроту. Така людська психологія, і це не може не позначитися на все-світній політиці.

Друга сила – ревності. Уявлення про те, ніби війні в Україні приділяється дуже багато уваги, а на її підтримку витрачається дуже багато ресурсів, а до українських біженців у Європі ставляться краще, ніж до інших. Через це нібито зазнають збитків інші країни і народи, які також потребують уваги та підтримки. Подібні настрої вже поширені в третьому світі.

Третя сила – невизначеність. І в цьому випадку йдеться не про ситуацію на українському фронті. Українцям загрожує поява будь-якого нового глобального виклику: економічна рецесія, чергова хвиля коронавірусу, китайська агресія проти Тайваню, енергетична криза в Європі або голод в Африці. Будь-якого свіжого «світового струсу» може виявитися достатньо, щоб відтіснити нашу війну на другий план. І навіть якщо нова глобальна проблема без-

посередньо пов'язана з кремлівським вторгненням в Україну, в масовій свідомості «слідство ризикує заступити першопричини». Українська боротьба, заслужила право перебувати в центрі Всесвіту – але ми не застраховані від незаслуженої втрати цього права вже в найближчому майбутньому. І тому так важливо сповна скористатися «вікном можливостей», що відчинилися перед українцями тут і зараз. Не витрачати світової солідарності на чийсь особистий піар. На жаль після трьох місяців війни, в Україні почалась зачистка силовиків під офіс президента (тобто під Єрмака). Хто має свою думку і не вписується у бачення Єрмака – на вихід. Лишилось забрати трьох: Баканова, Венедіктову і Данілова. І тоді все буде в руках Єрмака.

За перші три місяці війни в Україні кількість загиблих у Росії є такою самою, як у СРСР за час його 9-чної війни в Афганістані. Головний дипломат ЄС Жозеп Боррель заявив, що російські війська встановити світовий рекорд втрат армії, яка здійснила вторгнення в чужу країну.

Війна в Україні, яку розпочала Росія на чолі з Путіним у 2022 році, може закінчитися за 4-6 місяців і перетворитися на своєрідний заморожений конфлікт. Жодна із сторін не зможе витримати значно більшого напруження. Таку думку висловив американський адмірал, колишній головнокомандувач об'єднаних сил НАТО в Європі Джеймс Ставрідіс. Далі він зазначив: - Російському диктатору не вдалося отримати ті території, які були в початкових планах Кремля через сильний спротив українців. Війна ХХІ ст. складається не тільки з боїв на полі бою, але й закулісною грою. Припинення вогню означатиме, що виникло якесь розмежування, і воно визначатиме політичну реальність - мабуть, на роки вперед. Немає нічого більш постійного, ніж тимчасова угода між країнами...

Річ не лише в тому, що Росія окопається, зміцниться вздовж цієї лінії розмежування. Річ, в першу чергу, в тому, що як тільки буде укладено перемир'я, в Європі переможе партія *«поганий мир краще за добру війну»*. Політики придуть до виборців із добрими новинами: *«Ми змогли зупинити війну»*. Більше не стріляють, зупинився потік біженців, знижуються ціни на пальне: усі ці негайні наслідки перемир'я негайно капіталізують європейські політики.

А щодо відкладених наслідків... Перше, Путін нікуди не подінеться і знову накопичуватиме сили і злість для наступної смертоносною і кривавою атакою в Україні через кілька років; друге, величезні території України залишаться під російською окупацією, мільйони їхніх мешканців у статусі переміщених осіб...

Те, що зло не буде покарано у 2022 році, цим прийдеться (при замороженому конфлікті), розбиратися наступним поколінням політиків. Зараз Україна має значну підтримку Заходу. Але якщо лінію розмежування на карті буде намальовано і запанує *«поганий мир»* - ситуація радикально зміниться. Почати бойові дії знову, коли європейські виборці вже видихнули з полегшенням від того, що війна закінчилася, і повернулися до своїх звичних рутинних справ, «зализуючи рани і знову накопичуючи жирок», - буде політично складно.

Навіть якщо буде накопичена велика сила і підготовлена сучасна техніка в Україні, спроба деокупації буде зовсім інакше сприйнята громадською думкою на Заході: *«Ну, тільки ж заспокоїлося все, а вони знову починають стріляти»*, - ось що будуть думати багато європейських виборців. Ми впевнені, що все це чудово розуміють у Києві; але й у Москві теж розуміють. Наступна велика ставка Путіна в українській війні – «спецоперація з примусу до перемир'я», яка дозволить оформити анексію українських територій, дасть Росії паузу в кілька років для підготовки наступного етапу війни в Україні...

ЗМІСТ КНИГИ

Передмова	3
Вживаємо на зло та всупереч	9
Народжені у дикій країні	10
Історія програних Росією війн	19
На зламі епох	26
На кордонах добра і зла	38
Кляті питання	51
Обман патріотичних ілюзій	61
Прірва між Україною і Росією	72
Безпекова архітектура світу	87
Україна: крапка відліку	88
Ключі до безпеки в ЄС	101
Паралелі воєнних дій	110
Світ в якому мало ілюзій	117
Неприкаяні мандри росіян	124
Зброя судного дня	131
Секретний бункер української влади	143
Війна яка змінила українців	150
Грони гніву	157
Обвал імперії зла	158
День коли все змінилось	170
Імперія гопників	177
Війна реальностей	187
Український «День героїв»	196
Із води та в полум'я	207
Полк «Азов» без рашиський фейків	213

Ознаки, маркери та символи війни	229
Ознаки російського рашизму	230
Маркери війни	238
Символіка – відчуття епохи	249
Право на слово	257
Геноцид як вісь зла	270
Краще пізно, аніж ніколи	280
Незламні духом	290
Навіщо люди воюють?	291
Стокгольмський синдром	300
Дні минулого – майбутнього	312
Особливий погляд	320
Війна на виживання	334
Спринтовий забіг війни «Z» закінчився	344
Мовчання – вбиває	354
Не пробачимо, не забудемо	364
Про любов до Вітчизни	365
Український бермудський трикутник	374
Стійкість у буремні часи	382
Маріупольська екстракція	395
Незламна нація	404
Війна як чистилище	413
Зміст	434
Використана література	436

ВИКОРИСТАНА ЛІТЕРАТУРА ПОСИЛАННЯ:

1. Хочу розуміти ситуацію на фронті. Як це мені робити? Військові аналітики, які збирають дані з офіційних і відкритих джерел. Архів оригіналу за 16 березня 2022.
2. Посилена допомога Польщі прибула в Україну. Цензор.нет. Архів оригіналу за 26 лютого 2022.
3. Війна Росії проти України: звідки очікувати ударів? Архів оригіналу за 24 лютого 2022.
4. Україна вводить воєнний стан - Зеленський. Архів оригіналу за 24 лютого 2022.
5. Механізми кримінального переслідування агресії Росії проти України. Архів оригіналу за 15 березня 2022.
6. Агресія проти України: Резолюція Генасамблеї ООН. 2 березня 2022. Архів оригіналу за 27 березня 2022.
7. Канада доставила зброю для Збройних Сил України. Міністерство оборони України. 19 лютого 2022. Архів.
8. ЗСУ отримали від Естонії протитанкові ракетні комплекси «Джавелін». Міністерство оборони України. 18.02.22.
9. ЗСУ отримали від Литви зенітно-ракетні комплекси Stinger. Міністерство оборони України. 13 лютого 2022.
10. Генасамблея ООН засудила вторгнення Росії і закликала негайно вивести війська з України. Архів 02.03.2022.
11. Екс-президентка Литви закликала НАТО вступити у війну за Україну. Європейська правда. 2 березня 2022.
12. Німеччина передала Україні 1500 зенітно-ракетних комплексів «Стріла» та 100 кулеметів MG3. 26.03.2022.
13. Війська РФ вклинились в Україну на двох напрямках, - ОПУ. Архів оригіналу за 24 лютого 2022.
14. Аеропорт Гостомель захоплено окупантами. Архів оригіналу за 24 лютого 2022.
15. Іспанія доправила Україні 1370 протитанкової і військової техніки. Інтерфакс-Україна. 4 березня 2022.
16. Українські військові ведуть бій біля Сум. Архів оригіналу за 24 лютого 2022.

17. Байден анонсував додатковий пакет військової допомоги Україні на 800 мільйонів доларів. Радіо Свобода. Архів оригіналу за 16 березня 2022.
18. Сенат США підтримав закон про ленд-ліз для України. Укрінформ. Архів оригіналу за 8 квітня 2022.
19. Острів Зміїний захоплений окупантами. Держприкордонслужба. Sensor.net. 24 лютого 2022.
20. Рада Європи зупиняє членство Росії в організації, є консенсус. Архів оригіналу за 25 лютого 2022.
21. Київ вступив у фазу оборони. - Кличко 24 канал. 25 лютого 2022.
22. Із посиланням на Міноборони передають про знищення спецпідрозділу Росгвардії Чечні під Гостомелем. Радіо Свобода. Архів оригіналу за 27 лютого 2022.
23. У Харкові через обстріли, загинули люди, десятки – поранені. Радіо Свобода. Архів оригіналу за 28.02.2022.
24. Росія обстріляла Сєвєродонецьк: є жертва і поранені – ОДА. Радіо Свобода. 28 лютого 2022.
25. «Катастрофа для континенту»: Борис Джонсон скликає термінову зустріч лідерів НАТО через російську агресію | Громадське телебачення. (укр.). Архів оригіналу за 24 лютого 2022. Процитовано 24 лютого 2022.
26. Байден назвав Путіна кривавим диктатором, який веде аморальну війну в Україні. 23 березня 2022.
27. Байден назвав дії Росії в Україні геноцидом. BBC News Україна. Архів оригіналу за 17 квітня 2022.
28. Окупант зосередив свої основні зусилля на оточенні Києва та Харкова. Генштаб. Архів за 5 березня 2022.
29. Російська армія деморалізована, військові займаються мародерством, на ТОТ ведеться психологічна боротьба з місцевим опором населення. Генштаб. 8 березня 2022.
30. У Росії вперше визнали свої втрати в Україні. Архів оригіналу за 27 лютого 2022.
31. Закон України «Про забезпечення участі цивільних осіб у захисті України». Верховна Рада України. 3.03.22.

ІНТЕРНЕТ:

1. https://24tv.ua/za-tse-vorog-bitimetsya-viyskoviy-ekspert-pro-napryamok-de-rosiyani_n1980365
2. https://24tv.ua/za-tse-vorog-bitimetsya-viyskoviy-ekspert-pro-napryamok-de-rosiyani_n1980365
3. https://24tv.ua/za-tse-vorog-bitimetsya-viyskoviy-ekspert-pro-napryamok-de-rosiyani_n1980365
4. <http://inosmi.ru/world/20081013/244608.html>
5. www.ukrinform.ua.
6. www.kmu.gov.ua. Оперативне повідомлення МВС.
7. www.eurointegration.com.ua
8. www.unian.net
9. hromadske.ua
10. Інтерфакс-Україна.
11. Zahid.net.
12. Цензор.нет.
13. ТАСС - дані про великі втрати Росії. 27.02.2022.
14. УНІАН.
15. «60.RU»
16. www.facebook.com
17. Кореспондент.
18. Агенція S&P.
19. <https://www.radiosvoboda.org>
20. <https://www.pravda.com.ua>
21. <https://news.liga.net>
22. <https://www.obozrevatel.com>
23. <https://www.dw.com>
24. <https://www.slovoidilo.ua>
25. <https://babel.ua>
26. <https://decentralization.gov.ua>
27. <https://suspilne.media>
28. <https://thepage.ua>
29. <https://tsn.ua>
30. <https://vikna.tv>
31. <https://espresso.tv>

ЛІТЕРАТУРА + ПРИМІТКИ:

1. Бутейко А. Куди прямує Україна. – К. . 2001. 56 с.
2. Бойко Іван. Білоруський батальйон увійшов до складу Збройних сил. УНІАН. Архів оригіналу за 16 травня 2022.
3. Геращенко заявив про ракетні удари по військових складах і аеродромах у кількох містах України. Радіо Свобода за 24 лютого 2022.
3. Карпов В. Мораль переходного періода. К-град. 2009
4. Карпов В. В ожидании выстрела Авроры. К-град. 2012
5. Карпов В.Є. В пошуках істини. Кіровоград. 2014. 534 с.
6. Карпов В. Украина скрытая угроза. К-град. 2017. 592 с.
7. Карпов В. Разорванная Украина. К-град. 2015. 516 с.
8. Комісарова Олександра: Польща, США, Чехія готові приймати українців. Архів оригіналу за 25.02.2022.
9. Комісарова О. Російська армія атакує цивільну інфраструктуру на Київщині. Держспецзв'язк. 26 лютого 2022.
10. Лукашенко: нас хочуть заштовхати у війну з Україною. Уніан - 3 березня 2022. Архів оригіналу.
11. Мініханов О. Скільки військових із Татарстану загинули в Україні. Цифри від 07.05.2022.
12. Півторак Г. Міфи й правда про трьох братів зі спільної колиски (українців, росіян та білорусів). - К. 1998.
13. Півторак Г. Українці: звідки ми і наша мова? - К. 1993.
14. Псковский суд признал запрещенной информацией статью псковского издания «60.RU» со списком погибших в Украине российских военных. 15.04.2022.
15. Рудик А. З території Білорусі по Україні завдано удари балістичних ракет. Українські Новини. Архів 24.02.2022.
16. Сергійчук В. Етнічні межі і державний кордон України.
17. Хекхаузен Х. Агрессия. // Мотивация и деятельность. - М. 2006. том. 1. 405 с.
18. Цегельський Л. Звідки взялися і що значать назви «Русь» і «Україна»? - Львів, 1907.
19. Яворович Тетяна. Росія заблокувала судноплавство в українських водах Чорного моря. Суспільне 26.02.2022.

Товариство «Знання» України в Кіровоградській області
Кіровоградська обласна громадська організація
«Кіровоградський будинок вчених»

Автори: **Карпов Валентин Євгенійович**
Затока Олександр Васильович

Нескорені

з ілюстраціями українською мовою

Рекомендовано до друку «Кіровоградським
будинком вчених», протокол № 2 від 21 квітня
2022 року. Узгоджено з товариством «Знання»
України в Кіровоградській області від 14 травня
2022 року.

Головний редактор Надутенко О. В.
Технічний редактор Людмила Плаксієнко

Кропивницький
2022